

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DRAGONS OF TIRENE: BOOK ONE

KINGDOM
OF
SHADOWS
AND
WINGS

NINA FROST

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÖLGELER ve Kanatlar Krallığı

Tirene Ejderhaları Serisi

Birinci Kitap

NINA Frost

RoseHarbor
PUBLISHING

Telif Hakkı© 2024 RoseHarbor Yayıncılık Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

NINA Frost TARAFINDAN YAZILAN kitaplar

Tirene Ejderhaları Serisi

[Gölgeler ve Kanatlar Krallığı](#)

Çok yakında

Sırlar ve Alevler Mahkemesi

İçindekiler

[Açıklama Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[ÜCRETSİZ Bonus](#)

[Öykü Topluluğa Katıl](#)

[Teşekkür Nina Frost](#)

[Hakkında](#)

Açıklama

Flighthaven'da sihir, arzu ve entrikalarla dolu bir dünya, genç bir kadının gerçek amacını bulmak için olasılıklara meydan okuduğu bir yer bekliyor.

On dokuz yaşındaki Lark Axton tüm hayatını kale duvarlarının ardında, aşırı korumacı annesinin gölgesinde geçirmiştir. Şimdi, kral Lark'a kayıp annesinin yerine geçmesini emretmiştir.

Aclaris'in uçuş akademisinde, krallığın oğullarının ve kızlarının kanatlı düşmanlarıyla savaşmak ve ejderhaları kontrol etmek için eğitildiği bir savaşçı olarak kız kardeşinin rolü.

Yalnızca bir sorun vardır. Lark uçmaktan çok korkuyor.

Flighthaven'ın ölümcül eğitim sahasına zorlanan Lark

Eğer kız kardeşinin kayboluşunun ardındaki gerçeği ortaya çıkarmak ve akademide hayatta kalmak istiyorsa, akademiye musallat olan tehlikeden kurtulmalıdır.

yaklaşan hain duruşma. Ne yazık ki, günahkâr bir şekilde karşı konulmaz, kibirli ve düpedüz sinir bozucu uçuş eğitmeni hayatını cehenneme çevirmeye kararlıdır.

Ancak akademide düşmanlar pusuda beklemektedir ve Lark'ın kendisi de dahil olmak üzere hiç kimse görüldüğü gibi değildir. Duruşma başladığında, Lark'ın kız kardeşini Flighthaven'dan koparan aynı patlayıcı sırlar şimdi Lark'ı tehdit etmektedir.

Hayatı pamuk ipliğine bağlı olan Lark'ın içindeki gizli büyüü ortaya çıkarma yeteneği onu ya kurtaracak... ya da öldürecek.

**Gölgeler ve Kanatlar Krallığı, ejderhaların heyecanını, elemental büyüü ve yasak aşkı, aşağıdakilerin hayranları için mükemmel olan heyecan verici bir fantastik macerada örüyor
Dördüncü Kanat ve Zodyak Akademisi.**

Birinci Bölüm

Kaderin hayatımı ateşe vermesinden önceki gece her zamankinden daha fazla kaosla başlıyor.

Bir köşeye sinmiş, baharatlı etle doldurulmuş bir böreği kemiriyorum ve kaçmak için çok mu erken diye düşünüyorum. Axton Kalesi'nin büyük salonunda küçük bir kadın misafir kalabalığı sohbet ediyor ve Kristal avizelerin altında değerli taşlar gibi parıldayan elbiseler içinde gülüyorlar. Şarap ve bal likörü havayı meyvemsi bir tatlılıkla kokulandırıyor ve bir yaylı çalgılar dördlüsü canlı bir melodi çalıyor.

Sırtımı taş duvara yaslıyor, aşırı ısınmış tenimi serinleten soğğun tadını çıkarıyorum. Tonozlu tavanlara rağmen, hava daha sıcak buradaki cehennemden daha fazla. Daha yüksek sesle. Annem ya işitme duyusunu kaybediyor ya da gizli bir mazoşist, çünkü bu şeylere davet ettiği soylular her zaman onların üst sınırlarını test etmeye kararlı görünüyorlar. ses kapasiteleri.

Leesa Flighthaven'da Aclaris'i korumak için alikornları ve sonunda ejderhaları uçurmayı öğrenirken her zamankinden daha fazla arkadaşlık. Yine de yemin ederim, bu insanlardan bazıları benim münzevi hayatımı çekici kılıyor.

Hamur işinin son lokmasını da ağızıma tıktırarak boş tabağı bir masanın üzerine bırakıyorum ve ejderhaların renkli duvar halılarının, dört elemental tanrı ve tanrıçanın resimlerinin -Ziva, Gallora, Terro ve

Rivlan ve bana hiç benzemeyen havasız ataların portreleri.

Merdivene doğru birkaç adım daha attıktan sonra kaçabilirim.

"Lark, canım! Lütfen buraya gel." Hay

sikeyim. Bu fikir de gitti.

İçimi çekiyorum ve yönümü değiştiriyorum. Elindeki içki dolu bardağı kılıç gibi sallayan çakırkeyif kadından sıyrılıp anneme ve arkadaşlarına sağ salim ulaşıyorum. Leydi Lynnea Axton, zümrüt rengi ipek elbisesinin içinde, altın rengi buklelerini başının üzerine yığmış bir şekilde

Çarpıcı bir resim. Beni tepeden tırnağa incelerken kahverengi gözlerine tanıdık bir endişe gölgesi düşüyor.

Göğsümdeki kızgınlık ateşini bastırmaya çalışıyorum.

Annemi seviyorum. Keşke sevgisi bu kadar boğucu olmasaydı.

Bir yandan, anlıyorum. Bir kocayı kaybetmek ve bir Tiren saldırısında neredeyse bir çocuğu kaybetmek, herhangi birinin sevgisini yok etmek için yeterli olacaktır.

Dünya. Ama Ziva bizi kurtardı. Bu on beş yıl önce, ben dört yaşındayken oldu. Şimdi on dokuz yaşındayım. Korkusunun azalması için yeterince zaman geçmiştir.

Yine de itiraf etmeliyim ki şu anki hayatımın bazı yönleri de onun stresini artırıyor.

Birazdan yapacağım şeyden gurur duymuyorum ama gitmem gereken bir yer var ve parti onun dikkatini ancak bir süre daha dağıtabilir. Annem, benimle ilgili her şeyi öğrenirse aklını kaçıır. köye yaptığım izinsiz yolculuklar hakkında.

Yüzümü buruşturarak başımı tutuyorum ve iyi bir önlem için küçük bir inilti ekliyorum.

Tahmin ettiğim gibi, annemin kaşları çatılıyor. "Lark, hayatım, yine başın mı dönüyor?"

"Korkarım öyle." İçimi kemiren suçluluk duygusunu görmezden gelip şakaklarıma masaj yapıyorum. "İzin alabilir miyim? Daha iyi hissedebileceğimi düşünmüştüm ama gürültü-"

"Tabii ki. Hilda sana bir banyo hazırlasın." "Belki sonra. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var."

Beni gül kokulu bir kucakla sardı. "Sen öyle yap."

Başımı eğip büyük salondan kaçıyorum ve ardından gelen acıyan bakışlardan kaçınmak için elimden geleni yapıyorum. Annemin arkadaşları nasıl olduğunu merak ediyor olmalı. iki kız kardeş bu kadar farklı olabilirdi. Leesa güçlü, sağlıklı ve ateşe olan yakınlığını Aclaris'i savunmak ve ejderha binicisi olmak için kullanmayı planlıyor. Kısacası, o bir baş belası. Bu arada, ben sık sık baş dönmesi nöbetleri geçiren ve Patatesin büyüğü yeteneği.

En azından herkes buna inanıyor. Sihrimi bastırmak için aldığım günlük ilacı sadece annem ve ben biliyoruz. Bu karışım da işe yaradı... Ta ki geçen haftaya kadar.

temsilci, planlanmamış bir operasyonu yönetmek için kapımıza geldi. tekrar test. Çağırdığım ateş miktarı acınacak haldeydi, ancak bir yüksüğü dolduracak kadardı. Yine de o küçük kıvılcım, endişeli annemi erime moduna sokmaya yetti.

Üst katta, yatak odama daldım ve kapıya yaslandım. Annemin iyi niyetli olduğunu biliyorum ama kale duvarlarının ardındaki varlığımın lüks bir hapishanede yavaş bir ölüm gibi hissettirdiği o zamanlarda bunun hiçbir anlamı yok.

Birkaç yıl önce, bahçıvanın küçük çocuklarından biri güzel sarı bir kuş yakaladı. Kuşu kafese koyup her yere taşıdı, ona şarkı söyledi, bahçeden taze taze topladığı solucan ve böceklerle besledi. ve uyuduğunda kafesi yatağının yanında tutuyordu. Ama onun şefkatli ilgisine rağmen, kuş kafasını parmaklıklar. Bahçıvanın oğlu hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, değerli hayvanının neden kendine zarar verdiğini soruyordu.

Bana göre cevap çok açıktı. Dünyadaki tüm sevgi ve şımartmalar kuşun en çok arzuladığı şeyi telafi edemezdi.

Özgürlük.

Bazen kuşla biraz fazla yakınlık kuruyorum. Ama benim hikayemde kafesi kısmen ben yaptım. İyi bir sebepten dolayı.

Bir daha asla kimseyi incitmek istemiyorum.

Düşüncelerimin rahatsız edici yönünden çekinerek mavi elbiseyi çıkarıp gardıroba tıkıyorum, orada diğer elbiselerin gökkuşağı tarafından yutuluyor. Son çekmecede, en altta gömülü olan tek pantolonumu buluyorum. Sonra, elden düşme geniş bir tunik çıkarıp başıma geçiriyorum.

Aynanın önünde koyu kahverengi dalgalarını parmaklarıyla taradıktan sonra saçlarını örüyorum.

Yansımadı kalp şeklinde bir yüz görüyorum. Büyük ela gözler. Hafif kalkık bir burun.

Annem ve kız kardeşim ise koyu altın rengi bukleleri, uzun burunları ve inatçı çeneleriyle alt kattaki duvarda asılı olan gülümsemeyen atalar geçidinin ölü zillerini çalıyorlar. Annem anlatıyor

Ben babaannemden yanayım ama onun sözüne güvenmek zorundayım. Gençlik yıllarımda bir mum kazası o portreyi yok etti.

Penceremin dışında karanlık, gün ışığının son kırıntısını da yutuyor. Aceleyle yatağın altını karıştırıp yayımı çıkarıyorum, onu ve oklarla dolu sadağımı omzuma atıyorum. Bir hançeri de çizmelerimin içine sokuyorum.

Ben korunaklıyım, aptal değil.

Kukuletalı, orman yeşili bir pelerin takımı tamamlıyor. Elime bir Odanın ağır kapısını birkaç santim açmadan önce masamın çekmecesinden bozuk para dolu bir kese çıkardım.

Koridor boştu. Hizmetkârların merdivenlerinden hızla inip mutfağa dalarken kimse beni durdurmuyor. "Fazladan yiyeceklerin hepsi paketlenmiş mi?"

Betsy adında, pembe yanaklı, tatlı huylu bir kadın olan ve ben doğmadan önce bizimle yaşamaya başlayan Cook -Başını sallıyor. Her zaman tarçın ve adaçayı gibi nefis kokar. "Evet. At ve araba da her zamanki yerinde bekliyor."

"Ve sen ve diğer çalışanlar çoktan karnınızı doyurdunuz mu?"

Nasırlı eliyle yanağımı okşuyor. "Tatlı kızım, bizim için üzülme. Sen sadece acele et ve güvenliğe geri dön."

Yüz ifadesini her zamanki gibi endişe kaplıyor. En güven verici sırıtışımı gösteriyorum. "Annem sonraki iki kadeh şarabını bitirmeden girmiş ve çıkmış olacağım."

Annem davetleri için büyük miktarlarda yemek talep eder ve bunların yarısından fazlasına her zaman dokunulmaz. İlk yemekten sonra Otlama döneminde konuklar, bal likörü ve biranın lehine lezzetleri görmezden gelirler. İsrâf beni her zaman rahatsız etmiştir, bu yüzden personele yenmemiş yemeklerin çoğunu erkenden kaldırmalarını söylemeye başladım. Yiyecekleri bir kutuya koyuyorlar.

ve kale arazisinin hemen dışına taşıdım. İki muhafız fark edilmeden kaçmama yardım etti. Geceyi burada geçirecekmişim gibi davranıyorum, yiyecekleri köydeki bir adama götürüyorum, o da yiyeceklerin ve annem hiç şüphelenmeden eve döndüm. Böğürtlenli turta kadar basit.

O bir sefer hariç. Ama nasıl bilebilirdim ki muhafızlarımdan biri hastalanır mı? O akşam, yatak odamın penceresine kadar duvara tırmanmamla sona erdi. İdeal bir deneyim değildi ama hayatta kaldım.

Bir hayalet kadar sessiz, avluda sinsice ilerliyorum. Çok fazla boş zaman bana bir sürü rastgele beceriyi mükemmelleştirmeme izin verdi, örneğin Tırmanıyorum. Gizlice dolaşmak. Kilit açmak ve küfretmek. Uygunsuz olanlar da dahil olmak üzere elime geçen her kitabı okumak. Kısacası, annem öğrendiğinde onu erkenden mezara gönderecek türden hobiler.

Böyle anlarda, itibarsız yeteneklerimin bir araya gelmesi işe yarıyor. İyi kalpli, iri yarı, çarpık burunlu muhafız Otis'e başımı sallayarak kapıları geçiyorum, Barney'nin bağlı olduğu ağaca doğru aceleyle ilerlerken ay ışığı karanlığa ürkütücü gölgeler düşürüyor. Sonra İğdişin boynunu okşayarak, Beckkrun'dan dönüş yolculuğunda kullanacağım binicilik takımlarının yanı sıra yiyecek için arabayı kontrol ediyorum. Öndeki çıkıntıya tırmanıp dizginleri çekiyorum.

Barney'nin toynaklarının şakırtısı, böceklerin alçak uğultusu ve gece kuşlarının hıçkırık sesleriyle uyum içinde tanıdık toprak patika. Her zaman olduğu gibi, engebeli yol beni bir aşağı bir yukarı zıplatıyor ve kıcıma zarar veriyor. Arabaya binmeyi ve araba kullanmayı sadece birkaç yıl önce öğrendim ve formumu geliştirme fırsatları nadiren karşıma çıkıyor.

Son köşeyi döndüğümüzde, Beckkrun'ın soluk ışıkları çağırıyor. Köye girdiğimizde Mutlu Ejderha Tavernası'ndan kahkahalar ve gürültülü bir müzik yükseliyor. Tavernanın penceresine özlem dolu bir bakış atıyorum ve keşke onlara katılabilseydim diyorum ama risk çok yüksek. Eğer

Biri beni tanıyıp anneme haber verseydi, annem çıldırmak. Bunu takip edebilecek aşırı adımları düşünmek beni korkutuyor. A

Kapımın dışında kilit mi var? Odamın içinde 24 saat nöbet tutan bir koruma mı? Bir daha kesinlikle gece gezintisi yok.

Bir ürpertiği bastırarak attan indim, Barney'nin dizginlerini bağladım. dizgini bir direğe bağlar ve Royce için çevreyi tarar. Tavernanın kapısı açılıyor ve on dört yaşından büyük olmayan bir çocuk dışarı çıkıyor. Onu daha önce hiç görmemiş olmama rağmen, kıvrıkcık kahverengi saçları ve etkileyici kahverengi gözleri bana tanıdık geliyor.

"Leydi Lark?" O yaklaştığında gölgelerin arasına giriyorum. "Siz misiniz?"

İçimde bir endişe dalgası. "Adımı nereden biliyorsun?"

Sanki ürkmek üzere olan vahşi bir hayvanmışım gibi yavaş ve temkinli adımlarla bana doğru ilerliyor. "Ben Luke, Royce'un oğluyum. Babam bu gece gelemedi, o yüzden beni gönderdi."

Paranoyama neredeyse sesli gülecektim. "Oh, merhaba. Evet, ben Lark." Luke sırtarak uzattığım elimi sıkıyor. Şimdi onun gülümsemesini iliklerime kadar hissederken, yüzündeki ifadeyi tanımadığıma inanamıyorum.

benzerlik. Luke, daha fazla saç, daha az kırıışıklığı ve daha küçük bir burnu olsa da babasının neredeyse karbon kopyası. "O iyi mi?"

Luke elimi bırakıyor. "Sadece bir mide rahatsızlığı. Bir iki gün içinde iyi olur. Annem başının etini yiyor."

"Lütfen babana yakında iyileşeceğini umduğumu söyle."

Başını sallıyor, kıvrıkcık saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırıyor. "Teşekkür ederim. Söyleyeceğim leydim."

"Lütfen bana Lark deyin. Bütün arkadaşlarım öyle der."

Arkadaşlarım derken, yıllar boyunca dostluk kurduğum bir avuç gardiyanı kastediyorum.

Luke'un sırtışı geri döndü. Onun rahat doğası bulaşıcıdır. "Pekâlâ o zaman. Lark olsun."

"Fazla kalamayacağım ama sana bunu vermeme izin ver."

Cebimden içi bozuk para dolu deri keseyi çıkarıp ona uzatıyorum. "Yiyecek kileri için. Royce ihtiyacı olan daha fazla aileden bahsetti, o yüzden fazladan var. Umarım yeterli olur."

Torbayı avucunun içine alırken yüzü aydınlanıyor. "Fazlasıyla yeterli. Teşekkür ederim."

Annem değerli eşyalarımızı yatak odasının yanındaki kilitli bir odada saklıyor, ben de periyodik olarak bozuk paraları kurtarmak ve zor durumdaki ailelere yardım etmek için odaya giriyorum.

Köylülerin yiyeceğı ihtiyacı var. Benim de bir hobiye ihtiyacım var. Bana sorarsanız bu bir kazan-kazan.

Tavernanın kapısı tekrar açıldı. Yüzümü gizlemek için kapüşonumu indirip gölgelerin arasına çekiliyorum. Dışarıda bir çift kıkırdayarak ve öpüşerek birbirlerinden başka kimseyi umursamadan tökezliyor.

Başka bir özlem patlaması göğsümü sıkıştırıyor. Sadece hayal edebiliyorum Toplum içinde bu kadar kaygısız davranmak için hissetmeleri gereken özgürlük. Bu nasıl bir şey olmalı? Yalnız olduklarından da şüpheliyim. Birbirlerine sahipken olmazlar.

Luke paraları cebine atıyor ve içeri bakmak için arabaya yöneliyor. Dudaklarını yalıyor. "Şu limonlu tartlardan getirdin mi?"

Kıkırdıyorum. "Bir sürü limonlu tart var, keyfinize bakın." "Evet!"

Birlikte arabayı çözüyor ve Barney'nin koşum takımını çıkarıyoruz, ve eve dönüş hazırlıkları için onu eyerliyorum. Royce yiyecekleri gitmesi gereken yere götürecektir. İşleri bittiğinde, birisi arabayı bu gece bulduğum yere bırakacak. Biraz deneme yanılmadan sonra sistemimizi oturttuk.

Luke doğruldu. "Ben hazırım. Seni patikaya kadar geçireyim."

Yol boyunca ayıldı, yüzündeki ciddi ifade bir yetişkini aratmayacak kadar yaşlandı. "Babam için çok şey ifade ediyorsun. Yaptığın şey... pek çok insana yardım ediyor."

Yeterli değil. Bunu biliyorum. Daha fazlasını yapmak istiyorum ama şimdilik bu yeterli olacaktır. "Bu ortak bir çaba. Baban iyi bir adam ve ben de onun hakkında çok iyi şeyler düşünüyorum."

Arkamızdaki ağaçlardan bir dalın kırılma sesi yankılanıyor. Vücudum kaskatı kesiliyor. Gürültünün geldiğı yöne doğru döndüğümde, Barney keskin bir kışnemeye dizginlere asılıyor. "O da neydi?"

Luke'un gözleri açılıyor. "Bilmiyorum ama sesi büyüktü."

Yer sarsılıyor ve tam önümüzde topraktan kökler fıskırıyor. Bacaklarımızı ve ayaklarımızı cılız ellerden oluşan bir ordu gibi kavıyorlar.

Geriye sıçrayıp bağıriyorum. "Toprak elementi! Kaçın!"

İkinci Bölüm

Yakındaki bir ağaçtan dallar fırlıyor, giysilerimize ve saçlarımıza takılmak için uzanıyor. Sarmaşıklar belime ip gibi dolanıyor ve beni ormana doğru sürüklüyor.

Dehşet boğazıma düğümlenip çığlığımı engelliyor.

"Toprak elementi mi?" Luke nefes nefese, sesi korkudan iki oktav daha yüksek. "Ama kim? Nasıl?"

Cevabını bilmediğim güzel sorular. Dallarla boğuşuyorum, botlarımı toprağa batırıyorum ve kendimi kurtarmak için mücadele ediyorum. Hiçbir şey işe yaramıyor. Dallar beni sürüklemeye devam ediyor. Karanlık. Kendi sihriime uzanıyorum ama ilaç işini yapıyor. Gücümün bulunduğu bölgeyi bulsam da, kapana kısılmış durumda, Sihirli bastırıcı tabletler tarafından demir bir kutuya kilitlenmiş.

Ziva bizi kurtar.

Ateş tanrıçasına bir dua savuruyorum, cevap beklediğimden değil. Muhtemelen en iyisi bu. Tanrılar hâlâ bizi izliyor olsaydı, Ziva gücümü reddettiğim için beni çoktan cezalandırırdı.

Luke yumruklarını yüzüne doğru kaldırarak ormana doğru cesur bir adım atıyor. "Dur ve kendini göster!"

Dev bir örümceğin bacakları gibi yerden daha fazla kök fışkırdı, Luke'un vücudunda endişe verici bir hızla kıvrılıp bükülüyor. El ve ayak bileklerini bağlıyorlar ve keskin bir kenar vücuduna battığında çığlık atıyor.

ve kan çekiyor. Başka bir sarmaşık boynundan yüzüne doğru yılan gibi kıvrılıyor ve ağzını sararak bir tıkaç oluşturuyor.

"Luke!"

Güçlü kollar beni arkamdan sarıyor ve ellerimi kavıyor. Bu istenmeyen dokunuş, Lucas'ın parçalanma görüntüsüyle birleşince öfkeye dönüşüyor. Büyü içimde kabarıyor, birkaç kor kaçıp damarlarımdaki kanı kaynatana kadar kafesini tıkırdatıyor. Bir anda, Derimde küçük kıvılcımlar patlıyor.

Saldırganım acı dolu bir iniltiyle geri çekiliyor.

Başımı geriye atarak saldırganın burnuna duyulabilir bir çıtırtıyla vuruyorum ve ardından karnına bir dirsek atıyorum. Otis'in bana öğrettiği savunma manevraları.

Geçici dikkat dağınıklığı, saldırganımızın toprak elementi üzerindeki hakimiyetini gevşetiyor. Bu avantajı sonuna kadar kullanıyorum ve botumdaki hançere ulaşabilecek kadar kendimi dallardan kurtarıyorum. Hızlı büyü patlamam çoktan sönmüştü, bu yüzden bıçağımla bu devasa ejder ağacı pisliliğini kesiyorum.

Birkaç darbeden sonra kurtuldum ve ağacın birkaç dalı kaldı. Luke'un yanına koşup onu da çözüyorum ve vücudumu tehdide doğru konumlandırıyorum.

Dik durduğum anda başım dönmeye başlıyor. Ellerimde ve ayaklarımda titremeler başlıyor ve orman yangını gibi uzuvlarıma yayılıyor.

Tanrılar beni korusun. Şimdi olmaz.

Ayaklarımı yere basıyorum ve saldırganın gitmiş olması için dua ederek baş dönmesinin geçmesini bekliyorum.

Neyse ki bu büyü sadece birkaç saniye sürüyor. Luke'un farkına bile varmayacağı kadar kısa. Büyü geçtikten sonra ormanın derinliklerine bakıyorum. Hiçbir şey hareket etmiyor. Sonunda yanlış bir şey fark ettiğimde

gözlerimi ovuşturup tekrar deneyeceğim. Evet. Hâlâ oradalar.

Korku tenimi ürpertiyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Bu olamaz. Fısıldamadan önce iki kez yutkunuyorum. "Düşündüğüm şey bu mu?"

İri bir adamın omuzlarının gölgeli silüetinin ardında tüyler gördüğüme yemin edebilirim. Dalların arasından görünen, yanık bakır renginde tüyler. Bir sürü. Eğer tüm bunlardan sorumlu olan adamın kanatları varsa, o zaman-

"Ne? Neye bakıyorsun sen?" Luke'un sesini şaşkınlık kaplıyor.

Gözlerimi tekrar ormana çevirdiğimde kökler ve dallar hareketsiz. Kanatlar yok oldu. Belki de o mutant dallar kafama vurdu ve ben de onları hayal ettim.

Luke'un yaralarını kontrol ettikten ve eve dönecek kadar sakinleşene kadar onunla oturduktan sonra yollarımızı ayırıyoruz. Neyse ki büyü kullandığımdan hiç bahsetmedi. Nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Çoğu İnsanlar büyülerine erişmek için Eyril'e ihtiyaç duyarlar ve kral ile Aclaris ordusu ilaç üzerinde tam kontrole sahiptir. Sadece krallığımız için savaşmak üzere askere alınanların erişimi var. En azından yasal olarak.

Eyril olmadan büyü kullanma yeteneğim beni bir ucube olarak damgalıyor. Annem sırrımı asla açıklamamam için bana yemin ettirdi, gerçeğin beni tehlikeye atacağını iddia etti.

Eve sağ salim dönme arzumla Barney'i dörtlüyle koşturuyorum. zavallı kızımanın morarmış halini gölgede bırakıyor. Dönüş yolculuğunda patika ve yaklaşan orman çok daha az güvenli hissettiriyor. Her ses beni eyerimde döndürüyor, hançerim hazır, tehditle yüzleşmek için. Daha önce hiç

Şatoya dönüp içeri sızdığım için çok mutluydum. Odamdan çıkıp Leesa'nın odasına giriyorum ve geçmişte onu en çok özlediğim gecelerde yaptığım gibi yatağına sürünüyorum.

Bir çığlık beni uykumdan uyandırıyor, yangınlar ve küller, gökyüzünden düşmeler, kanatlı adamlar ve

diri diri gömüldüm. Yastığımdan bir solukla kalkıyorum. Güneş ışığı kadife perdelerin aralıklarından gizli bir sevgili gibi sızıyor, Benim olmayan bir yatağa parlak lekeler çiziyorum. Uyku sersemi beynim dün geceki olayları yeniden kurgulayarak dakikalar harcıyor.

Suare. Barney ve arabayı köye götürmek. Kendimi ve Luke'u bir toprak elementalinden korumak. Eve dönmek. Rahatlamak için Leesa'nın yatağına giriyorum.

Kısa sürede feryada dönüşen ikinci bir çığlık havayı deliyor. Nabzım hızlandı. Annem.

Komodinin üzerinden hançerimi kaptığım gibi, hız uğruna botlarımı bir kenara bırakıp yalınayak aşağıya koşuyorum. Annemi buldum.

Pahalı, krem rengi bir kâğıt parçasını göğsüne bastırmış, kanepenin üzerinde hıçkırarak hıçkırarak ağlamaktadır.

Etrafını iyice incelediğinde herhangi bir tehdit görmüyor. Görünürde bir ağaç bile yok. Kanatlı bir adam da yok.

Kalbim sakinleşiyor. Hançeri dev bir vazanın arkasına sokuyorum ve yumuşak bir sesle konuşarak yaklaşıyorum.

"Hey. Neler oluyor?"

Gözyaşlarıyla dolu yüzünü kaldırıyor. Boğazı düğümlenirken, konuşmak onu aşmış gibi görünüyor.

Elimle mektubu gösteriyorum. "Seni bu kadar üzen şey ne yazıyor?"

Annem tekrar yutkunuyor ve titreyen dudaklarını aralıyor. Konuşur konuşmaz, kelimeleri tekrar ağızına tıkmak istiyorum.

"Flighthaven'dan bir mektup. Kız kardeşin kaybolmuş ve onun yerine senin geçmeni bekliyorlar."

Şaşkın şaşkın bakıyorum, bulanık kafamın yanlış anladığından eminim. Çünkü kız kardeşimin birilerine haber vermeden kalkıp krallığın uçuş akademisini terk etmesine imkân yoktu.

Onun yerine benim Flighthaven'a gitme ihtimalim daha da saçma. Güçlü, cesur, sağlıklı Leesa hiçbir zaman Halüsinasyonlar görüyor ya da sık sık baş dönmesi ve kas güçsüzlüğü nöbetleriyle mücadele ediyordu. Benim gibi değil. "Özür dilerim, lütfen tekrar eder misiniz?"

Annem sözünü sakınmadan Flighthaven Akademisi'nin resmi mührüyle kabartılmış kalın kâğıdı bana uzatıyor.

Sevgili Leydi Lynnea Axton,

Derin bir üzüntüyle, kızınız Yavru Leesa Axton'ın Flighthaven'dan izinsiz olarak kaybolduğunu bildirmek zorundayız.

Kampüste. Kapsamlı aramalara rağmen, nerede olduğu hala bilinmiyor. ve henüz bir ceset bulamamış olsak da, kızınızı bulamamamız, onun talihsiz ölümünün göz önünde bulundurulmasını gerektiriyor. ölümü. Size en içten taziyelerimizi sunsak da, kızınız Lark Axton'a kardeşinin yerini yangın söndürme ekibi olarak almasını emretmek zorundayız.

kullanıcısı. İki gün içinde, Lark gün batımından önce Flighthaven Akademisi'nin kapısında rapor vermelidir.

*Saygılarımla,
Komutan Yardımcısı Valaria Torno*

Ayaklarım beni yere sabitliyor. Buzdan pençeler omurgamı tırmalıyor. Mesajı indirmeden önce iki kez daha okudum ve Annemin parlayan gözleriyle buluştu. "Bu nasıl olabilir? Leesa iz bırakmadan nasıl ortadan kaybolabilir?"

İnliyor ve kollarını beline doluyor. "Bilmiyorum. Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum."

Kanepenin önünde volta atıyorum. "Peki beni neden çağırdın? Yemin ederim son muayenede testlerim negatif çıktı ve ben sadece eyril yutmuş gibi yaptım."

Aclarianların çoğu benim gibi ucube olmadığından, kralın sınav görevlileri testten önce bir doz eyril verir. Aksi takdirde, vatandaşlar sihirlerine erişemezler.

Kimse bakmazken dozumu tükürdüm. Tam zamanında da. Tadı dilime vurduğu anda tüm bedenimi isyan ettirdi.

Annemin alt dudağı titriyor. "Kralın test uzmanları en ufak bir büyü belirtisine karşı bile hassas olacak şekilde eğitilmişlerdir. Siz fark etmemiş olsanız bile o bir ateş kıvılcımı fark etmiş olmalı." Minderin üzerinde sallanıyor, gözlerinde uzaklara dalan bir parıltı var.

Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Flighthaven bir yavru kuşu nasıl yanlış yere koyabilir? *Kardeşim*. Mektupta Leesa'nın ne zaman kaybolduğuna dair hiçbir bilgi yok.

ve ne olduğuna dair hiçbir geçerli teori sunmuyor. Beni çağırıyorsa, aramayı çoktan bıraktılar mı? Bu kabul edilemez.

Annem onu tutsak eden garip büyüden kurtuluyor. "Seni alamazlar. Bilmeme ihtimalleri var... Büyük ihtimalle..."

"Neyi bilmeme ihtimalleri?"

Göz kırpıyor. "Neyi? Ateş büyünü bilmemeleri demek istedim." Ayağa fırladı. "Kral'a yazacağım. bir kez, durumumuzu açıklayarak ve zaten bir çocuğumuzun kayıp olduğu gerekçesiyle muafiyet için yalvararak. Leesa gittiği sürece, sen benim tek varisimsin. Sadece bu bile bize hoşgörü."

"Evet! Bu harika...bekle, hayır. Bunu yapamazsın."

Annemin ağzı açık kaldı, sanki sözlerime inanamıyormuş gibiydi. Bu konuda ben de inanamıyorum.

Kendine geldiğinde omzumu okşadı. "Lark. Canım. Flighthaven sana göre bir yer değil. Tüm zaaflarınla değil."

İrkildim. Kadın haklı. Flighthaven en zorlu on dokuz ve yirmi yaşındakileri bile zorlayan sıkı bir eğitim akademisi olarak ün salmıştır. Dersler sırasında yaralanan yavrularla ilgili hikâyeler o kadar çok ki, benim kulağıma bile ulaştı. Öğrenci ölümleriyle ilgili fısıltılar da duyuyorum.

Ve burası bir *uçuş* akademisi. Muhtemelen kız kardeşim gibi genç yetişkinlerin uçmayı ve krallığımızı savunmayı öğrendiği yer. Bir ejderhanın sırtında, en iyilerin en iyisi için. Yoksa bir alicornun sırtında.

Midem binlerce düğüm atıyor. Alicornlar. Hatta Gözlerinin arasından çıkan ölümcül boynuzları ve kocaman kanatlarıyla o devasa at benzeri yaratıkları düşünmek midemi bulandırıyor.

"Bunun benim için ideal bir ortam olmadığını biliyorum" -yüzyılın en hafif tabiriyle- "ama gitmek zorundayım. Eğer Leesa ortadan kaybolursa Flighthaven, o zaman mektupta ne yazdığı umurumda değil. Birileri bir şeyler biliyor olmalı ve bunu öğrenmemin tek yolu da kampüste olmam."

Annem parmaklarını dudaklarına bastırıyor. "Ama orada kalamazsın. Bu çok tehlikeli. Büyü bastırıcınız başarısız olursa sizin ve diğer öğrenciler için."

Tehlikeli ya da değil, korkunun beni engellemesine izin vermeyeceğim. Kız kardeşimi bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. "Gidebileceğim tüm yerler arasında, kontrolümü kaybedersen muhtemelen en güvenlisi Flighthaven. İnsanlara tam anlamıyla büyülerini kullanmayı öğretiyorlar. Ve sonsuza kadar kalmak zorunda değilim.

Muafiyet istemeden önce bana biraz zaman ver."

Annem kararlılığımı okumuş olmalı. "Ne kadar süre? İki hafta mı?"

"İki hafta kulağa yeterince uzun gelmiyor. Dört hafta olsun."

Gerçekten fazladan zaman istediğime inanamıyorum. Leesa bundan sonra bana çok şey borçlu. "Dört hafta içinde Leesa'nın nereye gittiği hakkında bir şey öğrenemezsem, muhtemelen hiç öğrenemeyeceğim. Fikrimi değiştirmeyeceğim, o yüzden denemeye zahmet etme. Onu bu şekilde terk etmeyeceğim."

Annem gözlerime baktıktan sonra başını sallayarak onaylıyor.

"Tamam. Ama dikkatli olacağına söz vermelisin. Ve sihirli bastırıcınızı her gün mutlaka alın. Ne olduğunu unutma eğer yapmazsan olabilir."

Ahşap bir yapının kenarını yalayan alevlerin görüntüleri kafamı dolduruyor. İrkilerek, istenmeyen anıyı zihnimin tozlu bir köşesine geri itiyorum. O günün dehşetini yeniden yaşamak gerekli değil. Neyin tehlikede olduğunu biliyorum. "İnan bana, biliyorum."

Üçüncü Bölüm

İki gün sonra, annemin arabasının yumuşak minderlerine sıkışmıştım, iki parlak doru attan oluşan bir ekip beni toynaklarının her vuruşunda kıyamet kopuyor. Annem uyanık olduğu saatlerin çoğunu endişelenerek ve bana günlük sihir bastırıcı dozumu almamı hatırlatarak geçirdikten sonra, kendimi neredeyse ağlamaklı vedalaşıp yolculuğuma çıkacağım.

Ancak şimdi yalnız olduğum için endişelerim kabaran bir nehir gibi içimden taşıyor. Her şeyden önce Leesa için endişeleniyorum.

Dudağımı ısıırıyorum. Hayatta olmalı. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Ne olursa olsun onu bulacağım ve kraldan önce onu neyin alıp götürdüğünü öğreneceğim. beni hizmetten muaf tutuyor.

Bedenimi kavrayan acımasız yumruk gevşiyor ve daha rahat nefes alıyorum.

İtiraf etmekten nefret etsem de, kaleden ayrılmak boğazımdaki örsü çıkarmak gibi bir şey.

Nadiren görme iznim olan kırsal alan hayal ettiğimden daha geniş, bitki örtüsü yoğun, hoş kokulu ve kalenin etrafında yetişenlerden farklı.

Yeşil bitki örtüsünün uzandığı yerler, yerini bitki örtüsünün azaldığı ve her şeyin öldüğü çorak bölgelere bırakıyor. Buruşmuş, ölü çalılar. Çürüyen meyveler. Çıplak ağaçlar. Bu bölgelerden geçtiğimizde, arabanın içine sızan hava hafif, nahoş bir koku taşıyor.

Kalbim sıkışıyor. Şimdi yalıtılmış baloncuğumun dışına çıkıyorum ve Royce'un anlattığı durumun vahameti yüzüme çarpıyor. Annem ve arkadaşları Aclaris'teki ürün başarısızlıklarımızdan bahsettiler ama Partileri sırasında kalenin masalarını süsleyen fazla yiyecekler kesinlikle üretimin korkunç olduğuna dair bir işaret vermiyor.

Umarım bu yol boyunca uzanan topraklar Aclaris'in geri kalanının durumunu göstermiyordur. Eğer öyleyse, krallığımız çok fazla bir sorun. Köyümüzdeki ailelerin bugünlerde daha fazla mücadele etmesine şaşmamalı. Ölü mahsuller şişirilmiş fiyatlar anlamına geliyor ve aramızdaki en yoksulların ayıracak fazladan kaynağı yok.

Acaba Kral Xenon, mahsul üretimindeki bu değişikliklerin Aclaris'in daha az şanslı vatandaşlarını ne kadar etkilediğini anlıyor mu yoksa başkentteki lüks sarayı onu bu gibi durumlardan izole mi ediyor? yaya endişeleri.

Bir an sonra kendimi azarlıyorum. Kralımız pek çok sorumluluğu ve acil ihtiyacı dengelemek zorunda; Aclaris, Tirene ve Kamor arasındaki huzursuzluk bu görevi daha da zorlaştırıyor. Sırf köyümüze henüz yardım ulaşmadı diye açları umursamadığını düşünmem çok saçma.

Sonuç olarak Kral Xenon, Tirene'de kraliyet ailesindenmiş gibi görünen her şeyden milyon kat daha şefkatli. Sebepsiz yere saldırıları onaylayan bir krallık.

Babamı benden çalan saldırı gibi sivillere ve çocuklara yönelik saldırılar, yok olmayı hak eden bir krallıktır.

Annem o meşum günde onunla birlikte ata bindiğimi bana ya da bir başkasına asla söylemedi. Gerçeği bilmemin tek nedeni, onu babamın doğum gününde, ben daha çocukken yatak odasında bulmuş olmamdır.

yaklaşık on yaşındaydı. Ceketine yapışmış, hayaletine o gün beni de neredeyse kaybedeceğini ama tanrıların ona bir şans daha vermeye karar verdiğini anlatıyordu.

Araba yavaşlayarak durdu. Garip, çünkü Uçuş Cenneti'ne varmamız için çok erken.

Biri kapıya vuruyor. "İçeri gelin."

Annemin bana eşlik etmesi için ısrar ettiği iki muhafızdan biri olan Otis kapıyı açıyor ve içeri dalıyor. "Affedersiniz leydim, ama şoför Flighthaven'dan önceki son kasabaya yaklaştığımızı söylüyor ve perdelerinizi indirseniz iyi olur."

Kaşlarımı çattım. Tüm perdeler kapalıyken, arabanın içi bana bir mezarı hatırlatıyor. "Şoförün bunu önermesinin bir nedeni var mı?"

Otis karşımdaki koltuğa yerleşiyor. "Seninle gelmemi de tavsiye etti. Kasabada sert insanlar olduğunu iddia ediyor ve onları görmemenin daha iyi olacağını düşünüyor."

Bu cevap tüylerimi diken diken etti. Soylu bir aileden geldiğim için mi daha iyiyim, yani hassas duygularım mı var? Yoksa özellikle *benim* için mi daha iyi?

İnsanların ne düşündüğünü biliyorum. Zavallı, korunaklı Lark. Yoksul insanları görmeye dayanamayacak kadar zayıf. Onları gözlerden uzak tutarsan varlıkları sona erer.

İğrenç. Bir yanımda beni korumaya çalışmasını takdir etse de, annem beni bir ömür boyu yetecek kadar şımarttı.

"Zor derken, fakir mi demek istiyor?"

Otis boğazını temizliyor ve tüneliindeki gevşek bir iplikle oynuyor. "Eminim söyleyemem."

Homurdanıyorum. Komik. Otis'in bu kadar düşünceli olabileceğini hiç bilmezdim. "Her ne demek istediye, her iki durumda da parçalara ayrılmayacağımdan ya da bayılmayacağımdan eminim."

Otis başını salladı. "Nasıl istersen."

Araba yoluna devam ederken pencere perdeleri açık kalıyor. Kasabada giderek artan sıkışıklık nedeniyle hız çok daha yavaş, bu da bana yıpranmış binaları ve küçük sıraları içime çekme fırsatı veriyor, Çürük tahtadan inşa edilmiş köhne evler. Geçerken büyük bir pazar yerine giriyoruz. Sıkışık tezgâhlar göz alabildiğine uzanıyor ve işportacılar mallarını etrafta dolaşan bitkin müşterilere bağırarak satıyor.

lezzetli tatlı ekmekler ve ince deri eldivenlerden silahlara ve şapkalara kadar. Kızarmış et kokusu çürüyen çöplerin kokusuna karışıyor. Burnumu kırıstırıyorum ama pazar yerindeki insanlar bağışık görünüyorlar. Birçoğunun yanakları çökmüş ve zayıflamış, giysileri yırtılmış ve onarılmış.

Bu, annelerinin partilerine katılan kadınların Mücevherler... Her bir mücevher buradaki herkese yıllarca giysi alabilecek kadar değerli.

Döndüğümde Royce'la kıyafet bağışı hakkında konuşmayı aklıma not ediyorum. Bu arada, acil durumlar dışında, yiyecek depoları zaten toplanmış durumda ve ayrılmadan önce Luke'a verdiğim para ihtiyaç sahiplerinin ihtiyaçlarını karşılamaya yetecektir.

"Hey, sen!" Arabanın dışından gelen bir feryat beni iç planımdan koparıyor. "Buraya gel!"

Bağırışla irkilerek pencereden dışarı baktım.

Yırtık pırtık ev giysileri giymiş küçük, zayıf bir çocuk, elinde yolunmuş bir tavukla ahırların arasından fırlıyor. O doğru koşuyor Arabayı.

"Hey, dur!" Bağırışlar iri yarı, kırmızı yüzlü bir adamdan geliyor. Kan lekeli bir önlük giyiyor. Elinde bir satırla çocuğun peşine düşer. "Hırsız!"

Ne yapacağımı düşünmeden kapıyı açtım ve dışarı fırladım.

"Hanımefendi!"

Otis'in laneti peşimden geliyor ama durup beklemiyorum. Eğer beni yakalarsa, nazik ama sert bir şekilde arabaya geri götürür. Ve çocuğun bacaklarının ne kadar hızlı pompalandığını ve küçük yüzüne kazınmış korkuyu göz önüne alırsak, yakalanması korkunç bir şeyle sonuçlanabilir.

Bana doğru koşan çocuğa doğru acele ediyorum. Omzunun üzerinden gizlice bir bakış daha atıyor ve bana çarpıyor.

"Oof." Nefesim kesilmiş ve ağrım midemden boğazıma kadar yayılmışken başka bir şey söyleyemiyorum.

Çarpışma çocuğun ayaklarını yerden kesti. Toprak zemine yayıldı, gömleği düşmekten yırtılmıştı. Yolunan tavuk avucunda sıkılı duruyor.

Kasap nefes nefese bize ulaşıyor.

Çocuğun ayağa kalkmasına yardım ettiğimde kıpırdanmaya çalışıyor, ben de kolumu kemikli omuzlarına dolayıp sıkıca tutuyorum.

"O dilenciye ve *hırsızı* durdurduğunuz için size minnettarım." Kasap et satırını çocuğa doğru sallıyor. "Bütün parmaklarını kestiğimde, evlat, başka hiçbir şeyimi çalamayacaksın."

"Elindekini o çalmadı." Çocuğu adamdan koruyorum ve oracıkta doğaçlama yapıyorum. "O senin parayı ödeyecekti

tavuk... çünkü ondan bana bir tane almasını istedim... ama ona para vermeyi unuttum."

Çocuk kıpırdanmayı bırakıyor ve kirden sırılsıklam olmuş yüzünü benimkiyle buluşturuyor, yuvarlak gözleri şaşkınlıktan şişiyor.

Şaşkın kasap, kraliyet mavisini, altın ve gümüşle süslenmiş fazla süslü elbiseme baktı. Annem giymemde ısrar etti.

Şatomuzun dışındakilerin bir hanımefendi gibi giyindiğim için bana saygı duyacağını iddia ederek. Çok stresliydim, tartışmaktan kaçındım.

Pantolon giymeyi tercih ederdim. Şato çevresinde, annem etrafta olmadığından seyisten aldığım pantolonu giyiyordum. Keşke bugün de bu sıcak, ağır ve rahatsız elbisenin yerine onları giyseymdim. Buradaki bazı insanlar bana sanki yok olmaktan kurtulan bir Anka kuşuyum gibi bön bön bakıyor. Tüm bu ilgiden yanaklarım ısınıyor. Nabzım boğazımda zonkluyor.

Ne kadar çok insan var. Daha önce hiç bu kadar çok insan gördüğümü sanmıyorum.

aynı zamanda daha önce. Birbiriyle yarışan kokular ve seslerden oluşan ziyafetin yanı sıra, bu sahne Axton Kalesi'nden çok farklı ve kabul edilmesi gereken çok şey var.

Kasabın yüzünde şüpheli bir ifade belirir. "Bu hırsız tanıdığını mı söylüyorsun?"

Çocuk tekrar kıvranmaya başladı. Onu sabit tutmak için elimi sıkıyorum. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Tavuğun parasını ben ödeyeceğim. Sonra da hepimiz yolumuza gidebiliriz."

Adam yorum yapamadan elbisemin cebine uzanıp gümüş bir para çıkardım. Flighthaven'a gitmeden önce, Annem, arabamı soyabilecek haydutlara ödeme yapmak için gümüş ve birkaç altın para almamda ısrar etti.

Kasabın romatizmalı gözleri parlıyor. Çürüyen dişlerini yalıyor.

Koyu mavi üniforma giymiş bir polis memuru yaklaşıyor, yüz hatları sert. "Burada neler oluyor?"

Kasap benden önce konuşuyor. "Bana tavuk alıyor." Parayı elimden kaptıktan sonra, kasap gerçekliğini test etmek için metali ısıtıyor.

Hafif bir çatırtı duyuldu. Çürümüş dişlerinden biri mi? Umarım değildir.

Sikke kana bulanmış yumruğunda güvendenken topuklarının üzerinde dönüyor. Polis memuru da onu takip ederek beni ve çocuğu rahat bırakıyor.

Çocuğu tutuşumu gevşetiyorum ve ona üç madeni para daha veriyorum. "Herhangi bir silah taşıyan birinin yanındayken daha dikkatli olmalısın-"

Çocuk paraları kaptığı gibi elimi omzundan çekip kalabalığın arasına dalıyor ve hâlâ yolunmuş tavuğa tutunuyor.

Onları öldürüyor olsa da Otis ve Belton dilleri. Muhafızlar her iki yanımlı sarmışken arabaya geri dönüyoruz.

Otis içeri girmeme yardım ediyor ve sessizliğini bozmadan önce karşımdaki koltuğa oturuyor. "Pişman mısın?"

"Sadece bir tane. Keşke öyle çekip gitmeden önce ona daha fazla para verme şansım olsaydı."

Muhafız homurdanıyor ama bir şey söylemiyor ve yolculuğumuza sessizce devam ediyoruz. Kalan zamanımın büyük bir kısmını kişisel korkularım, ancak genişleyen akademiye giden yola döndüğümüzde, bir intikamla geri geliyorlar. Benim sihrim Dengesizim, vücudum zayıf ve alicornlardan ve uçmaktan korkuyorum, ama eminim, kralın uçuş programından kurtulmak Rumbleberry turtası.

Kafamı cama vuruyorum. Ugh. Ne düşünüyordum ki ben?

Nefeslerim hızlanıyor, üst üste. Sinirlerimi yatıştırmak için, Kendimi, Leesa ile Cook'tan küçük ballı kekleri çaldığımız, ikimizin kıkırdarak yarıştığımız mutlu bir anıya odaklanmaya zorluyorum Leesa'nın odasına götürdüm ve yatağının altındaki saklanma yerimizden onları yalayıp yuttum. Göğsümü kavrayan demir mengene yavaş yavaş gevşiyor. Programın kolay olacağını söylemiyorum ama zorlayabilirim.

Özellikle de Kral'ın Elçileri'ne katılmak Leesa hakkında cevaplar bulmak için en iyi şansım olduğu için.

Ayrıca, korkutucu olsun ya da olmasın, Flighthaven bana annemin yaldızlı kafesinden kaçma fırsatı sunuyor.

Önlüğümün hantal kıvrımlarını düzeltiyorum ve minderli koltuğa yerleşiyorum. Flighthaven'da her ne hayal ediyorsam, eminim gerçek çok daha az korkutucudur.

Dördüncü Bölüm

Aslında gerçek de bir o kadar korkutucu. Arabanın penceresinin kenarına tutunuyorum, kalbim önümdeki manzara karşısında tekliyor. Uçsuz bucaksız. Kampüs önümüzde belirdiğinde aklıma gelen ilk kelime bu. Flighthaven geniş bir araziye yayılmıştır. Bir ordu dolusu heybetli taş bina ve yapı yerden yükseliyor ve iki gevşek halka oluşturur. Eğitim alanları, karşılıklı binalar arasındaki mesafeyi kısaltan patikalarla birlikte ortayı doldurur. taraflar.

Akla gelen ikinci kelime? Yasaklayıcı. Pürüzlü, ağarmış kayalıklar batı sınırını oluşturmak için kıvrılıyor, uzanıyor Koyu gri bulutları çiğneyen dev dişler gibi yukarı doğru. Doğuda, sık orman açık alanı yutuyor ve asırlık ağaçlar sessiz nöbetçiler gibi pusuda bekliyor.

Araba sarsıntılı bir hareketle devasa bir demir kapının yanında aniden durur. Uzun boylu, keskin bir donanma üniforması giymiş, nöbet tutan bir adam sürücüye yaklaşır. "İsim lütfen."

Belton yukarıdan cevap verir. "Leydi Lark Axton."

Nöbetçi pencereden bana bir bakış atıyor ve başını sallıyor. "Burada durun ve tüm eşyalarınızı kapının içinde boşaltın."

Belton sürücü koltuğundan atlıyor ve çantamı almaya gidiyor. Otis arabadan çıktı ve bana elini uzattı. Nemli

Ben inip Belton'u takip ederken avucum onun kine kayıyor. Kayalıkların uzak tarafına çarpan okyanus dalgalarından taşınan tuzlu hava, burnumu kızdırıyor. Belton çantamı demir kapının yanından geçirip yere bırakıyor.

Yeni gerçekliğim kafama dank etmeye başlıyor. "Sanırım buraya kadarmış. Eve güvenli bir yolculuk yap."

Belton "iyi şanslar" diye mırıldanıyor ve arabaya geri dönüyor. Otis oyalanıyor ve nasırlı elini omzuma doluyor.

"Şu anda tüm bunlar gözünü korkutuyor olmalı ama bunu başarabilirsin." Alay ettim. "Yapabilir miyim?"

Nazik gözleri beni azarlıyor. "Unutmayın... Vücudunuz bazen sizinle savaşabilir, ancak önemli olan yerlerde güçlüsünüz. Burada ve Buraya." Parmak eklemlerini önce kafatasına, sonra da kalbinin üzerine vuruyor. "Sen benim çalışma ayrıcalığına sahip olduğum en iyi kadınsın ve bir savaşçısın. Bunu başarabilirsin."

Duygularım boğazımda düğümleniyor. "Teşekkür ederim." Burnumu çekiyorum, gözyaşlarımı engellemek için bir elimi gözlerimin önünde sallıyorum. "Sen de bir gardiyan için hiç fena değilsin."

Hızlı bir omuz sıkma hareketi ve son bir gülümsemeye yanımdan ayrılıyor. Belton'a katılmak için yukarı tırmanışını ve şoförün dizginlerini oynatışını izliyorum. Vagonlar ileri atıldığında, içimden vahşi bir dürtü Arabanın içine atlayıp evimize dönene kadar saklanıyorum. Sonra amacımı hatırlıyorum -Leesa- ve arzum sönüyor.

Otis'in inancının beni desteklemesine izin verdim. Bunu başarabilirim.

Gürültüyle demir kapı kapanıyor. Mecazi kafesimi gerçek bir kafesle takas ettiğime dair uğursuz düşünceden sıyrılıp geçici ikametgâhıma dönüyorum.

Sinirlerim kelebek kanatları gibi derimin altında çırpınıyor.

Gözlerimi sıkarak Leesa'yı kalabalığın arasında, arkadaşlarıyla konuşurken ve gülerken hayal etmek için kendimi zorluyorum.

Bir sonraki ders. O her zaman bir insan olmuştur ve

Mektuplarının tonu, kız kardeşimin burada geliştiğini gösteriyordu.

Gözlerimi açıyorum. Dudaklarım yukarı doğru kıvrılrsa da Leesa'nın kaybolduğunu öğrendiğimden beri içimi kemiren korku gülümsememi çabucak kovuyor. Son iki gün boyunca aklımda hep aynı sorular dönüp durdu.

Kız kardeşime ne oldu?

Nerede o? Kaçtı mı? Eğer öyleyse, neden? Yoksa biri onu kaçırdı mı?

Ya öldüyse?

Kendime zihinsel bir sarsıntı veriyorum. Her ne olduysa hayatta kalabilecek biri varsa o da zeki ve becerikli kız kardeşimdir. O yaşıyor. Hayatta olmak zorunda. Başka bir şeye inanmayı reddediyorum.

Leesa bir keresinde bana uzun zaman önce arazide eski bir kale olduğunu ve kalıntıların bir kısmının Flighthaven'ın İnşaat. Buna inanabilirim. Binaların çoğunda, tanrıların zamanında var olmuş kadar yıpranmış taşlardan yapılmış karmaşık oymalar bulunuyor.

Boyumu o kadar aşmış durumdayım ki, Darkmoor Denizi'nin dibinde bile olabilirim. Kampüs Axton Kalesi'nden çok uzakta ve aramaya nereden başlayacağımdan emin değilim. Başımı geriye doğru eğdiğimde arazinin panoramik manzarasını sunan bir kuleyi kontrol ederken, ayak parmağım uzun ipek elbisemin eteğine takılıyor ve tökezleyerek denge için kollarımı açıyorum.

Bu lanetli elbise.

Annemin dehşetine göğüs gerip pantolon giymem gerektiğini biliyordum.

Devasa taş binanın sağında uzun ahşap bir yapı duruyor. Demirle kaplı eğimli bir çatıyla örtülü olan bu yapı, on kat daha uzun olsa da bizim şatodaki at ahırını andırıyor. Buranın atlardan başka hayvanları da barındırdığından şüpheleniyorum.

Boğazımda buz gibi bir düğüm oluşuyor.

Ahırı geçince, toprak bir açıklığın ortasına yayılan ve ailemin şatosundan daha yüksek olan muazzam bir taş bina yükseliyor.

O yönden, hâlâ bir köy ötedeki fırtınanın sesine benzeyen alçak bir gümbürtü geliyor. Ayaklarımın altındaki zemin titriyor. Aradaki mesafeye rağmen titreşim midemi bulandırıyor.

Ejderhalar.

Dikkatim ondan tepemdeki siyah ve kahverengi çizgilere kayıyor. Dört alikorndan oluşan bir grup rüzgarda süzülüyor, sırtlarında biniciler taşıyor ve devasa kanatlarını çırpıyorlar.

Midem bulanıyor. Kusmak yok. Bu kadar erken zayıflık gösterirsem, beni canlı canlı yerler.

"Fledgling Lark Axton."

Dönerek, kısık sesin sahibiyle yüzleşiyorum.

Önümde duran kadın bana mermer bir heykeli hatırlatıyor.

sert duruşu ve sert omurgasıyla. Yüz ifadesi bir maskedir.

Açık gri gözlerinde zekâ parlarsa da duygudan yoksunlar. Buğday rengi kısa saçları kulaklarını zar zor tarıyor ve herkes gibi tertemiz bir üniforma giymiş. Giysiler vücudunu ikinci bir deri tabakası gibi sarıyor, tek bir

Kırıksık ya da buruşuk. Sol omzunun altındaki altın amblem onun bir uçucu olduğunu gösteriyor, yavru kuşların üzerindeki rütbe ise Flighthaven'ın ilk eğitim programı.

Neredeyse belli belirsiz bir baş sallamasıyla, tedirgin edici bakışlarını bana yöneltti. "Flighthaven'a hoş geldiniz. Ben Flyer Quinnelle. Beni takip edin."

Ben itiraz edemeden dönüp havalanıyor. "Bekle. Çantam."

Çantamı omuzluyorum ve Flyer Quinnelle'in peşinden aceleyle gidiyorum.

Ağır çantamı taşıırken kadının uzun adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyorum. Aramızdaki buzları eritmek için bir şeyler bulmaya çalışıyorum. "Burası... çok büyük."

Yorum yok. Acaba Flyer Quinnelle ilk başta herkesten nefret mi ediyor, yoksa onu kızdırmayı mı başardım?

Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Uzun zamandır mı buradasın?"

Duruyor, dönüp bana bakıyor. "Uzun zamandır mı buradasın, *Flyer Quinnelle*?"

Sanırım bu daha önceki sorumun cevabı. Daha yeni çıkmıştım. ve Flighthaven'dan biri şimdiden benden nefret ediyor. Mükemmel bir başlangıç.

Gülümsememi korumaya çalışarak elimdeki ağır çantayı yere bırakıyorum. "Doğru, özür dilerim. Flyer Quinnelle."

Sırtımdan ter damlıyor ve omzum şimdiden ağrıyor. Umarım yanaklarım hissettiğim kadar kızarmamıştır. Quinnelle zayıflıklarına şahit olursa benden hiç hoşlanmayacaktır.

Yüzümü incelerken burnunun üzerindeki hafif kırıksıklık bana hiçbir şeyi kaçırmadığını söylüyor. "Bize geç gelmene rağmen Eğitim, Fledgling Axton, kardeşinin bıraktığı yerden başlaman gerekecek." Quinnelle soğuk bakışlarıyla beni iğneliyor. "Onun uçuş birimi

Altı haftadır birlikteler ve kız kardeşinin yokluğu bir ateş elementalinin eksik olduğu anlamına geliyor. Senin yetişmen bekleniyor."

Yetişmek mi? Valk aşkına, bunu nasıl yapacağım? Benim İrkilmiş kahkahası tiz, histerik bir nota taşıyordu. "Bir hata olmalı. Leesa'nın muhtemelen örnek bir öğrenci olduğunu biliyorum ve Flighthaven'da çok başarılı oldu ama ben onun gibi değilim. Aslında beni tam tersi olarak düşünmeliyiz. İlk altı haftayı kaçırdıktan sonra hemen devreye girip onun yerini doldurmam mümkün değil."

Flyer Quinnelle burnunun ucuyla bana bakıyor. "Çabucak bir yol bulmanızı öneririm. Flighthaven'ın şımartılmış soylulara hizmet edecek zamanı yok.

kendilerini hazırlamaları gerekirken dans ediyorlar."

Hayal kırıklığı boğazımı sıkıyor. Ben bir kahin değilim. Leesa'nın kaybolacağını tahmin etmemiştim. Mektubu alana kadar, asla Flighthaven'a katılmayı hayal ettim. Nasıl gidebilirdim ki? En sonuncusu hariç tüm büyü sınavlarımda başarısız oldum ve o zaman bile performansım içler acısıydı.

Tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum ve sert bir karşılık veriyorum. Quinnelle'in iki lanet olası gün içinde kraliyet uçuş akademisine hazırlandığını görmek isterdim. Oh, affedersiniz. Şunu *Flyer Quinnelle* yap. Eğer kışındaki çubuk biraz daha uzarsa, bir delik açabilir. kalbine doğru.

Dikkatli ol. Tanıştığınız ilk kişiyi kızdırmamak en iyisi.

"Ekstra eğitim alacak mıyım?"

Elbiseme yan gözle bakıyor, kaşları onaylamaz bir şekilde kalkıyor. "Bu kararı eğitmenleriniz verecek."

Omuzlarımı kamburlaştırıp kendimi küçültme dürtüsüyle savaşıyor başımı sallıyorum.

Tekrar yürümeye başladı. "Eşyalarınızı alın. Size Flighthaven'da kısa bir tur attıracağım."

Ofisleri ve sınıfları barındıran yüksek bir yapı olan ana binayı işaret ediyor, ardından dikdörtgen, üç katlı, eşit aralıklı pencereleri olan yapılara geçiyor.

Yatakhaneler. Bunların ötesinde çeşitli silah ve teçhizatın bulunduğu bir cephanelik ve bir depo yer almaktadır.

Ana binanın sağında, tatbikatların ve uygulamalı derslerin yapıldığı birden fazla bölüme ayrılmış etkileyici bir arazi bulunmaktadır. Uzakta, bir uçurumun yanında ise büyü eğitim alanı bulunuyor. Sonra ejderha sığınağını ve daha önce gördüğüm ahırını işaret ediyor. Tahmin ettiğim gibi, tek katlı yapı alicornlara ev sahipliği yapıyor.

Ben her şeyi kavrarken, kantin, revir ve yemekhanenin yanı sıra bir eyril üretim merkezi de dahil olmak üzere birkaç bina daha gösteriyor.

Bir an sonra yalnız olduğumu fark ediyorum, Quinnelle ahıra doğru ilerliyor. Yapmak istediğim son şey onu daha fazla kızdırmak, bu yüzden elbisemi bir elimde topluyorum ve yetişmek için koşuyorum.

Çitlerle çevrili yapılardan birinin içinde, simsiyah bir alikornun burun delikleri hızlı nefes alış verişleriyle genişliyor. Yemin ederim görkemli canavarın

Obsidyen gözleri ruhumu deliyor.

Yaratık toynağını yere vuruyor, toprak parçaları ve çakıl taşları uçuşuyor.

İrkildim.

Bakışları bana kilitlenmiş olan hayvan -herhangi bir hayvandan çok daha büyük sıradan bir at, devasa kafasını sallıyor. Sonra devasa kanatları açılmaya başlıyor ve ben hangisini daha korkunç bulduğuma karar veremiyorum, kanatları mı yoksa atın tepesinde keskin bir noktaya doğru daralan ölümcül boynuzu mu?

alicorn'un kafası.

Kalbim yerinden fırlıyor... hem hayvanın ihtişamı hem de temsil ettiği tehlike karşısında.

Bir adım geri çekilerek, bu yaratıklardan birine binmek zorunda kalma düşüncesiyle yükselen paniği bastırıyorum.

Burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum ama paniğim geçmiyor. Endişem arttıkça, avuç içlerim Ter.

Kahretsin.

Quinnelle, alicorn ve etrafta dolaşan bir avuç öğrencinin önünde tam bir panik atak geçirmek üzereyim.

Kalp atışlarımın uğultusu kulaklarımı dolduruyor ve beynim kaçma dürtüsü dışında her şeyi boşaltıyor. Korkunç yaratıkla arama mesafe koymak için çaresizce dönüp fırlıyorum.

Bunu yapamam. Burada kalamam ve-

Sert, kaslı bir vücut bana çarpıyor, ya da belki ben ona... çarpıyorum.

Çarpmanın etkisiyle dengem bozuldu. Çantam omzumdan kayıyor ve uçuyor. Güçlü eller belimi kavlıyor ve refleksle kendimi sabitlemek için bir çift kaslı pazuya tutunuyorum. Ten tene temastan avuçlarım vızıldıyor.

Kafamı kaldırdığımda ciğerlerim sıkışıyor.

Beni tutan adam inanılmaz derecede çekici. Hayır, çekici çok ılık bir kelime ve aynı zamanda büyük bir yetersizlik.

Çarpıcı. Nefes kesici. Çok güzel.

Bir erkek güzel olabilir mi?

Tam burada ve şimdi karar veriyorum ki, evet, bu adam düpedüz muhteşem... ve son derece tehlikeli.

Beşinci Bölüm

Altın rengiyle beneklenmiş bir çift etkileyici kahverengi göze bakarken ağzım kuruyor. Teni bronz renginde ve omuz hizasında Siyah saçlar, bir sanatçı tarafından yontulmuş olabilecek bir yüzün kemik yapısını çerçeveleyiyor. Yüksek, gururlu elmacık kemikleri. Dolgun, öpülebilir dudaklar. Çene çizgisi boyunca uzanan ve genel estetiği bozmak yerine güçlendiren ince bir yara izine sahip güçlü, kare bir çene.

Günahkâr derecede çekici adam boğazını temizlediğinde, bakakaldığımı fark ediyorum. Kollarını bırakıyorum, sanki sıcak teni Yandı. Tanrılar aşkına, ne kadar süre orada durup aşk acısı çeken bir aptal gibi ona baktım?

"Nereye gittiğine dikkat et." Akıcı bir hareketle geri adım atıyor ve beni inceliyor, dolgun dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor. "Fark etmemiştim Flighthaven programa bir moda dersi ekliyordu."

Derin ve gırtlaktan gelen mırıltısı, sözleri içime işlemeden önce kadife gibi üzerimden kayıyor.

Sıcaklık boynumdan yukarı süzülüyor. "Affedersiniz?"

Sesinin çekici kalitesinin aksine, yüz ifadesi cam kesebilir. Kaslı kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Yürümenizin yanı sıra dinleme becerileriniz üzerinde de çalışmanız gerekiyor mu?"

Küçük bir öğrenci kalabalığı etrafımızda toplanıyor, fısıldaşıyor ve kıs kıs gülüyor. Utanç verici bir sıcaklık yanaklarıma ve göğsüme yayılıyor. Bir kez

Bir kez daha, içimdeki dürtüyle savaşıyorum. İlgı odağı olmaya alışık değilim -kaleminden çıkmaya bile zor alıştım- ve bu deneyimden keyif aldığımı söyleyemem. Hem de hiç. Görünüşe göre, bu adamla ilgili her şey mükemmel... tavrı hariç.

Kaçmak bir seçenek olmadığından, kendime yargılamamam gerektiğini söyleyerek omuzlarımı sıkıyorum. Eminim bu kadar keskin olmak istememiştir. Ben de gerginim, bu da muhtemelen beni anlaşılmazlıklara karşı normalden daha hassas yapıyor.

Geçici bir gülümsemeyle durumu yumuşatmaya çalışıyorum. "Özür dilerim. Sana çarpmak istememiştin. Sizi gücendirecek başka ne yapmış olabilirim bilmiyorum ama eminim bir kazaydı."

Buz gibi bakışları kişisel alanımı doldururken yırtıcı bir hal alıyor. "Beni rahatsız eden şey, Düşes, daha yeni gelmiş olmanıza rağmen vaktimi boşa harcıyor olmanız." Çenesini elbiseme doğru salladı. "Burası Kraliyet Uçuş Akademisi, kaçamak yapacağın bir yer değil. giysilerinizle ya da geceliklerinizle dolaşıp taliplerinizi arayın."

"Ben... ne?"

Dikkatini çantamdan çıkan fildişi ipek geceliğime yöneltiyor ve giysiyi aceleyle içine sokarken yerin beni yutması için dua ediyorum.

Bakışları sanki her bir zayıflığımı ve kusurumu kaydediyormuş gibi yavaş ve küstah bir şekilde vücudumda geziniyor. Sözlerini bitirdiğinde, üst dudağının hafifçe kıvrılması yargılandığımı ve eksik bulunduğumu doğruluyor. "Bir dahaki sefere seni gördüğümde uygun giyinmiş olsan iyi olur. Burada çay partilerine ayıracak vaktimiz yok."

Yakınlarda biri yüksek sesle gülüyor, ancak Bay Sert Kıç onların yüzüne buz gibi bir bakış fırlattığında öksürerek patlamasını örtüyor. yön.

Düşes mi? Çay partileri mi?

Ateş damarlarımda kıvılcımlanıyor, kanımı ısıtıyor ve geçici olarak sağduyumun önüne geçti. "Çay partilerine yazık oldu," diye çıkışıyorum.

"Kötü huyunu tatlandırmak için biraz şeker kullanabilirsin."

Pişmanlık hemen devreye girdi. Kahretsin. Bunu gerçekten yüksek sesle mi söyledim? Elimle ağzımı kapatıyorum ama tabii ki çok geç. Sözcükler çoktan kaçmıştı ve şok olmuş soluklara bakılırsa, bizim Seyirciler onları duydu. En son ne zaman sinirlendiğimi hatırlamıyorum.

benden böyle uzaklaştı. Stresi suçluyorum... ve bu sinir bozucu adamı. Bu kadar güzel bir yüzün bu kadar yumruklanabilir olduğunu kim bilebilirdi?

O nefis dudaklara yayılan yavaş sırıtış, bir buzulun tüm sıcaklığını taşıyor. "Kimim ben? Ben sizin en kötü kabusunuzum Düşes. Benim işim sizi yargılamak ve bunu ne zaman ve nasıl uygun görürsem yapacağım. Seni antrenmanda görmeden önce ruh halimin düzelmesi için dua etsen iyi olur, çünkü senin. Kıçın. Benim. *Benim*."

Kızgın bir orman kedisinin tüm zarafetiyle ahıra doğru yürüyor. Derin bir tedirginlik kaburgalarımı sıkıyor.

Quinnelle tanıştığımızdan beri en canlı halini göstererek başını bana doğru sallıyor ve alçak bir ısıklık çalıyor. "Bu tavsiye edilemezdi."

Onun geri çekilişini izlerken göğsümdeki kötü his büyüyor. Bir sonraki sorumu sormaya korkuyorum. "Kim bu adam?"

Gözlerindeki merhamet parıltısı, cevabın hoşuma gitmeyeceği konusunda beni uyarıyor. "O Sterling Thorne. Uçuş eğitmeniniz."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Tabii ki o."

Sterling Thorne. Uzman uçucu. Savaşta zarar görmüş bir krallıktan gelen bir mülteci, gerçi insanlar hangisi olduğunu tartışıyor. Kral Xenon'un muhafızlarına katılmak için çalıştı ve sonra kralı haydut bir ejderha saldırısından kurtardı. Etraftaki en iyi ejderhacılardan biri. Ben bile onun adını bilmeyecek kadar büyük bir kayanın altında yaşıyorum. Soyadı ortaya çıktı

Leesa'nın eve yazdığı mektuplardan birinde, ama ben bağlantıyı kuramadım.

Şatomuzu periyodik olarak istila eden hanımlar onun hakkında. Kralın Thorne'u nasıl altınla ödüllendirdiği ve krallıktaki pozisyonunu nasıl seçtiği. Nasıl sarayın demirbaşlarından biri olduğunu. Ne kadar yakışıklı ve erkeksi olduğunu, kadınları ekmek kırıntılarına üşüşen kargalar gibi kendisine üşüştürdüğünü.

Kimse onun bir karga kadar arkadaş canlısı olduğundan bahsetmeye zahmet etmedi.

Dişi ağrıyan aç bir kar ayısı ya da tek bir buzlu bakışla bir insanı kemiğine kadar kesebileceğini.

Ya da Flighthaven'da uçuş eğitmenliği yapmak için saraydan ayrıldığını. Uçuş eğitmenim. Görünüşe göre sadece bir taneye ihtiyacı olan

Zaten doğru olduğunu bildiğim bir şeyi, yani ait olmadığımı teyit etmek için bana iyice baktı ve bu daha benim terörümü öğrenmeden önceydi. uçuyorum.

Kendime acımak için birkaç dakika izin veriyorum.
Omuzlarımı dikleştiriyorum. Artık buradayım ve bu hareket tarzına bağlıyım. Sanırım ikimizin de yanıldığını kanıtlamam gerekecek.

Uçucu Quinnelle beni dikdörtgen bir binanın yanından geçirip büyük bir avluya götürüyor. Uzaklardan gelen çırpınışlar dikkatimi geniş bir alana çekiyor. Koyu, kuma benzer bir maddenin yatağında, turuncu-yeşil dallar tuzlu okyanus esintisinde dalgalanıyor. Sayıyorum
En az dört muhafız çevreye konuşlanmış.

İşaret ediyorum. "Nedir o?"

"Eyril."

Eyril'i daha önce hiç bitki formunda görmemiş olsam da, muhafızlara bakarak bu kadarını tahmin etmiştim. O yönden yayılan kokuya burnumu kırıştırıyorum, hafif bir çürüme ipucu ile karıştırılmış şeker gibi. Koku hem cezbediyor hem de itiyor.

"Burası yatakhaneler." Quinnelle beni dikdörtgen binanın içine götürüyor, tek kat merdiveni çıkıyor ve iki kapının önünden geçiyor Üçüncüsünün önünde durmadan önce. "Burada uyuyacaksın."

Parmaklarını kapıya iki kez vuruyor ve iterek açıyor, Üç dar yatak, gardıroplar ve koyu renkli ahşaptan yapılmış küçük komodinlerle dolu sıkışık bir alan ortaya çıkıyor. Tek bir masa İki pencere arasında arka duvara yaslanmış bir lavabo, bir köşede aynanın altında duruyor. Tek renk sıçraması, ahşap zemine serilmiş kırmızı, mavi ve altın rengi halıdan (Aclaris renkleri) ve odayı çerçeveleyen uyumlu perdelerden geliyor.

Pencereler.

Bu oda, bir ailenin paylaştığı odadan çok da büyük değil. Ailemin şatosundaki bulaşıkçı hizmetçiler ve zengin odamdan çok uzakta, ancak odanın ferahlatıcı bir yanı var.

Basitlik.

Üç yatak başka bir hikâye. Gelecekteki oda arkadaşlarıma dair kanıtları korku ve umut karışımı bir duyguyla inceliyorum.

Quinnelle kapıya en yakın olanı işaret ediyor. "Üzerinde üniformalar olan yatak senin. O gidene kadar kız kardeşindi."

Gitti. İz bırakmadan ortadan kaybolan bir insanı tanımlamak için ne kadar da zararsız bir kelime. Boğazım yanarak yatağa doğru yürüyorum ve parmaklarımı mavi battaniyenin üzerinde gezdiriyorum, sanki Leesa'nın yüne yapışmış izlerini toplayabilirmişim gibi. Kısa bir süre önce kız kardeşim burada, tam da bu noktada duruyordu. Bu yatakta uyuyor, giysilerini bu şifonyerde saklıyor, yüzünü bu leğende yıkıyor ve muhtemelen diğer Flighthaven öğrencileri gibi hayatına devam ediyordu.

Gardırobu açtım ve üç çekmeceye de baktım. Boştu. Tıpkı en üstteki asılı alan gibi. "Leesa'nın eşyaları nerede?"

"Biri izinsiz ayrıldığıında protokol, soruşturma ve karar tamamlanana kadar eşyalarını depo binasında tutmaktır."

Omuzlarım çöktü. Leesa'nın kalan eşyaları arasında ipucu arama fikrim suya düştü. Pek bir şey bulmayı beklemiyordum. Bir komodinin üzerinde duran bir fincan ve Diğer tarafta kitap, odada iki kişi daha olmasına rağmen hiçbir kişisel eşya bulunmuyor.

"Gündelik üniformanızı giymek için iki dakikanız var, sonra sizi yemekhaneye götüreceğim. Unutmadan, işte iki aylık eyril istihkakınız. Her sabah üç damla alınız. Sakın daha fazlasını alamazsınız. Aşırı doz tehlikelidir ve istisnasız iki aydan önce tekrar ilaç verilmeyecektir."

Eyril'i uzatırken, dikkatinin koyu cam şişeye aç bir şekilde yapışması, zaten birkaç doz olup olmadığımı merak etmeme neden oluyor Kısa. Umurumda değil. O iğrenç şey ağızıma yaklaşamaz.

Quinnelle odadan çıkmadan önce bir süre oyalandı ve Kapıyı kapatıyorum. Aceleyle elbisemi çıkarıp pantolonumu ve üstümü giyiyorum. Botlarımın bağcıklarını bağlıyordum ki bir kükreme havayı parçaladı.

Pencereye koşup akşamın erken saatlerinde gökyüzüne bakıyorum. Gökyüzü Kaybolan güneş, devasa bir çift kanadını çırparak ufukta ilerleyen dev şeklin üzerine yumuşak bir parıltı düşürüyor.

Huşu ve dehşet karışımı bir duygu beni esir alıyor.

Devasa, gümüşi gri yaratık en uzun ağaçlar kadar yüksekte duruyor ama rüzgarda bir dansçının zarafetiyle süzülüyor. Birkaç dakika sonra ejderhanın sırtına yapışmış bir figür görüyorum. Nefesim kesildi. ejderha kanatlarını açıyor ve ikili yere doğru kalp durduran bir hızla düşüyor. Tam emin olduğum anda Çarpacaklar, ejderha dalıştan çıkıyor, bir varil dönüşü yapmadan ve kayalıklara doğru zumlamadan önce bir ağaç kümesine birkaç santim yaklaşıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Bir ejderhayı şahsen daha önce sadece bir kez gördüğümü hatırlıyorum, dokuz ya da on yaşındayken ateş büyüm ortaya çıkmadan önce, ama hala o heyecanı hatırlıyorum. İçimde kabardı, beni doldurdu, ta ki ben de kuşlarla birlikte uçuyormuşum gibi hissedene kadar. Neredeyse önümde uzanan mavi gökyüzünü görebiliyordum... rüzgârın kanatlarımı okşadığını hissediyordum. Özgürlüğün tatlılığını dilimde hissettim. Ve sonra, binici sert bir şekilde dizginleri elime alıp rotamı değiştirdiğimde, kontrol için savaşıp başarısız olduğumda yaşadığım hayal kırıklığı ve öfke.

Bu deneyim beni sersemletmiş, canlı halüsinasyonlar görmeme ve başımda bir ağrı şokuna yol açmıştı. Annem o zaman endişesini dile getirdi ama neyse ki bir daha asla olmadı.

Geçmişten sıyrılıp gözlerimi kısarak gökyüzüne bakıyorum. Sürücüyü tanıyamayacak kadar uzaktayım ama Thorne olduğundan eminim. Başka kim böyle ata biner ki? Öfkeli bir antilobun tavırlarına sahip olabilir ama en azından şimdi kibrini anlayabiliyorum. Onu ve ejderhayı rüzgârı kovalarken izlemek göğsümde keskin bir sızı uyandırıyor - tıpkı evimde pencerenin dışında özgürce uçan kuşları izlediğim zamanki gibi - en ufak bir umut ışığıyla birlikte.

Üç keskin tıkırtı kapıyı tıkırdatıyor. "Hazır mısın, Yavru Axton?"

Pencereden dönerek, Flyer Quinnelle'e katılmak için acele ediyorum, Diğer yavru kuşlarla tanışmaya hazırlanırken korku ve heyecanla titriyorum.

ALTINCI Bölüm

Quinnelle beni yemekhaneye götürdü ve yemekhanede neler olduğunu anlattı. yemek zamanları. Kavernöz mekânda, her biri en az on iki kişinin oturabileceği uzunlukta ahşap masa ve banklarla dolu geniş bir yemek alanı bulunuyor. Sohbetin neden olduğu kakofoni ve Tüm bu insanların hışırtısı ve çatal şingirtisi sinirlerimi tırmalıyor. Avuçlarımı kulaklarıma yapıştırma isteğime direniyorum. Çok fazla göz gelişimize yapışıyor ve sık sık yaptığım gibi gölgelerin arasına sızmayı arzuluyorum

Annem ne zaman bir parti verse eve dönerdim.

Herkes izlemiyor. Bazı insanlar yemeklerine ve sohbetlerine odaklanarak bizi görmezden geliyor. Ama çok daha fazlası açık bir merakla bakıyor ya da daha kötüsü bana pis pis bakıyor. Quinnelle beni bir ucunda açık bir koltuk olan bir masaya yönlendirirken fısıltılar ilerleyişimizi takip ediyor.

Quinnelle kumral saçları taranmış genç bir kadını işaret ediyor topuz yapmış. "Bu Fledgling Holte, oda arkadaşlarınızdan biri."

Soyadını tanıdım. Holte'ler uzun süredir soylu ailelerden biri olsa da bu unvanları tehlikede olabilir. Kimden memlekette duyduğum söylentilere göre, kralımızı desteklerken Kamor Krallığı ile geçici bağlarını sürdürüyor. Geçmişte yaşanan çatışmalar nedeniyle Aclaris'in hem Kamor hem de Tirene ile ilişkileri sallantıda. Kamor'un doğal kaynaklarımızı sömürmek istemesi ve

gıda ihracatının fiyatlarını yükseltmeye devam ediyor, ki son zamanlarda mahsul kıtlığı ile boğuştuğumuz için buna çok ihtiyacımız var.

Genç asilzade bana öyle sıcak bir gülümseme attı ki gözleri köşeleri kırışır. "Lütfen bana Olive de. Sen Leesa'nın kız kardeşi olmalısın."

Dostça selamlaması içimdeki bir düğümü gevşetiyor. "Evet. Ben Lark."

Quinnelle beni masadaki diğer birkaç kişiyle tanıştırıyor. Sanırım.

Emin olamıyorum çünkü bunalma moduna giriyor ve sözleri kavrayışımın ötesinde yüzüyor. Nemli avuçlarımı pantolonuma sürterek çevredeki yüzleri tarıyorum. İki adam masada karşılıklı oturuyor. Olive'in uzak tarafında, sohbetlerine dönmeden önce bana ilgi dolu bakışlar atıyorlar. Olive kendisine en yakın olana dönüyor ve o dikkatini dağıtırken, kumral saçlı, parıldayan mavi gözlü adam yanında oturan adam tabağından bir ekmek kapıyor. Bir parça koparıp ağzına atıyor ve yarısı yenmiş ekmeği göz kırparak kızın tabağına geri koyuyor.

Leesa ve benim yemek masasındaki etkileşimlerimizi anımsatan bu alaycı hareket, uğuldayan sinirlerimi yatıştırıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da bir parmağını dudaklarına götürüyor.

Olive ve bir başka yavru kuşla konuşmasını bitiren Quinnelle tekrar bana dönüyor. "Sorusu olan var mı?"

Çok var ama nereden başlayacağımı bile bilmediğim için yalan söylüyorum. "Şimdilik iyiyim." Sivri bakışları karşısında, "Uçucu Quinnelle" diye ekliyorum.

Bu unvanlara alışmak biraz zaman alacak.

"Mükemmel." Quinnelle Olive'e başını sallıyor. "Fledgling Holte sana ipleri göstermeyi kabul etti."

Quinnelle gittikten sonra Olive bana yiyecek alacağım yeri gösteriyor. Bu gecenin yemeği bir çeşit tuzlu güveç, yanında da esmer ekmek ve tereyağı. Onun karşısına oturuyorum ve yemeğimden bir ısırık alıyorum.

"Ne oluyor Theo?" Olive mavi gözlü yavru kuşun kafasının arkasını tokatlıyor. "Hâlâ bütün bir dürümümün kaldığını biliyorum."

Gözlerini dikmiş bakmasına rağmen dudakları gülümsemek için savaşıyormuş gibi titriyor. "Ah!" Theo başını ovuşturuyor, gözleri kocaman. "Sen neden otomatik olarak *beni* mi suçluyor?"

"Ah, bilmiyorum," gözlerini kısıyor, "belki de başkalarının yemeğini yeme alışkanlığın olduğu içindir?"

"Haklısın." Bir kahkaha atarak masadan kalkıyor. "Sana bir tane daha getireyim."

"Getirsen iyi olur." Olive başını sallıyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Sizi kandırmasına izin vermeyin. Theo Everheart tam bir baş belasıdır. Ama o her zaman arkani kollayacak türden bir adam." "Bildiğim iyi oldu."

Geri çekilen formuna bakıyorum. Uzun boylu ve kaslı. Komşu çocuğu gibi çekici.

Theo bir değil, iki ekmekle döndüğünde yemeğe devam ediyoruz ve ben de etrafımdaki yoldaşlık ve şakalaşma ortamının tadını çıkarıyorum

Biz.

Burada tanıştığım bir avuç insan arasında Theo ve Olive açık ara en dost canlısı olanlar. Gerçekçi, güler yüzlü ve gösterişsizler, Olive, annemin suarelerinde ve yemeklerinde tanıştığım soyluların hiçbirine benzemiyor.

Güvecimi bitirdiğimde ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Masanın etrafına gelişigüzel bir bakış gönderiyorum ve soğuk kahverengi gözlerle karşılaşıyorum. bana bakıyordu.

Theo'nun birkaç koltuk ötesindeki acemi çocuk kalabalığının içindeydi. Daha önce o muhteşem ahmak adamla yaşadığım aşağılayıcı karşılaşma sırasında.

Bir elini kalın kahverengi saçlarında gezdiriyor ve kaslı kollarına aval aval bakmamaya çalışıyorum. Üniformasının altında bile, o devasa uzuvların boynumu, benim kuru bir çuvalı kırabileceğim kadar kolay kırabileceğini söyleyebilirim.

Dal.

Kendime not. Bu adamı kızdım.

Kendimi rahatlamaya zorlayarak derin bir nefes alıyorum.

"Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben-"

"Kim olduğunu biliyorum." Dar gözlü bakışlarının altında kıvrınma isteğime direniyorum. "Sen Leesa'nın kız kardeşisin, ama bunu söyleyemem.

Birbirinize çok benziyorsunuz." Yüzümdeki alaycı ifade, yaptığı karşılaştırmamın benim lehime olmadığını gösteriyor. "Sonunda onun gibi olursan hiç şaşırmam."

Bu da ne demek şimdi? Doğruluyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. "Onun gibi olmak mı? Ne olduğunu biliyor musun? Nerede olduğunu?"

Omuz silkmesi göğsümde uyanan umudu öldürüyor. "Farklı teoriler duydum ama firar etmiş olması beni şaşırtmaz."

Terk mi etti? Kız kardeşim değil. "Sana bunu söyleten ne?"

"Ona başka ne olmuş olabilir?" Fincanını boşalttı, kabı bir takırtıyla masaya bıraktı. "Boğuşma ya da cinayet belirtisi yok."

Küstahlığına rağmen içim rahatladı. Tıpkı Mektupta kız kardeşimin ortadan kaybolduğu yazıyordu. Bu da onun hala bir yerlerde hayatta olduğu anlamına geliyor. Aksine inanmayı reddediyorum.

Hantal yavru kuşun karşısında biri homurdanıyor. "Benim farklı bir teorim var."

Üniforması sıkıcı olsa da fildişi tenli kadın çok güzel, Çarpıcı yüz hatları ve yüksek elmacık kemikleri. Parlak, örgülü siyah saçları başının tepesini sarıyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Öyle mi?"

Başını sallıyor ve iri yarı adama küçümseyici bir bakış fırlatıyor. "Elijah'ı dinleme. Bir Tiren askeriyle kaçtığını duydum."

Tiren mi? Leesa böyle biriyle Flighthaven'da nasıl tanışabilirdi ki? "Bunu neden yapsın ki?"

Kanatlı adamın meyhanenin yakınındaki saldırısının anısı kemiklerimin sıcaklığını çalıyor. Leesa asla samimi bir şekilde Böyle bir canavarla değiş tokuş yapmak bir yana, onunla kaçarak krallığımıza ihanet etmek.

"Ben nereden bileyim? O kadar yakın değildik." Kibirli sesi bana annemin bazı arkadaşlarını hatırlatıyor. "Ama her zaman sinsî sinsî dolaşması... sır saklaması... en mantıklısı bu."

Gözlerini aydınlatan duygu pırıltısı o kadar çabuk kayboluyor ki, acaba o kıvılcımı ben mi hayal ettim diye düşünüyorum. Zihnimde her türlü senaryo canlanırken kalbim hızla çarpıyor. Elijah ve kuzguni saçlı yavru masadan kalktığında zar zor fark ediyorum.

"Hey," diyor Olive bana sempatik bir gülümsemeyle, "hiç para ödeme Bu ikisine dikkat et. Sadece seni kızdırmaya çalışıyorlar. Ayrıca, bunların hepsi spekülasyon."

"Biliyorum. Ben sadece..." Kız kardeşimi bulmak istiyorum ama tüm endişelerimi sadece yarım saat önce tanıştığım birine yüklemek yardımcı olmayacak. Tying

yarısı yenmiş ekmeğimle alt dudağımı kemiriyorum. "Kim bunlar?"

Olive bir kaşını kaldırıyor. "Quinnelle sana onların isimlerini söylediğinde neredeydin?"

"Görünüşe göre kendi kafamın içinde kaybolmuştum."

"Seni suçlayamam. Bunu kabul etmek çok zor." Ellerini peçetesine sildi. "Bunlar diğer soylulardan bazıları. Elijah Durand ve Helene Mortimer."

Bu da Olive'in tanıdığım en iyi soylu olduğuna dair inancımı pekiştiriyor. Leesa hariç tabii.

"Ne kadar hoşlar, değil mi?" Yüzümü buruşturuyorum, elimden geleni yapıyorum. akranlarımdan gelen misafirperver olmayan karşılamanın beni nasıl rahatsız ettiğini saklıyorum. Yine de bu sadece bir toplantı. Onları kazanmak için bir sürü şansım olacak. "Burada olduğum için heyecanlanmadıkları izlenimine kapıldım."

"Bunu kişisel algılama." Olive gözlerini deviriyor. "Onlar da benim için deli olmuyor."

Sadece hayal edebiliyorum. Kamor sempatizanlarının kızı olarak yaşamak kolay olmasa gerek. "Politika mı?"

"Onun gibi bir şey."

"Oh, güzel. Siz ikiniz hâlâ buradasınız." Helene üç küçük tabağı dengeleyerek geri döndü. "Tatlı getirdim."

Olive gözlerini kısarak diğer kadına bakıyor. "Neden?"

"Bu bir barış teklifi." Helene sağ tarafıma oturmadan önce her birimizin önüne birer kase ve kaşık koyuyor. "Madem birlikte antrenman yapmak zorundayız, bari iyi geçinelim."

Siyah saçlı yavru tatlından bir ısırık alıp dövüş eğitiminde öğrendiği yeni bir tekniğe başladığında kendimi biraz suçlu hissetmeye başlıyorum. Belki de onu yanlış değerlendirdim. Helene aslında bana kaba davrandı, sadece... anı.

Olive neredeyse belli belirsiz bir omuz silkme hareketi yapıyor ve muhallebi gibi görünen bir şeyi mideye indiriyor. "Bu oldukça iyi."

Bir kase yahniden fazlasını yiyemeyecek kadar gergindim ama rahatlamaya başlıyorum. Yanımda bir ya da iki arkadaşım olursa, Flighthaven'da geçireceğim bir ayı sinir krizi geçirmeden atlatabilirim.

"Tamam, kolumu bktn." Kaşığımı elime alıp tatlıdan büyük bir ısırık aldım. Lezzetli vanilya aromasıyla kalın, kremse muhallebi dilimin üzerinde eriyor. "Vay canına, bu çok güzel."

Helene gülümsüyor. "yle değil mi?"

İkinci bir kaşıık dolusu yutana kadar ağızda kalan hafif acı tat fark edilmiyor. Kaşlarımı attım. "Ne..."

Dilim durdu.

Elim havada duruyor, kaşıık tabağın yarısına kadar geliyor.

Tüm vücudum kasılıyor, kaslarım kilitleniyor ve sanki buzla kaplanmışım gibi donuyorum. Hareket edemiyorum, göz kırpamıyorum ya da konuşamıyorum.

Kaskatı kesilmiş ciğerlerime hava bile ekemiyorum. Panik beni yutuyor.

Oh, Tanrım. Öleceğim.

"Lark? Lark, iyi misin?" Cevap vermeyince Olive, Helene'e öldürücü bir bakış fırlatıyor. "Gallora aşkına! Ne yaptın sen?"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki patlayacak diye korkuyorum. Bu, artan endişemden mi yoksa az önce yediğim şeyden mi kaynaklanıyor, bilmiyorum. Tek bildiğim ciğerlerimin yandığı ve çaresiz olduğum. Görüşüm bulanıklaşıyor. Nefes alamıyorum. Kız kardeşime olan bu mu?

Leesa, zgnm.

Helene ayağa kalkıp ağızını kulağıma indirdiğinde zar zor fark ediyorum. "Flighthaven'a hoş geldin, aylak. Neden benimle birlikte komutana gidip yeniden atanmak için yalvarır mısın? İkimiz de burada başarılı olamayacağını biliyoruz."

Omzuma vurdu ve omzunun üzerinden bakmak için duraklayarak uzaklaşmaya başladı. "Oh, eğer bundan birine bahsedersen, hayatını zindan ederim."

Olive de ayağa kalktı. "Helene, bana ne yaptığını söyle. Neyin var senin?"

Helene'in keskin kahkahası paniğimi yarıp geçiyor. "Bu kadar dramatik olma. Bir dakika içinde iyi olacak."

Ciğerlerim ığlık atıyor. Bir dakika mı? O kadar dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Ne kaltak ama." Olive yanımdaki banka çöküyor, duygulu kahverengi gözleri endişeyle dolup taşıyor. "Rahatlamaya alış." Koltuğun üzerinde kayıyor ve sanırım sırtımı ovuyor ama ben hâlâ bir şey hissedemiyorum. "Sorun yok. İyi olacaksın."

Ya iyi değilsem?

Bu düşünceden sıyrılıp dörtlüye koşan kalbimin yavaşlamasını diliyorum. Saniyeler geçtikçe, gözlerimin önünde karanlık noktalar dans ediyor. Görüşüm kararıyor ve düşünceler oksijensiz kalan beynimde çözülüyor.

İşte bu kadar. Ben gidiyorum-

Büyük bir sarsıntı bedenimi sarıyor, kaslarımı hapsoldükleri yerden kurtarıyor. Nefes nefese, işkence gören ciğerlerime hava çekmek için savaşıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

"Sakin ol." Olive'in sesinde rahatlama var. "Yavaşla, yoksa nefes nefese kalacaksın."

Uzuvlarım karıncalanıyor, sanki binlerce küçük iğne derime batıyormuş gibi. Parmaklarımı oynatıyorum ve ayak parmaklarımı oynatıyorum, korkunç his kaybolana kadar daha derin, yavaş nefesler alıyorum. "Bu sık sık olur mu?"

İç çekiyor. "Yemeğinize bir tür toksin konulması mı? Yoksa genel olarak taciz mi?"

"Sanırım ikisi de."

"Gıda toksini benim için yeni bir şey." Zar zor dokunduğum tatlımı işaret ediyor. "Ve genellikle, en çok tacizde bulunanlar halktan kişilerdir. Soylular genellikle diğer soylulara sataşmaz ama Flighthaven, asla bilemezsin."

Burnumu kırıttırdım. "Bu tür şeylere karşı kurallar yok mu?"

Yüzünü buruşturuyor. "Kurallar var ama sadece yakalanırsan ya da birini ispiyonlarsan geçerli. Ve inan bana, bunu yapmak istemezsin."

Titremesi bana sözlerinin anlatamadığını anlatıyor. "İspiyonculuk yok. Anladım."

Yemekhanenin hızlı bir taraması Olive'in isteğini yerine getirmeye zorluyor. Kalabalıkta çok fazla düşmanca yüz vardı. İçlerinden biri Leesa'nın kaybolmasından sorumlu mu?

Boynumun arkasını ovuyorum. "Lütfen bana Helene'in odasının bizimkinin karşı tarafında olduğunu söyle."

Olive yüzünü buruşturur. "Bu konuda..."

İnledim. "Tanrı aşkına, bana onun diğer oda arkadaşımız olmadığını söyle." "Tamam. Sana bunu söylemeyeceğim."

İç çektim. İnanılır gibi değil. Flighthaven'daki ilk saatimde bana saldıran kişinin iki oda arkadaşından biri olma ihtimali nedir?

Olive kıpırdanıyor, kötü haberin taşıyıcısı olmaktan duyduğu hoşnutsuzluk narin yüzüne yansıyor. Benim yüzümden üzülmesini istemediğim için zayıf bir şaka yapıyorum. "Eğer bana onun da horladığını söylersen, İşte bu kadar. Ben kaçıyorum."

Yüz ifadesi hafifliyor ve çabalarım değişiyor. "Horlama korkunç değil. Söz veriyorum."

Olive'e iyi olduğuma dair güvence verdikten sonra, tek başıma yatakhaneye doğru yürümeden önce yerleşmek için biraz yalnız zamana ihtiyacım olduğunu söylüyorum.

Öğrenciler etrafta dolanıyor ve sohbet ediyor. Ben yaklaşırken, birkaçı bana kaçamak bakışlar atıyor ve fısıldaşmaya başlıyor.

Çocuksu yüzlü çilli bir yavru, arkadaşına dirsek atıyor. "Flighthaven'a kim *elbiseyle* gelir ki?"

Uzun boylu, sıırım gibi arkadaşı homurdanıyor. "Bir asilden ne bekliyorsun ki? Muhtemelen bir partiye gideceğini düşünmüştür."

Harika. Görünüşe göre, aşağılayıcı varışıma düşündüğümünden daha fazla insan şahit olmuş.

Fısıltılar ve laf atmalar devam ederken, onları duymamak için elimden geleni yapıyorum.

Yurt odasına girdiğimde yalnız olduğumdan emin olmak için etrafıma bakındım. Sonra yatağıma uzanıyorum. Geçirdiğim günden sonra yatağın ince ve rahatsız olması umurumda bile değil. Yorgunluk ve çaresizlik beni boğmakla tehdit ediyor ve ben her ikisine de karşı koyuyorum.

Belki Olive haklıydı ve Helene'in şakası sadece bir tacizdi. Yine de, bu gece odamızda rövanş için hazır olduğumdan emin değilim. Eğer ben Neyse ki yemekten sonra başka bir yerde planları var ve o dönene kadar ben uyumuş olacağım.

Flighthaven'a hoş geldin, çaylak.

Helene'in zehirli sözleri kafamda yankılanıyor ve onun kötü niyetli, akik gözleri gözümde canlanıyor.

Ama neden? Ona hiçbir şey yapmadığım halde neden bunu yaptı? Zalimlikten zevk mi alıyor, yoksa Olive'le oturduğum için mi? Yoksa Helene'in Leesa'nın gizlice

Sırlar hakkında mı? Helene kız kardeşim hakkında söylediğinden fazlasını mı biliyor? Acemi sınıfımdan biri yapmalı. Reddediyorum.

Leesa'nın hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğuna ve Flighthaven'daki tek bir kişinin bile ne olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığına inanıyorum.

Leesa'yı bulmak için burada hayatta kalmam gerekiyor. Ne yazık ki burada geçirdiğim her dakika hayatta kalmayı daha da zorlaştırıyor. aşılmaz bir meydan okuma.

Göz kapaklarım düşüp kapanırken korku omurgamdan aşağı süzölüyor.

Yedinci Bölüm

Uzun bir gece boyunca dönüp durduktan sonra, bana en yakın yerde uyuyan Olive'i ya da odanın diğer tarafından usulca horlayan Helene'i uyandırmamaya dikkat ederek güneşten önce kalkıyorum. Yapmak istediğim son şey kendimi açıklamak.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, küçük deri kesemi bulana kadar karanlıkta çantamı karıştırıyorum. İpi çözdüm. ile Derin bir nefes alarak annemin gizemli simyacısından aldığı sıkıştırılmış tabletlerden birini çıkardım ve ilacı altına yerleştirdim.

Dil. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmuyor.

Yıllardır bu sihirli bastırıcı hapi almış olmama rağmen, vücudumun vereceği tepkiye karşı kendimi hazırlıyorum.

Kireçli beyaz tablet çözülürken, tuhaf, baharatlı tat ağızıma doluyor ve duyularımı istila ediyor. Kaslarım sıkılı, bekliyorum, Kafamda 10'dan geriye sayıyorum.

...üç...iki...bir...

Bir sonraki saldırı vuruyor. Sanki keskin bir bıçak iç organlarımı parçalayıp içimi oyuyormuş gibi yoğun bir acı içime saplanıyor. Dişlerimi sıkarak, işkenceyi ses çıkarmadan atlatıyorum.

Evde olsam, yastığıma doğru çığlık atardım. Burada öyle bir lüksüm yok.

Sonunda acı azalıyor. İlacın verdiği acı korkunç olsa da, sonraki kısım daha da kötü. Geri çekilen ağrı, ardında boğucu bir uyuşukluk bırakıyor. Sanki içimde yaşayan bir varlık erişilemeyecek bir yerde saklanan küçük, havasız, asma kilitli bir kutuya tıklmış. Vücudum bu hissin karşısında çırpınırken kaslarım tutuldu. Klostrofobinin içinden nefes alıp vererek en kötüsünün geçmesini bekliyorum.

Geçtiğinde, kollarımı sallıyorum.

Bugün hiçbir şeyi ateşe vermeyeceğim.

Kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek bir korna çalıyor. Helene bir küfür mırıldanırken Olive yatakta doğruldu.

Esneyen Olive bana uykulu bir gülümseme sunuyor. "Günaydın."

Helene yataktan tökezleyerek kalkarken ofluyor. "Bu kadar iyi olan ne? Bu mu?"

Bana verilen aynı tip pijamayı giymiştim.

Lacivert bir pantolon ve tunik giyiyor, şifonyerini karıştırıyor ve yeni kıyafetler çıkarıyor. Bizi geçip kapıya doğru ilerliyor, Kuşkusuz tekmeleyecek güçsüz bir yaşlı kadın ya da boğulacak bir sepet kedi yavrusu arıyor. Yine de, bir ihtimal koridorun sonundaki banyo odası.

Olive'e döndüm. "Sabah insanı değilsin, ha?"

Olive gözlerini deviriyor. "Öğleden sonra ya da gece insanı da değilim."

Yataktan kıkırdayarak kalkıyorum ama lacivert üniformamı giydiğimde neşem kısa sürede kayboluyor. Bugün okuldaki ilk tam günüm.

Flighthaven ve ben ne bekleyeceğimden emin değilim. Olive'e kahvaltı için yemekhaneye kadar eşlik ettiğimde sinirlerim daha da kötüleşiyor.

İçeri girer girmez konuşmalar kesiliyor, yemek yenmiyor ve kahkahalar susuyor, her yavru kuş bize odaklanıyor.

Midemdeki endişeli çırpınışlar sanki bir çuval dolusu sümüklü böcek yutmuşum gibi kıvranmaya dönüşüyor. Eğildim ve sesimi fısıltıya düşürdüm. "Her zaman böyle mi olacak?"

Omuz silkiyor ve rahatsız olmadığı izlenimine kapılıyorum. "Hayır. bizim birimle. Eminim olaylar yatışacaktır. Açıkçası sorun sende mi bende mi bilmiyorum-"

Birdenbire bir bacak fırladı ve bana çelme taktı. Sıcak kahve gömleğimin ön kısmına sıçradı, sıvı gömleğimin içine sızarken yaktı.

Tenim. Kahkahalar kopuyor ve herkes konuşmaya devam ediyor.

Etrafımda döndüğümde, dün tanıştığım iri yarı asilden başkasını bulamıyorum. Elijah Durand.

Kahverengi gözleri sahte bir özürle açılıyor ve abartılı bir selam vermeden önce boş fincanını yakındaki bir masaya bırakıyor. "Çok özür dilerim. Umarım üniforman mahvolmamıştır."

Arkasından birinin kıs kıs gülüşü hızla öksürüğe dönüşüyor.

Bir sürü göz bizi izliyor. Bu bakışların ağırlığı cesaretimi kırıyor. Sinme dürtüsüyle boğuşuyorum, kabaran küçümseme Beni kahveden daha çok haşlıyor. Ağırbaşlı görünmek zor sırlıklam olmuşken ve yere kahverengi sıvı damlarken elimden geleni yapıyorum. Yüzümü dostça bir ifade olduğunu umduğum bir şekle sokuyorum. "Zararı yok."

Yanımdan geçerken, kendini beğenmiş sırtışını kaçırmadım. Piç kurusu.

Bu sabah erken saatlerde aldığım bastırıcı ilaca rağmen parmak uçlarım acımaya başladı. Gerçi sihrimi kullanma konusunda çok az pratiğim var,

Yoğun duygular onu etkiliyor gibi görünüyor. Ve şimdi ilacın sınırlarını test etmenin zamanı değil.

Olive bana bir bez peçete uzatıyor, ben de dökülenleri elimden geldiğince silerek karanlık Flighthaven için tanrılara şükrediyorum üniformalar. "Acele edersen hem üstünü değiştirirsin hem de yemeğe yetişirsin."

Başımı sallayarak tabağımdan bir çörek kapıyorum ve yatakhaneye geri dönüyorum. Temizlenip giyindikten sonra, kahvaltının geri kalanını kaçırarak kadar uzun süre oyalandım. Korkakça, evet, ama ilk dersime adım atmadan önce Elijah ya da Helene'le tekrar kılıç tokuşturmak istemiyorum.

Daha önce çaldığım korna çalıyor. Bir ağacın altında gizlendiğim yerden diğer öğrencileri gözlemliyorum.

hareket telaşı, son lokmalarını ağızlarına tıktırma telaşı ve kirli tabakları boş küvetlere istifliyorum. Olive'in kumral saçlarını kapılardan dışarı akan yavru sürüsünün içinde bulup yanına düşüyorum.

Bana sırtıyor. "İlk dersin için hazır mısın? Güç antrenmanı. Kaslarımızı geliştirmek için egzersizler yapacağız ki

alicornlar ve uçuş sırasında Tirenlerle savaş."

"Hazır'ı tanımla."

Sempatî yüz hatlarını yumuşatıyor. "Merak etme, iyi olacaksın."

En azından birimizin kendine güveni var.

Binaları birbirinden ayıran tarlalar arasında zikzaklar çizen patikalardan birini takip ederek, üç öğrenciyi büyük dikdörtgen bir yapıya kadar izliyoruz. Ana oda çok büyük, neredeyse

Ailemin şatosundaki Büyük Salon. Benzerlik burada bitiyor. İç mekânı süsleyen altın, gümüş ve mor kalpli ahşap yerine her şey düz gri renkte; hatta odanın ortasına hâkim olan büyük paspas bile.

Zayıf ama atletik yapılı, kısa gümüş saçlı, yaşlı bir adam.

iki parmağını ağzına sokuyor. Ardından gelen keskin ısıklık beni irkiltiyor.

Öğrenciler harekete geçiyor. Omuzları geride, gözleri önde, çeneleri yukarıda, iki düzgün yatay sıraya diziliyorlar. Ben de onları takip ederek Olive'in yanında yerimi alıyorum.

Gümüş saçlı adam dikkatini en soldaki ikinci sıradaki yavrulara çevirdiğinde Olive'e fısıldıyorum. "Kim o?"

Gözleri eğitmende, sesini alçak tutuyor. "Eğitmen Broderick Kinneck. Güç ve kondisyondan sorumlu. Adildir ama biraz serttir. Onu kızdırmamaya çalış."

Harika. Thorne gibi başka bir sert adam. Bir alana bir bedava kampanyası falan mı vardı?

Kinneck yine ısıklık çalıyor. Eğitim beni öldürmezse, bu tiz ses öldürebilir. "Minderde. *Şimdi*. Bana elli sınav çek."

Kalbim sıkışıyor. Üst vücut gücü benim güçlü yanlarımdan biri değil.

Etrafımdaki öğrencileri taklit ederek yere çöküyorum. Bacaklarımı arkama doğru uzatıyorum, dirseklerimi büküyorum, avuç içlerimi başımın iki yanında düzleştiriyorum ve sonra göğsüm yükselip kollarım düzleşene kadar itiyorum.

Bir.

Homurtular odayı dolduruyor. Diğer yavru kuşlar kendi Yürümek kadar doğal bir şeymiş gibi tekrarlar. Ben öyle yapmıyorum. Çok daha yavaşım ve beşinci tekrardan itibaren kol kaslarımın yandığını hissedebiliyorum. Beşinci tekrarda

Onuncu şınav, titriyorlar. Mola vermemi gerektirecek kadar.

Kinneck'in cilalı siyah botları başımın yanında beliriyor. "Yavru Axton, ne yapıyorsun?"

"Şınav çekiyorum. Efendim."

Kaburgalarımı parmaklıyor. "Emin misin? Çünkü uyukluyor gibi görünüyorsun. Uyukluyor musun, Yavru Axton?"

Hem sağımda hem solumda kıs kıs gülüşmeler kopuyor. Olive endişeli bir inilti çıkarıyor.

"Hayır, efendim." Dişlerimi sıkarak gövdeyi tekrar kaldırmak için mücadele ediyorum. Öncekinden daha kötü sallanıyorum.

"Güzel, çünkü benim sınıfımda uyuklamak yok." Kinneck'in sesi kavernöz odada gümbürdüyor. "İt, Axton! İt."

Yirminci şınavımı tamamladığımda terden sıırılsıklam olmuşum. Başım dönüyor ve kulaklarım uğulduyor. Fiziksel olarak aktif olduğumda sıkça karşılaştığım bir yorgunluk dalgası bedenimi sarıyor. Olive de dahil olmak üzere diğer yavruların çoğu çoktan bitirmişti. Gözleri içimi oyuyor, beni derinlere inmeye ve daha fazla güç bulmaya teşvik ediyor. Nefes nefese mindere uzanmadan önce beş tane daha yapabiliyorum.

Kinneck ellerini çırpıyor. "Axton'ın geri kalan tekrarlarını sayalım. Yirmi beş daha. Bitirmeden önce bir mola daha verirse, diğer herkes için yirmi tane daha ekliyorum."

Daha önce gözlerin üzerimde olduğunu hissettiysem de, şimdi bu ilgi çok daha kötü. Diğer yavrular etrafımda bir çember oluşturarak beni tiksiniş bakışlar ve küçümsemeler. Sesleri hoşnutsuz bir koro oluşturuyor. "Bir. İki. Üç."

Kollarım ağrıyor ve çok terliyorum. Egzersize tüm gücümü veriyorum, kaslarımdaki ateşi bastırarak kollarımı düzeltiyorum. titreyen kollar. Başarısız olamam. Eğer yaparsam, bedelini tüm sınıf öder. O zaman benden ilk görüşte nefret etmeyenler bile eder.

"On. On bir. On iki."

Sadece on üç tane daha, sonra durabilirim. Bunu yapabilirim.

Bir tekrar daha yapıyorum. İki. Üçüncüde, kollarım ve yüzüstü yere yığılıyorum. Uzuvarımı tekrar düzeltmeye çalıştığımda sanki birisi kaslarıma kızgın bir demir saplıyormuş gibi hissediyorum.

Moralim bozuldu ve yenilgimi gri mindere haykırdım. Öfkeli ulumalar takip ediyor.

"Hayır!"

"Ciddi misin sen? Ne tür bir zayıfsın sen?" "Belki de onu da kaybetmeliyiz."

Alay edenlerin sayısı oldukça fazla, ancak bir erkek sesi tarafından söylenen sonuncusu beni doğrulup kaynağını kontrol etmeye itti. Bu imkansız bir görevdi, çünkü hemen hemen her yavru kuş Olive beni bir ejderhanın ağzına atmaktan mutlu olacakmış gibi görünüyor.

Kinneck ısıklık çalıyor. "Pekâlâ, yavru kuşlar. Yere yatın ve bana fazladan bir yirmilik verin." Bedenler iki yanımızdaki minderlere vurup yeni bir raunda başlarken, Kinneck bana ters ters bakıyor. "Bir sonraki derste daha iyisini yapacaksın."

Ya da başka bir şey. Uyarısını sözlü olarak dile getirmese de ben duyuyorum. I başımı sallayarak, bir sonraki seanstan önce kıkımdan nasıl elli tekrar çıkarmam gerektiği konusunda stres yapmamaya çalışıyorum.

Egzersizlerin geri kalanı da aynı şekilde, benim çırpınışlarım ve Kinneck'in benim adıma sınıfa eklemeler yapmasıyla geçiyor. Eğer çirkin bakışların ve fısıltıların daha önce kötü olduğunu düşündüysem, şu anda bana yöneltilecek düşmanlığın yanında hiçbir şey değil. Kinneck bizi sprint koşuları için sıraya sokmak üzere dışarıdaki bir alana götürdüğünde, sınıf arkadaşlarımdan çoğunun yüzündeki ifadeler beni en yakın kuleden seve seve atacaklarını gösteriyor. Koşuların daha iyi geçeceğini umuyorum.

Günde birkaç kez kale merdivenlerini inip çıktığım için.

Çitlere gidip geldiğim ilk koşuda, diğerlerinden daha fazla nefes nefese kalsam da idare ediyorum. Üçüncüye geldiğimde ise Nefesimi tutmaya çalışıyordum ki birden bire yerden bir kök fırlayıp beni çelmeledi. Akranlarımdan bazıları kıkırdarken sertçe düşüyorum, avuç içlerim sıyrılıyor ve haysiyetim zedeleniyor. Hızlı bir bakışla Kinneck'in ya fark etmediğini ya da bir başkasının

Yavru kuş bana karşı element büyüü kullandı, ben de ayağa fırladım, tozumu aldım ve hemen egzersize geri döndüm.

Beşinci sprintte ağzım sulanıyor ve midem çalkalanıyor, ve yedincide iki büküm olup kahvaltımı yere yığıyorum.

Öldür beni şimdi. Lütfen.

Kinneck adım adım yaklaşıyor. "Yavru Axton, çimlerin büyümesini izlemenin zamanı değil. Koş, Axton! Koş."

Ağzımı koluma silip tökezleyerek ilerliyorum. Gözlerim yaşıyor, boğazım ağrıyor ama duygularıma yenik düşmüyorum. Her yanımlı saran mide bulantısına ve sonsuz acıya karşı kendimi çelikleştirerek koşuyorum, koşuyorum ve koşuyorum.

Önümüzdeki bir ayı atlatmayı unutun. O *gün* hayatta kalırsam şanslıyım.

Kondisyon dersimizi coğrafya dersi takip ediyor. Yuvarlak konferans salonunda Olive'in yanındaki sandalyeye çöküyorum. Vücudumun her bir santimi

Canım acıyor ve yüzümü masaya koyup düşmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Uyuyordum. Başımı yukarıda ve gözlerimi açık tutan tek şey, şu anki eğitmenimizin Kinneck'i kopyalayıp

Benim yüzümden herkes fazladan çalışacak. Olduğu gibi, bir dost acemi Yürürken bana çelme taktı ve bir diğeri de hava büyüğü kullanarak beni kapıya doğru itti. Omzumda şimdiden çirkin bir morluk oluştuğunu hissedebiliyorum.

Eğitmen Scalor soluk, çilli bir cilde ve delici ela gözlere sahip minyon sarışın bir kadın. Üstünün boyun ve kollarında altın süslemeler olan şık bir lacivert üniforma giyiyor. Kürsüde ayakta durarak konuşmadan önce herkesin yerleşmesini bekliyor. "Son toplantının sonunda oturumunda, sizden bazı uzak Kuzey krallıklarının topografyasını okumanızı istemiştin. Kim bana Kuzey'in topografyası hakkında bilgi verebilir?

Northern Volox?"

Ön sıradaki bir öğrenciyi işaret ediyor ve tartışma başlarken dikkatimi vermek için elimden geleni yapıyorum. Ders bittiğinde. Uzak Kuzey krallıklarının özellikleri olan buzullar, buzla kaplı sıradağlar ve içlerinde bulunan tehlikeli yarıklar hakkında bilgi edindim ve haritacıların bölgeyi. Ders beni uyuklamaktan alıkoyacak kadar ilginç, yine de aklım hala dolaşıyor.

Sırada öğle yemeği var. Kahvaltıyı kustuktan sonra yemek için hevesli olmam gerekirdi ama değilim. Bacaklarım jöle gibi sallanıyor ve duş alıp yatağa girmekten başka bir şey istemiyorum. Günün yarısının bile bitmemiş olması çok kötü.

Yemeklerimizi aldıktan sonra Olive masaya doğru ilerliyor. Bizimkinin yanındaki sandalyelerde iki adam oturuyor. Onları dün geceki yemekhaneden tanıyorum.

Tepsisini yere koyan Olive kaşığı uzun boylu, esmer tenli olana doğrultuyor. "Lark Axton, bu Abel Rummon." Kaşığı sallıyor. Geniş bir göğsü ve dalgalı kahverengi saçları olan diğer adama bir kaşık uzattı. "Ve bu da Nick Pendrick. Uçuş birimimizin diğer üyeleri."

Nick elini uzattı, ben de tuttum. "Tanıştığımıza memnun oldum." Selamlaması sert ve beni incelerken kaşlarının arasında bir yarık oluşuyor.

Abel sözsüz bir şekilde başını sallıyor, yüzünde bir gülümsemenin hayaleti beliriyor.

Yemek yerken hafif bir sohbeta dalıyoruz. Birinin Leesa'dan bahsetmesini bekliyorum ama ikisi de bahsetmiyor. Kızarmış tavuğumu didiklemeyi bitirdiğimde, çatalımı bir kenara bırakıp parmaklarımı kucağımda düğümleyerek meseleyi kendi ellerime alıyorum. "Yani, uçuş biriminizin bir parçası olduğuna göre, ikiniz de kız kardeşim Leesa'yı tanıyor olmalısınız.

iyi. İçinizden birinin ona ne olduğu ya da nereye kaybolduğu hakkında bir ipucu bulabileceğini umuyorum."

İkisi karşılıklı bakışıyor. Umut omurgamı dikleştiriyor. Bu kadar kolay olabilir mi? Paylaşmak isteyecekleri bir şey biliyorlar mı?

Nick başını sallıyor. "Leesa'nın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bilseydim çoktan Komutan Bigley'ye bildirmiş olurum."

Abel son tavuk lokmasını sıyrıp atıyor. "Ben de." Onun Sandalyeme yaslandığımda yüz ifadesi yumuşuyor. "Kan bulunmadı... ceset yok. Bu iyiye işaret."

Kan ya da ceset *bulunamadı*. Bu, birinin Leesa'yı öldürmek için Flighthaven'dan çok uzaklara götürmediği anlamına gelmez. Ya da okyanusun dibine atmadığı anlamına gelmez. Ya da onu aç bir ejderhaya yem etmedi. Onu bıçakla ve Eyril tarlalarında sakla. "Nerede olduğu hakkında hiçbir şey duymadın gitmiş olabilir mi?"

Nick omuz silkmeden önce uzun uzun bakışır. "Olay çıkarmayı seven insanlardan çok şey duyuyoruz. Hepsi saçma sapan varsayımlar ve söylentiler."

Abel çatalını ve bıçağını masaya vuruyor. "O haklı. İçin Örneğin, birinin Leesa'nın ayrılmak istediği için ayrıldığını söylediğini duydum. bir fırıncı olmak. Tüm bunlar son elmalı baharatlı kek partisinin çok kuru olduğundan şikayet etmesine dayanıyor." Bir an sonra bağırıyor ve bileğini ovma için elindeki kapları bırakıyor. "Ne oluyor Nick? Bu ne içindi?"

Nick yemeğinden bir lokma yutar. "Yine masayı sallıyordun."

Abel ellerine bakar. "Öyle mi yapıyordum? Oops." Nick'in bir Olive'e gizli gizli göz kırpması, çatal bıçak takımını kavrayarak ve tekrar davul çalmaya başlıyor.

Nick'in sağ gözünün yanında bir kas kasılır.

Olive kendi elini Abel'in elinin üzerine koyarak onu masaya hapseder. "Çocuklar. Birinizin gözüne çatal batana kadar bunu sürdürmeyelim. Affedersin, Lark. Ne diyordun sen?"

"Leesa'nın ne zaman kaybolduğuna dair en azından bir fikriniz var mı? Mektup bize bir gün verdi ama hepsi bu. Sabah mıydı? Öğleden sonra mı? Akşam mıydı? Onu en son kimin gördüğünü biliyor musunuz?"

Olive bir yudum suyu bitirirken parmağını kaldırıyor. "Kaybolmadan önceki gün, her zamanki gibi tüm derslerine gitti. Akşam yemeğinden sonra, uyumadan önce onu sadece kısa bir süre gördüm. O gün kendimi iyi hissetmiyordum ve erkenden yattım. Sabah uyandığımda Ertesi sabah gitmişti. Onu kahvaltı için yemekhanede göremedim ve ilk dersine de gelmedi."

"Peki ya Helene? O gece Leesa'yı yatarken gördü mü?"

Olive başını sallar. "Hayır, ama bu alışılmadık bir şey değil. O geceden önceki bir ya da iki hafta içinde, Leesa genellikle yatmadan önce odaya en son dönen kişi olurdu."

"Bu onun için normal miydi?"

Olive mırıldanıyor ve başparmağıyla kaşını çiziyor. "Şimdi sorduğuna göre, hayır, pek sayılmaz. Aklında bir şey varmış gibi görünüyordu."

Öğle yemeğinin bittiğini bildiren korna çalıyor. Kirli tabaklarımızı taşımak için ayağa kalktığımızda, daha sonra soracağım soruları zihnime not ediyorum. Olive omzuyla beni dürtüyor. "Leesa tam bir baş belası, o yüzden

Endişelenme. Bunun bir faydası olmayacak ve bu kadar geç bir dönemde eğitime katılmak zaten yeterince zor olacak. En azından kendinize birkaç gün verin. yerleşin."

Haklı olduğu bir nokta var. Başka bir şey yapmadan önce Uçuş Cenneti'ndeki ipleri öğrenmem gerekiyor. İç çekerek, dikkatimi bizim yaklaşan ders. "Sırada ne var?"

"En sevdiğim." Olive'in gözleri parlıyor. "Uçuş eğitimi."

Mideme kramplar giriyor, yemek bağırsaklarımda ekşiyor. Bugün ikinci kez kusmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Sekizinci Bölüm

Yüzüme su sıçratmak için banyo odasına hızlı bir yolculuk yaptıktan sonra kendimi toparlıyorum ve Olive'in bana eğitim sınıfımızın toplandığını söylediği alicorn muhafazasına gidiyorum.

Birliğimin geri kalanı padoklardan birinin dışında toplanmıştı. bir avuç acemiyle birlikte. Olive bana endişeli bir bakış fırlatıyor ama ben *iyiyim* diyorum.

"Bize katılabildiğinize çok sevindim Düşes."

O ses.

Tanıdığım anda kanım buz kesiyor. Dünkü karşılaşmamızdan bu yana o kadar çok şey oldu ki uçuş öğretmenin kim olduğunu unuttum. "Ben..." Alikorn ahırının önünde çarptığım yakışıklı serseriyle göz göze geliyorum ve Ziva bana yardım ediyor. Sadece çekici değil. O kadar güzel ki, kendisi bir tanrı olabilir.

Altın benekli gözleri hiç etkilenmemişti. "Ne yapıyorsun? Sabrımı mı sınırıyorsun? Bunu söylemeye gerek yok."

Bir tanrı kadar da kibirli. Diğer öğrencilerin boğuk kahkahalarını duymazdan gelerek boğazımı temizliyorum. "Geç kaldığım için özür dilerim. Geç kalmayacağım. bir daha olmayacak."

"Olmayacağını biliyorum." Bana doğru yaklaştı ve eğildi. Sıcak nefesi kulağımı sıyracak kadar. Güç ondan yuvarlanıyor ve küçük şimşekler gibi tenimde dolaşıyor, içimdeki ürpertiye harekete geçiriyor.

boynumda geziniyor. "Çünkü bir dahaki sefere geç kalırsan bir ay boyunca alicorn ahırını temizleyeceğim. Anlatabildim mi?"

Kimse sesini çıkarmıyor ama yakındaki birkaç öğrencinin yüzündeki neşeli gülümsemeyi kaçırmıyorum. Elijah'ınki de dahil.

Başımı sallayarak, tehdidini yerine getirmesini sağlayacak bir şey söylememek için yanağımın içini ısııyorum.

Uzun boyundan bana bakıyor, sanki bana gözlerini dikip boyun eğdirebilirmiş gibi. Aramıza daha fazla mesafe koyma içgüdüme rağmen, bir adım geri atmaktan kaçınıyorum. İçimden bir ses beni geri çekilmeye zorlamanın hoşuna gideceğini söylüyor ve kendimi bu adama azarlanmış bir köpek yavrusu gibi göbeğimi gösterme fikrine kıllanırken buluyorum.

"Benim

Sınıf," sesi alçak ve tehditkâr, "kelimelerimizi yetişkinler gibi kullanırız."

Belki de kibirli bir pislik yerine makul ölçüde iyi ayarlanmış bir yetişkin gibi davransaydınız...

Dilime yükselen iğneleyici sözleri yutuyorum ve uzlaştırmacı bir tonda. "Özür dilerim. Kendinizi açıkça ifade ettiniz. Gelecekte zamanında gelmeye gayret edeceğim, çünkü alicorn ahırını temizlemek gibi bir niyetim yok."

Dudakları kıvrılıyor. "Ahırları temizlemek gibi dürüst işlerin sana yakışmadığını düşünüyorsun. Bu ne sürpriz."

Tek yapabildiğim ağzımı açmak. Bu adamın nesi olduğunu kim bilir. I sadece onunla anlaştım. Mutlu olması gerekirdi. Bunun yerine, sanki ona bir kase kurutulmuş ejderha dışkısı önermişim gibi davranıyor. Yine de yapmam gereken en akıllıca şey çenemi kapatıp arka planda kaybolmak ama inatçılığım devreye giriyor. Cidden, onun sorunu ne? "Eğitmen Thorne, seni üzecek bir şey mi yaptım? Derse geç kalmanın dışında yani."

Gözleri kısıldı. "Seninle ilgili her şey beni üzüyor Axton. O ahırları temizlemeye başlamak istemiyorsan ağzından tek kelime daha çıkmayacak."

Dönerek sınıfın önüne doğru ilerliyor. Geniş sırtına bön bön bakıyorum, yanaklarım utanç ve öfkeyle alev alev yanıyor. Bu adamın yüzüzlüğü. Onu hemen Kinneck'le takas ederdim. O bile üç kat daha fazla sınav çekmek ve iki kat daha fazla kusmak anlamına geliyordu.

Kaslı yapısına uygun kahverengi uçuş derileri giyen Thorne, kalabalığı geniş bir duruşla kraliyet ailesi gibi inceliyor ve

Kollarını kavuşturmuş. Sert bakışları bekleyen yüzleri tarıyor. "Bugün yine uçuş düzeni alıştırmayı yapacaksınız. Doğru yapana kadar bunu yapmaya devam edeceğiz. Bineklerinizi alın ve on dakika içinde eğitim için hazır olun."

Herkes itaat etmek için çabılıyor. Hiç vakit kaybetmeden, alicorn ahırına doğru ilerleyen Olive'e ayak uyduruyorum.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yokken, yapıya girmeden önce ona yetişiyorum. "Bir alicornu uçmaya nasıl hazırlarsınız?"

Nabzım hızlanıyor ve dün gördüğüm o güçlü, tehlikeli yaratığı düşünmemeye çalışıyorum. Çünkü bir tanesiyle yakından ve kişisel olarak tanışmak üzereyim.

"Onları eyerliyoruz." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Merak etme. Gerçekten zor değil. Hangisinin Leesa'nın olduğunu ve ne yapman gerektiğini sana göstereceğim."

O uğursuz binanın içinde kayboluyor ama ben yere çakılıyorum. Kendi korkumla kapana kısılmışken, Nick zıplayan bir alicornun başında ortaya çıktığında ayaklarım aynı noktada sabit kalıyor.

Kalbim iki kez atıyor. Nefes almayı unutuyorum. Boynumun arkasında boncuk boncuk terler oluşuyor ve buz gibi damlalar halinde aşağıya akıyor.

Sakin ol. Sadece. Sakin ol. Sakin ol.

Nick alicornla birlikte geçiyor ve korkunç koyu renkli yaratık gözlerimin içine bakıyor -*gerçekten bakıyor*-.

Ön kolumdaki yara izini ovuşturuyorum, anılar gözümde canlanırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Rüzgâr saçlarımı savuruyor, yüzümü soğuk bir öpücük gibi okşuyor. Kıkırdıyorum ve arkamdan sıcak kahkahalar yükseliyor. Güçlü bir kol belimi sıkıca sarıyor.

Sonra bağırırlar patlak veriyor. Bir hayvan çılgılığı. Sert ve inatçı bir şey yan tarafıma çarpıyor.

Midem alçalırken vücudumda ateşli bir acı patlıyor, sonra düşüyor. Biri çılgılık atıyor ve görüşüm kayboluyor.

"Hayal kurmayı bitirdin mi?"

Hayal kurmak mı? Keşke öyle olsaydı. Daha çok uyanıkken kabus görmek gibi. Ayaklarımın üzerinde sallanarak gözlerimi açıyorum ve hızlı, sığ nefesler alıyorum. "Evet. Üzgünüm."

Thorne birkaç adım ötemde duruyor, elinde devasa bir atın dizginlerini tutuyor. gümüşi gri alicorn. Ortalama bir eyer atından birkaç el daha uzun olan hayvan, düşünceli eğitmeni cüceleştiriyor. Bir çift güzel, tüylü kanadın önünde, kaslı sırtına deri bir eyer bağlanmış ve dizginleri takılı eşleşen bir dizgin kalın ağzına yapışıyor. Muhteşem yaratık başını sallıyor, koyu renkli yelesi hafif esintide dalgalanıyor. Güneş ışığında parıldayan siyah bir boynuz, alnının ortasından neredeyse kolumun tamamı kadar uzanıyor.

Başlı başına bir silah.

Geriye doğru çekiliyorum, çünkü hayır, teşekkür ederim. Hızla atan kalbim boğazımda zonkluyor. Thorne emirler yağdırmaya başlıyor ama korkunç bir çığlık onu bastırıyor. Bağrıışmalar birbirini izliyor.

Ahırla aramızda, iki alicorn bariz bir şekilde karşı karşıya Meydan okuma. Beyaz benekli siyah bir at arka ayakları üzerinde doğruluyor, ten rengi rakibi ise başını eğip toprağı toynaklıyor.

Sırtlarındaki biniciler bağırıyor ve dizginleri çekiştiriyor ama binekleri umursamayacak kadar öfkeli olmalı. Benekli olan ön toynaklarını yere vurup saldırıyor ve dans ederek uzaklaşan ten rengi alikornu kıl payı ıskalıyor.

Thorne küfrediyor. "Davon! Oversaw! Ne yapıyorsun lan sen? Bineklerinizi kontrol altına alın!"

Benekli alikornun üzerindeki minyon kadın bineğıyle konuşuyor ve boynunu okşuyor. Ten rengi alikornun üzerindeki adam dizginleri hışımla bir tarafa çekip topuklarını hayvanın kaburgalarına vuruyor. Hayvan ciyaklıyor.

Uçuş eğitmenimiz homurdanıyor. "Şu alicorn'un canını yak ve gör bakalım olur. Sana meydan okuyorum." Benimle uğraşırken ses tonunun soğuk olduğunu düşünüyorsam, şimdi saf buz. "Axton. Ben Zephyr'in dizginlerini tutarken sen de-"

Kan donduran bir çığlık onun sözünü kesiyor. Sebebini gördüğümde boğazıma safra kaçıyor.

Benekli alikornun boynuzu, karşı atlının boynuzundan çıkıntı yapıyor. lanet olası bir mızrak gibi. Başını öfkeyle sallayarak biniciyi eyerden indirir ve yere fırlatır.

"Boş ver," diye devam ediyor Thorne sakince, sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi, "görünüşe göre kendi aralarında çözmüşler."

Yaralı atlı hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor, iki eliyle yarasını tutarken toprakta yuvarlanıyor. Benekli alikornun boynuzundan damlayan kanla uyumlu olarak derisi kızıla boyanmış.

Bu arada her iki hayvan da olabildiğince sakın, yan yana otluyor.

Boğazım yanıyor. "Ziva kurtar bizi. Böyle bir şey olamaz." Thorne olduğu yerde kalarak beni daha da şaşırtıyor,

Her gün olan bir şeymiş gibi yavrunun kanamasını izlemek. Bildiğim kadarıyla belki de öyledir. "Biri Davon'a yardım etsin.

Revir. Ana atardamarı kestiğinden şüpheliyim ama bu her zaman bir olasılıktır." Sesi sıkılmışa benziyor, sanki umurunda değilmiş gibi.

Davon büyük bir atardamarından boynuzlanmıştı. "Mortimer, Surge'u yakala ve ahırına geri götürmeden önce iyice bir muayene et."

Helene benekli alikornun yanına koşar ve dizginleri kapar.

Bu nasıl bir delilik böyle? "Bu kadar mı?" Fısıldıyorum. "Tüm yapacağın bu mu?"

Beni görmezden geliyor. "Ve Davon," diye sesleniyor topallayan adamın ardından, "umarım alikornunun ağzının içinde kesik yoktur, yoksa bacağındaki yara dertlerinin en küçüğü olur.

Diğer herkes işinin başına!"

Etrafımdaki tüm biniciler buna uymak için çabalıyor. Saniyeler içinde alikornlar gökyüzüne fırlamaya başladı.

Bana doğru dönen Thorne, sert bakışlarını üzerimde gezdiriyor.

"Beceri seviyeni değerlendirmem gerek."

Şaka mı yapıyor? "Tüm bunlardan sonra yeteneğimi değerlendirmek mi istiyorsun?" Elimi, alicorn hesaplaşmasının yapıldığı yeri

kapsayacak şekilde daire içine alıyorum, toprağa sızan kana bakmaktan kaçınıyor.

Bakışları bana bunun aptalca bir soru olduğunu söylüyor. "Daha önce alikornlarla ilgili bir deneyimin var mı?"

Elbette var, eğer dört yaşındayken bir tanesinden düşüp neredeyse ölmek sayılırsa. "Hayır." Nabzım nihayet düzleşmeye başladı.

"At binme konusunda ne kadar tecrüben var?"

Ayaklarımı sürüyorum. "Biraz, ama çok değil."

Anneme kalsa, hiç. Şatodan ayrılmama izin verdiği nadir zamanlarda beni bir yere kapatırdı.

arabada. On altı yaşıma geldiğimde, bana temel bilgileri öğretmesi için yaşlı ahır şefine rüşvet verdim. Ama sadece geceleri gizlice dışarı çıktığımda ata binme şansım oluyor.

Thorne sanki varlığım bile onu rahatsız ediyormuş gibi bana bakıyor. "Ne tür bir soylunun ata binme deneyimi olmaz ki? Umarım çabuk öğrenirsin." Öfkeli bir bakışla parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor ve saçlarını bağlayan deri kordona takılınca küfrediyor. Diğer eliyle dizginleri bana doğru itiyor. "Bu Zephyr. Devam et ve ona bin."

Ona binmek. O dev canavarın sırtına tırmanıp beni gökyüzüne doğru itmesine izin vereceğim. Bu dünyada daha korkunç faaliyetler olduğuna emin olsam da, şu anda hiçbir şey bulamıyorum.

Dev canavarın anlamlı gözlerine bakarken ağzım kuruyor. güçlü bir hayvan var karşımda. Gözlerini kırpmadan bana bakan Zephyr, sanki ölçümü alıyor. Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve tüm çabama rağmen terleri silmek için kaldırdığım elim titriyor. Alikornun Koyu renk gözleri hareketi takip ediyor. Oflayıp pufluyor, devasa toynaklarından biriyle toprağı eşeliyor, sonra da korku gösterimi anlamış ve bu duygu gösterimini sinir bozucu bulmuş gibi başını başka yöne çeviriyor.

"Bugün, Düşes."

Ya da belki de bu benim hissettiğim kendi kızgınlığımdır. Derim karıncalanıyor ve titrek bir nefes alarak kararlılığımı pekiştiriyorum. İleriye doğru belli belirsiz bir adım atıyorum. Ve sonra bir adım daha.

Güçlü kollar belime dolanıyor ve beni eyere çekiyor. "Büyükannem bundan daha hızlıdır."

Thorne dizginleri tutmaya devam ederken ben kaskatı kesiliyorum. Tirad. Ama ben onu duymuyorum. Korku, binlerce minik örümcek gibi omurgamdan aşağı süzülürken kan kulaklarıma hücum ediyor.

Oturuyorum. Lanet olası bir alicornun üzerinde. Bir başka öğrencinin bacağının kan revan içinde kalmasını izledikten sonra.

Düşünemiyorum. Hareket edemiyorum.

Thorne'un eli dizime indi ve beni kendime getirdi. "Nefes al."

Kesik kesik soluklarla ona uymaya çalışıyorum ama ciğerlerime yeterince hava çekemiyorum. Panik göğsümü ele geçiriyor ve alnımda soğuk terler oluşuyor. Uzunlarım karıncalanmaya başlıyor.

"Lütfen." Boşta kalan elimle boğazımı sıkıp nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Sanırım... Sanırım ben..." Başım dönüyor ve görüşümün kenarı bulanıklaşıyor.

"Tanrı aşkına." Thorne beni tekrar yakaladı ve Zephyr'in üzerinden çekti. Beni yere bırakırken bir şeyler mırıldanıyor ama ne dediğini anlayamıyorum.

Dizginleri tutuşum gevşiyor ve dizlerim bükülüyor. Kollarımı sallayarak dört ayak üstüne düşüyorum, titriyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor. Yer dönmeye başlıyor.

Hayır. Lütfen, hayır.

Başım çimlere çarptığında görüşüm kayboluyor.

Parmaklar boynuma bastırıyor ve gözlerim çırpınarak açılıyor.

Yanımda çömelen Thorne nabzımı kontrol ediyor.

Sersemlemiş bir halde bakışlarım onun muhteşem yüz hatlarında geziniyor. Gözlerim o günahkâr ağzına takılınca yutkunuyorum.

Tek bir kaşını çatıyor. "Daha sonra çizebilmek için yüzümü mü ezberliyorsun?"

Yakalandım. Isı yüzümü ısıtıyor ve şakaklarım zonklamaya başlayınca irkilerek doğruluyorum. "Ne?"

Sırıltışı bana onu duyduğumun farkında olduğunu söylüyor. "Sakin ol. Biraz baygınlık geçirdin. Başın ağrıyor mu?"

Şaşırtıcı derecede nazik parmakları alnımda geziniyor ve Şakaklarda yara var mı diye bakıyor. Dokunduğu deri, duruma uymayan bir tür karıncalanma farkındalığıyla vızıldıyor, bu yüzden kaçıyorum ulaşamayacağı bir yerde. "Biraz, ama iyiyim." Ben kıpırdamamak için elimden geleni yaparken o hiçbir şey söylemiyor, sessiz bir değerlendirmeye bana bakıyor. "Bayılmak istememiştin... şey... bayılmak istememiştin."

"Belli ki." Ağır bir iç çekişle göz temasını kesiyor. "Ayağa kalkmaya hazır mısın?"

Başımı salladım. "Evet... efendim."

Thorne ayağa kalkıyor, sonra bana elini uzatıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Beni bırakmadan önce bir süre tutuyor ve yüzünde anlamlandıramadığım bir duygu belirliyor. "Ne oldu?"

Vücudum rahatlayarak sarkıyor. Eğer o benim küçük bayılma nöbetimin alicornlar yüzünden geçirdiğim bir anksiyete nöbeti olduğunu anlayamadıysa, ben de anlamayacağım. bu bilgiyi ifşa etmek. Herkesin benim uçuş korkumu öğrenmesinden iyi bir şey çıkmaz. Başarının önündeki böylesine büyük bir engel Komutan Bigley'nin beni programdan atmasına neden olabilir ve henüz atılma riskini göze alamam. Leesa'nın kayboluşunu araştırarak zamanım olana kadar olmaz.

Annemde işe yarayan bir taktik uygulayarak şakaklarımı ovuyorum. ve inledi, iyi bir önlem için küçük bir sendeleme ekledi. "Baş dönmesi. Zaman zaman olur." Tamamen yalan değil. Baş dönmesi nöbetleriyle mücadele ediyorum. Ama bugün alikornumun başarısız olmasının nedeni bu değil.

Onu bıraktığım yerde bekleyen Zephyr'e dönüyor. "Revire git ve kontrolden geç. Biz de senin Bir sonraki dersin değerlendirmesi." Akıcı bir zarafetle ata biner ve alikorn zıplamaya başlar. "Geç kalmayın Düşes."

Ben bir şey söyleyemedim gittiler.

Zephyr gökyüzüne tırmanıp sınıfın geri kalanına doğru ilerlerken devasa gümüşü gri kanatlar açılarak havayı dövüyor. Benim dışımda Uçuş ünitesi, diğer tüm öğrenciler dörderli gruplar halinde dizilir. Önde bir, arkada bir ve ortada iki uçucu olmak üzere baklava şekilleri oluşturuyorlar. Benim birimim tek anomali, çünkü onlar bir üyesini düşürdü. Başka bir zaman olsa bu oluşumlar beni büyülerdi ama şu anda gözlerimi Thorne'dan ayıramıyorum.

Burada durup büyülenmemeliyim ama kendime engel olamıyorum. İnanılmazlar... hem binici hem de alicorn. Özellikle de bu mesafeden, Thorne iğrenç ağzını açarak görüntüyü bozamayacak kadar uzakta olduğu için.

Ciğerlerimdeki havayı üfleyerek, itaatkâr bir şekilde revire doğru ilerliyorum. Uzak duvarın dibine dizilmiş karyolalardan üçü dolu. Birinde parlak kırmızı ve kabarmış bir eli olan bir kadın, diğerinde bir adam bir gözü bandajlı.

Davon üçüncüsünde dinleniyor, inliyor ve hafifçe kıkırdıyor. Birisi yaralı bacağındaki kumaşı keserek kalın bir bacağı ortaya çıkarmış.

Kalçasına basınçlı bandaj sarılmış.

Çilli bir doktor beni telaşlı bir gülümsemeyle karşılıyor. Genç bir doktor. Yirmili yaşlarında bir adamdı, konumunu belirtmek için kırmızı süslemeli lacivert bir üniforma giyyordu. "Fledgling Axton, sizin için ne yapabilirim? Ben Sıhhiye Keller."

Bir kavanozu yere bırakıp dolaptan uzaklaşıyor ve kapakları açık bırakarak düzgün yığınlar halinde düzenlenmiş tıbbi malzemeleri ortaya çıkarıyor.

Gözlerimi kırptırdım. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Dar göğsünü şişiriyor. "Gelmeden önce herkesin dosyasını okurum. Böylece mevcut rahatsızlıklarını tedavi etmek için hazırlıklı olurum."

Dosyaların bahsi dikkatimi çekiyor. "Flighthaven'ın tüm öğrenciler hakkında, onlar gelmeden önce bile dosyaları mı var?"

Keller alay ediyor. "Tabii ki var."

"İçinde ne var? Sen biliyor musun?"

Sorumun dikkat çekeceğinden endişeleniyorum ama merakım onu korkutmuyor. "Tam da beklediğiniz gibi... tıbbi geçmiş, eğitim, önceki büyü testlerinin sonuçları. Bu tür şeyler."

Tamam, bu biraz ürkütücü. O zaman Flighthaven gelecekteki olası katılımcılar hakkında tüm bu bilgileri hayatları boyunca biriktiriyor mu? Öyle olmalı. Aksi takdirde, bu bilgileri nasıl toplayabilirlerdi ki? Sağlık geçmişim? Mektupta herhangi bir talep yoktu ve mektubun ulaşmasıyla benim buraya gelmem arasında sadece iki gün geçti. I Sanırım alicorn ya da ejderha aracılığıyla bir takip mesajı gönderebilirlerdi, ancak bu son derece sakıncalı görünüyor.

Yine de dosyalar iyi. Özellikle de Leesa'nın dosyaları. İçlerinde gözden kaçmış bir ipucu olabilir.

Dosyaların nerede tutulduğunu sormak istiyorum ama şansımı zorlamamaya karar veriyorum. Çözmenin o kadar da zor olmayacağına eminim. "Muhtemelen neden burada olduğumu bilmek istersiniz." Onun cesaretlendirici baş sallamasıyla, doktoru yaşadığım küçük olayla ilgili bilgilendiriyorum. Alikornlardan korkma kısmı hariç.

Başımı bir o yana bir bu yana çevirerek nazikçe muayene etmeye başladı. "Kanama yok mu?"

"Hayır."

"Harika. Sargı bezimiz azalıyor ve diğer sıhhiyeciler hasta, bu yüzden depoya ne zaman koşabileceğimi bilmiyorum."

yeniden stoklamak için bina."

Dolabı işaret ediyor. Biraz aradıktan sonra orta rafta bandajları görüyorum. Yeterince eminim, yığın kısa tarafta.

Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere bir kenara koyarak muayeneye odaklanıyorum.

Yeterince yemek yemenin önemi üzerine dostça bir konuşmadan sonra Yeterli uykuyu aldıktan sonra Keller beni "sağlık timsali" ilan etti - hayatımda ilk kez böyle bir şey oldu - ve beni gülümseyerek gönderdi.

En azından burada çalışanlardan biri dost canlısı.

Ayrılmadan önce Davon'a bir işaret yapıyorum. "O nasıl?"

Keller öğrenciye bakıyor. "O mu? Bir alicorn boynuzunu bacağına sapladıktan sonra ne kadar iyi olabilirsen o kadar iyi. Şansı varmış. Alikorn ana atardamarı iskalamış. Şu anda güçlü bir ağrı kesici alıyor ve biraz kendinden geçmiş durumda."

Huh. Thorne söylemişti.

Uçuş birliğim ve diğerleri eğitimlerinden dönene kadar öldürecek zamanım olduğu için, araziye keşfetmeye hevesliyim. Kız kardeşime ne olduğunu öğrenmeliyim.

İlk durağım personel ofisleri, toplantı yerleri ve diğer profesyonel alanlara ev sahipliği yapan zarif taş bina. Kayıt odasını bulana kadar geniş koridorlarda dolaşıyorum.

Eğer benimle ilgili bir dosya varsa, Leesa için de bir tane olmalı.

Kapıya yaklaştığım anda bir nöbetçi beni selamlıyor. Hiç düşünmeden bir elimle saç örgümden kurtulan saç tutamlarını düzeltiyorum. Toprakta doğaçlama kestirmemden sonra muhtemelen berbat görünüyorum.

"Fledgling Lark Axton?"

Etrafımda dönerek konuşmacıyı arıyorum.

Kumral saçlarını düzgün bir topuz yapmış, kehribar rengi gözleri olan kırk yaşlarında bir kadın yaklaşıyor.

Şimdi ne olacak? Thorne sınıfındaki ilk günümün pek de parlak geçmediğini üstlerine anlatmış olabilir mi?

Kadın gülümsüyor. Gerçekten *gülümsüyor*. Bir günde iki arkadaş canlısı personel. Belki de gizli bir pislik sınırına ulaşmışımdır.

Şimdiden ve bu noktadan sonra tanıştığım herkes güneş ışığı gibi olacak.
Bir kız umut edebilir.

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Evet, hanımefendi."

"Ben Komutan Yardımcısı Valaria Torno. Lütfen beni takip edin.
Komutan Bigley sizinle tanışmak istiyor."

Ve bir anda gülümsemem kayboldu. Flighthaven Akademisi'nin
başkanı neden benimle görüşmek istiyor?

Şimdiye kadar yaşanan talihsiz olaylar dizisi göz önüne alındığında
yirmi dört saatten kısa bir süre içinde gerçekleştiğine göre, nedeni iyi olamaz.

Dokuzuncu Bölüm

Torno'nun hızlı temposuna ayak uydurmakta zorlanıyorum. Bayılma nöbetimden sonra hâlâ yüzde yüz iyileşmiş değilim ve Komutan Bigley'le tanışmak için pek de istekli değilim.

Torno ve ben sayısız koridordan geçerken Theo'nun kapıya yaslandığını görüyorum. Mola mı veriyor? Sırıttıyor ve el sallıyor.

Yanından geçerken başımla selamlıyorum.

Torno bu alışverişi gözlemliyor. "Şimdiden arkadaş mı ediniyorsun, Yavru Axton?"

"Buraya geldiğimden beri birkaç... tanıdık edindim."

Yürürken beni inceliyor. "Hmm."

Bu ne anlama geliyor?

Yüzü hiçbir şey ele vermiyor. Daha önceki samimiyetine rağmen, şimdi Taffy Quinnelle benzeri bir tavır takınıyor ki bu bana bir duvarla konuşuyormuşum hissi veriyor. "Flighthaven'daki hayata nasıl uyum sağlıyorsun?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için belirsiz kalmaya karar verdim. "Ben... Ayarlama. Bazı dersler... diğerlerinden daha zor, ama ben her zaman meydan okumaya açığım."

Sonraki sessizlikte, binanın düzenini ezberlemek için elimden geleni yapıyorum.

"İşte geldik." Önümüzdeki ağır kapıyı açıyor. "Burası Komutan Bigley'nin ofisi."

Geniş ve havadar, öğleden sonra ılık esintisine açık çok sayıda penceresi var ve ofisin ana binanın arka tarafında olması gerektiğini zihnime not ediyorum.

Birkaç metre ileride, Bigley altın ve gümüş süslemeli, mor kalpli devasa bir masada oturuyor.

Duvarlar, tavan ve zemin aynı ahşaptan. Masanın arkasındaki alanı çerçeveli haritalar süslüyor; Aclaris, Tirene ve Kamor'un illüstrasyonları ön planda yer alıyor.

Bigley ayakta duruyor. Geniş omuzlu ve kaslı, neredeyse Eğitimci Thorne kadar uzun. Sarp yüzünün etrafına vahşi dalgalar halinde dağılmış gümüş rengi saçları bana bir aslanın yelesini hatırlatıyor.

Torno'nun aksine, o gülümsemiyor.

Bigley'nin masasına ulaştığımız anda Torno, bir anda Dikkatli bir duruş, ayaklarını açmış, ellerini arkasında kenetlemiş, omuzlarını geriye çekmiş, çenesini yukarı kaldırmış ve gözlerini öne dikmiş.

Onu taklit ediyorum.

"Fledgling Axton." Sandalyesine yerleşen Bigley, sözlerini noktalamak için masaya vuruyor. Bakışlarım onun kocaman ellerine düşüyor. Yapamam.

Onları bir düşmanın boğazına dolanmış, canını sıkarken hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Otururken bile, adam korkunç.

Yanağımın içini ısıırıyorum.

"Efendim?"

Masaya vurmaya devam ediyor. "Sanırım neden burada olduğunuzu merak ediyorsunuz."

Bu düşünce aklımdan geçti.

Torno cevap vermem için bana dirsek atıyor. Boğazımı temizliyorum.

"Evet, efendim." Bigley'nin yüzü hiçbir şey göstermiyor.

Bu insanların nesi var böyle? Uzun süren sessizlikleri ve sert ifadeleriyle AW'lere eziyet etmekten zevk mi alıyorlar?

"Bu bir protokol. Yavru kuşlar Flighthaven'a olağandışı koşullar altında geldiklerinde ve sizin gibi geç başladıklarında onları." Bana bakıyor, tavrı soğukkanlı. "Buradaki rutine alışma süreciniz nasıl gidiyor?"

"Sorduğunuz için teşekkür ederim efendim." Umutlu bir gülümseme sunuyorum, sonra gerçeğin etrafında dans ediyorum. "Her şey yolunda gidiyor. Her birinden keyif aldım.

Şimdiye kadar çok zorlandım."

"Flighthaven Akademisi'ndeki hayata uyum sağladığınızı duymak güzel." Masasından bir kitapçık kaldırdı. "Yönetmeliklerimizi burada bulabilirsiniz. Lütfen ezberleyin."

Kitapçığı ondan aldıktan sonra, hazır ol duruşuma devam ederken cildi arkamda tutuyorum. "Yapacağım, efendim."

"Geç başlamanıza rağmen, diğer yavrularla birlikte yaklaşan denemede yer almanız gerekecek."

"Deneme ne zaman?" "Beş hafta içinde."

"Beş hafta mı?" Mırıldanıyorum. Ciddi olamaz. Akademinin ilk denemesinde başarılı olmak için gereken becerilerde ustalaşmak için beş haftam mı var? Bu pek olası değil, üstelik benim başarıdan anladığım, olağanüstü acı verici bir şekilde ölmek.

Dehşet bedenimin kontrolünü tamamen ele geçirmeden önce, mevcut planın dört hafta içinde ayrılmam yönünde olduğunu hatırlıyorum. Bunu baş döndürücü bir rahatlama dalgası takip ediyor.

"Evet. Kız kardeşinin... kayıp olması talihsizlik olsa da," bakışlarını kaçırıyor, "birliğin geri kalanının zarar görmemesi için mümkün olduğunca çabuk hızlanman bekleniyor."

Bakışlarını indiriyor, yüz hatlarında okunamayan bir duygu beliriyor ve sonra kayboluyor.

Derim karıncalanıyor, içimde bir endişe kabarıyor. "Efendim, biliyor musunuz-"

"Gidebilirsiniz." Bigley bana bir kez daha bakmadan masasını düzeltmekle meşgul.

Torno beni ofisten dışarı çıkarıyor, ancak kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra konuşuyor. "Eğer herhangi bir sorun olursa, çekinmeden

Endişelerinizi komutana iletebilmem için bana rapor edin. Protokol böyle."

Neden? Bigley beni kovduğunda konuşmanın ortasıdaydık. "Elbette."

Koridorda sessizce yürüdük. Bigley'nin ofisinden uzaklaşana kadar durmadı. "Komutan Bigley'e *asla* ama *asla* Leesa'nın kayboluşundan bahsetme. Bu konuda çok hassastır."

Çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyorum ama merakım beni yeniyor. "Neden?"

Torno nefesinin altında küfrediyor. "Bu... olay... onu ve Flighthaven'ı kötü yansıtıyor. Eğer azar işitmek istemiyorsan üzücü sorularınızı kendinize saklamanızı ya da bana yöneltmenizi öneririm."

"Soracağım." Bigley'nin kız kardeşim hakkında konuşmak istememesinin suçluluk duygusundan başka bir nedeni var mı? Bir şey mi biliyor? Torno mu? "Acaba-"

"Ben de herkes kadar az şey biliyorum." Sarkıyorum.

Duraklıyor ve parmak ucuyla alt dudağına dokunuyor, sanki bir iç tartışma yürütüyordu. "Sanırım kız kardeşinin ortadan kaybolmadan önceki bir iki hafta içinde ejderhalarla yakından ilgilendiğini söylemekten zarar gelmez."

Torno'nun anlamlı bir bilgi kırıntısı paylaşmak üzere olduğuna dair tüm umutlar suya düşer. "Evet, hiç şaşırmadım. Leesa kendimi bildim bileli ejderha binicisi olmak istiyordu."

Torno düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Bunu anlayabiliyorum. Ancak yavrulara, ilk denemede en iyi iki öğrenciden biri olmadıkları sürece kendilerini bir ejderhada kanıtlama fırsatı verilmez. Ayrıca, Ejderhaları ziyaret etme fırsatı verilen seçkin bir grubun parçasıydı, bu yüzden tuhaf saatlerde ejderha aerie'sinin yakınında gizlenmesi için bir neden yoktu."

Dişlerim birbirine çarpıyor. Gizlenmek mi? Bu da ne demek şimdi? Torno gerçekten Leesa'nın ejderha muhafazasının etrafında takıldığını fark etti mi? Yoksa Leesa'nın kayboluşunda Flighthaven'ı suçsuz göstermek için haince faaliyetlerde bulunduğunu mu ima ediyor?

Komutan Yardımcısı Torno'nun göreceli samimiyetine rağmen, bu bilgiyle ona güvenecek kadar saf değilim. Tek bildiğim, Leesa'nın ortadan kaybolmasından Flighthaven'dan biri sorumlu olabilir.

Tek seçeneğim gerçeği kendim ortaya çıkarmak.

Kitapçığı daha sıkı kavriyorum, parmak eklemlerim ağarıyor ve bu zorluğa hazır olmadığımı dair amansız bir olumsuzluk dalgasıyla savaşıyorum.

Torno beni inceliyor. "Burada iyi olduğuna emin misin? Bana karşı dürüst olabilirsin. Yeni acemilere yapılan eziyetlerin farkındayım."

"Evet efendim. Hâlâ kendimi toparlamaya çalışıyorum ama iyiyim."
Ya da olacağım. Öyle umuyorum.

Bakışlarımla buluşuyor ve beni bir parça güvensizlikle değerlendiriyor. "Unutma Axton, başına gelenlere katlanan ilk kişi sen değilsin. burada olur. Son yıllarda işlerin biraz kontrolden çıktığını kabul ediyorum. Eğer bir şey çok ileri giderse ya da herhangi bir endişeniz olursa, bana gelmekten çekinmeyin."

Helene'in yemeğimi zehirlemesi gibi mi? Ya da yavru kuşların beni duvarlara çarpması gibi mi? Elijah'ın beni sıcak kahveyle ıslatması gibi mi? Bu olaylara bir son vermek istesem de, bunları Torno ile paylaşmak buradaki zamanımı daha da kötüleştirecek. İşleri kendi başıma halletmem gerekecek.

Gözlerimi sahte bir samimiyetle açıyorum. "Minnettarım Komutan Yardımcısı Torno."

Umarım taciz ölümcül bir hal almaz.

O akşam Olive ve Theo ile yemek yedim. Nick, Abel ve diğer birkaç acemi de yemeklerini yakınlarda yiyor.

Helene ve Elijah masamızın diğer ucunda oturuyor ve gözümün önünde olacak kadar yakın oldukları için şükrediyorum.

Theo çatalıyla bir parça jambon mızraklıyor. "Görüyorum ki Flighthaven'daki ilk gününü tek parça halinde atlatmışsın."

Sudan uzun bir yudum alıp bardağı yere bırakıyorum. "Atlattım."

"Kırık kemik ya da eksik diş yok." Jambonu ağılıktan ölüyormuş gibi çiğniyor. "Bunun bir rekor olduğunu söyleyebilirim."

Ne? "İnsanların ilk günden kemiklerinin kırılmasının ve dişlerinin dökülmesinin normal olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır," bir parça et daha çatallarken kelimeyi uzatıyor, "ama normal olmadığını da söylemiyorum."

"Gerçekten mi?" Benim için önemli olan tacizden ziyade eğitim. Şimdi endişeleniyorum. "Burada ciddi yaralanmalar ne kadar yaygın?"

"Söylemesi zor. Gerçi en tehlikelisi kuvvet antrenmanları. Daha geçen hafta, yirmi dört saat içinde elli sınav çeken iki acemi neredeyse ölüyordu." Konuşması her ne kadar gerçekçi olsa da, gözlerindeki parıltıyı kaçırmıyorum. "Tatlı yemek ikinci en tehlikeli aktivite."

Ona *düşündüğün kadar komik değilsin* bakışıyla bakıyorum. "Kimse sınav antrenmanından ölmez."

Gülüyor. "Biliyorum ama ilk başta gözlerinin ne kadar büyüdüğünü görmeliydin. O ifadeyi tekrar görmek için para verirdim."

Olive ona ters ters bakıyor ama gülümsemek için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirim. "Götlük yapma Theo. Lark zor bir gün geçirdi."

Theo teslim olmak için ellerini kaldırıyor. "Pekâlâ. Özür dilerim. Sadece ortamı yumuşatmaya çalışıyordum. Bu gece herkes çok sessiz."

"Sorun değil." Tabağımdaki yemeği itiyorum. "Bu arada bu sabah bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Bunu daha önce söylemek istemiştim."

Sırıltısı her iki yanağındaki birer gamzeyi ortaya çıkarıyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok." Abel kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu?"

Omuz silkiyorum. "Toprak büyüsü olan biri beni bir köke taktı. Theo ayağa kalkmama yardım etti."

"Bunu kaçırmışım. Sanırım ölene kadar ısıklanmamaya çalışmakla meşguldüm."

Homurdandım. "Islığından nefret eden tek kişinin ben olmadığımı sevindim. Bu kadar gürültülü olması fiziksel olarak imkansız olmalı."

"Alışsan iyi olur." Abel sandalyesinde arkasına yaslanıp ağırlığını iki arka bacağının üzerinde dengeliyor. "Bugünkü uçuş eğitimi sırasında nereye gittin? Seni görmedim."

Abel buraya geldiğimden beri bana en çok bunu söyledi ve ilk defa benim yaşımdaki insanlarla oturup konuştuğumu hatırladığım için göğsüm sıkışıyor. Ve aslında Gülüyorum.

Normal böyle mi hissettiriyor?

Alikornlardan korktuğumu itiraf etmeye hazır değilim, özellikle de Birimimdeki insanlar bana ısınmaya başladı. "Biraz başım döndü, bu yüzden Thorne beni revire gönderdi. Pek mutlu olmadı."

"Söyleyeceğim." Nick kollarını kavuşturdu. "Fazladan talim yapmamız için bizi geç saatlere kadar çalıştırdı. Bize kıyasla sen kolay kurtuldun."

Olive dilini şaklatıyor. "Thorne'un boktan ruh hali Lark'ınki değil. hata. Her zaman yaptığımız bir şeyden yakınıyor." Bana yakın olan masaya vuruyor. "Sadece onun iyi tarafında kalmaya çalış, böylece iyi."

İyi tarafında kalmak mı? Bunun için çok geç. Sadece nefes alarak bile onun kötü tarafına geçtiğime eminim. Bir dakikalığına da olsa, aslında iyi biriydi. Ben bayıldıktan sonra.

Tuhaf. Belki de kafamı düşündüğümde daha sert vurdum.

"Ve tanrılar aşkına, lütfen şu kirpiklerini kırıştırıran ve onu yatağına çekmeye çalışırken kendini aptal durumuna düşüren yavrular. Her seferinde ikinci el utanç duyuyorum. Lanet olası zaman." Theo yüzünü buruşturuyor. "Biri son kez denediğinde yüzünde beliren bıkkınlık ifadesini asla unutamayacağım."

Tipik olarak daha soğukkanlı olan Nick bile aynı fikirde. "Evet, bunu izlemek acı vericiydi. Sonrasında sürünmek için nasıl kocaman bir delik bulmadı bilmiyorum."

Thorne'la yaşadığım iki olay bende sempatik bir ürperti uyandırmaya yetti. "Buna izin veriliyor mu? Eğitimcilerin öğrencilerle takılması?"

Theo çatalıyla tabağımın yanındaki kitapçığı işaret ediyor. "Hayır, kural kitabını okumayı bitirdiğinde bunu anlayacaksın."

"Merak etme. Yakın zamanda Thorne'a asılmak gibi bir planım yok. Ya da hiçbir zaman. Beni zaten küçümsüyor ve eminim ki o huysuz herifle bir ilişki kurmadan da burada başıma gelmeyecek şey yok." Kurallar kitabına göz gezdiriyorum. "Bigley bunu bana ofisinde verdi. Sanırım kuralları öğrenmeye başlasam iyi olacak. politikaları."

Herkesin kaşları kalkıyor. Theo dirseklerini masaya dayar. "Bigley kural kitabımızı size bizzat mı teslim etti?"

"Hayır. Torno beni ofisine götürdü. Başımın belaya girmesinden korkuyordum ama olağandışı koşullar altında buraya gelen her yeni acemiyle tanışmanın protokol gereği olduğunu söyledi."

Olive başını salladı. "Mantıklı."

Yemeklerimizi bitirirken dağınık bir konuşma oluyor ve sonra Olive ve ben odamıza gidiyoruz. İçeri girdiğimizde Helene'i içeride üniformasını katlarken buluyoruz. Onun sinirlenmesine biraz bile üzülmedim,

Olive'in cıvı cıv selamına mırıldandığım bir cevapla ya da bize sırtını dönmesiyle, çünkü ben bittim. İnsanlarla dolu bir günün ardından tek başıma yatağıma kıvrılıp sızmaya fazlasıyla hazırım.

Olive derslerden, komik anekdotlardan ve her şeyin nasıl yoluna gireceğinden bahsediyor. Onun neşeli monoloğu uyku beni ele geçirirken puslu bir drone.

Onuncu Bölüm

Ertesi sabah kahvaltı olaysız geçti. Yemeğimizi bitirdikten sonra, diğer binalardan oldukça uzakta, uzun ağaçlarla çevrili bir açıklıkta düzenlenen ilk savaş becerileri eğitim dersimin zamanı geldi.

En az iki düzine yavru orada toplanıyor.

Öğretmenimiz, Eğitimci Celeste Dawson, hayal ettiğimden çok farklıydı. Kafamdaki silah eğitimi kaslı bir adamdı.

Pazıları şişmiş, yüzünde ve vücudunda savaş yaraları var. Eğitimci

Dawson güzel bir kadın. Uzun boylu, söğüt gibi ve sarışın, Görünürde tek bir yara izi bile yoktu.

"Bugün, ağaçlardaki hedefleri kullanarak hassas. Her seferinde ortayı vurmaya başlarsanız, on adım geri gidin. Herkes sabit hedefleri tutarlı bir şekilde vurabildiğinde, hareketli hedeflere geçebiliriz." Yüzünü gruba dönüyor. "Bakalım yıldız fırlatmada ne kadar ilerlemişsiniz. Tekniği göstermek için gönüllü olmak isteyen var mı?"

Helene öne çıkıyor. "Ben yapacağım."

Dawson elinde bir yıldız fırlatıyor. "Pratik yaptın mı?"

"Evet, Eğitimci Dawson."

"Sanırım yeterince pratik yapıp yapmadığını öğrenmek üzereyiz. Üzerinde X işareti olan şu ağacı görüyor musun?" Ağacı işaret ediyor

On metre ötede. "Şuna nişan al."

Helene, oniks gözlerinde kötü niyetli bir parıltıyla bana göz kırpmıyor ve hedefiyle yüzleşmek için dönüyor. Kolunu döndürüyor birkaç kez gevşetiyor. Hazır olduğunda, fırlatma yıldızını serbest bırakıyor, konsantrasyon ona ciddi bir dinlenme orospu yüzü vakası veriyor.

Alet havada süzülerek hedefi tam isabetle vuruyor.

Elijah ona tebrik eden bir yumruk atıyor. "Harika." Dawson Helene'e memnuniyetle gülümsüyor. "Aferin, Mortimer."

"Teşekkür ederim, Eğitimcim." Övgüden sonra Helene sinsi bir şekilde bana doğru baktı. "Lark yeni olduğu için eminim yeteneklerini sergilemek ister."

Ne? Hayır, gerçekten istemezdim. Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim. Sanırım ben-"

Dawson heyecanlı bir şekilde ellerini çırparak araya giriyor. "Bu harika bir fikir. Yavru Axton, öne çık ve bize neler yapabileceğini göster."

Bende zamanı geri sarmak ve Helene'in koca ağzını dikmek için yanıp tutuşan bir arzu var. Bunun dışında, sanırım herkese neden en kötü acemi olduğumu bir kez daha göstermek için bu harika fırsata katılabilirim.

Helene alışılmadık ve tuhaf bir şekilde şeklindeki fırlatma yıldızını uzatılmış avucuma aldım. Doğru tutuşu bulmaya çalışırken, Helene'in aleti nasıl tuttuğunu hatırlamak için beynimi zorluyorum. Daha önce bir hançer fırlatmıştım. Eminim konsept yeterince benzerdir.

Tüm gözlerin üzerimde olduğunun farkında olarak kolumu kaldırdım ve bileğime bir fiske vurdum. Yıldız havada vızıldadı. Hedefi iskaladı. Ağacı tamamen iskaladı.

Helene sırtıyor. "Sana ders verebilirim."

Dawson ışınlanır. "Bu harika bir fikir. Takım oyuncusu olmanın yolu, Mortimer."

Yüzümü buruşturmakla savaşıyorum. Hiçbir parçam Helene'in bu teklifi iyi niyetinden dolayı yaptığına inanmıyor. O muhallebiyi her düşündüğümde hâlâ ürperiyorum. "Teşekkürler. Sanırım önce diğerlerini izleyebilirim..."

Bakalım alışabilecek miyim?"

Helene Elijah'a doğru yürür yürümez, aceleyle eğitim alanının uzak tarafındaki Olive, Nick ve Abel'in yanına gidiyorum. Belki ortalıkta görünmezsem beni unuttur.

Olive omzumu okşuyor. "Merak etme. Yıldız fırlatmak ilk başta garip gelebilir ama kısa sürede öğreneceksin."

Abel ona kalçasıyla vuruyor. "Özellikle de bunun seni eğitmesine izin vermezsen."

Kız ona doğru dönüyor ve öfkeli bir şekilde nefes nefese kalıyor. "Ne? Seni son iki seferde yendiğimi bilmeni isterim... seni küçük sinsi!"

Abel ısıklık çalarak uzaklaşırken bir yandan da fırlattığı yıldızı Olive'in elinden kapıp havaya fırlattı. "Bulan alır. Sanırım bu ilk ben gidiyorum demek."

Nick pek bir şey söylemiyor ama şüpheli bakışları devam ediyor. Sinirlerim tepeme çıkıyor. Ya o da akademideki diğer Helene ve Elijah'larla aynı fikirdeyse ve kaçırdığım beş haftayı telafi etmemin değerimden daha fazla sorun yaratacağına inanıyorsa?

Omuzlarımı geriye atarak, atışa hazırlanan Abel'in tutuşuna konsantre oluyorum. Sanırım Nick'in ve diğer şüphelilerin haksız olduğunu kanıtlamam gerekecek.

Yıldız fırlatma ile birkaç denemeden sonra kendimi daha rahat hissetmeye başlıyorum. Abel ve Olive yıldızları en iyi nasıl tutacaklarını tartışıyorlardı.

Bu yüzden ikisini de denedim. Üçüncü denememde en azından ağacı vurabiliyorum. Hâlâ işim var elbette ama ilerleme ilerlemedir.

Dawson ellerini çırpıp yay ve oklara geçmemizi emrettiğinde Nick tekrar ayağa kalkıyor. Biz bunu yaparken o da başka bir eğitmenle konuşuyor.

Sinirlerim midemde binlerce minik kelebek gibi çırpınıyor. Leesa ve ben daha küçükken anneme ok ve yay için yalvarmıştık. Beni çok şaşırtmıştı ama annem pes etmedi ve her birimize birer set aldı. Muhafızlardan biri bize doğaçlama dersler verdi ve kale arazisinde saatlerce pratik yaptıktan sonra bu beceride ustalaştım.

Sonunda kendimi iyi hissediyordum, bir ok çaktım, yayı çektim ve serbest bırakıyorum. Ok havada vınlıyarak ilerliyor ve tam isabet ederek önümdeki ağacın üzerindeki X işaretine yapışıyor.

Theo alçak bir ıslık çalıyor ve Olive sırtıyor. Birkaç kişi daha cesaretlendirici yorumlar yapıyor.

"Vay be Axton. Fena değil."

"Vay be, aceminin gerçek yetenekleri varmış." İçimi hissedilir bir rahatlama kaplıyor.

"Herkes dinlesin." Diğer eğitmen ayrılırken, Dawson'ın Neredeyse görmeyen bakışlar yavru kuştan yavru kuşa geziniyor. "Birkaç dakika içinde döneceğim. Ben yokken çalışın." Parmağını bir öğrenciden diğerine sallıyor, yüzü ciddi. "Hiçbir şey yapmayın aptal."

Tıraş olmuş kafası ve delici gri gözleriyle sırık gibi bir adam bana yaklaşıyor ve elini uzatıyor. "Mark Levine."

Elini sıkıyorum, birliğimden ve Theo'dan başka birinin bana iyi davranmasına verdiğim ilk tepki şüphe oluyor. Birkaç kötü Deneyimler beni bir karamsara dönüştürmemeli. "Lark. Tanıştığımıza memnun oldum."

Namludan bir ok çıkardı. "Tamam, hemen konuya gireceğim. Belli ki yay kullanmakta üstünüze yok ve ben henüz alışamadım. Bana birkaç ipucu vermek ister misin?"

Umutlu, içten gülümsemesi sinirlerimi yatıştırıyor. "Oh, um, teşekkür ederim. Elbette, bunu yapabilirim."

Gülümsemesi genişliyor. "Gerçekten mi? Sakıncası yok mu?"

"Tabii ki yok." Farkında olmayabilir ama aslında bana yardım ediyor. Flighthaven'daki varlığıma yönelik düşmanlığın bir kısmı, diğer yavruların masaya hiçbir şey getirmediğime inanmalarından kaynaklanıyor. Onları aşağı çekeceğime inanıyorlar. Mark'a yayıyla yardım etmek benim bir takım oyuncusu olduğumu ve tamamen değersiz olmadığımı gösterecek.

"Sen benim kahramanımsın. Teşekkür ederim." O da neredeyse komik bir göz kırpma. "Bakın, bunu itiraf ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum ama herkesin ne kadar berbat olduğumu görebileceği bir yerde pratik yapmak istemiyorum. Diğerlerinden yeterince uzakta olduğumuzdan emin olalım."

Sempatî göğsümü sıkıştırıyor. Yıldız fırlatma becerilerimdeki eksiklik yüzünden herkesin önünde küçük düşürüldüğümü daha yeni tecrübe ettiğim için, yardım edemem ama ilişki kurabilirim. "Fark etmemiş olabilirsin ama bu benim iyi olduğum tek şey. O yüzden endişelenmeyin. Yargılamayacağım."

Mark elini alnında gezdirerek rahatlama taklidi yapıyor ve beni eğitim alanının en arka köşesine götürüyor. Aradaki mesafenin yanı sıra, alana serpiştirilmiş ağaçlar diğer öğrencilerden biraz korunmamızı sağlıyor.

Onu rahatlamaya teşvik ederken, nasıl nişan alacağı ve dirseğini nereye yerleştireceği konusunda ona rehberlik ederek adımların üzerinden geçiyorum. "Hazır olduğunda, al-"

Eller beni arkamdan kavıyor, kollarımı iki yanıma sıkıştırıyor. Ağzıma tıkılan küflü bezle öğürüyorum.

Çırpınarak ve tekmeleyerek başımı yana çeviriyorum ve hiçbir şey olmamış gibi duran Mark'ı görüyorum.

Şaşkınlığımı fark ediyor ve dudak büküyor. "Aptal sürtük." Yaklaşıp yanağıma sert bir şaplak atıyor. "Gerçekten yardımına ihtiyacım olduğunu mu düşündün?"

İçimi öfkeyle birlikte, onun oyununu göremediğim için duyduğum yoğun pişmanlık dolduruyor.

"Çaylak iyi bir şey yaptı. Çok duygulandım." Helene'in soğuk sesi benimle alay ediyor. Gözlerimin önüne geldiğinde ona saldırmaya çalışıyorum ama rüzgârdan bir duvar beni geri itiyor. "Onu sıkı tut Elijah.

Biraz alıngan."

Ters ters bakıp kumaşın etrafından konuşmaya çalışıyorum. Beni görmezden geliyorlar.

Beni bir ağaca doğru sürükledikten sonra, sert ağaçlara doğru itiyorlar. Gövde. Mark, ağacın köklerinin kıvranmaya başladığı yere odaklanıyor. Kalın kahverengi yılanlar gibi otların arasından çıkıyor ve ayak bileklerimden başlayıp boynuma kadar vücudumu sarıyorlar.

Toprak büyüğü. Piç kurusu kural kitabını açıkça ihlal ederek toprak büyüğü kullanıyor, ama Dawson gitmişken ve ben Uçuş birimimi uyarırsam, muhtemelen paçayı kurtarır.

Burun deliklerimi açtım ve derin bir nefes aldım. kendi sihrimi çağırmayı deniyorum. Bulunduğu kuyuyu bulsam da, her sabah aldığım bastırıcı ilaç erişimimi engelliyor. Sanki gücüm ağır bir kefenle örtülmüş ve sonra da sıkıca kilitlenmış gibi.

Allah kahretsin.

"Bakalım ne kadar cesursun." Elijah durup dururken bir elma çıkarıyor ve başımın üstüne yerleştiriyor. "Bir sonraki bölüm için hareketsiz kalmanı öneririm. Hazır mısın, Mortimer?"

"Hemen hemen."

Helene elli adım kadar geride duruyor. Bir elinde bir yay, diğerinde bir ok tutuyor. Beni yerimde tutan köklere karşı çırpınarak yeniden mücadele ediyorum. Mark *tısladığında*, bağlar öyle bir geriliyor ki, kaburgalarımın birini kıracağımdan korkuyorum. Ağzımdaki bezin etrafından boğuk, anlaşılmaz sesler çıkıyor.

"Sorun nedir Axton?" Elijah elini kalbinin üzerine koydu. "Korkuyor musun?"

Helene'e başını sallamadan önce geri çekiliyor.

Helene yayının kirişine bir ok takıyor. "Hareket etmesen iyi olur. İşlerin karışmasını istemem."

Dehşet boynuma dolanıyor. Helene elmaya nişan almıyor. Hayır, oku doğrudan kalbimi işaret ediyor.

Gün dönümü hindisi gibi bağlanmışken bundan kaçmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. En kötüsü de tuzaklarına düşmüş olmam.

Helene yaklaşıyor, sırtışı genişliyor. "Umalım da yay kullanmakta da yıldız fırlatmakta olduğum kadar iyi olayım." Gözlerimin arkasındaki baskı artıyor ve engellemeye çalışmama rağmen bir damla yaş süzülüyor yanağımdan aşağı. Helene tıslıyor ve işaret ediyor. "Gördün mü? İşte tam da bu yüzden seni burada istemiyoruz. Çok yumuşaksın. Bunun yerine Bigley'e gidip Forthaven'a naklini istemelisin. Bunu şimdi yapmayı kabul edersen, gitmene izin vereceğiz. Evet için bir kez, hayır için iki kez göz kırp."

Utanç verici gerçek şu ki, bir parçam kabul etmek istiyor. Piyadelerin eğitim gördüğü ve sözde kardeş gibi yakınlaştığı Forthaven'a transfer olmak ya da daha iyisi, kraldan muafiyet dileyip eve dönmek.

Ama yapmayacağım. Yumuşak olabilirim ama hâlâ biraz gururum var. Ve pisliklerin kazanmasına izin vermeyi reddediyorum.

Sabırsız bir Helene ofluyor. "Ne olacak Axton? Bütün gün bekleyemeyiz."

Çenemi kaldırıp iki kez göz kırpyorum.

Alın bakalım, sizi ejderha sikiciler.

Ağız düzleşiyor. "İyi. İstedğin gibi olsun."

Kolunu geri çekiyor ve bir *vınlamayla* oku bırakıyor.

Gözlerim sıkıca kapanıyor. Çarpışmaya hazırlanıyorum ama hissettiğim tek şey başımın üzerindeki küçük bir sarsıntı. Gözlerimi tekrar açıyorum ve emin olmak için gövdeyi iki kez kontrol ediyorum. Kan yok. Ok yok.

Elijah homurdandı. "İskaladın."

Helene ona aptalmış gibi bakıyor. "Kör müsün sen? Elmayı tam ortasından vurdum."

"Elmayı boş ver. *Ona* vurmادين. En azından biraz kan akıtabilirdin."

Elijah'ın korkunç kafasında bir delik açmak için elimden geleni yapıyorum, çünkü ne sikim oluyor?

Mark koşarak geliyor ve oku ağaçtan koparıyor, elma hâlâ yerinde duruyor. Bir ısırtı aldıktan sonra elmayı ucundan kaydırıyor ve tekrar kafama yerleştiriyor. "İkinci rauntta kan için her zaman zaman vardır."

Aman Tanrım. Eğer Leesa Flighthaven'dan kaçtıysa, ben nedenini anlamaya başlamıştı. Onu kim suçlayabilir ki? Bu insanlar düpedüz deli.

Yakındaki hışırtılar Mark'ın dikkatini en büyük ağaçlardan birine çeker. Yüzü soldu. "Kahretsin."

"Mortimer. Levine." Komutan Yardımcısı Torno yapraklı gölgeğin altından hızlı adımlarla bize doğru geliyor. "Burada neler oluyor? Bu onaylanmış bir eğitim tatbikatı mı?"

Helene'in solgun yüzü kıpkırmızı bir renge bürünüyor. Yayını indirdi. "Ben... biz sadece şakalaşıyorduk."

Mark araya girer. "Evet. Lark bunu yapmamız için bizi cesaretlendirdi."

Başımı sallayıp elmayı yere düşürüyorum.

"Yavru Axton senin eğitmenin değil." Torno dikkatini Mark ve Elijah'a çevirmeden önce Helene'i buz gibi gözlerle süzüyor. "Onu çözün. Şimdi."

Mark benimle yüzleşmek için döndü. Bir an sonra, beni bağlayan kökler gevşiyor ve toprağa geri dalıyor. İğrenç bezi ağızımdan çekiyorum, tam o sırada Elijah yanıma gelip kulağıma fısıldıyor. "Sen Bu sefer güvende, Axton. Ama arkayı kollasan iyi edersin."

Diğerleriyle birlikte uzaklaştı. Torno beni izliyor, kaşları çatık. "Her şey yolunda mı?"

Yüzümdeki yalanı okumaması için dua ederek sahte bir gülümseme takınıyorum. "Evet. Her şey harika. Sadece takılıyordum. Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Torno başını sallamadan önce beni inceliyor. "Tamam. Unutma, diğer yavrularla güvenliğini tehlikeye atacak herhangi bir sorun yaşarsan hemen bana rapor vermelisin."

Bir "evet" daha mırıldanıyorum ve Torno'nun incelemesinden kaçmak için tarlaya doğru koşarak ayrılıyorum. Onun desteği bana kendimi iyi hissettirmeli. daha iyi, ama bu endişeli ifade bana anneminkini hatırlatıyor. Bana bir açıdan diğer yavrularla aynı fikirde olduğunu ve benim burası için fazla yumuşak olduğuma inandığını söylüyor. Çok zayıf. Haklı olma ihtimalinin yüksek olması, başarısızlığımı onun gözlerinde okumak istediğim anlamına gelmiyor.

Dersin geri kalanında Olive'e yakın duruyorum ve sonra onunla Tarih dersine kadar yürüyorum. Elijah, Helene ve Mark'ın oturduğu oditoryumun diğer tarafındaki koltuğa oturduğunda rahatlıyorum. Eğitimcimiz, neredeyse bin yıl önce Tirene'yi yöneten ve krallıklarımız arasındaki savaşı başlatan Kraliçe Aero'nun saltanatı hakkında ders vermeye başladı.

düşmanlık. Konuya olan hayranlığıma rağmen, kalbimi hedef alan ok ucunun ötesinde bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum. Bunu düşündüğüme inanamıyorum ama Helene olmasaydı ölmüş olabilirdim.

Bana zarar vermek için değil, beni korkutmak için bu eziyete katılmıştı. Ben. Mark ve Elijah mı? Biri bana insanları öldürdüklerini ve zevk için kurbanlarının kanını içtiklerini söylese, gözümü bile kırpmazdım.

Öğle yemeği geldiğinde tepsimi aldım ve konuşmadan yemeğime yumuldum.

Olive omzuma vurdu. "Birdenbire sessizleştin."

Cevap olarak yüzümü buruşturduğumda pazumu sıkıyor. "İyi misin?"

"İyiyim. Ama vücudumun her santimi bir çuval taşla dövülmüş gibi hissediyor."

Abel elimi okşadı. "Daha kötüsü de olabilirdi. Bir çuval taşla dövülmüş, kızgın bir alicorn tarafından boynuzlanmış ve

Klemson Dağı'nın yamacından aşağı atıldım. Gerçi o da muhtemelen yaklaşıyor."

Bir parça tavuğa sapladığım kuvvet tabağımı zıplatıyor. "Vay be, bana dört gözle bekleyeceğim bir şey verdiğin için teşekkürler."

Göz kırpıyor. "Her zaman."

Bu konuşmadan sonra sohbete fazla katkıda bulunmuyorum. Kalan gücümü ve akıl sağlığımı yaklaşan dersimiz için korumam gerekiyor. Korktuğum bir ders.

Sihir.

On Birinci Bölüm

Nick ve Abel, Olive ve bana katılarak yemekhaneden ayrılıyor ve iç tarlaları kesen patikalardan birinde yürüyoruz. Kabarık beyaz bulutlardan oluşan bir tabaka güneşi kapatıyor, sıcaklığı boğuyor ve Gökyüzü kararıyor. Eğer havadaki ani değişim Zeru'dan bir işaretse, büyü eğitimi beklediğim kadar iyi geçecek demektir. En iyi senaryo, büyü bastırıcının işini yapması ve benim akranlarımla önünde yine zayıf bir performans sergileyebilirim. Eğer çare başarısız olursa, seyirciyi büyüleyecek kadar ateş üretebilirim... ve aynı zamanda aynı seyirciyi cayır cayır yakabilirim, ki bu çok kötü bir dezavantajdır.

Bir ürperti ciğerlerime doluyor. Kollarımı belime dolayıp, içimin kenarlarını yalayan alev alev yanan anılarla savaşıyorum. Zihin. Şimdiye kadar simyacının ilacı işe yaradı. Bunun duracağını düşünmek için bir sebep yok. Yine de sakın kalmalıyım. Kontrolden çıkmış duygular büyü üzerinde öngörülemeyen etkileri tetikleyebilir ve bastırıcıyı teste tabi tutmamayı tercih ederim.

Uçuş birimimi takip ederek ejderha sığınağını ve arkasındaki binayı geçip kayalık bir uçuruma sırtını dayamış devasa bir yapıya ulaşıyorum.

Kuşkusuz bu yer, yeni yetişenlerin kazara esen bir rüzgâr ya da serseri bir ateş topunun bir binayı yok etmesinden korkmadan element büyüsü yapabilmeleri için seçilmişti. Gri taş duvarlar, tüm evlerden daha uzun. İki katlı yapılar, üzerimizde yükselir ve şekiller oluşturmak için kıvrılır

çiçek yapraklarını andırır. Okyanusa bu kadar yakinken dalgaların uğultusu daha yüksek, ritmik çarpışmaları ve gelgitleri vadiler ve uçurumların arasına dalıp mavi su ve siyah kum manzaraları sunan patikalar aracılığıyla daha da artıyor.

Daha aşağılarda, eyril tarlası alçak bir vadinin yakınında yer alıyor, dalgalanan, dokunaç benzeri saplar tuzlu esintide fısıldıyor. Başımı kaldırdığımda

neredeyse kelimeleri duyabiliyorum. "Hey, Lark, geliyor musun?"

Olive ve diğerlerinin çoktan arenanın girişinde olduğunu görünce şaşırarak gözlerimi kırptırıyorum. Çok fazla stres ve yeterli uyku yok.

Yetişmek için koşuyorum ve içeri girdiğimizde gözlerim açılıyor.

Bu açıdan bakıldığında arena bir çiçeği daha da andırıyor. Dairesel, merkezi bir arenadan, dört büyük oval şekilli alan her yöne doğru dallanıyor. Olive beni en yakın taç yaprağına götürüyor, bu da bizi yemyeşil bir dünyaya sürüklüyor. Çim örtüsü

Yer, ayak bileklerimi gıdıklıyor ve hava, çiçek patlaması sayesinde mis kokulu parfümlerle dolup taşıyor. Arılar vızıldar ve kelebekler bir renkli çiçekten diğerine zıplar. Umberheart ağaçlarından oluşan bir koru canlı yeşille patlar ve yapraklı kanopiler oluşturur.

Parmaklarımı, ejderhanın açılmış kanatlarına benzediği için bu adı alan sarı ve turuncu bir ejderha uçuşu çiçeğinin ipeksi taç yaprakları boyunca sürüklüyorum. "Çılgınca bir tahminde bulunacağım ve buranın toprak elementallerinin pratik yaptığı yer olduğunu söyleyeceğim."

Olive kıs kıs güler. "Ne kadar da zekisin."

Sırada su elementlerinin çalışma alanı var. Topraktan küçük su havuzları fışkırıyor. Küçük bir şelale kayalık uçurumdan aşağıya havuzlardan birine dökülür ve dar bir dere taşan suyu, su kayaların altında kaybolana kadar kıvrıla kıvrıla akıtır.

Bir sonraki arena için uçurumdaki bir boşluk rüzgârın tünelden içeri girmesine izin verir.

ve karşı duvardaki oyukların arasından süzülüyor. Aclaris renkleriyle süslenmiş bayraklar ve fırıldaklar dalgalanıyor ve dönüyor.

Olive hızını yavaşlatıyor. "Burası benim durağım. Sıradaki sensin. Eğitimci Resnick, sihrimizi geliştirmek için ısınma hareketlerini element grubumuzla yapmamızı istiyor ve sonra genellikle tüm sınıfla birlikte eğitim alıştırmaları için bir araya geliyoruz. İyi şanslar."

Ateş arenasına açılan açık kapıyla yüzleştüğimde midem altüst oluyor ve dalışa geçiyor. "Teşekkürler. Sanırım buna ihtiyacım olacak."

Bir elimi çalkantılı karnıma bastırarak Ateş Tanrıçası Vaya'ya sessiz bir dua sunuyorum, ardından omuzlarımı dikleştirip diğer sihirbazlara katılmak için son uygulama alanına doğru yürüyorum. Yine de Kendimi büyü kullanıcısı olarak adlandırmak, ihmal edilebilir bir miktardan daha fazla ateş kullandığım tek zamanın Hem tesadüfi hem de tam bir felaket.

Duvarlar boyunca sıralanmış ağır bronz apliklerin yer aldığı geniş mekânı şimdiden birkaç yavru kuş daha doldurmuş durumda. tepesinde titreyen bir alev var. Büyük boy boğa gözü hedefleri duvardan göz hizasının üzerinde sarkıyor. Diğer arenaların aksine, burada zemin örtüsünü ince bir kum tabakası oluşturuyor. Siyah lekeler dışında Yer yer serpiştirilmiş, çocuk boyunda, mavi-gri renkte, alevler saçan vazolar bu monotonluktan kurtulmamı sağlıyor. Bu yanık izlerinin muhtemelen ters giden bir yangına işaret ettiğinin farkına varmak beni sakinleştirmiyor. Sinirlerim titriyor.

Elijah'ın eğitim alanına girdiğini görmek de öyle. Theo'nun onun arkasından içeri girmesi daha hoş bir manzara.

"Pekâlâ millet, talimlere başlayalım. Ve lütfen, tanrılar aşkına, önce cübbe giymeyi unutmayın ki geçen haftaki gibi talihsiz bir olayı daha önleyebilelim. Değil mi, Fledgling Zeen?"

Kahkahalar eşliğinde kahverengi tenli bir adama doğru döndüm. parıldayan gözler. Benden daha kısa boylu, hafif yapılı ve beni hemen rahatlatan sessiz bir güven ve mizah yayıyor.

Nazikçe azarladığı kişi, havuç rengi saçları ve sayılamayacak kadar çok çili soluk yanaklarına dağılmış, iri yarı bir erkek öğrenci, yüzünü buruşturuyor ve kızgın pembe bir büzgüyü Boyun. "Doğru, Eğitimci Resnick."

Theo sırtlıyor ve bir başka yavru kuşun omzuna tokat atıyor. "Ben seni korurum, Soron."

Aceleyle köşedeki, ilk incelememde gözden kaçırdığım bir dolaba gidiyor, koyu renkli, parlak bir kumaş parçası çıkarıyor ve Soron'a uzatıyor. Hah. Şimdi bakıyorum da, diğerini fark ettim. uzun kollu giysiler giyen ya da giydirilen yavru kuşlar

ve botlarına kadar düşerler. Yangına dayanıklı, kesinlikle. Daha önce hiç aklıma gelmeyen çok mantıklı bir güvenlik önlemi.

Üzerimde beni şişteki bir fileto gibi pişmekten koruyacak bir dış katman olmadan yakalanmak istemediğimden dolaba doğru ilerliyorum.

Theo yanımdan geçerken göz kırpmıyor. "Sosis partimizi böldüğüne sevindim Axton. Bu seni ne kadar azdırabileceğimi görmek için bir fırsat."

İnledim. "Eğer bunun gibi korkunç kelime oyunları beni bekliorsa, toprak elementallerine katılmak için iltica edebilirim."

Nefes nefese kalıyor ve göğsünü tutuyor. "Beni yaraladın."

Maskaralıkları yüzüme bir gülümseme getiriyor. İğrenç şakalar ya da değil, ben Nefret edenleri dengelemek için burada olmasına sevindim çünkü Elijah'ın yanından bana kaşlarını çatarak bakan tıraşlı, tıknaz adam benim en büyük hayranım gibi görünmüyor.

Theo'nun erkekler kulübü hakkındaki yorumunu şimdi anlıyorum. Benim dışımda, ateşi kullananların hepsi erkek gibi görünüyor.

Elime aldığım cübbe beklediğimden daha ağır. Daha da güzel. Giysi güneşin dokunuşuna karşı parıldıyor ve ışıltıyor.

Resnick yaklaşıyor. "Malzeme, ateşe dayanıklı olması için eritilmiş ejderha yağıyla işlendi."

Gidip anı mahvetmesi gerekiyordu.

Bir görüntü oluşturmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Bu... biraz iğrenç." Ağzı hafif bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Belki ama gerekli."

Bazen eğitim sırasında işler biraz çığırından çıkabiliyor." Başını eğerek bir parmağını çenesine vuruyor. "Açıklığa kavuşturmak gerekirse, sen Yavru Lark Axton'sın, doğru mu?"

"Evet, efendim."

"Güzel, güzel. Ben de öyle düşünmüştüm ama sana iyice baktıktan sonra teyit etmenin en iyisi olacağını düşündüm. Sen ve kız kardeşin birbirimize çok benziyoruz." Omuzları çöktü. "Leesa için üzgünüm. En sevdiğim öğrencilerimden biriydi. Sen ve ailen endişeden aklınızı kaçırmış olmalısınız... Umarım yakında iyi haberler alırsınız."

Duygular boğazımı tıkıyor. Duygularını ifade eden ilk eğitimci o. Leesa'nın kaybolmasından dolayı gerçek bir üzüntü. "Teşekkür ederim efendim. Ben de öyle umuyorum."

Gözlerime nem dolduğunda, gözyaşlarımın akmasını engellemek için yanağımı ısıyorum. Kendimi topladığımda Resnick nazikçe arkasını dönüyor ve dolabı karıştırarak kendine bir bornoz çıkarıyor. "Hadi git ve giyin."

Kumaşın hafifliği karşısında şaşırarak giysinin içine giriyorum. Resnick bizi ileriye doğru sallıyor. "Beni takip edin." Beni bir insana götürüyor-

bir kancaya asılı çuval şeklindedir. Figürün sırtından sarkan kumaş kanatlar, figürün kimliği hakkında hiçbir yanılsama bırakmıyor.

amaçlanan hedef. "Tamam o zaman. Bakalım neler yapabiliyorsun."

Gücümün bulunduğu yeri bulmak için içimin derinliklerine daldığımda birden fazla göz beni izliyor. Beklendiği gibi, büyü bastırıcı ateşimi boğuyor ve beni en ufak bir kıvılcım için kazmaya ve kazımaya zorluyor. Sanki sihrim içimde bir yerde hapsolmuş gibi hissediyorum.

Yüzeye çıkmanın hiçbir yolu olmayan karanlık bir denizin dibi.

Fısıltılar yükseliyor. Zayıflığım hakkında kıs kıs gülüyorlar. Hakaretleri görmezden gelmek istiyorum ama kendimi bildim bileli annemin bana anlattığı aynı hikâyeden beslendiklerinde bu çok zor.

Dişlerimi sıkarak, gücümün var olduğu kuyuya dalıyorum, Sonunda en küçük kıvılcımı hissedene kadar tünel kazıyor ve kavriyorum. Kanım ısınıyor. Parmak uçlarım çatırdıyor. Küçük, neredeyse yarı saydam bir alev parlıyor, ancak bir sonraki kalp atışında kayboluyor.

Resnick kaşlarını çatarken ben zor nefes alıyorum. "Bu bir başlangıç ama henüz o noktada değilsiniz. Daha fazla güç üretmen gerekecek.

Ateş topu."

Bu kadar ciddi görünmese onu alaycılıkla suçlayabilirdim. "A Ateş topu. Tabii. Hemen hallediyorum." Ağır nefes alışım resmen nefes nefese kalmaya dönüştü ve ter vücudumdan aşağı akıyor. yerler.

"Yapabileceğinin en iyisinin bu olduğuna emin misin?"

Resnick bana umutlu bir ifade takınıyor, sanki kötü performansımı taklit ediyormuşum gibi. Suçluluk duygusu beni sıkıştırıyor, çünkü dolaylı yoldan, sanırım öyleyim. Keşke buna ihtiyacım olmasaydı. Onun hayal kırıklığından ya da akranlarımın beni küçümsemesinden zevk alıyor değilim.

"Zayıf." Elijah beni yolumdan çekerek alay ediyor. "Size gerçek bir Aclaris vatanseverinin lanet Tirenlieleri nasıl alt ettiğini göstereceğim."

Elijah, fetihçi bir kralın duruşunu takınarak Elinde kavun büyüklüğünde bir ateş topu var. Elemental silahı çuval bezi Tiren savaşçısına fırlatarak onu göğsünden vuruyor.

"İyi iş, Durand. Güç ve hassasiyet." Resnick alkışlıyor ve bana sempatik bir bakış atıyor. "İlk birkaç sefer biraz zor olabilir. zor. Alışana kadar mevcut ateşten çekmeyi deneyin."

Diğerlerinden mümkün olduğunca uzakta, büyük bir küpün yanındaki boş bir noktaya doğru süzülüyorum. Resnick ve diğer yavrular muhtemelen kralın asgari büyü şartını nasıl geçtiğini merak ediyorlardır. Cevabı ben de duymak isterim. Kral'ın bu büyüü yapabilmesi mümkün görünmüyor.

Test uzmanının tanık olduğu küçük bir ateş parçası Uçuş Cenneti'ne giriş için tipik standartları karşılıyordu, öyleyse neden beni onayladı? Aclaris'in ateş kullanıcısı sıkıntısı mı var?

"Bak, ateşi doğrudan bir kaynaktan bile çağıramıyor. Kız kardeşi sivri dilli bir fahişeydi ama en azından işe yaramaz değildi."

Öfke karnımda tutuşuyor. Başımı kaldırıp Elijah'a dik dik bakıyorum, keşke büyülerime erişimim olsaydı da onu oracıkta yakabilseydim diyorum. "Leesa hakkında kötü konuşma."

Elijah kel arkadaşına dirsek attı. "Sen ne diyorsun Milton? Leesa hakkında kötü konuşmayı bırakalım mı?"

Milton ellerini kaldırıp bakıyor. "Bırakmazsak ne yapacaksın?"

Avuçlarının arasında birer birer kıvılcımlar oluşuyor, homurdanırken yüzü bir konsantrasyon maskesine dönüşüyor. Yavaşça, kıvılcımları kırmızı bir Titrek bir top. Elijah'inkinden daha küçük ve üretimi daha fazla çabaya mal oldu. Yine de benim yapabileceğimden daha iyi ve ikisi de bunu biliyor.

Geriye doğru çekiliyorum ve eğitmenimiz için arenayı tarıyorum.

Elijah gülüyor. "Eğer Resnick'i arıyorsan, hiç zahmet etme. Diğer elementalleri izlemek için dolaşmayı sever." Kolaylıkla bir ateş topu çağırıyor. "Torno da seni kurtarmak için burada değil."

Kafamın içinde bir alarm çalıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sabit hedefler üzerinde çalıştık. Şimdi hareketli olanlar için hazırız." Milton yaklaşıyor, omzunu geriye doğru döndürerek bir hançer fırlatmaya hazırlanıyordu. "Hadi, zayıf çocuk. Kimilda!"

Kaslarım kasılıyor. Ateş topunu fırlatmasını beklemiyorum. Kendimi yana doğru fırlatıyorum, ısı yanımdan geçerken bir takla atıyorum.

Başımın üstünde.

Nefes nefese, çömelip kalktım. Tanrılara şükürler olsun ki, evlenmek için ayrılmadan önce birkaç yıl birlikte çalıştığımız eski gardiyan Kelvin, yalnız bir gencin gönlünü aldı ve ona birkaç kaçış tekniği öğretti. Ve bu hareketleri odamda uygulayacak kadar sıkıldığım için.

Nabzım hızlanıyor ve içimdeki ateş uykusundan uyanıyor. Esniyor. Uykulu bir gözünü açtı. Gurulduyor ve onu kilitleyen bağları çekiştiriyor.

Alevler. İnsanlar çılgılık atıyor. Acı içinde inleyen atlar.

Dişlerimi gıcırdatarak yükselen duygularımı dizginlemeye çalışıyorum. Gücümü ortaya çıkmaya ve oynamaya çağıran öfke ve korku girdabını bastırmak için. Başım dönüyor ve sersemliğin etkisiyle biraz sendeliyorum. Vücudumun onları haklı çıkarmasından nefret ediyorum.

Ziva'nın alevleri, bu berbat. Yatağıma yığılıp dinlenmekten başka bir şey istemiyorum. "Bunu neden yapıyorsun? Hepimizin aynı tarafta olması gerekmiyor mu?"

"Aynı taraftayız," Milton onunla Elijah'ın arasını işaret ediyor, "ama muhtemelen sen de hain sevgilin gibi Tirenlisin.

Kız kardeşim. Gerçek bir erkeği olabilirdi. Elijah denedi, ama kadın ona aşağılık biriymiş gibi dudak büktü. Muhtemelen bir çift kanat için azgın-"

Yüzü kızaran Elijah, Milton'ın omzuna bir yumruk atar ve tıslar. "Kapa çenenil!"

Parçalar yerine oturmaya başladığında, cisimleşen resim beni şaşırtıyor. "Yani... bana bu yüzden mi kızgın olduğunu söylüyorsun? Kız kardeşimin seni bir *randevu* için geri çevirmesinden utandığın için mi?"

Yüzü daha da kızardı. "Randevu değil. Sıkılmıştım ve sikişmek istiyordum, hepsi bu! Ondan hoşlandığım falan yok."

Birkaç kalp atışı geçti ve sonra kahkahayı patlattım. Kendime engel olamıyorum. Bu durumun saçmalığı beni öldürüyor. Kaçırdığım şey bu muydu, onca yıl benim gibi insanların yanında olmayı özlemiştim.

ve bir gün biriyle tanışıp evlenmek? Bir kadın onlara hayır dediği için öfke nöbetleri geçiren ve saldırganlaşan erkekler mi? Yeni yürümeye başlayan çocuklar bile bu kavramı öğrenebilir. Eğer Elijah ve Milton dışarıdaki potansiyelleri temsil ediyorsa, o zaman bekar kalmayı ve hayatımın geri kalanını evlenmeden geçireceğim. Reddedilmeyi kaldıramayan bir adamla kapana kısılmaktansa yalnız kalmak daha iyi.

Bir ateş topu bana doğru geliyor. Yoldan çekildim ama hızlı değildim. Yeterince. Alev omzuma çarpıyor, yüzümün sol tarafını ve boynumu sıcakla kavuruyor. Pelerin cildimi yanıyor, ama darbe acıtıyor ve keskin bir koku burnumu kırıltırıyor. Nefes nefese saçlarıma uzandım. Örgümden kaçan birkaç dal elimde serbest kalıyor, kararmış ve kömürleşmiş.

Öfke içime çöküyor, büyümü yerinde kilitleyen örtüyü yırtıyor. Ateşim itiyor, diğer taraftan özgürlük için zorluyor. Tırnaklarımı avuç içlerime batırarak kontrolü elimde tutmak için savaşıyorum ama elemental büyü küçük çatlaklardan süzülerek kanıma karışıyor. Ellerim ısınıyor.

Dikkat dağıtıcı. Dikkat dağıtmaya ihtiyacım var. "Leesa'ya Tiren aşığı dedin. Neden? Onu biriyle mi gördün? Yoksa bunu kırılğan egonuzu yatıştırmak için mi uydurdunuz? Ve bunların hiçbirinin önemi yok, Her neyse. Hepimiz Aclaris için buradayız. Farklılıklarımızı bir kenara bırakıp birlikte çalışmalıyız."

Elijah'ın hırıltısını duyunca yanlış bir şey söyledim. "Seninle asla çalışmayacağım, zayıf çocuk."

Bir başka ateşli top yüzüme doğru savruluyor ve korku beni boğuyor. Hareket ediyorum ama yeterince hızlı olamayacağımı biliyorum.

Gözlerimi parıltıya karşı kapatarak ve acıya hazırlanarak kendimi yana atıyorum. Zaman geçiyor. Hiçbir şey olmuyor.

Gözlerimi açtığımda topun bir kol mesafesinden daha yakınimde durduğunu görüyorum.

burnumdan uzakta. Ama şimdi mavi ve beyazın kristal bir karışımı. Buz. Birisi topu buza dönüştürmüştü.

Dönerken, gözlerim bir çift altın benekli gözle karşılaşılıyor. Kaşları çatılıyor ve etrafımızdaki sıcaklık düşüyor.

Biri ciyaklıyor. Döndüğümde Elijah ve Milton'ın minik elmaslarla kaplanmış gibi görünen ellerini salladıklarını görüyorum.

Milton parıltılara doğru hamle yapıyor ama başarılı olamıyor. "Durun! Çok soğuk, derimi yakıyor."

Eğitmen Thorne ellerini buzla kapladı.

Milton'ın tepkisinden rahatsız olmayan Thorne başını eğdi. Tembel gülümsemesi kötülükle dolup taşıyor, ince bir kaplamanın ardındaki keskin dişleri ortaya çıkıyordu. "Ne yani, bu egzersizin amacı birbirimizi yakmak değil mi?"

"Hayır, hâlâ ısınma hareketleri yapıyoruz! Sahte savaşlar değil!"

"O zaman ben yanınıza geldiğimde neden Yavru Axton'a ateş topu fırlatıyordunuz?"

Ne Milton ne de Elijah Thorne'un ipeksi tonlu numarasına kanar. İkisi de gergin bir şekilde geri adım attı.

Şakaklarından ter damlayan ve dudakları acıdan bembeyaz kesilen Milton önce söze girer. "Sadece şakalaşıyorduk. Önemli bir şey değildi."

Thorne'un kalkık kaşları saçmaladıklarını bildiğini gösteriyor. İfadesine zerre kadar merhamet ya da endişe sızıyor. Değil parmak uçları morardığında bile.

Thorne'un buzuna karşı koymak için neden ateş büyülerini kullanmadıklarını merak ediyorum. Sonra Elijah'ın pazularının gerildiğini ve parmaklarının kıvrıldığını fark ediyorum ve yapamayacaklarını anlıyorum. Thorne'un gücü onların büyüünü tamamen geçersiz kılıyor olmalı.

Bu düşünceyle derim çakıl taşları gibi oldu. Ayaklarımı kaydırıyorum. "Sanırım mesajı aldılar. Burada iyiyiz. Ne yapıyorsan bırakabilirsin."

Tepki yok. Elijah inliyor. "Ellerim. Ellerime ihtiyacım var!" Buz kristallerinin altında, parmak uçlarındaki morluk ikinci boğumundan yukarı doğru süzülüyor.

Kendimi Thorne'un önüne itiyorum ki beni duymamış gibi davranmasın. "Lütfen durur musun? Lütfen. Yoksa parmaklarını kaybedecekler."

Thorne'un bakışları bana kayıyor. "Umurunda mı?"

Bu nasıl bir soru böyle? "Elbette! Evet," diye tıslıyorum.

Sıkılmış bir iç çekişle ellerini seğirtir. Buz yok oluyor. "Parmaklarını tutmak istiyorsan, tekrar pembeleşene kadar ovmanı öneririm."

Hazerlarım tam da bunu yapmaya başladığında havlıyor.

"Başka bir yere."

Elijah ve Milton havalandılar. Korkmuş tavşanlar gibi kaçışmalarını izlerken duyduğum memnuniyetten gurur duymuyorum ama bu zevk için kendimi de hırpalamıyorum.

Gülümseyerek beklenmedik kurtarıcımınla yüzleşiyorum ve onu yanlış değerlendirdiğim için biraz kötü hissediyorum. Beni o sürüngenlerden kurtardığına göre o kadar da kötü biri olamaz. "Araya girdiğiniz için teşekkür ederim. I-"

Burun delikleri genişliyor ve kollarımın üst kısmını kavlıyor. "Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

Gülümsemem bocalıyor. "Ne demek istiyorsun? Resnick'in dediği gibi ısınmaya çalışıyordum, sonra o ikisi geldi ve-"

Kavrayışı sıkılaştır. "O değil. Neden sihrini saklıyorsun ve kendini sevdirmek için zaman harcıyorsun?"

Aval aval bakıyorum. Benim sihrimi biliyor olamaz, değil mi? Tedbirli olmak için ilk soruyu geçiştirip diğer soruya odaklanıyorum.

İkincisi. "Beni sevmelerini sağlamaya çalışmıyordum. Ben sadece..." Gözleri kısıldı. "Sadece ne?"

Sertçe yutkunarak bir cevap arıyorum ama Thorne bana bu kadar yakın dururken net düşünmek zor. Özellikle de o kocaman elleriyle beni kavrarken, deri, sabun ve hafif baharat kokusuyla beni sarhoş ederken. Kızgın olsa bile.

güzel ve vücudum korkuyor muyum, kızgın mıyım, tahrik mi oldum... yoksa üçünün garip bir karışımı mı karar veremiyor.

Bu son düşünce kendimi tekmelemek istememe neden oluyor. Genç yetişkinler izolasyonda çok fazla zaman geçirince böyle oluyor. Sonunda kafeslerinden çıktıklarında, yaşıtlarıyla etkileşim kurmak için biriktirdikleri açlık, pisliklerin bile cazip görünmesine neden oluyor. "Ben sadece aynı tarafta olduğumuz için sağduyularına hitap ediyordum.

Ayrıca, benden hoşlanmalarını istiyorsam ne olmuş yani? Bunda yanlış olan ne?"

Cevap olarak hırlıyor. Öfkelenirim. "Şimdi kimin kelimelerini kullanması gerekiyor?"

"Herkes senin zamanına değmez." Sivri bakışları beni de bu kategoriye dahil ettiğini gösteriyor. "Ve eğer insanların Sana saldırıyorlar, onları haklı çıkarmayı bırak ve onları durdurmak için bir şeyler yap."

Tüm... "Bariz olanı gösterdiğin için teşekkürler. Denemediğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır."

Öfkelenerek ellerimi yumruk haline getirdim. "Senin hakkında daha önce söylediklerimi geri alıyorum. Seni hiç de yanlış değerlendirmemişim. İnandığım kadar korkunç birisin. Hatta daha da kötüsün."

"Beni yanlış değerlendirmekle ilgili hiçbir şey söylemedin."

Duraksadım. Haklı olabilir. "Kafamda öyle düşündüm. Ama asıl mesele şu ki, yanlışmışım. Sen gerçekten sefil bir fu...jerk'sün."

Sessizliği öfkemi yatıştırıyor, bu da yerini pişmanlığa bırakıyor. Şimdi gittim ve yaptım. Bana ahırı temizlemekten çok daha kötü cezalar vermezse şanslı sayılırım. Suçluluk da su yüzüne çıkıyor. Pislik ya da değil, Elijah ve Milton'ı kaçırdı. Sonra da gitti ve ağzını açarak iyi bir iş yaptı.

Bir dil darbesi için hazırlandım. Onun yerine başını sallıyor. "Daha iyi." Sanki ikinci bir kafa çıkarmış gibi bakıyorum. "Daha iyi mi? Az önce sana hakaret ettim."

"Evet. Ve eğer birine hakaret ediyorsan, onay almak için kendini küçük düşürmüyorsun."

Ağzını her açtığında daha da kötüleşiyor. Elimden gelse, aile mücevherlerini ona dizdirirdim. "Küçük düşürmek mi?" Sesim birkaç oktav yükseliyor.

Orta alandan gelen bir kargaşa beni bir başka sinir bozucu bir yorum. İnsanların bağırış çağırışları arasında biri bir eğitmene bağılıyor.

O yöne isteksiz bir bakış atan Thorne beni serbest bırakıyor. O kargaşaya doğru yürürken ben de peşine takılıyorum. Çığlıklar daha da yükseliyor ve bir yavru kuş ortaya çıkıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak kumun üzerinde koşuyor. Bir eli saçlarını koparıırken, diğeri yüzünü pençeliyor. Sayılamayacak kadar çok kızgın kırmızı çizik, kan sızarak derisini boydan boya kat ediyor.

Bir grup yavru peşinden koşuyor. "Biri ellerini tutsun da kendine zarar vermekten vazgeçsin," diyor biri.

Helene başını sallıyor. "Madem bu kadar heveslisiniz, buyurun. "Biri Böyle bir durumda deneyen son kişi ısırik yaraları yüzünden revirde öldü."

Ne gibi bir durum, merak ediyorum. Bu daha önce de oldu mu?

Yavru kuş keskin bir dönüş yaparak Thorne ve bana doğru hücum ediyor. "Lütfen biri onları sustursun. Gürültülü ve korkunçlar ve *düşündüklerimi* duyamıyorum. Onu içimde hissedebiliyorum, gülüyor ve çürüyor. Çıkarın şunu! Dışarı!" Saçlarını tekrar çekiştiriyor ve Chunk.

"Neler oluyor?"

Thorne cevap vermeden homurdanır ve yavru kuşa yaklaşır. Öğrenci yere düşer, kumun içinde kıvranırken

kahkahalar ve hıçkırıklar arasında gidip geliyordu. "Çıkarın şunu. Çıkarın şunu!" Tırnaklarını kollarında gezdirerek daha fazla kan çekiyor.

Resnick olay yerine koşar. Her nasılsa, o ve Thorne sınıf arkadaşımızı onu kaldıracak kadar sakinleştirmeyi başarıyor.

Resnick yavrunun ayaklarını sağlam bir şekilde kavradıktan sonra geri kalanımıza sesleniyor. "Kendi başınıza pratik yapmak istemiyorsanız, bugünlük ders bitmiştir."

Eğitmenler onu arenadan çıkarırken yavru kuş inliyor.

Kalbim küt küt atarken kalabalığın içinde Olive'i buldum. "Bu da neydi böyle?"

Olive'in dudaklarının kenarları kıvrılıyor. "Aşırı dozda Eyril alırsan böyle olur."

On İkinci Bölüm

Kahvaltı sırasında, dünkü olayla ilgili dedikoduların çoğu yatışmıştı. Yavru kuş Tobias Fleece, ailesi onu getirene kadar revirde kalacak. Daha sonra onu iyileştirmesi umulan bir şifacıya götürülecek, ancak aşırı dozda eyril veya zehirlenmenin prognozu iyi görünmüyor. Dedikodulara göre, Flighthaven en az bir salgın için sınıf başına yavru kuş. Leesa'nın sınıfında zaten bir tane vardı, bu da iki oldu. Kimse onlardan bir daha haber alamadı. Hiç kimse bu tür bir reaksiyona neden olmak için gereken ek eyrili nasıl elde ettiklerini bile bilmiyor. Bu korkunç ifşaatlara rağmen dikkatler farklı bir konu üzerinde yoğunlaşıyor.

Elijah.

Dün Leesa'ya çıkma teklif ettiğini ve Leesa'nın onu reddettiğini itiraf etti. Gösterdiği öfkeye bakılırsa Leesa'nın onu reddetmesinin, onu incitmeye ya da Tanrı korusun, öldürmeye teşvik ettiğine inanmak çok zor. Şimdiye kadar işe yarar bir teoriye en çok yaklaştığım şey bu, ancak kanıt bulmak imkansız görünüyor.

Kahvaltıdan sonra, Kinneck'in alıştırmalarından ve koşularından sağ çıktım, kusarak sadece bir kez ve sınıf arkadaşlarımdan çoğunun ek tekrarlara neden olduğum için intikam alma girişimlerinden kaçarak.

Uçuş Coğrafyasında, zorlu hava koşullarında nasıl seyredileceğini ve iniş için en güvenli yerlerin nasıl değerlendirileceğini tartışıyoruz. Bu

Eğitmen, eski büyüye sahip bazı yerlerin tespit edilmekten tamamen gizlenebileceğinden bahsediyor ve keşke bunu ödünç alabilsem dedirtiyor

Elijah odanın öbür ucundan bana dik dik baktığında.

Öğle yemeğinin çoğunu alicorn korkumu açığa vurmada uçuş eğitiminden nasıl geçeceğimi düşünerek geçiriyorum. Baş dönmesi yalvarmaları bir kez işe yaramıştı ama içimden bir ses Thorne'un buna izin vermeyeceğini söylüyor.

İkinci kez uçmak bahane. Ve korkum bir gecede yok olmadıkça, o kanatlı canavarlardan birinin sırtına tırmanıp yarattığın beni gökyüzüne fırlatmasına izin vermem mümkün değil.

Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok paniğe kapılıyorum. Ne yapacağım ben şimdi? Uçuş korkumu yönetmek için sağlam bir planım olmadan uçuş akademisine geldiğim için aptalım, ama ikinci bir tahmin için çok geç. Daha fazla zamana ihtiyacım var.

Olive ve Abel sihirbazlık eğitiminin ilk haftasında bir öğrencinin yanlışlıkla eğitmene çarparak onu gölete ittiği bir aksilikle ilgili şakalaşırken ben de yemekhaneyi tarayıp çılgınca ilham arıyorum. Nick, bir öğrencinin akşamdan kalma olduğu bir olaydan bahsediyor, öyle ki öğrenci

Kendi rüzgâr büyüleriyle çelme taktılar, ayak bileklerini sakatladılar ve bir günlüğüne derslere girmemek zorunda kaldılar. Dikkatim Elijah ve Helene'in üzerinden geçiyor. Duraklıyor. Geri dönüyor.

Elimdeki ılık çay bardağını sıkarak sandalyemi geriye itiyorum ve ayağa kalkıyorum. Nabzım boğazımda zonkluyor. Bu çok kötü bir fikir. Korkunç. En kötüsü. Bunu gerçekten yapacak mıyım?

Kocaman siyah boynuzu ve devasa kanatlarıyla Zephyr'i hayal ediyorum. Thorne'un beni eyere fırlattığını ve alikorna tokat attığını görüyorum.

bizi göklere savuruyor. Midem bulanıyor ve ellerim titriyor.

Olive'in sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek doğruca Elijah'a gidiyorum.

Uçuş eğitimine biraz geç geldiğimde, diğer öğrencileri çoktan eyerlenmiş bineklerini

ahırda. Thorne kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtı bana dönük bir şekilde denetliyor.

"Affedersiniz, Öğitmen Thorne. Üzgünüm geciktim. Küçük bir kaza geçirdim."

"Axton." Yavaşça dönmeden önce sertleşiyor. "Umurumda değil."

Yüzüme bakınca gözleri açılıyor. Birkaç dakika önce banyo odasının aynasında kendi incelemem sayesinde, güzel bir görüntü olmadığını biliyorum. Sol gözümün altındaki deri şimdiden morun muhteşem bir tonuna dönüşüyor. Burnumdan ve normal boyutunun iki katına kadar şişmiş olan üst dudağımdan kan damlıyor. Dramatik bir amaç için, kasıtlı olarak Sol yanağıma kan bulaştı.

Dakikalar sessizlik içinde geçerken kıpırdanıyorum. Neden hiçbir şey söylemiyor? İncelemesinin ağırlığı sinirlerimi zıplatıyor.

Sesler yaklaşıyor, küçük tablomuza giriyor. İçim rahatlayarak bu sessiz konuşmaya kulak kabarttım.

"...Kadının ona doğru yürüdüğünü, elindeki çay bardağını başından aşağı döktüğünü ve kahveye misilleme yapmaktan korktuğunu söylediğini duydum, ta ki yeni doğmuş bir bebeğin onu."

"Birisi bana kız kardeşiyle ilgili bir şey olduğunu söyledi. Duyamayacak kadar uzaktaydım ama adamın ayağa kalkıp kadına yumruk attığını gördüm. O da onu kış üstü yere serdi."

Adını bilmediğim iki kız öğrenci, alicorn'larını yanımdan geçirip sahaya götürürken bana bakıyorlar. En yakın olanı yüzümü görünce irkildi. Alikornu beklenmedik bir şekilde bana doğru yanaşiyor ve kendimi durduramadan sığıyorum.

Thorne'a doğru döndüğümde, daralmış gözleri ve kurnaz ifadesi tüylerimi diken diken ediyor. "Ayaklarımın üzerinde biraz dengesiz hissediyorum. Revire gitmek için izniniz var mı?"

Korkunç bir an için beni reddedeceğine ikna oluyorum. Burnumun altındaki bir kan damlasını ovuyorum, elim ağrıyan dudağıma değince irkiliyorum.

Çenesini sallamadan önce hareketi izliyor. "İzin verildi."

"Teşekkür ederim, efendim."

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden dönüp revire doğru ilerliyorum, göğsümde ılık bir kabarma hissediyorum. Sadece bir geçici bir erteleme, alabildiğimi alacağım. Bir daha sınıfta kalmak istemiyorsam gelecekte daha yaratıcı olmam gerektiğini biliyorum.

"Bir dahaki sefere, ölmediysen ya da bir uzvun eksik değilse, uçmanı bekleyeceğim."

Bir adımı kaçırdım. Tökezledim. Arkama bakmadan yürümeye devam etmek için kendimi zorluyorum. Bu şekilde kendime onun hayalini kurduğumu söyleyebilirim.

ve dersten kaçmak için yaptığım planı anlamadığına mutlu bir şekilde ikna oldum.

Revire girdiğimde çilli doktorun gözleri büyüdü. "Yine mi sen?"

Utangaç bir homurtuyla bir karyolaya atladım. "Korkarım öyle."

"Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız." Keller başını sallayarak bana bir lapa yapmaya başladı. "Al, bunu gözüne tut. Şişliğe iyi gelecektir."

Talimatlarına uyduğumu onayladıktan sonra dönüp dolabı karıştırıyor. Bir yana kaykılıp boynumu eğerek ben de dolaba bakıyorum, zafer bir an sonra içimi dolduruyor. Evet. Orta rafta. Bugün son ziyaretimden daha kısa olan bandaj yığını, doktorun depodan daha fazla malzeme almaya fırsat bulamadığını gösteriyor.

Elinde cam bir kapla dolaptan çıkıyor. Çabucak karyoladaki eski pozisyonuma geçiyorum. Elindeki metal maşayla iki küçük, kahverengi, yaprağa benzer nesne çıkarıyor ve küçük bir torbanın içine atıyor.

"Nedir bu?" diye soruyorum.

"Ağrı için söğüt kabuğu. Gözün ya da başın çok ağrımaya başlarsa, küçük bir parça kopar ve çiğne." Torbayı bana uzattı. "Yanlış anlama ama umarım yakın zamanda seni bir daha burada görmem."

Diğer karyolalardan birinde yatan bir yavru inliyor. Doktor ona telaşlı bir bakış fırlatıyor ve ben de bu fırsatı değerlendiriyorum. "Size bu kadar sorun çıkardığım için özür dilerim. Sen gerçek bir hayat kurtarıcısın." Takdiri bıraktım gülümsüyor ve elini göğsüme bastırıyor.

Bu bana memnuniyet dolu bir gülümseme kazandırdı. Solgun yanakları pembeleşiyor. "Hiç sorun değildi."

"Yine de, keşke karşılığını bir şekilde ödeyebilseydim." Düşünceliymiş gibi alt dudağımı kemiriyorum. "Hey, biliyorum. Depodan sizin için daha fazla sargı bezi ve malzeme alacak birine ihtiyacınız var mı? Çünkü ben Flyer Quinnelle ve kız kardeşimin eşyalarını almak için kendim oraya gitmeyi planlıyordum."

Yalan değil. Flighthaven'daki ilk günümde Flyer Quinnelle ile Leesa'nın eşyaları hakkında konuştum ve öyle ya da böyle, eşyalarını almak için depoya gitmeyi planlıyorum. Bir anahtar hayatımı çok daha kolaylaştırır. Kimsenin ziyaretimi onayladığını iddia etmedim. Eğer Keller aktif soruşturmalar sırasında kişisel eşyaları almak için bekleme süreleriyle ilgili kuralı bilmiyorsa... şey... oops.

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi? Bu harika olur. Tıbbi malzemeler girişin sağ tarafında ve bandajların olduğu kutu etiketli olmalı."

"Peki ya önceki öğrencilere ait kutular? Onların nerede olduğunu biliyor musunuz? Sormayı unuttum ve zaman kaybetmek istemiyorum."

"Sanırım onları da binanın sağ tarafındaki arka köşede bulabilirsin, ancak bunun için yemin etmeyeceğim."

Şimdi işin zor kısmı geliyor. "Mükemmel. Anahtarınızı kullanabilir miyim? Bu beni ön büroya gitmekten kurtarır."

Tereddüt ediyor, ben yüz hatlarımı bir ömür annemle yaşadktan sonra mükemmelleştirdiğim masum samimiyet ifadesiyle düzenlerken bakışları spekülâtif bir hal alıyor.

Başka bir yavru, topallayarak ve inleyerek revire doğru sendeliyor. "Sanırım bileğimi kırdım."

Sağlık görevlisi yavru kuşun bir karyolaya yatırılmasına yardım ettikten sonra çenesini bana doğru salladı. "Anahtar masanın üzerindeki mavi kasenin içinde. Teşekkürler."

Yavru kuşun pantolonunu sıyrıyor ve ayak bağlarını çözmeye başlıyor. hastanın botu. Kaçmak için acele ederek masaya koşuyor, anahtarı kapıyor ve kapıya doğru fırlıyorum.

Güneş ışığına doğru koşarken suçluluk duygusu göğsümde çınlıyor. Kendime onu tamamen yanıltmadığımı söyleyerek o noktayı ovuyorum. Ben gerçekten

Ona iyilik yapıyorum... Sadece iyi davranışım için fazladan bir bonus ekliyorum.

Tamam, yani ben bir pisliğim. Bunu kabul edebilirim. Leesa'yı bulmak için gereken tek ödeme ufak tefek hıyarlıklarsa, bunu küçük bir bedel olarak kabul edeceğim. En azından masum tatlı yiyenleri zehirli muhallebi ya da hiçbir tahrik olmadan insanların kafasına ok atmak.

Diğer yavrular derste olduğu için yürüyüş yolları boş. Depo binası kampüsün karşı tarafında yer almaktadır. Sonra Kimsenin bakmadığından emin olarak koşmaya başladım. Hala binaya ulaşmam epey zaman alıyor. Kendimi biraz suçlu gibi hissederek anahtarı sokuyorum ve kapının kilidini açıyorum. Güneş ışığı sızıntıları İçeride, gri taş zeminden oluşan dikdörtgen bir alanı aydınlatan ve duvarlara tutturulmuş sürekli yanan lambalar, kule kule sandıkları ve çeşitli nesneler.

Bir ağız dolusu hava üflüyorum. "Umalım da doktor arkadaşımız neden bahsettiğini biliyor olsun." Eğer bilmiyorsa, Leesa'nın sandığını bulmak için tüm bu ıvır zıvırı elemek günler sürebilir.

Neyse ki Keller haklıydı. Sandık yığınları en arka sağ köşede bekliyor, hepsinin üzerinde isimler yazıyor. Leesa'nın sandığını buldum.

Çok fazla sorun yaşamadan bagajı açtım ve içindekileri incelerken nefesimi tuttum.

Mükemmel bir şekilde katlanmış üç eğitim üniforması. Uçan deriler. İç çamaşırları, çoraplar ve sağlam deri botlar. Lacivert bir pelerin. Uyku kıyafetleri. Süslü bir elbise ve evden birkaç giysi daha. Tuvalet malzemeleri, defterler ve birkaç ıvır zıvır; bunlardan biri Royce'a Leesa için bulması için para verdiğim ve sonra ona doğum günü hediyesi olarak verdiğim küçük yeşim taşı ejderha oyması. Hiçbir ipucu beklemiyor. Sürpriz yok. Bu hep uzak bir ihtimaldi. Yine de hayal kırıklığının soğuk ağırlığının tenime baskı yapmasına engel olamıyorum. İçimdeki iyimserlik, eşyalarının arasına gizlenmiş bir ipucu bulma umuduna sarılmıştı. A Günlük. Bir mektup. Herhangi bir şey.

Korkunç bir farkındalık omurgamı eziyor. Sandıkta bir sürü eşya vardı. Leesa'nın yanına alamayacağı *kadar* çok eşya.

Boğazıma bir yumru oturdu. Leesa'nın eşyalarını geride bırakması, bir sevgiliyle kaçma ihtimalini ve inandırıcı teorileri azaltıyor, Bu en iyi huylu olanıydı. Diğerleri birinin ona zarar vermesini içeriyor. Ama neden? Neden Leesa ve neden Flighthaven'dan?

Erkek sesleri kulaklarıma ulaşıyor ve maceramın sonunu işaret ediyor. Leesa'nın eşyalarını, yeşim ejderha ve defterler hariç her şeyi sandığa geri atıyorum. Kapı gıcırdayarak açıldığında sandığı eski yerine koymuştum.

Ejderhayı cebe atıp, bir elimle defterleri göğsüme tutuyorum, diğer elimle anahtarı sallıyorum ve yüksek sesle mırıldanırken kapıya doğru yürüdüm. "Şimdi, şu tıbbi kutu nerede olabilir? Yakında o bandajlarla dönmezsem Keller beni öldürecek."

Adamlardan biri selam veriyor. Şaşırılmış soluğum teatral görünse de ikisi de fark etmiyor. Bana bir saniye bile vermediler. Beni kapının sağına yönlendirmeden önce bir bakış attı. Hızlıca Sargı bezi kutularını bulma, birini kapma ve revire dönme işi.

Malzemeleri ve anahtarı bıraktıktan sonra odama dönüp Leesa'nın defterlerini odamın altına sıkıştırarak kadar zamanım var. Yatak. Başım zonklarken, gözlerimin bir saniyeliğine kapanmasına izin verdim...

Yemek borusuyla uyanıyorum ve yemeğin büyük bir kısmını Elijah'la yaşadığım tartışmayı anlatarak ve ardından Olive, Abel ve Theo'nun aynı olayın her anlattıkça daha da gülünçleşen farklı versiyonlarını anlatmalarını dinleyerek geçiriyorum. Buradaki dedikodu Annemin arkadaşlarının partilerinde fısıldadıkları hikayeler.

Yemeğimizi bitirip odaya döndüğümüzde tek istediğim huzur ve sessizlikti. Yatağıma uzanıp burnumu evden getirdiğim bir kitaba gömüyorum ve Olive ipucunu aldığında tanrılara şükrediyorum ve kulağımda çene çalmıyor. O ve Helene ortak duşa giderken ben kitap okuyorum.

Döndüklerinde ikisi de derin bir uykuya dalıyor ve oda onların yumuşak horultuları ve iç çekişleriyle doluyor. Gözlerim dolana kadar okuduktan sonra kitabımı beyaz geceliğim ve havlumla değiştiriyorum

Flighthaven tarafından sağlanan ve ortak banyo odasına gidin.

Neyse ki boştu. Vücudumdan utanmıyorum ama diğer insanların önünde soyunmaya da alışkın değilim. Yerleştikten sonra başkalarının önünde daha fazla tenimi göstermeye çalışabileceğimi düşünüyorum.

Borular, kaplıcalar ve sihrin hoş bir bileşimi sayesinde duvardaki yuvarlak deliklerden ılık su akıyor. Sabunlanıyorum. ve sonra çağlayanın altında duruyorum. Avuçlarımı duvara dayayarak yüzümü eğiyorum ve yatıştırıcı sıcaklığın çığlık atan kaslarımın acısını hafifletmesine izin veriyorum. Yalnızlık bana birkaç dakika huzur veriyor... sadece var olmak için. Pek çok gözün incelemesinden uzakta.

Uzun zamandır özgürlüğün tadına bakmak için yanıp tutuşuyordum. Beni kaleden çıkaracak herhangi bir şey. Şimdi ona sahip olduğuma göre, ne yapacağımdan emin değilim. Düşün. Gideli üç günden az oldu ve şimdiden evimin güvenliğini özledim. Belki de annem haklıdır. Belki de kale topraklarının dışında gelişmek için çok zayıfım.

Sonunda suyu durduran düğmeyi çevirdiğimde cildim pembeleşmişti. Saçlarımdaki nemi silkeleyerek muhafazanın dışına çıkıyorum ve sürekli yanan ışıklar söndüğünde donuyorum. Oda karanlığa gömülüyor.

"Merhaba? Orada biri mi var?"

Boğuk bir hıçkırığa benzeyen bir ses odada yankılanmadan önce Sessizlik yeniden hüküm sürüyor. Nabzım kulaklarımda çınlıyor. Bu Olive ve Komutan Yardımcısı Torno'nun bahsettiği yıldırmanın bir parçası mı? Elijah ve arkadaşları yeni bir atış talimine mi hazırlanıyor? Başka bir beni ateş toplarıyla pişirmeye çalışmak mı? Tehdit ne olursa olsun, kesin olan bir şey var. Çıplak ve ıslak olmak bununla yüzleşmek için ideal bir yol değil.

Sinirlerime aldırmadan, parmaklarım yumuşak ketene dokunana kadar karanlıkta dolaşıyorum. Geceliğim. Daha fazla el yordamıyla havluyu bulamayınca geceliğimi başımın üzerine çekiyorum. kuruluyorum. İnce kumaş nemli tenime yapışıyor ama en azından örtünüyorum. Bir sorun çözüldü. Keşke ateş sihrime erişebilseydim. ama hızlı bir deneme her zamanki gibi başarısızlıkla sonuçlandı.

Soldan gelen bir fısıltı sıçramama neden oldu. Pislikler. Çocukça şakalar yapmaktan ya da bana zorbalık etmekten başka yapacak daha iyi bir işleri yok mu? En azından kimse kalbime ölümcül bir silah doğrultmuyor. Henüz değil.

Bir alev canlanmadan önce düşüncenin yüzeye çıkması için ancak zaman var. Sert eller omuzlarımı tutuyor. Biri ağızıma bir bez tıkıyor. Maskeli yüzlerin kısa bir anlık görüntüsünü yakalıyorum. Saldırganlar kafama bir torba geçirdiler.

ON Üçüncü Bölüm

Beni esir alan kişiye karşı mücadele ederek tekme atıyorum. Çıplak ayağım sert bir cisme çarparak boğuk bir küfür savurdu.

"Ayaklarını sabitleyin."

Ne kadar kıvransam ve mücadele etsem de onları tutamıyorum. Sarmaşıklar bileklerime ve ayak bileklerime dolanıyor ve derimi kesiyor. Bir homurtuyla yerden kaldırılıp bir omzun üzerinden geçiriliyorum. Bu güç burnumu beni esir alanın sırtına çarpıyor ve bayat ter kokusuyla boğuluyorum.

Kaçırılmamın elebaşı olduğunu tahmin ettiğim adam konuşuyor.

"Sessiz ol. Hiçbirimiz yakalanmayı göze alamayız."

Hareket etmeye başladık. Bağları kontrol etmek için ellerimi ve ayaklarımı oynattıktan sonra, gücümü koruyarak hareketsiz kalıyorum. Eğer izin veririm panik beni boğacak, çünkü artık bunun bir taciz mi yoksa çok çok daha kötü bir şey mi olduğunu bilmiyorum. Bu insanlar Leesa'yı kaçırmış olabilir.

Hatta belki de onu öldürdüler. Aklımı başımda tutmalı ve fırsat çıkarsa savaşmaya hazırlanmalıyım.

Ne zaman? Fırsat ortaya çıktığında. Kolayca yenilmeyi reddediyorum. Annem ikinci bir kayıp kıza dayanamaz.

Bir kapı gıcırıyor. Soğuk hava nemli elbisemi fırçalıyor ve Dışarıda olduğumuzun farkına varmaları, onların

aptalca bir kabul töreni yapmak için beni binadaki boş bir odaya götürüyor.

Kısa bir yürüyüşten sonra burnum beni esir alanın Her adımda geri çekiliyoruz, duruyoruz. Omzundan kaldırılıyorum, ancak aynı şekilde başka bir nesnenin üzerine atılıyorum. Kollarım ve bacaklarım sallanırken sert bir yüzey karnımı destekliyor. Küflü bir hayvan kokusu burnumu gıdıklıyor.

"Hayatta kalmak istiyorsan kıpırdama."

Bir klik sesi geliyor. Bir homurtu. Midemin altındaki yüzey kıpırdıyor, ardından ritmik gümbürtüler geliyor. Nal sesleri.

Dehşet boynuma bir ilmik geçiriyor. At mı? Yoksa alicorn mu?

Altımdaki canavar hızlanıyor, her adımda bedenimi sarsıyor ve dişlerimi takırdatıyor. *Dehşeti vınlayana* kadar uzakta tutuyorum Kanat çırpma sesleri kulaklarımı tırmalıyor. Dünya eğiliyor ve gece gökyüzüne doğru havalandığımızda bizi dinleyebilecek herhangi bir tanrıya dua ediyorum.

Alicorn. Bu piçler beni bir alicorna bindirdi. Ne yapmayı planlıyorlar? Beni baş döndürücü yüksekliklere uçurup aşağı atmayı ve ölüme düşüşümü izlemeyi mi?

Başım dönüyor. Vızıltılar kulaklarımı dolduruyor. Hatıralar gözümün önünden geçip beni içine çekiyor.

Neşeli kıkırdamalarım. Babamın güçlü kolları beni sarıyor. Havada süzülüşüm, rüzgârın saçlarımı ve alicornun yelesini çekiştirmesi.

Bağırışlar. Acı dolu bir çığlık.

Alicorn yere doğru düşerken midem dibe vuruyor. Düşüyor, düşüyor, düşüyor...

Toynaklar takırdayarak durdu. Bir solukla geçmişten yüzeye çıkıyorum, soğuk terler içindeyim. Biri kollarımın altından tutup kaldırıyor ve beni ayağa kaldırıyor.

"Dikkatle dinle. Ellerinizdeki ve ayaklarınızdaki bağları keseceğim. Bunu yaptıktan sonra elliye kadar say. Sonra ağzındaki bağı çıkarabilirsin.

ve başınıza çuval geçirin. Anladıysan başını salla."

Umutsuzca başımı sallıyorum. Şimdi alicorndan kurtuldum, dizlerim ama kutlama yapmak için çok erken. Bizi büyük bir daire çizdirip kıkır kıkır güldürmek için yurtlara geri götürmedikleri sürece En kötüsünün henüz gelmediğinden eminim.

"Küçük bir kuş bana uçmaktan korktuğunu söyledi ve eğer uçamıyorsan burada işin yok demektir. Sana bir şans vereceğiz. Gitmeyi kabul et ve yerini daha nitelikli birinin doldurmasına izin ver, biz de seni hemen odana geri götürelim."

Leesa'yı terk mi edelim? Hayır. Olmaz.

Kıkırdıyor. "Tamam o zaman. Sanırım korkup korkmadığını öğreneceğiz. Sabah olduğunda ya kendin ineceksin ya da burada çürüyor olacaksın. Ya da ölmüş olacaksın."

Bu üç seçeneği sanki hepsi onun için aynıymış gibi söylüyor. Peki benim uçuş korkumu nereden biliyor? Birileri baş dönmesi rutinimi gördü, ama kim?

Bir testere hareketi, bacaklarım serbest kalana kadar ayak bileğimdeki bağları çekiştiriyor. Sırada ellerim var. "Unutma, elliye kadar say."

Dişler gıcırıyor, sayıyorum.

Bir, iki, üç...

Kanatlar çırpılıyor, ses her saniye daha da azalıyor.

Dört, beş, altı.

Elli yaşıma geldiğimde torbayı kafamdan çıkarıp ağzımı tıkmak için uğraşıyorum. Bez, iğrenç nesneyi ağzımdan çekmeme yetecek kadar gevşiyor ve bir yandan temiz havayı içime çekerken bir yandan da

Etrafım. Kampüsün etrafına yayılan zayıf ateş ışıklarıyla birlikte ay, nerede olduğumu... daha doğrusu nerede olmadığımı görebilmem için karanlığı yeterince azaltıyor.

"Ejderhanın kıcının oğlu."

Zar zor nefes almaya cesaret ederek çatının kenarından bakıyorum. Çok, çok yüksek bir çatı. Yer dik bir düşüş; kemiklerimi parçalara ayıracak ve kafatasımı olgun bir kavun gibi çatlatacak türden bir düşüş.

Arkama baktığımda Flighthaven'a girerken gördüğüm yüksek kulelerden birinin tepesinde mahsur kaldığımı fark ediyorum. Çok dar çıkıntı, bir rüzgar dalgasıyla birleşince beni ve kıcımın üstüne düşüyorum. O kadar stresliyim ki, sinirli bir viyaklama beni korkutana kadar burada yalnız olmadığımı fark etmiyorum.

Oh, kahretsin.

Donup kaldım. Eğer bakmazsam, belki yalnızmışım gibi davranabilirim. İkinci bir homurtu bu fikri ortadan kaldırdı. Kalbim kaburgalarımın çarparken

başımı yavaşça sağa doğru çeviriyorum. Leesa'nın devasa alikornu birkaç adım ötemde duruyor, başı eğik ve keskin boynuzu yüzüme dönük. Toynakları dar çıkıntıya zar zor sığıyor.

Aval aval bakıyorum, öfkem bir an için korkumu bastırıyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Sanki biri düşünmüş gibi, hmm, ne bu deneyimi daha da kötüleştirebilir mi? Oh, biliyorum. Bir alicorn ekleyelim!"

Canavar sanki yorumuma itiraz ediyormuş gibi burun deliklerini açıyor ve başını sallıyor.

Boğuk bir iniltiyle geriye doğru çekiliyorum. Mantıken korkumun saçma olduğunu biliyorum. Sanki bir alicorn bana saldırmış gibi. Sadece biri beni uçuşumun ortasında düşürdü. Büyütülecek bir şey değil.

Tamam, belki de önemli bir şeydir. Özellikle de babam öldüğünden beri. Garip bir şekilde, beynimin alikornları tehlikeyle eşdeğer tuttuğu anlaşılıyor. Yine de bunu aşmam gerek. Tercihen şimdi. Kılı, boynuzlu bir yaratık şu anki tüneğimi paylaşıyor diye kendimi ıslatmak durumumu daha hoş hale getirmeyecek.

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Özür dilerim. Sorun sende değil, bende. Zephyr. Adın bu, değil mi?"

Cevap beklediğimden emin değilim ama alikorn homurdandı. Bunu evet olarak kabul ediyorum.

Birdenbire, kaçırın kişinin yorumu mantıklı gelmeye başladı. Sabah olduğunda, ben yatağımda güvenle yatıyorsam ve Zephyr de ahırındaysa, o zaman her şey yolunda demektir.

Uçmaktan da korkmuyorum. Ama hâlâ burada sıkışıp kaldıysam, Zephyr'in sırtına tırmanıp onu yere indiremeyecek kadar korkağım demektir. Gerçi korku bir yana, bu kadar dar bir alanda hayvana binmemi kim nasıl bekler, emin değilim.

Kenardan tekrar bakıyorum ve altımdaki yapıya göz atıyorum. Tam düşündüğüm gibi, kule çoğu ön kolum uzunluğunda olan taşlardan inşa edilmiş.

"Bilin bakalım ne oldu, pislikler? Bir seçeneği unuttunuz." Beni bu çıkmazdan uçmadan ya da ölmeden kurtaracak bir seçenek. Umarım.

Akıllıca bir seçenek mi? Hayır. Ama tek geçerli seçenek bu. Leesa'nın iyiliği için kalmalıyım ve eğer tüm kampüs uçma korkumu öğrenirse, Forthaven'da kara askeri eğitimine katılmak için Flighthaven'dan atılacağımdan eminim... ya da daha da boktan bir Gönder. Aynı sebepten dolayı yardım için bağırıyorum. Ve o zamandan beri

Bay Pointy'nin üzerine atlayıp yurtlara gitme şansım sıfır, bu da bana tek bir hareket tarzı bırakıyor.

Tırmanmak.

Derin nefes alıyorum, cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Yükseklikler hiçbir zaman favorim olmadı, ama resimden alicornu çıkarırsak zayıflatıcı korku olmadan idare edebildim. Kendimi sakatlamadan ya da öldürmeden evdeki yatak odamın penceresine tırmanmayı başardım. Ama pantolonla. Elbiseyle değil. Bu gecelik bana hiç iyi gelmeyecek.

Etek ucundan tutup dizlerimin üzerinde gevşek bir düğüm atıyorum. Zephyr'i ellerimle kovuyorum. Bu işe yaramadığında, alicorn'a bir dizi komut veriyorum. Birkaç başarısız denemeden sonra, "sabit" diye tısladığımda nihayet kanatlarını çırpıyor, ama ancak beni vurduktan sonra

kızgın bir bakış attığına yemin edebilirim. O gidince, ben de sürünerek yüzüstü dönüyorum ve ayaklarımı kenardan aşağı sarkıtıyorum. Ayak parmaklarım bir taşla diğeri arasındaki boşluğa dalana kadar sert taşları sıyırıyor. Sanırım bunu ben yapıyorum.

Sinirlerim bir yay kirişi kadar gerginken, kendimi duvardan biraz daha aşağı indiriyorum. Taşlar arasındaki parmak tutamakları beklediğimden daha iyi. Yine de yanlış bir hamle, duvara çarpmamla sonuçlanacak.

toprak altında.

Yavaş ve istikrarlı bir şekilde tırmanıyorum, iyi el ve ayak tutamakları bulmakta zorlanmıyorum.

Yolun yaklaşık dörtte birinde ilk yağmurlar başladı. Duraklıyorum, sanki yeterince alamıyormuşum gibi havayı emiyorum. Dişlerim takırdıyor.

"Panik yapma. Panik yapma."

Şimdi ne olacak? Tepeye geri mi tırmanayım? Ya da yoluma devam edip taş çok kayganlaşmadan yağmurun dinmesini mi umacağım?

Yapabileceğim en kötü şey hiçbir şey yapmamak. İki korkunç seçenikle karşı karşıya kaldığımda, aşağı doğru tırmanmaya devam etmek için orijinal plana sadık kalıyorum. Sadece daha hızlı.

Serpintiler hafif yağmura dönüşüyor. Rüzgar hızlanıyor, saçlarımı karıştırıyor. Her hareketimde, ayak parmaklarım sudan kayganlaşmış kayaya tutunamadan kayıyor. Ve henüz yolun yarısına bile gelmedim.

Hayatta kalma ihtimalim her saniye biraz daha azalıyor.

Bir başka rüzgâr saçlarımı ve elbisemi hışırdatıyor. hayvan kürkü, deri ve baharat kokusu. Başım dönüyor, baş dönmesi için dünyanın en kötü zamanlaması bu olsa gerek. Bir kanat çırpma sesi mutsuzluğumu bozuyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bağırıyorum ve elim kaygan yüzeyde kayıyor. Tutunmak için çabalarken panik çığlıkları uzuvlarıma yayılıyor. Tutunmayı başardıktan sonra, dehşetin en keskin ucu azalana kadar nefes nefese kalıyorum.

Yakınlarda kimi bulacağımı bilmek için bakmama gerek yok. Eğitimci Thorne. Tabii ya. Onca olası kurtarıcı varken, neden o olmak zorundaydı? "Bana böyle sinsice yaklaşma! Sen misin Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Birkaç vuruş geçti. "Bu konuda benim yardımınıza ihtiyacınız varmış gibi görünmüyor. Şu anda tam altınızdayız. Bırak, ben de seni tutup aşağıya uçurayım."

Tehlikeli durumuma rağmen kaburgalarımın arkasında bir fırtına kopuyor. Sesi sinirli geliyor, koca pislik. Sanki tüm bunlar onun için büyük bir rahatsızlıkmiş gibi.

Tanrım, aşağıdaki kayalara neredeyse çarpacak olmam seni en sevdiğin hobilerinden alıkoyduğu için çok üzgünüm... yavru kedilere işkence etmek ya da bebekleri ağlatmak gibi.

Çenemi eğiyorum ve bir alicorn kanadı görüyorum. Midem bulanıyor. "Hayır, teşekkür ederim. Efendim."

"Hayır, teşekkür ederim' de ne demek?"

Dişlerini gıcırdatışını duyabiliyorum neredeyse.

"Yani, hayır. Teşekkür ederim. Sizin için fark etmeyecekse, aşağı inmeyi tercih ederim."

"Benim için fark etmezse' diyor." Sesindeki alaycı ton, nasıl bir ifade takındığını merak etmeme neden oluyor. Bir an sonra hırlaması merakımı gideriyor. "Düşes, umurumda değil Ne yapmak istediğin umurumda bile değil. Eğitimcinin olarak sana duvarı bırakmanı ve kıcını bu alicornun üzerine koymanı emrediyorum. Şimdi."

Ne kadar istesem de itaatsizliği göze alamam. Hiç şüphe yok ki aşağı inerken peşimi bırakmaz ve daha da çekilmez davranırdı. uçuş eğitimi sırasında. Ayrıca, kaya çok kayganlaştı.

"Ama beni nasıl yakalayacaksın? Alikornun kanatları-"

"Seni yakalayacağım."

Kesin cevabı hiçbir tartışmaya izin vermiyor. Belki aptalım ama içimden bir ses ona güveniyor.

"Tamam. Bırakıyorum." Parmaklarım tutuşlarını sıkılaştırarak isyan ediyor. "Yapabileceğimden emin değilim."

Nefesinin altında mırıldanıyor. "Yapabilirsin. Eğer yapmazsan, meseleyi kendi ellerime alırım."

Sözlerindeki tehdit boğazımda bir iniltinin düğümlemesine neden oluyor. Tek başıma alikornun üzerine düşme düşüncesi yeterince dehşet verici. Ama bunun yerine Thorne'un beni yarattığın sırtına çekmesi ihtimali bin kat daha kötü.

Birkaç başarısız denemeden sonra nihayet parmaklarımı açıp bırakıyorum. Buz gibi soğuk mandallar belime dolanıp, güçlü bir kol onun yerini alana kadar beni yana doğru sarsmadan önce sadece bir anlığına düşünüyorum. Thorne'un çağırdığı buz kırbağı kayboluyor. Dehşet kaslarımı ele geçiriyor ama bir şekilde alicornun üzerine çıkmayı başarıyorum. Thorne sırtımı çekiyor Göğsüne yaslanıyorum, sıcaklığı nemli elbisemden içeri sızıyor.

Alikorn hareket ediyor ve ben irkiliyorum, en yakın denge kaynağını kavramak için ellerimle saldırıyorum.

Thorne homurdanıyor. "Al, onun yerine dizginleri tut."

Başımı sallıyorum. "Yapardım ama onları göremiyorum." "Neden onları göremiyorsun?"

Alikorn çullanıyor, bu hareket boğazımdan korkmuş bir *yip* sesi *çıkartıyor*. "Çünkü gözlerim kapalı."

"Neden... boş ver. Al, sana vereyim. Bir kadının kalçalarını sıkmasından ne kadar hoşlansam da, şu an uygun bir yer ya da zaman değil."

Oh, Tanrım. Hızlıca bakmak için gözlerimi açmayı başarıyorum ve... evet. Açlıktan ölmek üzere olan bir köylünün iki taze somun ekmeğe sarılması gibi, Eğitimci Thorne'un kalçalarına sarılıyorum. Isı yüzümü ve boynumu yakıyor.

"Özür dilerim. Fark etmemiştim..."

Neyse ki, bu fırsatı benimle daha fazla alay etmek için kullanmıyor, bunun yerine dizginleri avucumun içine itiyor ve parmaklarımı kıvırıyor derinin etrafında. Alikorn yere inerken soğuk hava tenime çarpıyor. Bilinçsizce, Thorne'un sıcaklığına geri yaslanıyorum. Benim

nefesler endişe verici bir hızda dönmeye başlar, bu yüzden odaklanmaya çalışıyorum. Şu anki durumumdan başka bir şey. Gözlerim kapalı, Thorne'la birbirimize ne kadar sıkı oturduğumuzu fark ediyorum. Sert Sırtıma bastıran göğsünün gücü. Kalçalarının benimkileri sıkıca kavraması. Deri, sabun ve baharat gibi nefis kokusu.

Düşüncelerimin yönü fark edilir edilmez, içimi bir korku kaplıyor. Tanrı aşkına, hayır. Bunun ne kadar travmatik olduğu umurumda değil. Eğitimci Thorne'u arzulamak için hiçbir mazeret yok. Çöl güneşinden daha sıcak olsa bile. Onun kurtarışları alışkanlık haline geliyor. Birincisi, adam tam bir göt. İkincisi, o benim öğretmenim. Üçüncüsü, o tam bir göt. Evet, sonuncuyu iki kez saydım ama çoğu zaman o kadar hıyarın teki ki tekrarlamakta fayda var.

Bir anlık akıl sağlığımın bozulmasıyla dikkatim o kadar dağılıyor ki korkumu unutuyorum. Zephyr'in toynakları yataktan önünde yere çarptığında, şok kemiklerime kadar işliyor. Başardık. Tek parça halinde.

Önce Thorne attan indi. O iner inmez, benim de inmeme yardım etmek için beni belimden tutuyor. Tekrar sağlam bir zemine bastığım için rahatlayarak titreyen bir nefes alıyorum. Çıplak ayaklarımın altındaki nemli çimenler harika hissettiriyor. Güvendeyim. Dizlerimin üzerine çöküp yeri öpmek istiyorum ama Thorne'un benimle alay etmek için yeterince nedeni var, listeye bir tane daha eklememe gerek yok.

"Tanrı aşkına, ne giyiyorsun sen?"

Sesindeki boşukluk gözlerimi açmamı sağlıyor ve bakışlarının elbiseme odaklandığını görüyorum. Nemli elbisem. Aşağıya baktığımda, kumaşın göğüslerime öyle bir yapıştığını görüyorum ki hayal gücüne çok az şey bırakıyor.

Yanaklarıma sıcaklık doluyor. Bir parçam oracıkta ölmek istiyor. Boğazımı temizliyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Yemin ederim, eğer Ağzından kaba ya da alaycı bir söz çıkarsa onu boğabilirim.

Gözlerimiz buluşuyor ve önceki düşüncelerim toz gibi dağılıyor. Bakışlarındaki sıcaklık açıkça belli oluyor ve benim uygunsuz şehvetimi paylaşıp paylaşmadığını merak etmeme neden oluyor. Eğer o da vücudunun ne kadar iyi hissettirdiğini fark ettiyse benimkine bastırdı.

Aramızdaki hava yoğunlaşıyor ve bakışları ağızma doğru kayıyor. Karnıma bir sıcaklık yayılıyor. Beni baştan çıkarıyor. Eğilip dudaklarımı dudaklarıma dikersem ne olacağını merak ediyorum-

Uzaktan bir ejderha kükrüyor ve beni gerçekliğe geri döndürüyor. A Thorne hem öğretmenim hem de kocaman bir sık olduğu için öpüşmediğimiz bir dünya.

Yataktan kapısına doğru ilerliyorum. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Yine de aşağıya tırmanarak inebileceğimi iddia ediyorum."

Gözlerindeki ateş o kadar çabuk kayboluyor ki, kıvılcımı hayal edip etmediğimi merak ediyorum. Yüz ifadesi kayıtsız bir maskeye dönüştü. Son yorum dudaklarının yukarı doğru seğirmesine neden oldu. "Tabii ki biliyorsun. Neden orada olduğunu bilmek istiyor muyum?"

Gergin bir kahkaha atıyorum. "Bilirsin işte. Yavru kuşlar arasında küçük bir eğlence. Endişelenecek bir şey yok."

Yutmuyor ama neyse. Çile sona erdi ve bir rapor doldurmayı planlamıyorum. Sadece daha dikkatli olacağım. Bundan sonra duş alma alışkanlıkları.

"Dışarıda olduğum ve Zephyr'in kuleden aşağı uçtuğunu gördüğüm için şanslısın. Yoksa bütün gece orada mahsur kalabilirdin. Buraya neden geldiğini sorardım ama başka seçeneğin olmadığını biliyorum." Başını iki yana sallıyor. "Alikornlardan korkan bir Flighthaven yavrusu."

Yalan söylemek için ağızımı açıyorum. Tekrar kapat. Bunun bir anlamı yok. Tartışıyorduk. Sırrımı biliyor. Şey, o sırrı. "Ne diyebilirim ki? Orijinal olmayı severim."

Bir kalp atışı için dudak seğirmesi gülümsemeye yaklaşıyor. "Muafiyetinin onaylanmaması çok kötü."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne muafiyeti? Ben muafiyet talep etmedim." Henüz değil.

Mırıldandığım ifade onu susturuyor. "Tekrar edebilir misiniz?"

"Muafiyet talep etmediğimi söyledim."

Bir elini çenesinde gezdiriyor. "Ben de öyle dediğinizi sanmıştım ama yanlış duyduğuma eminim." Bakışları beni sanki tesadüfen karşısına çıkan ve gözlerine inanamadığı yeni bir büyülü yaratık örneğiymişim gibi inceliyor. "Ne tür bir pervasız aptal

Uçma fikri onları ölü bir sümüklü böcek gibi yere yığılmasına neden olduğunda uçuş akademisinden muafiyet talep etmez mi?"

"Bu büyüleyici görsel için çok teşekkür ederim. Emin olacağım Her zaman el üstünde tut." Bıkkınlıkla parmaklarımı kollarımın üst kısmına geçirip sıkıyorum. "Ve ben. Belli ki. Ben bunu yapacak kadar pervasız bir aptalım."

"Neden?"

Araştıran bakışının yoğunluğu avuç içlerimi nemlendiriyor. Çimlerin büyüleyici bir bölümüne odaklanmak için bakışlarımı kaçırıyorum. Soruyu görmezden gelebilirdim ama bunun bir anlamı yok ve kurtarma için ona bu kadarını borçlu olduğumu düşünüyorum. "Çünkü kız kardeşim buradan kimsesiz bir şekilde kayboldu.

ve onu bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair kendime söz verdim. Ve bu," ellerimi Flighthaven kampüsünü kapsayacak şekilde açıyorum, "benim gücüm dahilinde. Onu bulsam bile Bir alicornun sırtına atlamak, ölü bir sümüklüböceği taklit edecek kadar korkutucu."

"İnsan olmadığı halde ölü bir sümüklüböceği taklit edebilir misin?"

Sinirli bir nefes üflüyorum. "Gerçekten mi? Şu anda anlambilim tartışması mı yapmak istiyorsun?"

Sözlerimi duymazdan geliyor, onun yerine esrarengiz bir ifadeyle beni inceliyor. Ne hoş. Şimdi *kendimi*, istediği gibi analiz etmesi için tahtaya bağladığı bir sümüklü böcek gibi *hissediyorum*. Geceki maceralardan sonra, muhtemelen ben de bir sümüklü böcek kadar çekiciyim.

Küçük sümüklüböcek benliğimi gözden kaçırmaya çalıştığım uzun bir incelemeden sonra kulak memesini çekiştiriyor ve hoşnutsuz bir iç geçiriyor. "Yarından itibaren benimle alicorn'da buluş.

Her sabah kahvaltıdan bir saat önce padokta." Sesinin sertliği ve telaffuzunun yapmacıklığı teklifi zorlama gibi gösteriyor.

Şüphelerim arttı. Bunu biliyordum. Beni kurtardı ve şimdi beni cezalandıracak. Muhtemelen sadistçe, aşağılayıcı bir şekilde. Benim İlk tehdidini hatırlamadan önce zihnim dehşet verici seçenekler büfesini çağırıyor. "Ahırını temizlemek için mi?"

Gözleri kısıldı. "Beni kışkırtma. Alikorn ve uçma korkunu yenmene yardım etmeyi planlıyordum ama ahırları temizlemeyi tercih edersen..."

Omuz silkiyor, cevabımı bekliyor.

Küstahça konuşsun ya da konuşmasın, yardım etme isteği göğsümde bir şeyleri yumuşatıyor. Boğazımda aptalca bir yumru oluşuyor. "Korkumu yenmek kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim."

"Bakalım sabah olduğunda hâlâ bana teşekkür edecek misin? Şimdi, eğer bu gece için zor durumdaki genç kızı oynamayı bitirdiysen, ben de biraz Uyu."

Ve işte böyle, yardım teklifinin yarattığı iyi niyet toza dönüşüyor. Zephyr'i götürürken geri çekilen sırtına dik dik bakıyorum ve tüm gücümle alikornun onu kışından mızraklamasını diliyorum.

Zephyr o anı seçip muhteşem kafasını çeviriyor. Bana hınç dolu bir gözle bakıyor, Thorne'un -kuşkusuz güzel olan- kışına göz atıyor ve kahkahaya çok benzeyen bir kişnemeye başını sallıyor.

"Kahrolası alicornlar. Lanet olası sinir bozucu uçuş eğitmenleri. Ben çok Bugünlük bu kadar yeter." Mırıldanarak, çıplak ayakla çimlerin üzerinden geçip yatakhaneye giriyorum. Saat geç oldu ve Thorne sayesinde Ekstra erken kalk.

Bugünün tek kurtarıcı lütfu, yarının kesinlikle daha iyi olacağıdır.

Bölüm On Dört

Ertesi sabah erkenden, karanlık gökyüzünü yavaş yavaş griye bırakırken yurttan gizlice çıktığımda kimse kıpırdamıyor- Şafağın sarı ışığı. Serin bir esinti yüzümü okşuyor, örgümden kaçma tehdidi oluşturan saç tutamlarını çekiştiriyor. Thorne'la ilk özel dersim için duyduğum korkuyu havanın silip süpürmesini isterdim ama Aclaris'i ara sıra vurup işyerlerini ve evleri yerle bir eden ölümcül fırtınalardan birinin bile bu iş için yeterince güçlü olacağından şüpheliyim.

Ahıra on dakika erken varmama rağmen, o beni bekliyor. Dışarıda, kollarını kavuşturmuş kapıya yaslanıyordu. Sabırsızlığın resmi. Elimin tersiyle bir esnemeyi bastırıyorum ve vücudunu görmezden geliyorum. Dil. Henüz huysuz eğilimlerini şımartmak için çok erken.

Önümüzdeki bir saati atlatmaya kararlı bir şekilde, kendime zihinsel bir moral konuşması yapıyorum.

Kendini kaptırma. Onun tavırlarına bir saat dayanabilirsin. Bir. Küçük.

Güneşli bir gülümseme üretiyorum. "Günaydın, Öğretmen Thorne."

Daralmış gözleri beni ölçüp biçiyormuş gibi üzerimde geziniyor. "Geç kaldınız."

Göz kırpiyorum. "Ne? On dakika erken geldim."

Bana alicornlardan birini hatırlatarak hoşnutsuzluğunu homurdanıyor. "Yirmi dakika geç kaldınız Düşes."

İşte o anda, hoşgörülü olma kararlılığım sönüyor. "Kahvaltıdan bir saat önce sizinle buluşmamı söylemiştiniz. Ve işte buradayım, kahvaltıdan bir saat on dakika önce. Hangi krallıktan geldiğinizi bilmiyorum *efendim*, ama burada, Aclaris'te bu şu anlama geliyor-"

"Kahvaltıdan bir saat önce. Eğitimciler acemilerden otuz dakika önce yemek yerler."

Çenem çözüldü. "Bana önceden söylemediysen bunu nasıl bilebilirdim ki? Olaydan sonra söylersen sayılmaz."

Bakışlarını gökyüzüne kaldırıyor, sanki sabır için tanrılara dua ediyormuş gibi. "Hep böyle tartışmacı mısınız?"

"Ne diyebilirim ki, en iyi yanıma ortaya çıkarıyorsun." Öfkem yükseliyor. "Her zaman bu kadar kibirli misin?"

Çenesi kıpırdıyor ve alanıma giriyor. Kaslarım garip bir beklentiyle geriliyor. "Senin burada olmaktan hoşlandığın kadar ben de sana bakıcılık yapmaktan hoşlanmıyorum. Ama Flighthaven'da hayatta kalmak istiyorsan, işbirliği yapman senin yararına olacaktır."

Nefesimi içime çektim. Hayatta kalmak istiyorsam mı? Beni tehdit mi ediyor? "Bu da ne demek şimdi?"

Göğsü gurulduyor. "Seni hayatta tutmaya çalışıyorum demek."

"Bana bağırıp çağırarak ve gözümü korkutarak mı?"

Bir elini kalın, omuz hizasındaki siyah saçlarında gezdiriyor, Bu sabah gevşek duran. Dalgaların göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını merak ederek dikkatim dağılıyor. "Ciddi ciddi Bunu bana sorar mısınız?"

Ağzımı açıyorum ama bana attığı bakışla kapatıyorum. Tamam. Belki de biraz tartışmacı davranıyorum. Onu suçluyorum. Bende güçlü bir tepki uyandırıyor.

"Özür dilerim." Mırıldandığım özür beni nankör bir velet gibi gösteriyor.

"Yeter," diye kolumdan çekiştiriyor ve benim de onu takip etmekten başka çarem kalmıyor, "değerli vaktimizi boşa harcıyoruz. Hadi gidelim."

Ahıra girdiğimde, devasa yapının iki yanındaki bitmek tükenmek bilmeyen ahır sıralarını gördüğümde sinirim buharlaşıyor.

Sabah ışığı pencerelerden içeri süzülüyor ve ahırlarında kıpırdanan güçlü yaratıkları aydınlatıyor.

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor.

Atlar. Sadece kanatları olan dev atlar. Ve boynuzları.

Devasa, keskin boynuzlar ve uçmak için kullandıkları kocaman kanatlar... ve artık durmam gerekiyor çünkü bu hiç yardımcı olmuyor.

Kendime dün gece bir tanesine bindiğimi ve hala tek parça olduğumu söylüyorum.

Bu hatırlatma aslında beni biraz sakinleştiriyor.

Thorne elime bir dirgen tutuşturdu. "Al bakalım."

Aleti kavradım. "Bu ne için?"

Gözlerini deviriyor. "Ben de senin görüldüğünden daha zeki olduğumu sanıyordum."

"Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum ama insanlarla iyi anlaşıyorsun."

Şaşkın bir göz kırpması ve ardından gelen kahkaha. Zengin, gırtlaktan gelen ses önce beni sersemletiyor, sonra bir tuzak gibi etrafımı sarıyor. Onun güldüğünü ilk kez duyduğuma eminim ve bu dönüşüm yüzünde meydana gelen değişim beni büyülüyor. Yüz hatları yumuşuyor ve altın rengi gözlerinin yanındaki esmer ten kırışıyor. Kaşlarını çatarken çekici olduğunu düşünüyorsam, gülmek onu düpedüz çekici kılıyor. nefes kesici.

Nabzım tekrar hızlanıyor, bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Kes şunu. O senin eğitmenin. Ondan hoşlanmıyorsun bile ve bunun iyi bir nedeni var... çünkü o bir pislik.

Hâlâ kıkırdıyor, başını sallıyor. Ben bakmaya devam ediyorum. O ana kadar bu adamın gülmeyi bildiğine inandığımdan bile emin değildim. Sersemlemiş durumdayım ve ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum.

Ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Sanırım diğer insanların ne düşündüğünü umursamadığım için şanslıyım."

"Sen, başkalarının ne düşündüğünü umursamıyor musun? Şok edici." "Bu her zaman kötü bir şey değildir."

Nazik tonu kaba olmadığını, bir gerçeği dile getirdiğini gösteriyor ve ben onun bu yeni yönünü nasıl kabul edeceğimi bilemiyorum. Sanki Dün gecedan beri bir şeyler değişti ve her zamanki halinden uzaklaştı.

Kendine güvenen ukala bir maske takın ve hiçbir numara yapmadan karşımda çırılçıplak dur.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu dönüşüm beni biraz rahatsız etti.

"Um," nefesimin kesilmesinden rahatsız olarak botlarıma bakıyorum, "Sanırım bana dirgen nasıl kullanılır dersi vermek üzereydin."

Ağzı tekrar yukarı kalkıyor. "Hiç kullandın mı?" Başımı sallıyorum. "Kullandığımı söyleyemem."

"Peki, işte sana bir ipucu," diyor dirgeni göstererek, "sivri ucunu samana doğru tut."

Çenem düştü. Önce bir kahkaha, şimdi de bir şaka mı? Bu gece büyük bir kozmik olay olup olmadığını kontrol etmeli miyim? "Harika. Çok yardımcı oldun. Ama dün ahırını temizlemek zorunda olmadığımı söylediğini sanıyordum."

Omuzları kalktı. "Fikrimi değiştirdim."

Sinirden tüylerim diken diken oluyor. "Beni kuleden kurtardığın için bir tür ceza mı bu? Çünkü kulağa ne kadar şaşırtıcı gelse de, oraya çıkmak benim fikrim değildi."

"Ne?" Thorne'un alını kırışıyor. "Hayır. Tabii ki değildi."

Beni ilk boş tezgâha götürüyor ve içerideki el arabasına doğru bir hareket yapıyor.

Bakakalıyorum. "Tamam, şimdi ne olacak?"

"Şimdi," gözleri gerçekten parlıyor, "ahırları temizleyeceksin."

"Hepsini mi?"

"Ne kadar vaktin varsa."

Thorne dirgeni benden alıp hızlıca gösterdikten sonra aleti bana geri veriyor. Nefesimin altında homurdanarak ilk durakta hızlıca çalışıyorum.

İşim bittiğinde kafamı kapıdan dışarı uzattım. İçimi bir korku kaplıyor. Kar beyazı bir alikorn bana bakıyor, gözlerinde öldürücü bir niyet var.

Bu yaratık beni öldürmek istiyor.

Sertçe yutkunarak bakışlarımı kaçırıyorum ve nefesimin yavaşlamasını istiyorum.

Thorne bir elini onun güçlü omzuna koyuyor ve mırıldanıyor alçak bir şey. Kelimeleri çözemiyorum ama sesi neredeyse... saygılı. Yaratık yan çiziyor, homurdanıyor ve elini ısırtıyor.

Midem düğümleniyor. "O şey az önce seni ısırma mı çalıştı?"

"Hayır." Bana bıkkın bir bakış fırlatıyor. "Bu *alicorn* az önce ona verdiğim havuç çubuğunu yedi. Ve Nova'nın seni takdir ettiğini sanmıyorum.

ondan bir şey olarak bahsediyorum."

"Ah. Özür dilerim." Dudaklarımı yalıyorum ve kendimi bir parça havuç yerken Nova'yı izlemeye zorluyorum. "Alınmak istememiştim. Gerçekten." I

Beni boynuzuyla bir hamlede parçalayabilecek kadar güçlü bir hayvana fısıldarken kendimi aptal gibi hissediyorum. "Merak ediyorum ne kadar Anladın mı?"

Okunamaz bir ifadeyle, kıpırdanmama neden olacak kadar uzun süre beni inceliyor. "Ne söylediğinden çok nasıl söylediğin ve Nasıl davrandığınızı. Beden diliniz. Niyetinizi ve duygularınızı hissedebilir. Eğer korkuyorsan ya da ona zarar vermek istiyorsan. Alicornlar son derece zeki hayvanlar."

Yaratığın kristal mavisi gözlerine bir kez daha bakıyorum. Beni gerçekten öldürmek istiyor mu, yoksa hayal gücüm mü beni çılgına çeviriyor. Toprak zemini pençelediğinde o kadar da emin olamıyorum.

"Ne yapıyor?"

"Huzursuz. Ahırına geçme zamanı geldi." Yanımdaki el arabasını işaret ediyor. "Her bir alicornu koridora taşıyacağım Sen de onların ahırlarını temizle. Çok uzun sürmez."

Ona minnettar bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takınıyorum ama gergin görüldüğümünden oldukça eminim. "Tamam."

O kadar çok ahır temizledikten sonra kollarım ve sırtım vücudumdan ayrılmış gibi hissediyorum ki Thorne yanıma geliyor. "Devam edelim. Bütün gün bekleyemeyiz."

Şüphe göğsümde kök salıyor. "Bunun bir ceza olmadığına emin misin?" "Elbette eminim." Sırıttıyor. "Yine de inkar etmiyorum "Şımartılmış bir prensesin alicorn bokuyla uğraşmasını izlemenin eğlence değeri."

Bu da ne böyle? "Bana çok fazla ceza gibi geliyor. Ve ben bir prenses değilim."

Omuz silkiyor ve sıkılmış gibi tırnaklarını inceliyor. "Prenseler... düşes. Her neyse."

Kanım ısınıyor ve onu tekmelemek için güçlü bir istek duyuyorum. Ben sabahtan beri köle gibi çalışıyorum ve bu ukala herif gösterinin tadını çıkarıyor.

En azından birimiz iyi vakit geçiriyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Ben de düşes değilim."

"Yeterince yakın. Şunu bitir," diye ahırın etrafını işaret ediyor, "ve benimle dışarıda buluş."

O uzaklaşırken ben de yabayı daha sıkı kavıyorum. Sivri ucunu onun kibirli kıcına sokmak için neler vermezdim.

Birkaç dakika sonra, son ahırımı da temizledikten sonra ahırdan çıkıyorum.

Thorne eyerlenmiş bir Zephyr'i bana doğru götürüyor. Nefesim kesiliyor. Dünün tekrarını yaşamayacağım.

Yavaşça nefes alıyorum, nefesimi tutuyorum ve veriyorum.

"Zamanımız dolmak üzere değil mi?"

"Şanslısın ki, dakik olmama rağmen, yaklaşık on beş dakikamız kaldı." Parmağıyla işaret ediyor. "Buraya gel."

İtaat ederek dikkatle yaklaşıyorum, o kadar sinirliyim ki ilk başta ne yaptığını fark etmiyorum. Dün olduğu gibi, Thorne belimi kavradı ve beni Zephyr'in sırtına yatırıyor.

Kalbim kulaklarımda çınlıyor ve o çok tanıdık panik beni aşağı çekmekle tehdit ediyor. Zephyr'in yelesine tutunup canımı kurtarmaya çalışıyorum.

"Nefes al Düşes. Sadece rahatla. Hiçbir şey olmayacak. Dizginler bende."

Bilinmeyen bir nedenden ötürü ona inandım, tıpkı dün gece bana bırakmamı söylediğinde inandığım gibi. En azından konu alicornlar olduğunda, kendimi onun yanında güvende hissediyorum. Ve bu şu anda sahip olmadığım bir düşünce analiz etme kapasitesi.

Tutuşumu gevşeterek Thorne'a bakıyorum. "Tamam. O kadar da kötü değil." "Kısa sürede sınıfınla birlikte uçmaya hazır olacaksın."

Homurdanıyorum. Birileri bu sabah iyimser hissediyor. Bir alicornun üzerinde oturmakla uçmak arasında büyük bir fark var ama tartışmak istemiyorum. Hele de bu kadar cesaretlendirmeye çalışırken. Ben. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Rahatlamak işin anahtarıdır. Gergin olamazsın ve sürerken nefes nefese kalıyorsun. Havada bayılmanın sonu iyi olmaz."

Bu görüntü karşısında irkiliyorum ve kendime derin, yavaş nefesler almaya devam etmem gerektiğini hatırlatıyorum. "Bu ihtiyacım olmayan bir görseldi."

"Attan inmeye hazır mısın?" Başımı salladığımda bana doğru uzanıyor, ellerini belime doluyor ve beni alicorndan kaldırıyor. Botlarım yere değdikten sonra bile birkaç dakika boyunca beni kendine doğru tutmaya devam ediyor ve yüzümü inceliyor. "İyi misin?"

Sıcak, katı vücudu, deri ve sabun kokusuyla birlikte beni sarıyor. Bu kadar basit bir şeyin bu kadar güzel kokabileceğini hiç düşünmemiştim ama sarhoş edici.

"Evet." Beni bıraktığında biraz sallanıyorum ama bu sefer yıkılmıyorum. "Kendimi iyi hissediyorum."

"Güzel." Kaşlarının hafifçe çatılması, tam olarak İnan bana. "Sana eyeri nasıl çıkaracağını ve onu nasıl tımar edeceğini göstereyim, sonra gitsen iyi olur."

Ahıra döndüğümde Thorne bana bir fırça uzattı. Tımar aletini ellerimde evirip çevirerek kabul ediyorum. "Nereden başlamalıyım?"

"Boynundan."

Zephyr'e bakıyorum, korkumu anlamaması için sakın kalmam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Dün geceki maceradan sonra, alikorn biraz daha az korkutucu görünüyor, özellikle de Leesa'nın ilk atı olduğunu hatırladığımda. "Sakin ol oğlum. Eminim kız kardeşim seni çok seviyordu, değil mi?"

Zephyr viyaklıyor ve kadifemsi burnuyla elimi dürtüyor. Bu hareket beni ürkütüyor ama zıplamıyorum. İlerleme var.

Fırçayla birkaç beceriksiz vuruştan sonra Thorne başını sallıyor.

"Sana göstereyim." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve fırçayı Zephyr'in gümüşü gri boynuna geri götürdü. "Saça doğru git, ona karşı değil. Onu gıcıklayacak kadar hafif fırçalamayın ama çok da bastırmayın. Ve kanatlarına karşı nazik ol."

Birlikte alikornun tüylerini okşuyoruz. Benimkine sarılmış iri, nasırlı elin ve böylesine masum bir dokunuşun içimde uyandırdığı istenmeyen sıcaklığın fazlasıyla farkındayım.

Boğazımı temizleyerek elimi çekiyorum. "Sanırım buldum." Thorne'un vücudumun ona karşı istemeden verdiği tepkiyi keşfetmesi, ne pahasına olursa olsun kaçınmayı tercih ettiğim bir aşağılanma.

Sözlerimi bitirdiğimde geri çekilip yanımda durdu. "Daha iyi."

Artık aramızda daha fazla boşluk olduğu için daha rahat nefes alıyorum. "Kahvaltı vakti gelmedi mi? Öğretmenler için yani?"

"Zamanı geçti." Elini Zephyr'in sırtında gezdiriyor ve alikorn başını sallıyor. "Şimdi yemek yeme sırası sende."

"Kahvaltıyı kaçırdın mı? Neden beni daha önce durdurmadın?"

"Çünkü zaten odamda yedim." Sırıtarak fırçayı kapıyor ve yemekhaneye doğru başını sallıyor. "Yarın kahvaltı saatinden bir buçuk saat önce burada ol."

İnanılır gibi değil.

Ben hışımla uzaklaşırken, gök gürültüsünü andıran bir feryat havayı çınlatıyor ve ağlamaklı bir çığlığa dönüşüyor. Bunu başka bir ağlamaklı feryat izliyor. Hayali bir yumruk kaburgalarımı sıkıyor. Kısa bir mesafe ötede yükselen devasa demir ve taş muhafazaya doğru dönüyorum. Ejderha yuvası. Ama cennette ne var

ejderhalardan birinin gökyüzü düşüyormuş gibi feryat etmesine neden olabilir mi? "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Şaşkınlıkla omzumun üzerinden Thorne'a bakıyorum, ancak o zaman istemeden aerie'ye doğru hareket ettiğimi fark ediyorum. Başımı birkaç kez sallayarak beni saran sersemliği dağıtmaya çalışıyorum. Vay be.

Flighthaven'da yarı baygın bir halde dolaşmak berbat bir fikir. Gerçi Leesa'yı öğrendiğimden beri en az uyuduğum geceler ve en yüksek stres seviyelerim arasında, zonklamama şaşırmadım dışarı. "Dikkatimi vermiyordum."

"Kendini hayata döndürmek için mükemmel bir yol. Sanırım bu beni sabah erken saatlerde antrenman yapma zahmetinden kurtarır."

Vay be. "Merhametinin sınırı yok." Bir feryat daha havayı dolduruyor. Bu kederli ve yaralı çığlık içimi bir bıçak gibi oyuyor, derinlerdeki gizli bir noktayı kazıyor. "Neden sesleri bu kadar mutsuz mu?"

Thorne'un bakışları kararır ve gizemli bir şekilde, "Neden sesleri mutsuz gelmesin ki?" diye cevap verir.

On Beşinci Bölüm

Thorne'un garip sözleri kulaklarımda çınlarken, sabah derslerini önemli bir olay olmadan atlatıyorum. Elijah ve Mark ara sıra tehditkâr bakışlarla beni yaksalar da bana yaklaşıyorlar. Acaba bu isteksizlik Thorne'dan mı kaynaklanıyor?

ve eğer öyleyse, bu gelişme hakkında ne hissediyorum? Bir yanımdı bıraktıkları için rahatladı.

beni taciz ediyor. Başka bir yanımdı ise zayıf olduğumu ve benim için savaşacak birine ihtiyacım olduğunu hatırlattığı için öfkeleniyor.

Endişelenmeyi bırakmaya ve tacizsiz zamanın tadını çıkarmaya karar verdim. onun yerine antrenmana odaklanıyorum. Birkaç kez kıl payı kurtulmama rağmen, Kinneck'in tatbikatları sırasında kusmamayı başarıyorum. Navigasyon dersi de aksamadan ilerliyor. Sinirlerim öğle yemeğinin sonuna kadar ortaya çıkmıyor. Thorne'a bugünkü uçuş eğitimi planını sormayı unuttum. Açıkçası, hâlâ uçmaya hazır değilim ve kafama bir yumruk daha yemekten kaçınmayı tercih ederim. Ayrılmak Thorne'un elinde dersi kaçırmak için bir bahane muhtemelen Adamın beni ne kadar az sevdiğini düşünürsek çok akıllıca bir fikir. Sanırım ilk görüşmemizden bu yana nefretinde bir nebze azalma oldu ama bu bir kar fırtınasının tipiyeye dönüşmesi gibi bir şey. Biri diğerinden daha yoğun olabilir ama ikisi de sizi dondurabilir.

El ilanı Quinnelle masamıza yaklaşıarak ikilemimi çözdü. Yemekhane. "Axton, Holte, Pendrick ve Rummon. Birliğiniz bugün uçuş eğitimine katılmayacak. Çalışma sırası sizde.

Eyril Field. Öğle yemeğinden hemen sonra oraya rapor verin."

Başka bir uçuş biriminin üyelerini sayarken kalbim küçük bir sıçrama yapıyor. Bu bitki ve yeşil-turuncu dalları hakkında pek bir şey bilmiyorum ama uçuş eğitimine ara vermemi sağlayacak her şey o kadar da kötü olamaz. Yine de aşırı dozda büyüden derisi kan içinde kalan ve çırpınan yavru kuşun anısı ensemdeki tüyleri buzdan bir el gibi yoluyor.

Bir kez olsun, alışılmadık sihime teşekkür ediyorum. Eyril'e ihtiyaç duymamak demek

O yavru kuşun kaderi benimki olmayacak. Tarlaya doğru yürürken, benim dışımda herkesin her gün eyril aldığını düşünüyorum ve düzenli dozdan daha fazlasını arzulamaya geçmenin ne kadar kolay olduğunu merak ediyorum.

"İlk eyril hasat seansına hazır mısınız?"

Birliğimiz alanın hemen dışında durduğunda Olive'in sorusu beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Keskin, topraksı aroma, o soluk kokuyla karışıyor.

havaya tatlı bir çürüme kokusu yayılıyor.

"Sanırım öyle. Kulağa... ilgi çekici geliyor."

Nick bir kaşını kaldırdı, tuzlu okyanus esintisi esmer yüzünü dalgalandırdı. kahverengi dalgalar. "İlginç bir kelime seçimi. Ben *tehlikeli* derdim ama neyse."

Beni korkutmaya mı çalışıyor? "Nasıl yani?"

Bana *gerçekten bu kadar saf mısın* der gibi bakıyor ve eliyle eyril tarlasını işaret ediyor. "Gerçekten sormak zorunda mısınız?"

Bakışlarım, bir insanın içinde kaybolabileceği kadar yüksek, uğursuz sapların üzerinde geziniyor. "Dalga geç benimle. Çok fazla yutmak dışında, eyril tarlasının nesi tehlikeli? Bunu daha önce hiç yapmadım."

Ofluyor. "Yakında öğrenirsin."

Cevap vermediği için içimdeki kırgınlığı gizleyemeyerek arkamı dönüyorum. Nick'i anlamak bazen zor oluyor. Olive ve Abel'a kıyasla genellikle daha çekingen biri, ama genellikle böyle küçümseyici bir hava yaymıyor. Arkadaş olmaya başladığımızı sanıyordum. Şimdi sadece birimin iyiliği için mi bana tahammül ediyor diye merak ediyorum.

Abel, üzerinde büyük bir tahta sandık olan bir arabayı iterek bize yaklaşıyor. "Ona aldırmayın. Şu anda kötü bir ruh hali içinde.

evden gelen bir mektup. Belki de sevgilisinin aklı başına gelmiş ve zamanını geçirecek daha neşeli birini bulmuştur."

Nick'in kaşlarını çatması çocukları gözyaşlarına boğabilirdi. "O yapmadı-" "Yavru kuşlar, hazırlanın." Kızgın kırmızı bir yara izi olan orta yaşlı bir adam

Sağ yanağında büyük bir deri çanta omzuna asılı, bize doğru ilerliyor.

Açık kahverengi, güneşten kavrulmuş saçları geniş kenarlı şapkasından dışarı fırlıyor ve yıpranmış yüzüne gölge düşürüyor.

Üniforması

diğer eğitimcilerden ve acemilerden farklıdır. Standart donanma tunikleri ve pantolonları yerine, kıyafetleri ikinci bir

Cilt, yanardöner zümrüt yeşili, güneş doğru açıyla vurduğunda gökkuşağı gibi parlıyor.

Bu tuhaf adama bakmamaya çalışarak gözlerimi Olive'e dikiyorum, o da neredeyse belli belirsiz başını sallayarak cevap veriyor.

"Ben Eğitimci Eric Narrton." Eğitimci bana doğru adım atıyor ve büzüşmüş yüzünü yakından görmemi sağlıyor. "Buraya geldiğinizde," diye sahayı işaret ediyor, "sizden

her zaman çalışkan. Eyril güçlü bir varlık. Onunla başa çıkılmalı.

hak ettiği saygı ve özenle. Koruyucu giysiler giyeceksiniz. Hiçbir eşek şakasına müsamaha gösterilmeyecek. Biriminiz size ne yapacağınızı gösterecek.

Bir sorun yaşarsanız, ben yakınınızda olacağım. Sorusu olan var mı?"

Çok var ama zihnim o kadar çok dönüyor ki tek bir tanesini bile seçemiyorum. "Hayır, efendim."

"Mükemmel." Eğitimci Narrton çantasından büyük bir kitap çıkarıyor ve birliğin geri kalanına hitap etmeden önce çantayı sandığın yanına bırakıyor. "Teçhizatınız ve ekipmanınız burada. İşiniz bittiğinde, lütfen teçhizatı çıkarın ve iade edin. Kimsenin peşine düşmek istemiyorum. çünkü ucuz gövdelerine yapışmış bir kralın fidyesiyle kaçıp gittiler."

Görsel karşısında burnumu kırıştırdım. Bu adam tam bir eğlence kasesi. Etrafımızda toplu bir "Evet efendim" yankılanıyor.

Narrton homurdanıyor ve gerekli giysileri toplamak için sıraya giren öğrencileri elleriyle kışkırtıyor. "Öylece durmayın.

Acele edin. Hazırlanın, diğerlerinin ne yaptığını izleyin, sonra da işe koyulun." Elinde kitap, yakındaki bir ağacın gölgesine çekilir.

Nick, Abel ve Olive sandıktan kucak dolusu giysi çıkarır ve botlar, pantolonlar, tunikler ve eldivenler de dahil. Her bir parça Narrton'ın kıyafetleriyle aynı yanardöner kaliteye sahip.

Olive sandığı karıştırıp bana bir pantolon ve bir gömlek uzatmadan önce beni süzüyor.

Kıyafetleri kabul ediyorum, elimi şık malzemenin üzerinde gezdiriyorum. Heyecan göğsümde kıpırdanıyor. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Ejderha pullarından yapıldığı için neredeyse yok edilemez. Sadece her şeyi üzerine giy.

üniforma, botlar hariç. Kendi çiftinizi burada bırakın." Sandığın yanını işaret ediyor.

"Ejderha pulları eyril yağına karşı dayanıklıdır." Abel bana büyük bir tane uzatıyor, büyük bir çift eldiven. "Eldivenlerin kollarınızla örtüştüğünden emin olun. Hiçbir derinin açıkta kalmasını istemezsin."

Ödünç aldığım kıyafetleri giyerken içimi bir huşu kaplıyor. Daha önce hiç ejderhaya dokunmamıştım, hele yaratığın pullarından yapılmış bir giysiyi hiç giymemiştim. Giysiler şaşırtıcı derecede hafif geliyor, hareket kolaylığı sağlıyor.

Nick bana yüzümün büyük kısmını kaplayan ejderha pullu tuhaf bir maske ve gözlerim için bir çift şeffaf gözlük uzatıyor. "Tarladayken bunları takın. Yüzüne yağ bulaşmasını istemezsin. Yüzünü. Üç cehennem gibi yanıyor."

Etrafıma bakıp eğitmeni arıyorum, ağacın altında duyamayacağından emin oluyorum. "Narrton'a da böyle mi oldu?"

"Yaygın teori bu. Kimse kesin olarak bilmiyor. Narrton ketum bir heriftir." Nick, Abel ve Olive'e birer kask uzatır. "Tuhaf biri de. Bir keresinde buraya bir teslimat getirmiştin ve onu Eyrl'le konuşurken yakaladım."

Abel homurdanıyor. "Yine mi bu?"

Nick arkadaşına ters ters bakar. "Sana söylüyorum, çok garipti."

Kaskımı inceliyorum. "Bilmiyorum. Hizmetçilerimizden biri güllerimizle sohbet ediyor. Biri tatlı tatlı konuşursa daha iyi büyüdüklerine yemin ediyor. onları."

Nick'in mutlak ihanet ifadesi beni yutkunmaya itti. kıkırdama. "Tamam ama Narrton tatlı sözler fısıldamıyordu. Saplarla tam bir tartışma yaşıyordu.

el kol hareketleri ve sesini yükseltti. Hatta bir noktada sahanın kenarında yuvarlandı ve ağladı."

"Oh. Bu biraz tuhaf görünüyor. Reena bunu hiç yapmazdı."

Nick Abel'ı işaret etti. "Gördün mü? Sana söylemiştim. Tuhaf." Sonra kaşlarını çatı. "Bir dakika. Reena kim?"

"Annemin hizmetçilerinden biri."

Animasyonu söner. "Doğru ya. Bazen yetiştirilme tarzlarımızın ne kadar farklı olduğunu unutuyorum."

Ayaklarımı sürüyorum. Benim çocukluğum muhtemelen çoğundan daha farklıydı, ama o varlıklı soylular arasındaki eşitsizlikten bahsediyor.

ve halktan insanlar. Nick'in ailesi ya da içinde bulundukları koşullar hakkında fazla bir şey bilmesem de, krallığımızdaki bazı ailelerin diğerlerinden daha fazla mücadele verdiğini biliyorum. Kral Xenon'un ihtiyacı olanlara yardım etmek için daha fazlasını yapmasını isterdim, özellikle de hasatların kötü gitmesi ve ardından ürün fiyatlarının yükselmesiyle birlikte. Önemli görevlerle boğuşuyor olmalı, ancak tüm Aclaris ailelerinin ve çocuklarının evleri ve yeterince yiyecekleri olmasını sağlamak da önemli. Umarım odak noktası değişir yakın bir zamanda. Kendi köyümüzdeki ihtiyaçlar hakkında birkaç mektup yazmış olmama rağmen henüz bir geri dönüş alamadım. Mektupların krala ulaşip ulaşmadığı ya da bir ast tarafından okunup çöpe atılıp atılmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Abel bu garipliği böldü. "Belki de rol yapıyordu." Nick saçını deri bir iple bağlarken duraksıyor.

"Belki de kim rol yapıyordu?"

"Narrrton. En sevdiği eyril bitkileriyle küçük bir senaryoyu canlandırıyordu. Aralarında yakın bir ilişki var gibi görünüyor."

Abel kaşlarını oynatarak Nick'in tiksintiyle burnunu kıvrmasına neden oldu. "Lütfen bunu bir daha asla yapma ya da söyleme. Az önce onu kirli bir yere götürdün."

Abel omuz silkti. "Hey, adam burada tarlada çok zaman geçiriyor. Keyfini nasıl çıkardığını yargılamamalıyız. Bu biraz bir koyun çiftçisini sürüsünden birine ilgi duyduğu için yargılamak."

Nick ve Olive aynı dehşet ifadesini sergilerler. Nick önce toparlanır. "Ne oluyor be adam? Kim bir çobanı koyunlarını becermek istediği için yargılamaz ki? Hayatını yeniden değerlendirmelisin.

seçimler." Kaskı kafasına geçiriyor ve nefesinin altında *sapık bir sikiş*e benzeyen bir şeyler mırıldanıyor.

Olive avucunu kaldırıyor. "Evet, ben yokum. Bu konuşma hiç olmamış gibi davranacağım."

Abel bana doğru eğiliyor. "Nick'i sevmek lazım. Onu kızdırmak çok kolay."

Kıs kıs gülerek destek için Olive'e yaslanıyorum ve normal botlarımı çıkarmak için kaskımı yere koyuyorum. Rahatsız edici olmasına rağmen

konu, sıcaklık içimde güneşin aydınlattığı bir gül goncasının açılan ta yaprakları gibi çiçek açıyor. İşte bu. Bu tür bir yoldaşlık tam da benim istediğim şeydi.

Axton Kalesi'nde inzivaya çekilirken özlediğim şeyi. Şimdi bunu tecrübe ettiğime göre, peşini bırakabilir miyim emin değilim.

"Önce saçını yap." Olive topuz yaptığı kumral buklelerini okşuyor. "Saçına eyril yağı bulaştırmak istemediğini söylediğimde bana güven." Sa örgüme uzanıyor. "Dur, yardım edeyim."

Olive örgümü çözdükten sonra koyu renk saçlarımı parmaklarıyla tarıyor, saçımı onunkine benzer bir şekilde topuz yapmak için hızlıca çalışıyordu.

"Teşekkürler. Saçımı tamamen unutmuşum."

Maskelerimizi taktıktan sonra Olive'i eyril tarlasına kadar takip ediyorum. Nick ve Abel çoktan oraya varmış, yere çömelmişlerdi. "Yağ sapların içinde değil mi?"

Olive başını sallıyor. "Hayır. Bitki ne kadar olgunlaşırsa o kadar uzar. Ama bitkilerin toprağın hemen altındaki tabanında yağ bulunur. Bitkiler çok dolduğunda sızmaya başlarlar. Böylece bazı yerlerde gördüğünüz yağlı madde ortaya çıkar. Bu eyril."

"Eğer bu kadar tehlikeliyse, bir insan kendine zarar vermeden onu nasıl yutabilir?"

Cahilliğim Olive'i rahatsız etse de belli etmiyor. "Eyril'in orijinal gücünün çok az bir kısmına kadar seyreltilmesi gerekir. Aksi takdirde, yağ yuttuğunuzda boğazınızı yakar, sonra da midenizi eritir. ve iç organlarının geri kalanı."

Kendimi durduramadan dilimden başka bir soru dökölüyor. "Yağı yerden mi toplayacağız?"

"Hayır, o yağ lekeli. Biz-"

Abel homurdanıyor. "Bunu kirli petrolü satın alan aptallara söyle. karaborsada. İç organlarını sıvılaştırdığında ya da

büyülerini geliştirmek yerine, sadece kendilerini suçluyorlar."

"Eğer krallık bu insanlara güvenli eyril sağlasaydı, böyle bir şey olmazdı." Olive ona ters ters bakıyor. "Her neyse, dikkatlice kazmamız, kiri fırçalamamız ve yağı çıkarmak için ampullere bir şırınga enjekte etmemiz gerekiyor. Sonra da şişelere koyup Narrton'a vereceğiz." Belindeki deri keseye vuruyor. "İhtiyacımız olan şey bende."

"Al." Abel bana bir kürek uzattı. "Nasıl kazdığımı izle ve sonra benim yaptığımı yap. Fazla kiri temizleyeceğiz, yağı çıkaracağız ve sonra şişeleri dolduracağız."

Kulağa yeterince basit geliyor.

"Yine de dikkatli olsan iyi olur." Nick göz kırpmıyor. "Eğer yanlış yeri delersen, Eyril üzerine fışkırır."

Narrton'ın kızgın yara izini hayal ediyorum ve küreği o kadar sert kavırıyorum ki Eldivenlerin altında parmak eklemlerimin beyazladığı kesin. Evet, hayır teşekkürler. "Anladım."

Abel gülüyor, maskesinin altından çıkan ses biraz bozuk. "Sadece seninle dalga geçiyor. İşler öyle yürümüyor."

Nick'in kaburgalarına dirsek attım. "Pislik. Yine de dikkatli olacağım."

Bir süre sessizlik içinde çalıştık. Abel toprağı kazarken, her bir süt beyazı soğanı bulurken ve bitkiyi fırçaladıktan sonra şırıngayla sert eti delip yağlı soğanı çekerken onu taklit ediyorum.

siyah sıvı. Güçlü, topraksı kokusu, deniz ürününün aromasıyla yarışır. tatlı çürüme, bana biraz çürüyen meyveyi hatırlatıyor. İlk şişemi doldurduğumda, mürekkepli siyah sıvıyı inceliyorum ve bir şişenin ne kadar para

tek bir şişe karaborsada satılabilir. Çok, şüphesiz. Bu kadar yeter, Sanırım bu da bazı yavru kuşlar için çalmayı cazip hale getiriyor.

Biz diğer bitkilere geçerken, Nick ve Olive şişeleri deneyimlerinden kaynaklanan bir hassasiyetle dolduruyorlar.

"Burada hasat için hazır başka bitki göremiyorum." Abel ayağa kalkıp geriniyor. "Eşleşmek ister misin? Bu şekilde daha hızlı ilerleyebilir." Nick bir şişenin kapağını kapatıyor ve kabı, Abel'inkine benzer bir torbaya koyuyor.

Olive'in. "Bana uyar. Ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi."

"Lark ve ben diğer taraftan başlayacağız." Olive başıyla tarlanın uzak tarafını işaret ediyor. "Hazır mısınız?"

"Hazırım." Ayağa kalkıyorum, çömelmekten kurtulduğum için mutluyum. "Seni takip ediyorum."

Tarlanın sonunda bitkilerin arasından geçerek yere sızan siyah yağı kontrol ediyoruz. Garip bir uğultu saplardan geliyor, sanki eyril beni selamlıyor ya da uzak durmam için uyarıyor.

Uğultu bedenime sızıyor, beni görünmez bir çizgiyle kendine çekiyor. Çizgi beni ileriye, esintide dalgalanan canlı saplara doğru çekerken çevrem kararıyor.

Mırıltılar daha da yükselir. "Hey çocuklar, duyuyor musunuz..."

Yalnız olduğumu fark ettiğimde kelimeler boğazımda düğümleniyor.

On ALTINCI Bölüm

Garip uğultuyu tekrar duymak için zorlanarak hareketsiz duruyorum. Ama ses kayboldu. Müziği hayal mi ettim? Yoksa o ses sadece sapların arasından ıslık çalan rüzgar mıydı?

Müthiş. Sanki eyril hasadı yeterince ürkütücü değilmiş gibi bir de hayal gücüm bana oyun oynuyor.

Hızlanarak Olive'e katılmak için acele ediyorum.

Bir eyril bitkisinin yanında çömelmiş, yüzünü bana doğru kaldırıyor. "Tam zamanında geldin. Bu hasat için hazır."

Yanına çömelip kürekle kazıyorum, bitkiyi kesmemeye dikkat ederek.

Flighthaven'da geçirdiğim kısa süre içinde Olive'in dostluğuna değer vermeye başladım. Sanırım onu bir arkadaş olarak kabul edebilirim. Annem uçuş birliğimdeki acemilerden birinin Kamor sempatzanı bir aileden geldiğini bilseydi felç geçirirdi. Kamor'u hiç umursamadı ve Tirene'den nefret ediyor, bana sık sık babamı öldüren kanatlı canavarların hikayelerini anlatıyor.

Krallığımıza yapılan Tiren saldırıları ve onların Erkeklerin, kadınların ve çocukların katledilmesini de içeren müteakip zulümler, küçükken Leesa'ya ve bana kâbuslar gördürdü. Annemin iddia ettiği şeylerin çoğu gerçek olmaktan çok efsane gibi görünüyor, Tirenliler öldürseydi ırkımız yok olacaktı.

Herkes. Tiren ejderha çağırıcıları hakkındaki hikâyelerine inanmak da zor.

Bir insan nasıl olur da zihniyle bir ejderhayı kontrol edebilir ve bir savaş sırasında canavarları diğerlerine saldırmaya ikna edebilir? Eğer bu mümkün olsaydı, Tirenliler tüm düşmanlarını yok ederdi. Yine de buradayız.

Ama her ne kadar bana farklı olanlardan nefret etmem ve korkmam öğretilmiş olsa da, kalbimin derinliklerinde bu zihniyetin yanlış olduğunu biliyorum. Yine de, yıllar önce babamı bizden aldıkları için Tirenlilere duyduğum nefrete engel olamıyorum.

Olive omzuma dokunuyor. "Umarım iyi bir tanedir."

Gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

"Senin hayalin." Kıkırdıyor. "Umarım hayalini kurduğun şey güzeldir."

"Rüya görmüyorum. Sadece düşüncelere dalmıştım." Elindeki şişeyi doldurabilmesi için ona yağ şırıngasını uzatıyorum. "Bunun için özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Sadece Narrton'ın seni boşta görmesine izin verme." Şu anda alanda devriye gezen eğitmene başıyla selam veriyor.

"Axton, Holte, ayak sürümeyi bırakın." Narrton sidikli yorumuna buyurgan bir koklama ekler. "Pendrick ve Rummon çok daha fazla şişe doldurdu."

"Özür dilerim efendim." Narrton gölge ağacına döndüğünde şükrederek işime geri dönüyorum.

Nick ve Abel da yanımdayken, onların konuşmalarına kulak misafiri olabiliyorum. sohbet ediyorlar. Görünüşe göre zamanlarını sik şakaları yaparak ve kahkahalarla gülerek geçiriyorlar.

Olive ve ben *tanrılar* gibi bakışıyoruz.

Pek de cesaretlendirici olmayan yanıttımızdan etkilenmeyen Nick başka bir şakaya girişiyor. "Duydun mu-"

"Bence mizahı kız arkadaşına saklamalısın." Abel sanki yıllardır yapıyormuş gibi bir eyril ampulünü fırçalıyor. "Onları bizim üzerimizde yıpratmanı istemeyiz."

"Siz üçünüzün aksine o benim esprilerimi takdir ediyor," diye tersliyor Nick. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Abel dilini şaklatıyor. "Senin hassas egonu korumak için yalan söylemediğinden emin misin?"

Nick'in kaşları yeniden çatıldı. "Eminim."

Abel, Nick'i aşk hayatı hakkında azarlamaya devam ederken ben Olive'e dönüyorum. "Ailen sana sık sık yazıyor mu?"

"Ailem yazar." Gözleri parlıyor, sonra donuklaşıyor. "Keşke kuzenlerim de yazsa. Kamor'da yaşıyorlar. Ailemin anne tarafı birkaç nesil önce ayrıldı ve yarısı oraya taşındı. Biliyorum, ben Onları küçümsemem gerekiyordu ama yapamıyorum. Onlar ailem."

Kalbim sıkışıyor. Olive'in durumunda olsaydım ve Leesa taşınıyorsa, ben de aynı şekilde hissederdim. "Anlıyorum."

İç çekiyor. "Yazmama rağmen uzun zamandır onlardan haber almadım. Umarım iyilerdir."

"Belki de sadece meşguldürler."

"Sanırım bu mümkün." Düşüncelere dalıyor, sonra omuz silkiyor. "Evden hiç mektup aldın mı?"

"Henüz almadım."

Omurgamı esnetmek için doğrulduğumda, baş dönmesi başımı o kıvrılan, yolu düzleştiren fırtınalardan biri gibi döndürüyor. Bacaklarım titriyor, ve dizlerimin bükülmesini önlemek için toprağa batıyorum. Aptal zayıf büyüler. Vücudum güçlendikçe yok olacaklarını umuyorum ama bu henüz gerçekleşmedi.

Bir gölge güneşi kapatıyor. Tepemde bir şey homurdanıyor.

Bulutlar mı? Yaklaşan bir fırtına mı?

Elimi gözlerimi gölgelemek için kullanarak yukarı bakıyorum ve donup kalıyorum.

Devasa siyah bir ejderha gökyüzünde süzülüyor. Alicornlar dörderli gruplar halinde canavarı takip ediyor.

İzliyorum, içimde sessiz bir duygu karıncalanıyor, damarlarımdan parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma doğru akıyor. Sevinç... ya da belki özgürlük. Ejderha süzülürken, havadan görünen manzarayı neredeyse hayal edebiliyorum.

Çarpan dalgaların üzerinden uçmak... dalgaların yüzümü ıslatacak kadar yakınına alçalmak... pullarımı kurutmak için güneşe doğru süzülme.

Hayret ederken uçma korkumdan eser yok. Sadece göğsümde bir özlem.

"Uçmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum."

Olive'in sesi beni bu tuhaf görüntüden uyandırıyor. Ejderha alçalıyor ve bize en yakın kanadını indirerek bronz tenli ve dalgalı siyah saçlı bir biniciyi ortaya çıkarıyor. Eğitimci Thorne'un bakışları

benimkine kilitleniyor. Neşeli his kayboluyor, yerini bir farkındalık ürpertisi alıyor.

Tek kara kaşını kaldırıyor, gözlerinde bir soru. Bir dakika. Maskenin ve koruyucu giysinin altındakinin ben olduğumu biliyor mu?

El sallamak ya da elimi uzatmak gibi aptalca bir şey yapamadan diliyle, ejderhayı uzakta küçük bir nokta haline gelene kadar daha yükseğe yönlendiriyor, alikornlar da peşlerinden geliyor.

Şişelerimizi doldurmayı bitirdiğimizde sırtım ağrıyor, bacaklarım yanıyor ve ter tüm vücudumu ıslatıyor. Şişelerimizi ve teçhizatımızı bırakıp akşam yemeği için yemekhaneye doğru ilerliyoruz.

Kızarmış patates ve biberiye çatallarken yorgunluk beni sakinleştiriyor. terbiye edilmiş balıkları ağzıma atıyorum. Sahadaki zayıf büyüm bana Leesa'nın nerede olduğuna dair gizemi bir an önce çözmem gerektiğini hatırlatıyor. Vücudum iflas ederse beni Forthaven'a ya da daha az arzu edilen bir yere gönderirler ve şansımı kaybederim. Leesa'nın defterlerini karıştırmam gerek. Hâlâ Elijah'ın odasını da aramak istiyorum ama bir plana ihtiyacım var. Yakalanırsam benim için iyi olmaz. Elijah'ı düşünmek bana arkadaşının

Leesa ve kanatlar hakkında garip bir yorum.

Yanımda Abel, Nick ile iyi huylu atışmalar yapıyor. Theo da onlarla birlikte oturuyor ve arada bir iki kelam ediyor. Elijah içeri girdiğinde cümlesinin ortasında durdu ve tısladı. "O pis piç."

Olive'in kafası fırladı. "Kim? Nerede?"

"Durand. O şerefsiz yine temiz tuniğimi çaldı."

Homurdanarak Elijah'ın yemeğe doğru ilerleyişini izliyorum. dikkat eksikliği. "Nasıl anladınız? Bütün üniformalarımız aynı görünüyor."

Theo çatalını bir hışımla yere atıyor. "Ne kadar dar olduğuna baksana. Eğer o tuniği dikiş yerlerinden patlatırsa, çok kızarım. En kötüsü

oda arkadaşım."

"Sen ve Elijah oda arkadaşı mısınız?"

"Evet. Şanslıyım." Theo kendine bir hançer saplama taklidi yapıyor. "Boş zamanlarımı buradan başka bir yerde geçirmek için elimden geleni yapıyorum. Ona sadece küçük dozlarda tahammül edebiliyorum."

Bir fikir kıvılcımlanır. "Yani, Leesa'nın kayboluşuyla ilgili kanıt bulmak için odasını aramak istediğimi söylesem Yardım eder misin?"

Nick'in kaşları çatılır. Abel'la bir bakış alışverişinde bulunur. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Başka bir öğrencinin odasına izin ihlalleri-"

"Yardım etmek isterim," diye araya giriyor Theo, gözleri ıslıl ıslıl parlıyor Heyecan. "O bok kafalıyı alt etmek kadar küçük kalbimi mutlu edecek bir şey olamaz."

Ona yan gözle bakıyorum. "Ve kız kardeşimi bulmama yardım etmek istiyorsun."

Elini sallıyor. "Ah, elbette. Bunu söylemeye gerek yok. Bana sadece ne zaman ve nasıl olacağını söyle, orada olacağım."

"Teşekkürler. Sen en iyisisin."

Theo sırtıyor, yanaklarını hafif bir pembe renk kaplıyor.

Nick'in kaşlarını çatmasına aldırmadan masadakilere sesleniyorum. "Kimse biliyor mu?

Leesa'nın neden Tiren askeriyle kaçtığına dair söylentiler var?

Birisi Leesa'nın bir Tiren askerine karşı bir şeyler hissettiğine dair pis bir yorum yapmış. Kanatlar, ve bunun sadece acınası bir zihnin ürünü mü yoksa bir şey mi buna neden oldu anlayamadım."

Abel başını sallıyor. "Üzgünüm, hiçbir fikrim yok. Ben olsam bunu acınası bir zihne bağlardım."

Nick homurdanıyor, belli ki Elijah'ın odasını arama planımdan hâlâ hoşnut değil.

Theo ve Olive, Abel ile aynı fikirde olarak bu umudu ezilmiş bir üzüm gibi eziyorlar.

"Burada olduğu son hafta takıntılı bir şekilde okuduğu o kitap yüzünden." Helene, Theo'nun yanındaki banka oturuyor. Beşimiz de bakakalıyoruz. "Ne? Eğer hepiniz bu kadar Kulak zarı patlamış kör sincaplar kadar gözlemcisiniz."

Theo'nun kaşları kalktı. "Bu garip bir şekilde spesifikti. Ayrıca, oda arkadaşlarının senin gözünde ne kadar değersiz olduğu konusunda sürekli sızlandığında şok olduğumuz için bizi suçlayamazsın. Alınmak yok, Olive."

Olive hiç istifini bozmadan bir lokma ekmeği çiğnemeyi bitiriyor ve omuz silkiyor. "Alınmadım. O sert dış görünüşünün altında Helene'in gerçekten en iyi arkadaşım olmak istediğini biliyorum."

Helene'in "Rüyada görürsün," diye mırıldandığını düşünüyorum ama umurumda değil. Masanın üzerine eğildim, heyecanım derimin altında fokurduyordu.

"Hangi kitap?"

Helene sorumdan rahatsız olmuş gibi yüksek sesle iç geçiriyor. "Tirene ile ilgili olan tabii ki. Resimler vardı ve Mark Kanatlarını açmış Tirenli bir adama bakarken yakaladım onu."

Kabarcıklanma hissi genişliyor ve bacağımı sallayarak dışarı atmaya çalıştığım bir titremeye yol açıyor. Tirence. Leesa neden Tirenlerle ilgili bir kitaba bu kadar dalmış olabilir? Evde annem ve ben onunla dalga geçerdik.

Bir ejderha binicisi olmayı bu kadar çok isteyen biri için, diğer ülkeler hakkında okumaya veya haritaları incelemeye çok az ilgi duyuyordu. I Sanırım derslerinden biri ilgisini tetiklemiş olabilir, ama bir yanımda bunun bir ipucu olduğuna ikna olmuş durumda.

"Kitabın adını biliyor olma ihtimalin var mı?"

Helene gözlerini deviriyor ve peçetesiyle ağzını siliyor. "Neden, sen de Tirene aşığı olarak etiketlenebileceğin diye mi? Umursadığımdan değil," diye aceleyle ekliyor, sanki yanlış yorumlayabileceğimden endişeleniyormuş gibi. "Ve ben insanların Tirene'den ödünç aldıkları tüm unvanları hatırlamaktan sorumlu değilim.

kütüphane. Tirene'nin eski tarihi ve efsaneleriyle ilgili bir şeydi. Şimdi beni yalnız bırak."

Bu kadar çok şey paylaşmasına şaşırarak memnuniyetle kabul ediyorum ve ayağa fırlarken kimsenin onu bizimle oturmaya zorlamadığını belirtmekten kaçınıyorum. "Odada görüşürüz, Olive. Herkese iyi geceler."

Kapılar kapanmadan kütüphaneye varabilmeyi umarak aceleyle dışarı çıkıyorum.

On Yedinci Bölüm

Haritama göre kütüphane, oditoryumların bulunduğu binanın en ucunda yer alıyor. Orada, karanlık raflarla dolu küçük, loş bir alan keşfediyorum. Kır saçlı kütüphaneci sıralıyor Tezgahın arkasındaki kitapları karıştırırken bana kısa bir selam veriyor ve kütüphanenin on dakika içinde kapanacağını söyledi. Beni arka köşedeki tarih bölümüne yönlendiriyor. Raflarda Aclaris tarihi üzerine pek çok kitap var ama Kamor ya da Tirene üzerine ciltler çok az ve hiçbir Helene'in bahsettiğine yakın bir başlığa sahip değil. Hayal kırıklığına uğrayarak Tiren tarihi üzerine ince bir cilt alıyorum ve dikkatimi koruyucu kapaklı, büyük bir kitap aramaya veriyorum. Leesa'nın defterlerine yetecek kadar. Olive'in depoya girip Leesa'nın eşyalarını karıştırdığım için beni Bigley'e şikâyet etmeyeceğine güveniyorum ama Helene başka bir hikâye. Her ne kadar Beni ilk günkü kadar rahatsız etse de, yine de komutanla başımı derde sokmaktan zevk alabilir.

Kitapları gösterdiğimde, kır saçlı kütüphaneci bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. "Yatakhanelerde yemek pişirmek yasak."

Tamam. Buna nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyorum. "Eminim kütüphanede de yemek pişmiyordur."

En üstteki kitabı işaret ederken bakışları derinleşiyor. Kaşlarımı kırıştırarak aşağıya baktım. Doğru kitabı seçmek konusunda çok endişeliydim.

Başlığı hiç kontrol etmedim. *Ailenizi Sevindirecek Yüz Yılan Balığı Tarifi*.

İğrenç. Kaygan yılan balığı parçalarını zorla mideye indirmenin düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Söz veriyorum, yurtta ya da başka bir yerde yılan balığı pişirmeyi planlamıyorum. "Aslında almak istediğim kitap bu değildi." İstenmeyen bir dikkat çekmeyecek bir kitaba ihtiyacım var ve sanırım yılan balıkları hakkında rastgele bir yemek kitabı tam olarak Tam tersi.

Hemen Flighthaven'ın tarihiyle ilgili bir kitapla değiştirip tezgâha dönüyorum. "Merak ediyordum da, Antik Tiren Tarihi ve Efsaneleri üzerine bir kitabınız var mı?"

Kütüphaneci tezgahın üzerindeki bir kutuya doğru ilerler, kapağını kaldırır ve içindeki kağıtları karıştırmaya başlar. "Var, ama başka bir çoktan ödünç almışlar. Son iade tarihini kaçırmışlar. Bir bildirim göndermem gerekecek...oh." Yüzünde asık bir ifadeyle işaret parmağıyla kâğıda vuruyor.

"Bir sorun mu var?"

"Evet. Bu kitabı ödünç alan öğrenci artık aramızda değil. Umarım eşyalarını incelemeyi bitirdiklerinde iade edilir, ama o zamana kadar yapabileceğim bir şey yok."

"Yine de teşekkürler."

Helene yalan söylemiyordu. Leesa'da bu kitap vardı. Diğer eşyalarıyla birlikte kutuda olmadığını zaten biliyorum, peki nerede olabilir? olabilir mi?

Odaya döndüğümde duş malzemelerimi alıp aceleyle ortak banyo odasına gidiyorum. Kulak misafiri olduğum iki yavru Elijah'la olan tartışmamın dedikodusunu yapanlar zaten oradaydı. Bana meraklı bakışlar atıyorlar ama ben hançerimi elimden bırakmadan ve yaklaşan belaya karşı kulaklarımı dört açarak duşuma doğru koşarken hiçbir şey söylemiyorlar.

Dönüş yolunda Helene ve Olive'in yanından geçip Duşlar. Helene her zamanki gibi Olive'in birkaç adım önünde yürüyor, omurgası sanki biri sırtına metal bir çubuk sokmuş gibi sert. Olive onu takip ederken gözlerini kapatıyor ve dilini çıkarıyor.

Gülümseyerek aceleyle odamıza giriyorum, malzemelerimi kaldırıyorum, havlumu kuruması için asıyorum ve sonra yatağın altında Leesa'nın defterlerini arıyorum. I

Birini çekip çıkarın, Flighthaven tarih kitabının koruyucu kapağını çıkarın ve kılığı defterin üzerine yerleştirin, sonra Flighthaven kitabı yatağın altında.

Görev tamamlandı. Şimdi Leesa'nın defterlerinde işe yarar bir şey olup olmadığına bakacağım.

Yatağa yerleştim ve okumaya başladım. Kız kardeşimin tanıdık, dağınık karalamalarını görünce kalbime kramplar giriyor. Notlar şöyle başlıyor

ve Leesa'nın el yazısının çözülmesinin zorlaştığı noktalarda adımlarım yavaşlıyor. Helene içeri giriyor ve odanın kendi tarafına çekilmeden önce bana şöyle bir bakıyor.

"Bunun yerine vatansever bir kitap seçerek kız kardeşinin izinden gitmemeye mi karar verdin?"

Sesi beni ürkütüyor. Diğer her gece beni görmezden geliyordu, bu yüzden neden bu eğilimi bozmaya karar verdiğinden emin değilim.

"Birden fazla şeyle ilgilenemez miyim?" Sadece yılanbalığı tarifleri değil. "Leesa'nın okuduğu kitap kütüphaneye iade edilmemiş."

Helene gardırobunun kapısını kapattı ve yastığını düzeltti. "Beni şaşırtmadı. O kitap konusunda tuhaftı. Başka kimsenin eline geçmesin diye bir yere saklamış olması beni şaşırtmazdı."

Beynim dönüyor, Helene'e bakıyorum. Leesa da bir şeyler saklamayı severdi. Evde. Genellikle kişisel şeyler, örneğin bir günlük ya da takmamı istemediği özel bir kolye. Bu bir çeşit oyuna dönüştü. yeni saklanma yerleri buluyor ve ben de onları avlıyorum. Helene bunu nereden biliyor ki?

Helene kendi kitabını açıyor ve benimle göz göze gelmeyi reddediyor. Sözlerinden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Belki de züppe oda arkadaşım Leesa'yı söylediğinden daha iyi tanıyordu.

Olive fırlayarak odaya giriyor, elindeki malzemeleri yere atıyor ve yatağına uzanıyor. "Aman Tanrım, çok yorgunum. Kendimi çok kötü hissediyorum.

Üç gün boyunca aralıksız uyu."

Belki de telkinin gücüdür, ama yorgun olduğunu söylediği anda bedenim uyumak istiyor ve göz kapaklarım ağırlaşıyor. Kapatıyorum. defteri alıp yatağımın uzak tarafına, meraklı gözlerden uzak bir yere koyuyorum.

Uykuya dalarken, yapılacaklar listemi gözden geçiriyorum. Elijah'ın odasını aramalıyım. Leesa'nın defterlerine bakmayı bitir. Deneyin

Tirene'deki kayıp kitabı bulmak için. Ve dördüncü bir şey daha var... ejderhalar! Torno, Leesa'nın ejderha hayranlığından bahsetmişti. Onlara nasıl yaklaşacağımı bulmalıyım. Ejderhalara rastlayacağımdan şüpheliyim.

ama Thorne'un tuhaf yorumundan sonra şimdiden onları merak etmeye başladım.

Zihnim sürükleniyor. Çok geçmeden süzölmeye başladım. Görünmez bir varlık beni takip ediyor, ama ne olduğunu görmek için her döndüğümde, yağlı siyah duman oradaki her neyse onu gizliyor.

Nefesim kesiliyor.

Tam o mürekkepli dumanlar havayı yalayıp bana yaklaşıpken, önüme bakıyorum ve canavar -insan mı?

Titreyerek Zephyr'in üzerinde kalmak için mücadele ediyorum. "*Uç!*" Onu botlarımla dürtüyorum.

Kalın bariyerlerine rağmen sapların *arasından* vızıldayarak *geçiyor*.

Yırtık yapraklar etrafımda uçuşuyor. Saplar devriliyor, bacaklarıma dolanıyor ve beni Zephyr'den çekmek için çekiştiriyor.

Nefesim kesiliyor.

Ölümcül bir çığlık duyuluyor.

Arkamızdaki takipçi hızla yaklaşıyor, mürekkep gibi, kıvrımlı dokunaçlarıyla uzanıyor. Çığlığı sapları ve toprağı sarsıyor ve varlık yaklaştıkça üzerime soğuk bir korku çöküyor, beni tutuyor Tutsak.

Ziva, kurtar beni!

Zephyr'i güneşe doğru uçması için yönlendiriyorum.

Dallar kayboluyor ve dünyayı aşılmaz bir karanlığa gömüyor.

Bu sefer daha yüksek bir çığlık. Evren etrafımızda titriyor. Uzaklarda bir yerde Leesa çığlık atıyor.

Koyu, yağlı duman geri dönüyor ve beni kara bir buluta boğuyor. Varlık burnuma doğru kayıyor. Ağzımın içine. Boğazımdan aşağı kayıyor ve içime doğru sızıyor, kanımın yerini iğrenç bir balçık alıyor. Ben yok olana kadar acı damarlarımda dolaşıyor. Benden geriye kalan tek şey çaresizlik olana kadar.

Daha fazla değil.

Zephyr kükrüyor, babamın öldüğü zamanki gibi beni eyerden fırlatıyor.

Zonklayan, uğuldayan bataklığa doğru dalıyorum ama bu sefer düşerken korkuyla rahatlama birbirine karışıyor.

Artık yok. Artık yok.

Çıglıklarım havayı dolduruyor. Uzakta bir ejderha kükrüyor.

Yere çakılmadan önce bir sarsıntıyla uyandım, ter içindeydim. göğüslerimin arasından akıyor. Kükreme kulaklarımda yankılanıyor ve o kadar çok titriyorum ki yatak sallanıyor. Sürekli yanan ışıklar Olive ve Helene'i ayakta, pencereden dışarı bakarken gösteriyor ve ben olmadığımı fark ediyorum. Tüm bina sanki bir dev uzanmış da yumruklarının arasında temeli sarsıyormuş gibi sallanıyor.

Koridorda kapılar açılıp kapanıyor. Çizmeler ahşap zemine vuruyor ve şaşkın sesler yanımdan geçip gidiyor.

"Neler oluyor?" Kendimi yataktan dışarı attım ve botlarımı aldım. Duş olayından sonra Flighthaven'da uyumaya başladım. Pijama çıkarmış ve hafif tunik ve pantolon karışık bir toplulukta görülebilecek kadar iyi.

Olive pencereden uzaklaşıyor. "Emin değilim ama sanırım dışarıda bir şey düşmüş olabilir."

Kapıyı açıyorum. "Deprem olmadığına emin misin? Bu kadar büyük bir güçle ne çarpabilir?"

"Büyük bir şey," diyor Helene, biz koridorda ilerlerken.

Diğer yavruları takip ederek merdivenlerden iniyor ve ön kapıdan çıkıp serin gece havasına giriyoruz. Bağırان eğitmenler ve personel, koridorun uzak tarafındaki bir noktaya doğru koşuşturuyor.

Eğitim alanı, sürekli parlayan fenerleri ve meşaleleri yolu işaretliyor. Karmaşanın olduğu yere yaklaştıkça midemde bir çukur açılıyor ve başım sanki biri kafatasımı çekiçle kırmış, açmış ve acıyı itmiş gibi çarpıyor.

İçeride.

Bacaklarım sallanıyor ve tökezliyorum. Gözlerimin önünde, etrafımdaki her şey değişiyor. Olive yere düşmeden önce dirseğimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor.

"Teşekkürler." Onun hızlı refleksleri olmasaydı, o zayıf büyü beni yere sererdi.

"Sorun değil."

Kolumu tutmaya devam ediyor, bunun için minnettarım. Baş dönmesi devam ediyor ve başımdaki ağrı geçmiyor. Önümüzdeki insanlar yavaşlamaya başlıyor. Nefesler ve hıçkırıklar havayı dolduruyor. Acaba ben Halüsinasyon görüyorum, çünkü önlerinde karanlık bir dağ yükseliyor ve uçurumların daha geride olduğunu biliyorum.

Sonra şekil netleşiyor ve ciğerlerim çalışmayı bırakıyor. Dağ falan değil. Bu bir-

"Ejderha," diye fısıldıyor Olive.

Bir ejderha. Eğitim alanımıza bir ejderha düştü. Ama nasıl? Neden?

Ne yaptığımın farkına varmadan yavruları itmeye başladım, Ani ve keskin bir yaklaşma ihtiyacının üstesinden geldim. Kirli bakışları görmezden gelerek, bir şeylerden kurtulana kadar ilerlemeye devam ediyorum.

öğrenci kalabalığı. Suratsız Torno bir kenarda durmuş, silah eğitimcim Celeste Dawson ile konuşuyor. Herkes sadece hiçbir şey yapmadan duruyorlar ve ben nedenini anlamıyorum.

Ejderhanın çektiğı acıyı göremiyorlar mı?

Çılgına dönmüş bir halde, yardım edebilecek birini bulmak için etrafıma bakıyorum ve çimlerin üzerinde yürüyen tanıdık, uzun bir figüre takılıyorum. Bir boğuk bir hıçkırıkla ona doğru koştum ve kolunu kavradım. "Lütfen! Onu bu ıstıraptan kurtarmalısın. Acı çektiğini anlayamıyorlar mı?"

Thorne'un gözleri açılıyor. Beni ciddiye alıp doğruca ejderhaya yöneldiğinde ve bir avucunu canavarın büyük başını salladı ve kasvetli bir ifadeyle Torno'ya dönmeden önce birkaç dakika bekledi. "Hâlâ hayatta ama zar zor. Birinin hava zıpkını getirmesi gerekiyor."

Torno ejderhanın yüzüne bakıyor. "Oh, ama emin misin? Eğer hâlâ hayattaysa, belki de-"

Thorne sertleşir. "Hayır. Bacakları ezilmiş ve muhtemelen iç hasarı var." Dikkati Eğitimcim Dawson'a kayar. "Düşmeye başladığında ne kadar yukarıdaydınız?"

Silah eğitimcim yüzünü buruşturur. "Yüksekte. İç kanaması olmaması mümkün değil. Hayatta olmasına bile şaşırdım."

Kadın titriyor ve Thorne onun elini sıkıyor. Bakışlarım bu jesti odaklanıyor. Onu teselli mi ediyor? *Thorne mu?* Huysuz uçuş öğretmenim gerçekten de insanları nasıl teselli edeceğini biliyor mu?

Neden dokunan ellerine takıldığımı bilmiyorum ama gözlerimi ayıramıyorum. Belki de şoka giriyordum.

Torno, Dawson'ın omzunu okşuyor. "Hava elementali olduğun için şanslıyız, yoksa sen de onun yanında olurdun."

Eğitmenin ifadesi sıkışıyor ve boştaki elini Dawson'ın omzuna bastırıyor. elini karnına götürdü. "Lütfen bana hatırlatma. Hava büyüsüyle bile, zamanlamayı yanlış yapsaydım ölmüş olurdum."

Sonunda Thorne Dawson'ı serbest bırakır. "Hava zıpkını mı?"

Torno parmaklarını şıklatır. "Ah, doğru ya. Bakalım kim yardım edebilir."

Komutan yardımcısı bu görev için kime güveneceğine karar vermekte zorlanıyormuş gibi bir o yana bir bu yana bakar ve Thorne'un homurdanmasına neden olur.

"Sikerim böyle işi."

Ejderhaya doğru ilerleyerek hayvanın gözlerinin arasındaki pulları okşar, yüz hatlarına keder kazınmıştır. Kulağına fısıldamak için eğiliyor. Bitirdiğinde başını eğiyor, elleri iki yanında yumruklar halinde kıvrılmıştı. Bir an sonra, sağ elinde şimdiye kadar gördüğüm en büyük buz mızrağı beliriyor. Hiç tereddüt etmeden mızrağın ucunu ejderhanın gözüne ve beyninin derinliklerine saplıyor.

Şaşkın fısıltıları duymazdan gelen Thorne, ejderhanın kalbinin durduğundan emin olmak için kontrol eder. Göğsü inip kalkıyor ve başını eğiyor.

kafasını bir kez daha çevirdi. Bana doğru geri geliyor. Bakışları yüzümde belirdiğinde gözlerindeki spekülative parıltı, kalabalığa hitap ederken bir parıltıya dönüşüyor. "Tüm öğrenciler için gösteri bitmiştir. Odalarınıza geri dönün. Hemen. Yirmi saniye içinde çirkin suratlarınızdan herhangi birini görürsem, önümüzdeki üç hafta boyunca hayal ettiğim cezayla karşı karşıya kalacaksınız. Gidin!"

Etrafımda yavru kuşlar dönüp duruyor ve kaçıyorlar. Ben de Bir kız öğrencinin Thorne tarafından cezalandırılmanın eğlenceli olabileceğine dair yorumuna kulak misafiri olma talihsizliğini yaşıyorum, ancak yine de diğerleriyle birlikte kaçtığını fark ediyorum. Tehdidini dikkate almayıp yerinde kalacak kadar aptal olan tek kişi benim.

Bakışları bana dönüyor. Gerginlik dudaklarını düzleştiriyor ve geniş omuzları biraz yuvarlanıyor. Dikkati yanaklarıma kayıyor ve parmaklarımı onlara dokunmak için kaldırdığımda ıslak olduklarını görüyorum.

"Teşekkür ederim." Boğuk bir fısıltı boğazımdaki düğümü aşır geçiyor.

Gözlerinde duygu parlıyor ve başını eğerek bana ejderhaya da aynı jesti yaptığını hatırlatıyor. Bir jest Saygı, belki?

Doğrulduğunda dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. Elleriyle kışkırtıcı bir hareket yapıyor. "Benimle daha uzun süre takılıp kalmadan önce beş saniyen var."

İkinci bir hatırlatmaya gerek duymadan dönüp yurtlara doğru kaçıyorum.

On Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah, şafak gökyüzünde süzülürken ahırın dışında bekliyorum, yükselen güneş yeni bir günü müjdelemek için karanlığı uzaklaştırıyor. Burada hiçbir yaşam belirtisi görmüyorum. Hiçbir alikorn dışarıda değil

henüz padokta ve muhteşem, karamsar bir eğitmen yok.

Duvara yaslanıp esniyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum. Ejderha öldükten sonra dün gece zor geçti. Uykusuz uyudum, birden fazla uykudan uyandım.

Açıklanamaz bir kıyamet duygusu ile tüketilen bir başlangıçla bir rüya. Sabah çok çabuk geldi.

Anlar geçti, sonra dakikalar... hala Eğitmen Thorne yoktu.

Dersimizi mi unutmuştun? Fazla mı uyudun?

O piç kurusu, ben kendimi dışarı attıktan sonra uyumuyor olsa iyi olur. yataktan. Eğer beni ekerse, kahvaltıdan önce kestirmek için doğruca odama döneceğim.

Zihnimde dün geceki yüzü ve ejderhanın acısına buzlu bir mızrakla son vermeden önce ne kadar kederli görüldüğü canlanıyor ve öfkem azalıyor. Bu odada uyumayı hak eden biri varsa

Sabah, bu o. O ve Eğitmen Dawson. Onun elini nasıl sıkıldığını hatırlıyorum ve birlikte yatıp yatmadıklarını merak ediyorum. Benim midem çalkalanıyor ve sinirliliğim bir kez daha artıyor.

Bir alikorn kişniyor ve biri cevap olarak mırıldanıyor. Ahırın içine belli belirsiz bir adım atıyorum ve kalp atışlarım hızlanarak duruyorum.

Thorne çoktan geldi.

Thorne'un üzerinde standart üniforması yerine ince bir Vücutuna tam oturan ve altında saklı etkileyici kasları vurgulayan beyaz gömlek. Sırtı bana dönük olduğu için yaklaştığımda beni görüyor ve elini uzatmak için eğilmesini izliyorum. bir alicorn'un bacağından aşağı. Nick'in geçen gün sınıfta bindiği koyu doru yaratık, Thorne'un dokunduğu uzvu kaldırarak kocaman toynağını avucunun içine almasına izin veriyor.

Ağzım kurduğunda, eğitimcinin çok sert, inanılmaz derecede ince kışını yakından görebiliyorum.

Bakmayı kes. Başka bir şeye bak. Bunun dışında herhangi bir şeye.

Dikkatim şu anki manzaraya yapışmış durumda. Bir kez daha, büyüme çağımdaki tüm o inzivanın beni en yakındaki seksi erkeğe takılan şehvet düşkünü bir aptala dönüştürüp dönüştürmediğini merak ediyorum. Olive ve Leesa kıs kıs güler ve bana bunun yanlış bir şey olmadığını söylerlerdi.

ama ben katılmıyorum. Uçuş eğitimcime bakmaktan kendimi alıkoyamıyorsam bir şeyler çok yanlış demektir.

Böyle devam ederse onu süzmeyi yeni hobim olarak sınıflandırmam gerekecek.

İtiraf etmek istediğimden daha fazla çaba sarf ederek dikkatimi eğitimcinin arkasından çekip elindeki metal alete odaklıyorum. Bir tarafında kör bir kanca, diğer tarafında ise küçük bir fırça var. Thorne kancalı ucu toynağa saplanmış yabancı bir nesneyi çıkarmak için kullanıyor.

Alikorn, metal hassas bir noktaya çarptığında gerilerek başını sallıyor.

"Sakin ol, Solara. Taş çıktığında kendini daha iyi hissedeceksin."

Thorne'un gırtlaktan gelen gürültüsüyle yatışmış gibi, Solara sakinleşerek Thorne'un taşı nazikçe çıkarmasına izin veriyor. Thorne rahatsız edici taşı çıkarıp cebine koyduktan sonra, alikornun toynağını yere indiriyor ve boynunu ovmak için doğruluyor.

Alikorn, ağzıyla onun omzunu dürtüyor.

Huysuz eğitimcinin şefkatli tarafına attığı bu bakışla olduğum yere çakıldım kaldım. O ana kadar, hiç görmediğim bir tarafı. var olduğunu fark ettim. Kalbim yumuşuyor ve böyle pısırik davrandığım için onu azarlıyorum. Thorne hayvanlara şefkat ve özenle davranıyorsa ne olmuş yani?

Takdire şayan bir özellik, onun tam bir pislik gibi davrandığı onca zamanı mazur göstermez.

Yutkunuyorum, kişisel bir şeye burnumu soktuğum hissine kapılıyorum. "Günaydın."

Thorne tatlı tatlı arkasını dönüyor. Döndüğünde nefesim kesiliyor. Beyaz gömleğin arkadan görünüşü güzeldi ama önden görünüşü şovu çalıyor. Giysi sanki onun için özel olarak dikilmiş gibi göğsünü sarıyor, her çukur ve çıkıntıyı vurguluyor.

Bakışlarım karnının üst kısmına kayıyor. Biraz daha aşağıya. Pantolonunun bel bandına ulaştığında Thorne boğazını temizliyor. Başımı kaldırıyorum ve yanaklarımda bir sıcaklık oluşuyor.

Öldür beni şimdi. Flighthaven'in en huysuz eğitmeni beni onun paketini incelerken yakaladı.

Dudaklarında bir eğlence belirtisi beliriyor ama bu neşe belirtisi göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor. Okunamaz bir ifade takınarak konuşmadan beni izliyor. Yoğun gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Bu inceleme beni kıvrandırıyor ve kızarıklığım büyüyerek boynuma doğru ilerliyor.

O tek kelime etmeden geçen dakikalar uzadıkça, utancım kızgınlığa dönüşüyor.

"Ne, şimdi de bana sessiz muamele mi yapıyorsun? Çok olgunca. Kelimelerini kullan lütfen."

"Sana üç tane vereceğim." Sağ yumruğunu kaldırıp tek bir parmağını uzatıyor. "Pitchfork." Başka bir parmak ilkin katılır. "Oyalar." Üçüncü parmak havaya kalkıyor. "Şimdi."

Son kelimeyi homurdanarak söylüyor ve ben bu sefer onu kızdıracak ne yaptığımı merak ediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, her zamanki pislik haline dönüşünü rahatlatıcı bulmalıyım. Onun daha yumuşak tarafına tanık olmak çok kafa karıştırıcı... ve

Tehlikeli olacak kadar cazip. Özellikle de dün gecedan sonra.

Ölen ejderhayı hatırlatması dilimin ucundaki iğneleyici cevabı öldürüyor. Tartışamayacak kadar yorgun ve üzgünüm, eminim o da öyledir. Onu daha fazla kızdırmanın bir anlamı yok. Bunun yerine başımı sallayarak cevap veriyorum.

Solara'nın boş ahırından başlayarak işe koyuluyorum. Yaba derime sürtünüyor, zaten parmaklarımı ve avuç içlerimi kaplayan kabarcıkları tahriş ediyor. Elimden gelenin en iyisini yaparak acıyı görmezden geliyorum.

her durakta. Dördüncü duraktaydım ki, tahtadaki bir kıymık sapı takılıyor ve bir kabarcık yırtılıyor. Kızgın acının patlaması keskin bir nefes almama ve rahatsız edici aleti bırakmama neden oluyor.

"Bir bakayım."

İrkilerek başımı kaldırdığımda kendimi eğitimcimle yüz yüze buluyorum. "Neye bakacaksın?"

"Elini." Sağ bileğimi kavıyor ve Solara'ya gösterdiği nezaketle avucumu inceliyor. "Neden bana ellerinin kıyma makinesiyle kavga etmiş gibi görüldüğünü söylemedin?"

Omuz silkiyorum, öfkem alevleniyor. "Kıyma makinesiyle ne kavgası kıyma makinesi gibi görünüyor. Ayrıca, bu beni burada çalıştırma sebebinin bir parçası değil mi? Bana bir ders vermek için mi? Yüksek ve kudretli bir soyluya ağır işlerde acı çektirmek için mi? Aldığım yaraların seni mutlu edeceğini düşündüm."

Nefesi dişlerinin arasından tıslıyor. "Hayır, Düşes. Kanayan ellerini görmek beni hiç mutlu etmiyor. Ve ben zaten ahır temizlemenin bir ceza olmadığını söylemiştim." "O

zaman neden bana yaptırıyorsun?"

"Çünkü güvenli bir ortamda alikornlara tekrar tekrar maruz kalmanın korkunu daha hızlı yenmene yardımcı olacağını umuyorum!" Burnunun kenarını sıkıyor ve kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyormuş gibi başını geriye eğiyor.

"Eskiden atlardan çok korkan birini tanıyorum. Çocukken bir tanesi şaha kalkıp göğsüne tekme atmıştı ve ondan sonra atlara yaklaşmayı reddetti. Korkusunu yenmesi gerektiğine karar verdiğinde, onu uzaktan atları izleyerek başlattık. Bir kez

Bu konuda rahattı, panik yapmadan onlara dokunabilene kadar mesafeyi kısalttık. Sonunda ata binebildi."

Üzüntüyle enseme ovuşturdum. "Oh." "Evet. *Oh.*"

Vicdanım sızlıyor. "Şimdi kendimi göt gibi hissediyorum." Elini kaldırdı. kaşlarını aynı fikirdeymiş gibi kaldırıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Omuz silkiyor. "Deneyene kadar bilemeyiz."

"Bekle... arkadaşının uzaktan başladığını söylemiştin. Daha yavaş olması daha iyiye neden şimdiden alikornlara dokunmak ve binmek zorundayım?"

"Çünkü Düşes, zaman lüksümüz yok. Yapabilirsin Sınıf arkadaşlarınız şüphelenmeye başlamadan önce sadece bu kadar sık sınıf atlayabilirsiniz ve şimdi tacizin kötü olduğunu düşünüyorsanız, ne kadar kötü olduğunu hayal edin Durand gibi biri öğrenirse ne olur bilmiyorum. Daha da önemlisi, en yetenekli uçucular için bile tehlikeli olabilecek yaklaşan deneme için seni uçmaya hazırlamaya çalışıyorum. Yani korkunu ne kadar çabuk yenersen, seni yerden kazıma ihtimalimiz o kadar azalır."

Gözlerim açıldı. Toplantımız sırasında Bigley yaklaşan bir duruşmadan bahsetmişti. Unuttuğuma inanamıyorum. "Ne zamandı?"

"Beş haftadan biraz daha az bir süre sonra."

Cevabının beni neden hayal kırıklığına uğrattığını kimse tahmin edemez. Ben zaten biliyordum. Bigley söyledi. Yalnız, beş hafta çok kısa bir süre. O zamana kadar Leesa'yı bulamazsam ne olacak? Mahkemeye çıkmamak için yine de gidecek miyim? Yoksa kalıp, Thorne'un çok hoş bir şekilde detaylandığı gibi, kimsenin kırık bedenimi yerden kazımak zorunda kalmaması için dua mı edeceğim?

"Ellerine bir bakayım." "İyiler."

Çiğ etimi incelemek için parmaklarımı geriye doğru sıyrıyor. "İyi değiller."

"Yarın için eldiven bulacağım." Elimi onun elinden çekip kurtarıyorum. "Bitirsem iyi olacak."

"Sen çok inatçısın..."

Ahırdan dışarı çıktı. Tiradının geri kalanını anlayamıyorum ama birkaç kez küfrettiğinden oldukça eminim.

Başımı sallayarak yabayı elime alıyorum ve temizliğe devam ederken yüzümü buruşturuyorum. Birkaç dakika sonra ayak sesleri koridorda gümbürdüyor ve Thorne yeniden yanımda beliriyor. "Onu yere bırak."

Havlarcasına verdiği emir beni sinirlendirdi. Onu görmezden gelerek kirli samanları toplamaya devam ediyorum.

"Görüyorum ki dinlemek senin güçlü yanlarından biri değil."

Gözlerimi kısarak dönüp ona bakıyorum. "Görüyorum ki görgü kurallarına uymak seninkilerden biri değil."

Çenesi büküldü. "Bırak onu... *lütfen*."

"*Lütfen*" boğuk bir ses, sanki biri zorla ağzından almış gibi. Bu kelimeyi en son ne zaman kullandığını merak ediyorum. Almak

Yabayı duvara dayayarak bir gösteri yapıyorum. "Acıdı mı?"

Thorne burun deliklerini açarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Benim Sinirler bir uyarı çılgılığı atıyor ve duvara çarpana kadar geri çekiliyorum.

"Beş dakika." Alçak sesi tehditkâr, beni kafese kapatırken Kollarını başımın iki yanına yerleştiriyor. Kulağıma yaklaşıp fısıldıyor. "Sadece o sinir bozucu çenenin beş dakikalığına kapatmanı istiyorum. Bununla başa çıkabilir misin?"

O kadar yakınımda duruyor ki naneli nefesi tenimi sıyrıyor. Deri ve sabunun baş döndürücü kokusu duyularıma saldırıyor ve vücut ısını hissedebiliyorum. Bu küçük hakimiyet gösterisi beni korkutmalı ya da kızdırmalı. Yapmaması gereken şey ise beni duvardan itmeye teşvik etmek.

Vücutlarımız birbirine değene ve dudaklarımız birbirine değene kadar başını aşağı çekene kadar. Bu, tenimin her yerinde bir karıncalanma patlaması yaratmamalı ya da karnımın derinliklerinde bir ateşi tutuşturmamalı.

Bedenimin beynime karşı isyan etmeyi bırakması gerekiyor.

Aramızdaki gerginlik çatırdıyor. Cevap vermeye başladım, daha iyisini düşündüm ve bunun yerine başımı salladım. Geri adım atıyor ve bir anlık bir

Hayal kırıklığı yerini rahatlamaya bırakıyor. Şimdi gitmesi daha iyi. Üzerimdeki etkisini fark etmeden ve günlerimin geri kalanını derin bir çukurda saklanarak geçirmek zorunda kalmadan önce.

"Güzel." Cebine uzanıyor, küçük bir teneke kutu çıkarıyor ve kapağını açıyor. "Elini uzat."

Tereddüt ettim. Bu tavrımdan sonra yarama tuz basmasından korkuyorum. "Neden?"

İçini çekerek bir parça şeffaf merhem alıp parmağını büküyor. "Daha bir dakika bile olmadı."

"Özür dilerim." Kelime bir fısıltı. Sabrını kaybetmemesi için itaat etmemin daha iyi olacağına karar vererek avucumu uzatıyorum.

Merhemi bir kabarcığa sürüyor ve ben sarsılıyorum. Kahretsin. Sanki biri avucumu kızgın bir demirle dağlamış gibi. "Kıpırdama. Bir süre sonra daha iyi hissedeceksin. ikinci."

O ellerimle ilgilenirken ben de yüzünü inceliyorum. Çalışırken konsantrasyon içinde kaşları çatılıyor. Bu kadar yakından, çenesindeki yara izi açıkça görülebiliyor, beyaz çizgi yaklaşık iki santim boyunca uzanıyor. Yaraya neyin sebep olduğunu merak ediyorum. Bir hançer mi? Bir pençe mi?

Bir tutam gevşek saç yüzüne düşüyor ve yağlı avuçlarım beni bu saç telini kulağının arkasına sıkıştırmaktan alıkoyan tek şey oluyor.

Tekrar cebine uzanıyor, gazlı bez ve bandaj çıkarıyor. "Bakmak kabalıktır."

Çenem düştü. Bunu nasıl söyleyebiliyor? Bana bakmıyor bile. Bakışlarım onun beni etkili ama şaşırtıcı bir şekilde bandajlamasını izlemek için eğiliyor.

nazik eller. "Çok fazla yara sardınız mı? Ne yaptığınızı biliyor gibisiniz."

O kadar uzun süre tereddüt ediyor ki, cevap verdiğinde şaşıyorum. "Askerlerle seyahat ederek çok zaman geçirdim, bazen uzak bölgelerde. Her zaman yakınlarda bir doktor bulunmuyordu, bu yüzden çeşitli yaraların nasıl tedavi edileceğini öğrendim."

"Hiç evinizi özlediğiniz oluyor mu?"

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Biliyorum. Uzun zamandır uzaktaydım ve ne kadar özlediğimi merak etmekten kendimi alamıyorum.

Yıllar boyunca özlediğim ya da işlerin nasıl değiştiğini."

Sesindeki özlem kalbimi sızlatıyor. "Yakında tekrar dönme şansın olacak mı?"

Tereddüt ediyor. Bakışları işine dönmeden önce yüzüme yöneliyor. "Umarım öyle olur."

Bandajlı avucumu koluna koyup sıkıyorum. "Ben de öyle umuyorum."

Gözleri elimde oyalanıyor. Sert yüz hatları bir an için yumuşuyor. bir gölge yüz ifadesini geçmeden önce. Doğruldu ve tekrar uzaklaştı. "Bitti."

Aramızdaki fazladan mesafe ciğerlerimdeki gerginliği biraz daha gevşetiyor. Yaptığı işi inceliyorum ve ellerimin artık zonklamadığını fark ediyorum. "Merhem için teşekkür ederim. Yarın eldiven getireceğim."

Başını sallıyor. "Bana teşekkür etme. Başlarken eldiven vermeyi unutmamalıydım. Bugünlük bu kadar temizlik yeter. Ellerin dinlenmeye ihtiyacı var."

İlk defa kaşlarını çatması beni rahatsız etmiyor. Bana yönelik olduğunu sanmıyorum.

Eyerli bir Zephyr'in beklediği koridorun sonuna ulaşıyoruz.

"Hazır mısın?" Thorne soruyor.

Alikorna her an patlayacakmış gibi bakıyorum. "Hayır, ama yine de yapalım."

Uçuş öğretmenim onaylıyor. "İyi cevap."

İri elleri belime dolanıyor ve bir kediye kaldırmak için harcadığım zahmete benzer bir zahmetle beni eyere kaldırıyor. Gerginleşiyorum ve dizginleri kavıyorum. Dizginlere uzanarak Zephyr'in bağlarını çözdü. Alikorn Thorne'un hızına uymak için yavaş ve sabit adımlar atarken, ben nefes almaya konsantre oluyorum.

Sakin ol. Kötü bir şey olmayacak. Bunu yapabilirsin.

Thorne Zephyr'i ahırdan geçirip padoklardan birine doğru götürüyor. "Şimdiye kadar her şey yolunda mı?"

"Elbette. Eğer senin iyi tanımın her bir saniyede değil de sadece birkaç saniyede bir kendimi eyerden atmayı düşünmemse."

"Bu yine de bir ilerleme."

"Doğru." Dikkatimi dağıtacak bir şey arıyorum. Aklımı altımda zıplayan dev kanatlı canavardan uzak tutacak herhangi bir şey. "Şu son ejderha

Gece. Sence ne oldu? Yaşlı mıydı? Ejderhaların genellikle yüzlerce yıl yaşadığını sanırdım."

Yüz ifadesi karardığında konuyu açtığıma pişman oldum. "Yaşarlar ve o yaşlı değildi. Genç değildi ama bahse girerim henüz elli yaşında da değildi."

"Hasta mıydı? Ejderhalar hastalıklara karşı duyarlı mıdır?"

Thorne başını sallar. "Genelde değil, hayır. Yüksek vücut sıcaklıklarıyla ilgili bir şey çoğu hastalığın tutunmasını engelliyor gibi görünüyor."

Bu omuzlarımdaki gerginliği biraz azaltıyor. En azından ben Hastalığın aerie'deki diğer ejderhalara yayılabileceğinden endişelenmeye gerek yok. "Ne o zaman? Bir ejderhanın ejderhalıktan düşmesine ne sebep olabilir?

gökyüzü?" Bu arada, uçma korkuma hiç iyi gelmedi.

Dümdüz önüne bakarak göğsünü ovuşturuyor. "Bu çok güzel bir soru. Keşke bir cevabım olsaydı."

Ben de isterdim. Çarpışmanın oluşturduğu kraterde kıpırdamadan duran o devasa bedenin anısı kalbimi parçalara ayırıyor. Herhangi bir Bir hayvanın bu şekilde ölmesi üzücü olurdu, ama bir şekilde

bir ejderha olması acıyı çok daha kötüleştiriyor. Görkemli ejderhaların gökyüzünde nasıl süzöldüklerini ve zekâlarının bir ejderhaya nasıl rakip olduğunu düşünene kadar aşırı tepkim tuhaf görünüyordu. insanlar gibi. Onlar da ömür boyu çiftleşiyor ve yavrularını büyütürken büyük özen gösteriyorlar.

Leesa'nın onlara olan takıntısını daha iyi anlamaya başlıyorum. Belki de Axton ailesinde ejderha sevenler vardır.

"Nereden biliyorsun?"

Bu soru beni hayallerimden kopardı. "Neyi nasıl bildim?"

"Ejderhanın hâlâ hayatta olduğunu ve acı çektiğini mi?"

"Yani, çok açık değil miydi?"

Zephyr'in ağzını okşuyor. "Belli ki herkes için değil, yoksa başparmaklarını kışlarına sokup etrafta dikilmezlerdi."

Kaşlarımı çatıyorum, zihinsel olarak olayları gözden geçiriyorum. Yukarı koştum. Ejderhayla göz göze geldim. Hâlâ asılı olduğunu biliyordum. "Emin değilim. Çok fazla şey oluyordu ve kafamdaki tüm vuruşlar ve kitle

Karışıklık, tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyorum. Muhtemelen göğsünün yükseldiğini ya da göz kapağının seğirdiğini falan gördüm."

Bunu bir an düşündü, sonra başını salladı. "Muhtemelen."

Ses tonu bana biraz tuhaf geldi ama neyse. Dikkat dağıtmanın işe yaradığını keşfettiğim için kendimi tebrik etmekle meşgulüm. Tüm bu süre boyunca ben çıldırmadan yürüdük. Bu işi yakında öğreneceğime dair umutlarım artıyor.

Altımda güçlü kanatlar açılmaya başlıyor ve yeni keşfettiğim güvenim dağılıyor. Donup kalıyorum ve kalçalarımı alikornun yanlarına sıkıştırıyorum. "Aman Tanrım. Ne yapıyor bu?"

"Sakin ol. Sadece kanatlarını geriyor. İpucu bende." "Emin misin?"

Sesim birkaç oktav yükseliyor. "Bu çok fazla hissettirdi kanat çırpma gibi. Sadece germek değil."

Zephyr'in gümüşü kanatları yolun geri kalanında açılıyor, parıltıyan tüyler esintiyi yakalayıp çırpınıyor.

Panik içime işliyor.

Havalanacak.

Hiç düşünmeden sağ bacağımı eyerin üzerine atıyorum ve sıçırıyorum.

Thorne beni yakalıyor, vücutlarımız temas ederken homurdanıyor. Dehşetin yerini dikenli bir farkındalık alıyor.

Göğüslerim onun sert göğsüne çarpıyor. Sıcaklığı beni sararken, midem sıkışıyor. Şehvet karnımda kıvrılıyor ve nefes alıyorum. Gözbebekleri büyürken zaman duruyor, aramızdaki sessizlik isimsiz arzularla kaynıyor. Gerilim, Thorne başını sallayarak kurtulana kadar bizi bağlıyor.

Beni yanan bir çubuk gibi bırakıyor ve aramıza mesafe koyuyor. Yüzünü yere doğru çevirerek Zephyr'i bir daire şeklinde yürütür. "Peki bana neden bu kadar korktuğunu söylemeyi düşünüyor musun? alicorns?"

Huh. Daha iyisini bilmesem, şu anda dikkatini dağıtmak için çaresiz olanın uçuş öğretmeni olduğunu söyledim. Alt dudağımı kemiriyorum, tartışıyorum. Ona kendi işine bakmasını söyleyebilirim ama bu biraz nankörlük olur. Sinir bozucu olsun ya da olmasın, bana yardım ediyor ve annemin paranoyasına rağmen, korkumu tetikleyen olayı sır olarak saklamak için gerçek bir neden yok.

"Dört yaşımdayken, saldırıya uğradığımızda babamla birlikte bir alicorna biniyordum. Babam yaralandı, ben de alicorndan düştüm ve neredeyse ölüyordum. Babam beni kurtardı ama daha sonra yaralarına yenik düştü."

Aniden durdu ve Zephyr'in başını savurmasına neden oldu. "Ben olsam bu hikâyeyi kiminle paylaştığına dikkat ederdim. Bunu sana kim anlattı? Annen mi?"

"Kısmen, ama ufak tefek şeyler de hatırlıyorum. Babamın gülüşünü.... çığlıklarını. Ateş. Düşüş."

Tüylerim ürperiyor, güneşi engelleyen bulutlar gibi tüylerim diken diken oluyor.

"Saldırısı neyin tetiklediğini biliyor musun?"

Üst dudağım kıvrılıyor. "Saldırının vahşiliği dışında hiçbir şey. Tirenese. O gün yarısı çocuklara yönelik olan birkaç saldırıdan sadece biriydik. Kamor'a ve Aclaris'le çatışan diğer krallıklara karşı açık fikirli olmaya çalışıyorum ama Tirene alevler içinde kalsa bile tek bir damla gözyaşı dökmem."

Cevabımın onu rahatsız ettiğini çenesindeki tiklerden anlayabiliyorum ama umurumda değil. Eğer krallıktan nefret ettiğim için beni yargılamak istiyorsa babamın ölümünden sorumluysa, misafirim olabilir. Ona ya da Tirenli'lere hiçbir şey borçlu değilim.

Dilini şaklatır ve Zephyr'i ahıra doğru yürütür. "Bugünlük bu kadar yeter." Onun huysuz kıçını takip etmeye çalıştığımda, beni başından savdı. "Gitmekte özgürsün. Ben Zephyr'i ahırına geri götüreceğim."

Tehdit altındaki bir bukalemunun renk değiştirmesinden daha hızlı değişen ruh hallerine sahip uçuş eğitmenlerine lanet okuyarak uzaklaşmadan önce birkaç dakika geri çekilmesini izliyorum. Ne zaman zorlansak

Birbirimizin yanında vakit geçirirken, art arda yaşadığım iniş ve çıkışlar beni kamçılıyor.

Sinir bozucu kişiliğine rağmen, bir şey beni ona çekiyor.

Uzaklara bakarken gözlerindeki ifade.

mesafe. Ve bakımını üstlendiği hayvanlara diğer personelden daha yakın görünmesi.

Bu kibirli dış görünüşün altında, Sterling Thorne yalnız. Bir yıllık harçlığımı buna yatırırdım.

Çünkü uzman olduğum bir şey varsa o da yalnızlıktır.

On Dokuzuncu Bölüm

Olive ve ben kahvaltı için yemekhaneye girdiğimiz anda bir şeyler olduğunu anladık. Her zamanki sesler ve kahkahalar yerine Gerilim dolu, sessiz bir odaya girdik.

Olive'e doğru eğildim. Anormal sessizlik bu durumu fısıltı gibi hissettiriyor. "Neler oluyor?"

Başını, Komutan Bigley ve Komutan Yardımcısı Torno'nun dimdik ayakta durduğu arka duvardaki masaya doğru eğiyor. Esneyen yavruların ve uçucuların içeri süzülüşünü izlerken vakurdular. Eğitimci Dawson bir yanlarında, Thorne ise diğer yanlarında. Geniş duruşu ve kare omuzları savaşa hazır görünüyor, tıpkı ileriye doğru yönelttiği soğuk bakışları gibi.

Tabaklarımızı doldurmak ve her zamanki yerlerimizi almak için acele ediyoruz. Sanırım ejderha hakkında bir duyuru yapmak için buradalar, ama benim

Konuşmadan geçirdikleri süre uzadıkça beklenti de artıyor.

Bigly dikkatimizi çekmek için seslendiğinde meyve tabağını bitirmek üzereydim. Bütün öğrenciler ona doğru dönerken çatal bıçaklar tabaklara çarpıyor ve sandalye ayakları yere sürtünüyor.

"Eminim herkesin farkında olduğu gibi, Flighthaven dün gece geç saatlerde değerli ejderhalarımızdan birinin öldüğü trajik bir olay yaşadı. Eğitimci Dawson Raider'a binerken, Raider onun komutlarına yanıt vermeyi bıraktı. Gökyüzünden düştü ve yere çakıldı.

Flighthaven arazisi. Sadece Eđitmen Dawson'ın hızlı dűşűnmesi ve hava bűyűsűne olan yakınlıđı hayatını kurtardı. Etki Raider'ın bacaklarını ezdi ve iç yaralanmalara neden oldu, bu yüzden Eđitmen Thorne acısına son vermek için zor bir karar verdi."

İstemedenden de olsa bakışlarım Thorne'a kayıyor. Kısa bir an için gözleri benimkilerle birleşiyor, sonra onları yeniden yönlendirerek tam karşıya bakıyor.

"Personelimiz Raider'ın ölűműnűn tamamen boşa gitmemesi için elimizden geleni yapmak için olabildiđince hızlı çalışıyor."

Yűzűmű buruřturuyorum. Ejderha pulları ya da kan gibi deđerli řeyler için vücudunu soymak gibi. Ya da yağ gibi... Bu tür yağları tedavi etmek için kullanılır.

Bűyű eđitimi için yanmaz pelerinler. Karnım zil çalışıyor ve yarısı yenmiř ekmeđimi tabađa bırakıyorum.

"Bu arada lűtfen bölgeden uzak durun ve personelimize çalışmaları için alan bırakın. Bunu söylemeye gerek yok, ama herhangi bir öğrenci Raider'ın bedeninden bir řey çalmaya ya da onu tahrif etmeye kalkışanlar ağır sonuçlara katlanacaklardır." Bigley'nin kartal bakışları yemekhaneyi tarıyor, sanki potansiyel kural ihlalcilerini gözlerini korkutmaya çalışıyormuş gibi

uygunluk. "Komutan Yardımcısı Torno ve ben, diğer personelle birlikte, öğrencilerle ilgili görüşmeler yapacağız.

bir olaydır. Raider'ın ölűmű ister dođal nedenlerden, ister içeriden ya da dış güçler tarafından planlanmış bir saldırı sonucu gerçekteřmiř olsun, bu olayın iç yüzűnű ortaya çıkaracađız."

şok olmuş ifadeler gibi fısıltılar da hızla yayılıyor.

Odadaki herkes dış güçlerin dűřman krallıklar demenin diplomatik bir yolu olduđunu biliyor ve Tirene ya da Kamor ajanları fikri

Bir ejderhayı öldűrmek için kampűse gizlice girmek derimi görünmez bir korku tabakasıyla kaplıyor.

"Aranızda ölűmle ilgili bilgi sahibi olan varsa, krallıđınıza karşı bunu derhal bildirmekle yükűmlűsűnűz. řimdi, Komutan Yardımcısı Torno'nun kısa bir duyurusu var.

dikkat."

Torno öne çıktı, ellerini arkasında kavuřturdu. "Dűn geceki olay ve kontrolűműz dışındaki diđer kořullar nedeniyle, yaklařan duruřmanın tarihini öne çekiyoruz. Artık iki hafta sonra gerçekteřecek."

Nefesler kesiliyor ve yemekhanede savaşan sesler yükseliyor. Olive'e dehşet içinde baktım. Duruşma beni hiç ilgilendirmiyordu çünkü etkinlik başladığında çoktan gitmiş olması bekleniyordu. Yine de iki hafta çok az bir süre. Çok yaklaştın. Bu kadar kısa bir süre içinde nasıl olur da bir el ilanı denemesini geçebilirim? gerçekten uçabilir mi?

"Sessiz olun lütfen! Bunun tatsız bir sürpriz olduğunu biliyorum ama hepinize güvenim tam. Öğrencilerimizin zorlukların üstesinden geleceklerini biliyorum. şimdi ve o zaman arasında, ben kendinizi eğitime adamanızı tavsiye ederim. Ofisim size her zaman açık. Sorularınız olursa ya da moral konuşmasına ihtiyacınız olursa uğrayın." Hayal mi görüyorum yoksa son cümlesini söylerken gözleri bana mı takılıyor? "şimdi yemeğinizi bitirin ve düzenli olarak planlanmış dersler."

Bigley ve Torno dışarı çıkar, onları Dawson ve Thorne takip eder.

Yan yana yürürken muhteşem bir çift oluşturuyorlardı. Teni ve sarı saçları koyu tenini tamamlıyor. Nedense bu gözlem beni rahatsız ediyor ve göğsümdeki ani yanma hissini ovuşturuyorum.

Masamızın önünden geçerken Thorne'la göz göze gelmeye çalışıyorum ama bana doğru hiç bakmıyor. Kalbim sıkışıyor. Kampüsteki herkesin içinde, eğer bir gün biriyle tanışmak zorunda kalırsam ne kadar berbat durumda olacağımı bir tek o biliyor. o lanetli duruşmaya katılmamı istiyor. Belki de beni bilerek görmezden geliyor, onun acıma duygusunu görüp paniğe kapılacağımdan endişeleniyor.

Çok az şey biliyor, ben zaten panikliyorum.

Kapı arkasından kapandığı anda yemekhane bir kargaşaya dönüşür. Yavrular arasında tartışmalar çıkıyor. ejderha ve duruşma hakkında. Tüm bu heyecan ve bağrışmalar kulak zarıma saldırıyor, kötü ruh halimi daha da kötüleştiriyor.

Olive her zamankinden daha fazla kötü bakış alıyor, bir gözlem Bu da beni daha da huysuz yapıyor. "Bugün neden bu kadar çok insan sana ters ters bakıyor?"

Olive parmağını kaldırarak ağızına bir parça tereyağlı esmer ekmek atıyor ve yutkunuyor. "Bu, bir şeyler ters gittiğinde ve nedeninden emin olamadıklarında olur. Ben Kamor'um sempatizanı, bu yüzden ben de işin içinde olmalıyım."

Bunu omuz silkerek söylüyor, sanki ne zaman kötü bir şey olsa insanların onu parmakla göstermesi onu rahatsız etmiyormuş gibi. Buna nasıl dayanıyor bilmiyorum. O alaycı ağızların her birini yumruklamak istiyorum. Kahvaltının tek kurtarıcı lütfu Theo'nun yanıma oturup kulağıma fısıldaması oluyor.

"Bu gece yemekten sonra oda arkadaşım ile operasyon sikişi için çalışalım mı?"

"Kulağa harika geliyor." Thorne ve Dawson'ın kaybolduğu kapıya bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Sence Dawson Hoca güzel mi?"

Theo'nun kaşları kalkıp saç çizgisiyle buluşuyor. "Güzel mi? Hayır, güzel olduğunu söyleyemem." Devamında söyledikleri rahatlamamı bir böceğin çizme altında ezilmesi gibi eziyor. "Dawson düpedüz seksi."

Bir kez daha düşününce fikrimi değiştirdim. Theo'nun gitmesi gerekiyor.

Göz kırparak eğiliyor ve Abel'la sohbet eden Olive'in tabağındaki ekmeğin kalanını kapıyor. Isık çalarak uzaklaşıyor.

Olive, Abel'in söylediği bir şeye cevap olarak başını sallıyor. Ekmeğine uzanıyor, parmakları boş tabağı el yordamıyla yokluyor ama başarılı olamıyor.

"Ne... yine mi? Lanet olsun sana, Theo! Yemeğimi solucan otuyla bubi tuzağına düşürmeye başladığımda pişman olacaksın!"

Kapıdan çıkarken kahkahası omzunun üzerinden süzülüyor. Alaycı bir şekilde ürperiyorum. "Hatırlat da yemeğinle asla oynamayayım."

Bir keresinde, ben on yaşındayken, Cook karamela ekmeği hazırlamıştı. Puding, Leesa'nın en sevdiği tatlı. O gün, kız kardeşim biraz açgözlü hissederek paylaşmak istemediğine karar verdi. Bu yüzden de Güvecime solucan otu katmak gibi parlak bir fikir. Bu acı bitkinin çok az bir kısmı mide bulantısına ve mide rahatsızlığına neden olur, ama kız kardeşim

Dozajı bilmiyordu. Çok fazla ekledi ve ben de iki gün ve geceyi şiddetli mide krampları ve ishale banyo odasının zemininde geçirdim.

Ne kadar kötü hissettiğimi fark eder etmez Leesa gözyaşlarına boğuldu ve itiraf etti. Annem aceleci davranışlarının beni nasıl tehlikeye attığı konusunda bağırdı. Ben hastayken Leesa'yı bana bakmaya zorladı.

Aşçı o kadar dehşete düşmüştü ki, Leesa'ya iki gün boyunca tatlı vermeyi reddetti.

Haftalarca, ama Leesa'nın yeteri kadar iffetli olduğunu düşündüm ve kimse bakmıyorken benimkilerden ısırdı.

Leesa'nın burada bizimle oturması için her şeyimi verirdim.

Ayağa kalkarken göğsüm ağrıyor. Olive'in Theo ile şakalaşması istenmeyen bir dikkat çekti ve tepsilerimizi çöp kutularına doğru taşıırken kafalar dönüyor. Belirli bir grup fısıldayarak yanımızdan geçerken bizi ilgiyle izliyor ve kafamın içinde bir alarm zili çalıyor.

Olive'in kolunu çekiştiriyorum. "Acele edelim ve buradan gidelim."

Çok yavaş. Bir sonraki adımda yüzüme su çarpıyor, gözlerime fışkırıyor ve beni geçici olarak kör ediyor. Olive'in çılgılığı bana Biri ona da vurdu. Bir rüzgâr sırtımıza çarpıyor ve ikimiz de tökezliyoruz. Tabaklarımız tepsilerimizden fırlayıp yere saçıldı. İkinci ve daha güçlü bir rüzgâr Olive'e çarpıyor ve onu dizlerinin üstüne çökertiyor.

Yanına çömelip elini tutuyorum. Bir cam parçasının avucunu deldiği yerden kan damlıyor. "İyi misin?"

Elini geri çekti. "Ben iyiyim."

Sallanan çenesi sözlerini yalanlıyor ve ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor.

Piçler.

Doğrudum ve döndüm. "Bunu kim yaptı?" Bir sürü insan kıs kıs gülüyor ve birbirlerine dirsek atıyor ama kimse sorumluluğu üstlenmiyor. "Arkadan saldırmak oldukça korkakça."

Mark Levine kasıla kasıla yanımdan geçti. "Ben değil, ama keşke yapsaydım. Ne olduğunu araştırmaya başlamamız gerektiğini düşünen tek kişi ben değilim.

İçimizdeki hainlere bakarak ejderhanın başına gelenleri öğrenebiliriz."

Elindeki tepsiyi çöp kutusuna bıraktıktan sonra botunu kasıtlı olarak Olive'in dizinin yanındaki bardağa vuruyor ve kırıkları Olive'e fırlatarak oradan ayrılıyor. Olive'in adına kızgın olduğum ve intikam almak istediğim dışında planımdan emin olmadığım için onu takip etmek için bir hamle yapıyorum ama Olive beni durdurmak için tuniğimi tutuyor. "Cidden, bırak onu. Peşinden gitmek işleri daha da kötüleştirecek."

Ancak gözlerindeki ıslak parıltıyı fark ettiğimde vazgeçiyorum. "Peki," diye hayıflandım, "ama bil diye söylüyorum, onun peşinden koşmak ve Burnunu yumruğumla tanıştırmak ruh halim için harikalar yaratacaktır."

Bu söz vıcık vıcık bir kıkırdamaya yol açtı. "Benimki de. Başka bir gün, belki."

"Bu bir randevu."

Abel ve Nick ortalığı temizlememize yardım etmek için geliyorlar. İşimizi bitirip yemekhaneden çıktıktan sonra Abel, Olive'in omzuna vuruyor. "Yapma.

Levine'i dinle. O kadar hıyar ki, alikornu onu duruşmalardan önce parçalayıp öldürmezse kendini şanslı sayacak."

Sırıtiyorum. "Teşekkürler Abel. Bu iç açıcı görsel tam da günü atlatmak için ihtiyacım olan şeydi."

Olive kırılğan, anemik bir gülümsemeyi başarıyor. "Şu haline bak, dönüyorsun Şimdiden kana susamış. Leesa gurur duyardı." Yüzü düştü. "Sadece Levine olsaydı umurumda olmazdı ama bunu yapan o bile değil. A Bu sabah ejderhanın ölümü yüzünden pek çok insan bana kızgın gibiydi, sanki bu olayla bir ilgim varmış gibi. Bir ejderhaya neden zarar vermek istediğimi ancak Gallora bilir."

Abel bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bu çok saçma."

Nick yere karanlık bir bakış fırlattı. "Belki, ama bu söylentilerin yayılmasını engellemeyecek."

Olive yere yığılır. Abel Nick'e ters ters bakıyor ve kolunu Olive'in omuzlarına doluyor. "Söylentiler, dedikodular. İnsanlar bir ya da iki gün boyunca ağızlarını yaya yaya konuşurlar ve sonra her şey yeniden durulur.

Her zamanki gibi."

Nick tartışmak ister gibi ağzını açıyor ama sessiz kalıyor. Silah eğitimi sırasında, o ve Abel bize yakın dururlar. Yıldız fırlatma konusunda kendime güveniyorum, hedefi benden daha sık vuruyorum.

Bayan. Kılıçlara geçtiğimizde, kendimi rezil etmemeyi başarıyorum. Sınıfın geri kalanına yetişmek için yapmam gereken çok iş var. Hayır. sürpriz oldu. Ancak asıl bomba, becerilerimi geliştirmek için silahlarla çalışmaktan ne kadar keyif aldığımı keşfetmek oldu. Kampüsteki kısa zamanımda bile ilerlemem fark edilir hale geldi. Ben zevk alıyorum Merkeze yakın bir hedefi her vurduğumda ya da bir gün önce yapamadığım bir kılıç savuşturmasını engellemeyi başardığımda içime dolan tatmin duygusu.

Flighthaven'ın Leesa için ne kadar çekici olduğunu anlamaya başlıyorum. Buraya ait olduğuma inanarak kendimi kandırdığımdan değil.

Axton Kalesi'ne ait olduğumdan da emin değilim.

Tarih bir bulanıklık içinde geçiyor, kafam eski kral ve kraliçelerin isimlerine ve çarpışmaların tarihlerine odaklanamayacak kadar yaklaşmakta olan maceramla dolu.

Öğle yemeği kahvaltının bir tekrarı oldu. Bir sürü varsayım. Olive'e doğru daha çirkin bakışlar atıyor. Onun kitabından bir sayfa almaya çalışıyorum ama Kamor sempatzanının ejderhayı sabote edip öldürdüğüne dair kulak misafiri olduğum yorumlar stratejiyi çok zorlaştırıyor. Yaklaşan duruşma başımın üzerinde keskin bir balta gibi sallanırken, erkenden sıvışıp Zephyr'i tımar etmek için alicorn ahırına gidiyorum. Alikornlara tekrar tekrar maruz kalmak beni uçuracaksa daha hızlı, sonra ahıra mümkün olduğunca çok yolculuk yapacağım. Duruşmaya kadar gitmiş olmayı umsam da en kötüsü için plan yapmalıyım. Ve burada olduğum sürece elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum.

Büyü eğitiminde, Theo ile arkadaşlık ederek Elijah ve Mark tarafından köşeye sıkıştırılmaktan kurtuluyorum. Ateş gösterim bir önceki dersten daha iyi değil, ama Theo beni berbat performansımın uzaklaştırarak

Bu geceki planı bana bildiriyor. Elijah'ı içki vaadiyle başka bir kattaki başka bir yeni yetmenin odasına çekecek ve kapıyı benim için açık bırakacak. Odalar küçük olduğundan ve incelenecek çok az şey bulunduğundan, bana bolca zaman vereceğini tahmin ediyor. arama.

Leesa'ya ne olduğu hakkında potansiyel olarak daha fazla şey öğrenme şansı, Resnick'in vasatın altındaki sihrimi denetlerkenki hayal kırıklığına uğramış ifadesini ciddiye almamı engelliyor. Dersin ortalarında Torno ortaya çıkıyor. O da beni gözlemliyor, ama performansım onu etkilediyse, hoşnutsuzluğunu gizlemekte daha iyi bir iş çıkarıyor.

Akşam yemeğinde Olive'in keyfi yerine geldi. Elijah'ın odasına gizlice girmeme yardım etmekte ısrar ediyor, bu yüzden o, Theo ve ben başlarımız birbirine yakın oturuyor ve alçak sesle konuşuyoruz. Kısmen bizim için

planını yabancılardan gizlemek ve kısmen de Nick'in kulak misafiri oldum. Bu fikir ortaya çıktığında verdiği tepki onaylamadığını açıkça göstermişti ve kural ihlalinizi onun önünde sergilememek saygılı bir davranış gibi görünüyor.

Yurda geri dönerken karnım sinirden kıvranıyor. Olive birinci katta benimle yollarını ayırıyor, kolunu Theo'nun koluna doluyor ve planlandığı gibi ona odasına kadar eşlik ediyor. Merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum ve beklemek için kendi odama gidiyorum, yatağın kenarına tünüyor, sonra zıplayıp geri geri yürüyordu.

ve ileri. EndiŖe heyecanla savaşıyor. Bu o olabilir. Elijah'ın odasında Leesa'nın yerini gösteren bir ipucu bulabilirim.

Ya da öfkeli bir Elijah beni yakalayabilir ve büyü kullanarak beni bir sonraki krallığa fırlatabilir... ya da Bigley'e ihbar edebilir. Bu iki seçenek de kulağı korkunç geliyor.

Helene içeri girdiğinde yatağı oturdum. Birkaç saniye içinde tekrar volta atmaya başladım.

Duş malzemelerini toplarken, kısık gözlerle benim dengesiz davranışlarımı inceliyor. "Neler oluyor? Neden böyle yapıyorsun?" şüphe havayı sis gibi kaplıyor.

"Yok bir Ŗey. Sadece bir Ŗey düşünüyorum. Hareket halindeyken daha iyi düşünürüm."

Sessizlik. Bir sonraki turumda yüzüne bakıyorum. Gözlerini okunmaz bir ifade kaplıyor. "Leesa da bunu yapardı. O zamanlar çok fazla değil. Ama son bir haftadır bütün gün volta atıyor gibiydi. Hatta geceleri beni birkaç kez uyandırdı."

Leesa'nın adımlarının Helene'i kızdırdığı hissine kapılmadım. Eğ r ses tonu bana biraz hüzünlü gibi geldi. Geldiğimde Leesa'ya karşı ilk düşmanlığı göz önüne alındığında garip.

Yine Helene'in Leesa'yı söylediğinden daha iyi tanıdığı düşüncesi aklımdan geçiyor. "Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı? Aklını mı kurcalıyor?"

Helene irkilir, sanki odada başka birinin olduğunu unutmuştur. "Ne? Hayır, neden yapayım ki?"

Kaşlarımı  attım. "Bilmiyorum, sen söyle."

Kaşlarını çatarak sa ındaki bağı çekiştiriyor ve örgüsünü çözmeye başlıyor. "Anlatacak bir Ŗey yok."

Ona inandığımdan emin değilim. Ya da belki de o kadar çaresizim ki Leesa hakkında öyle bilgiler var ki, olmayan ipuçlarını bulmaya kararlıyım.

Botlar koridorda vuruyor ve Olive odaya dalıyor. "Tamam! Gitme zamanı." Helene'i fark etti. "Duşlar için. Herkes hazır mı?"

Olive duş malzemelerine doğru ilerlerken Helene'in ağızı açık kalır. Burnunun üstündeki deri kırışır. "İkiniz de tuhaf davranıyorsunuz. Bir Ŗeylerin peşindesiniz."

Olive sabununu bulmak için büyük bir gösteri yapıyor. "Yaptığım şey duş almaya hazırlanmak. Kişisel hijyenin o kadar da tuhaf olduğunu düşünmüyorum ama siz öyle yapıyorsunuz."

Helene'in bakışları bana kayıyor.

"Eğer düşünmek tuhafsa, o zaman..." Omuz silkiyorum.

Ağzı geriliyor. "Peki. Bana söyleme. Zaten bilmek de istemiyorum."

Hışım la odadan çıktı. Olive oda arkadaşının ayak sesleri duyulmayana kadar bekledikten sonra rahatlamış bir iç çekti.

"Tanrılara şükürler olsun. Hiç gitmeyecek sandım. Gevezelik etmek için onca gecenin arasından bu geceyi seçmek zorunda kaldı. Hazır mısın?"

Hayır. "Olacağım. Bana şans dile."

"İyi şanslar! Eğer bir saat içinde senden haber alamazsam, bir kurtarma ekibi göndereceğim."

Omuzlarımı dikleştirip kapıya yöneldim. "Umalım da iş o noktaya gelmesin."

YIRMINCI Bölüm

Yanlış bir şey yapmadığım halde -henüz- birinci kattaki koridordan Theo ve Elijah'ın odasına doğru yürürken tüylerim diken diken oluyor. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için iki tarafı da kontrol ettikten sonra kapıdan içeri süzülüyorum ve hemen Theo'nun Elijah'ın tarafı olarak tarif ettiği odanın sağ tarafına yöneliyorum. Solda, Theo'nun yatağı karmakarışıktır; lacivert yorganın bir tarafı çekilerek çarşaflar ve yerdeki yastığı ortaya çıkarılmıştır. Bir deste iskambil kâğıdı yatağın üstüne serpiştirilmiş. Kitaplar ve kâğıtlar gardırobunun yüzeyini süslüyor; bunların arasında bir çocuğun çizdiği, tek boynuzlu ata benzeyen bir sopa figürü de var. Düğmelerden birinden bir tunik sarkıyor ve komodinin üzerinde bir hançer ve mum duruyor.

Elijah'ın tarafı ise tam tersi. Tek bir kırışıklık ya da yumru yok. Yorganının yüzeyi ve yastığı yatak başlığının ortasında mükemmel bir şekilde dolgun duruyor. Şifonyerinin üstünde hiçbir şey yok. Komodinin üzerinde de bir şey yok. Duvar da tek dekorasyon olarak bir Aclaris bayrağı asılı. Theo'nun odasıyla kıyaslandığında Elijah'ınki Yaşanmamış.

Önce gardırobunu arıyorum. Şimdiye kadar gördüklerime dayanarak kusursuz bir düzen ve katlanmış kıyafetler bulmayı umuyordum. Bunun yerine, ilk çekmeceyi açtığımda kaosla karşılaştım. İçine tıktırılmış eşyaların taşan karmaşasından bir tunik fırlıyor. Buruşuk

Kıyafetler, kitaplar, silahlar ve hatta bir tabak bile yer kapmak için yarışıyor. İçindekilerden küf kokusu yayılıyor ve hızla yere bıraktığım nemli bir havluyu çekerken burnum kırıışıyor.

Ew. Eldiven getirmeliydim.

Elijah'ın çekmecelerinin karmakarışık hali, onları karıştırmamın daha uzun sürmesine neden oluyor. İçindekileri mümkün olduğunca hızlı ama yine de titiz bir şekilde gözden geçiriyorum. Ne aradığımdan emin değilim... ya da bir şey bulmak isteyip istemediğimden.

Leesa'nın kayboluşuyla ilgili Elijah'ın odasında rastladığım herhangi bir ipucu muhtemelen iyi bir şeye işaret etmiyor.

Çekmecelerle işim bitince, askı bölmesine geçiyorum.

İpucu yok ama Flighthaven'ın verdiği miktardan fazla üç tunik, yemekhaneden iki fincan ve bir kadın geceliği buluyorum. Yine de Leesa'nın değil, bu yüzden

Kapıları açıp yatağa yöneliyorum. Altında ya da yastığında bir şey yok. Yatağın altında gizli bir şey yok. Ortak masada sadece yazı gereçleri ve boş kağıtlar var.

Komodine doğru ilerlerken umudum azalıyor.

araştırın. İçeride başka bir dağınıklık buldum. Parmak uçlarımı kullanarak küçük bir kirli çorap dağını bir tarafa kaydırıyorum. Evet, bir dahaki sefere yurt odasına girdiğimde kesinlikle eldiven giyeceğim. Ayrıca, yüzüme bir maske

terli erkek ayaklarının pis kokusundan beni korumak için. Elijah'ın Theo'nun ve diğer yavruların tuniklerini çalmasına şaşmamalı. Adam çamaşır sabunu kavramını anlamamış gibi görünüyor.

Çorapların yerini değiştirdiğinde bir saç bağı ortaya çıkıyor. Kalbim boğazıma kaçıyor. Hırıldayarak ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum. Bu herhangi bir

ama mor ve siyah örgülü bir saç bağı. En popüler saç bağı renkleri hakkında kapsamlı bir inceleme yapmadığım için kesin konuşamam, ancak elimdeki mor ve siyah kombinasyonun tam olarak bir ejderha ölçekli zırh seti olduğuna bahse girerim.

Ortak. Yine de onları giyen bir kişi tanıyorum.

Leesa. Ve örgünün içine sıkışmış iki saç teli onun koyu sarı saçlarıyla eşleşiyor.

Elimi ince deri kordonların etrafına doluyorum ve gözlerimi kapatarak aksesuarı kız kardeşimin örgüsünün ucuna dolanmış olarak hayal ediyorum. "Leesa'nın saç bağıyla ne yapıyorsun, Elijah?"

Daha önceki düşüncem intikam duygusuyla geri döndü. *İyi bir şey değil.*

Saç bağıını sol botumun içine sokarak çekmeceye dönüyorum ve çorapları kenara itiyorum. Parmaklarım pürüzsüz bir yüzeyi sıyrıyor. A defter. İlk birkaç sayfayı karıştırıyorum, navigasyonla ilgili özenle basılmış bir dizi not ortaya çıkıyor. Sonuna ulaşana kadar sayfaları çevirdiğimde kalan sayfalar boş görünüyor.

Dışarıda, koridorda erkek sesleri duyuluyor. Donup kalıyorum. Bir kapı çarparak kapandıktan sonra sessizlik geri geliyor. Kaslarım gevşiyor ama sinirlerim bir kemanın gergin teli gibi gergin kalıyor.

Acele etmem gerekiyor. Elijah içeri girmeden önce işimi bitirip buradan çıkmalıyım.

Titrek bir nefesle deftere dönüyorum. Elijah'ın baskısı sondan ikinci sayfayı dolduruyor ve içerik dudaklarımdan bir nefes çektiriyor. En üst satırda *"Los Angeles nereye gitti?"* yazıyor.

Kalan satırlar Leesa'nın kayboluşuyla ilgili kulağıma gelen tüm teorilerin yazılı bir özeti gibi.

En altta, *Hire an investigator* satırının altı çizili.

Sayfaya aval aval bakıyor, zihnimin önümdeki kanıtlar karşısında patlamasını engellemeye çalışıyorum. Kız kardeşimin kaybolmasından Elijah sorumlu değil. Öyle olsaydı, kızın yerini bulmak için bir listeye ihtiyacı olmazdı.

Onu aradığı ve elinde tuttuğu gerçeği

Bir sapık gibi saç bandı beni tamamen farklı bir şekilde ürkütüyor, ancak şimdilik bu düşünceleri masaya yatırıyorum. Her seferinde bir kriz.

Theo'nun sesi koridorda gürlediğinde defteri çekmeceye geri koyuyorum. "Kütüphaneden kitap almak için odaya gitmem gerektiğini söylemiştim zaten Elijah!" Onun gürültülü bağıırışı

Ölümler. Bir uyarı.

Kahretsin.

Çekmeceyi kapattım, notu botumun içine soktum ve kapıya doğru koştum.

Kapıyı açarken Theo tekrar bağırdı. "Elijah, ciddi. Senin de gelmene gerek yok!"

Dışarı baktığımda suç ortağımın merdiven boşluğunun kapısını kapattığını görüyorum. Theo beni görünce gözlerini açıyor ve *acele* et işareti yaparak elini çırpıyor.

Theo'nun engellediği kapı tıkırdıyor ve biri karşı taraftaki tahtaya vuruyor. "Beni içeri al yoksa yemin ederim suratını dağıtırım!"

Bir an için donup kaldım. Nereye gideceğim? Theo parmağını koridorun diğer ucuna doğru uzatıyor. Merdivenler, dedi.

Odadan kayarak çıkıyorum, kapıyı yavaşça kapatıyorum ve o yöne doğru koşuyorum. O tarafta ikinci bir merdiven seti olduğunu bilmiyordum ama Theo'ya güveniyorum. Soldaki son kapıyı iterek açtım ve boş bir merdiven boşluğuna daldım, nabzım Kinneck'in talimlerini yapmışım gibi hızla atıyordu.

İki lamba loş bir aydınlık sağlıyor ve her gün sayısız botun vurduğu ahşap üzerinde kansız bir parıltı yayıyor. Tepeye yakın bir basamak gözüme çarpana kadar her basamağı incelediğimi fark etmiyorum. Üst basamakla alt basamak arasında karanlık bir şerit beliriyor. ve ahşabın eğrilip ayrıldığı basamağın gövdesi.

Ancak nefesimi asıl hızlandıran şey, duvarın yanındaki köşeye oyulmuş küçük A harfi. O kadar silik ve zararsız ki, neye bakacağını bilmeyen kimse fark etmez.

Ama ben biliyorum.

Ayak seslerini dinleyerek çömeliyorum ve boşluğu açmak için parmaklarımı içeri sokuyorum. Biraz zorlayınca ahşap gıcırdıyor ve kırılıyor, içine uzanabileceğim kadar geniş bir alan yaratıyor. Avlanan parmaklarım katlanmış bir kağıt parçası ve bir zincir buluyor. İkisini de çıkardım.

Kolyeye kaşlarımı çatıyorum. Narin altın zincirde küçük bir ejderha kolyesi var, ikisini de tanımiyorum. Kâğıdı açıyorum ve kaslarım tutuluyor.

Leesa'nın el yazısı bana bakıyor.

Yakındaki kahkahalar beni harekete geçiriyor. Tahtayı yerine iterek kolyeyi ve notu botumun içine bırakıyorum. Koşarak odama girdiğimde Helene ve Olive ıslak saçlarıyla içerideydi.

Olive yatağında uzanırken, Helene masada oturmuş bir mektup yazıyor. İçeri girdiğimde en sevmediğim oda arkadaşımlı başını kaldırıp bakıyor. "Yüzün kıpkırmızı ve terli."

"Evet. Bazı egzersizler yapıyordum... Kinneck bana ıslık çalmasın diye size yetişmeye çalışıyordum."

Bana inanıp inanmadığını bilmiyorum ama yorum yapmadan mektubuna geri dönüyor.

Olive kaşlarını bana doğru kaldırıyor. Sessiz sorusu karşısında başımı sallıyorum ve Elijah'ın odasında hiçbir şey bulamadığımı ona bildiriyorum.

Leesa'ya vurduğu ego darbesine misilleme olarak onu kaçırdığını ya da ona zarar verdiğini gösterir.

Botlarımı çıkarıp kâğıt parçasını, kolyeyi ve saç bağıni avuçlarken yüzüm duvara dönük bir şekilde yatağıma tünüyorum. Dünyanın en kısa duşunu almak için banyo odasına koşmadan önce hepsini yastığımın altına koyuyorum. Odaya döndüğümde, kendimi Sanki dakikalar değil de saatler sürüyormuş gibi gelen normal rutinimi uyguluyorum. Sonunda Helene'den uzakta sağ tarafıma kıvrılıyorum ve

Zeytin ve kâğıdı saklandığı yerden çıkar.

Leesa'nın her zamankinden daha da dağınık bir yazıyla karaladığı birkaç kelime sayfayı dolduruyor. Kelimelerin kendisi nabzımın yükselmesine neden oluyor.

İlk satırda, "*Ejderhaların nesi var?*" yazıyor. Sonraki satırda, *Hastalık mı? Sabotaj mı? Aşırı dozda Eyril mi?*

Altına adımı yazmış ve iki kez altını çizmiş, ardından *Dosya? Ateş mi?*

Bir sonraki satırı okurken kalbim duracak gibi oluyor. Babamızın öldüğü tarih, *Tiren saldırısının araştırılması kelimelerinden önce geliyor.*

Sayfanın aşağısında, "*Kehanet*" yazıyor. Ondan sonra sadece tek bir satır kalıyor. Mideme kramplar sokan bir satır.

Lark'ı Flighthaven'dan uzak tut.

Bunun için biraz geç.

Leesa'nın notlarını çözmeye çalışırken çok fazla dakika geçti. Çıkarabildiğim tek kesin sonuç, kız kardeşimin ejderhalarla ilgili bir sorun fark ettiği. Bu ve Tiren tarihine duyduğu ani ilgi mantıklı geliyor. Yine de babamızı öldüren saldırıyı neden araştırmak istediğini bilmiyorum. Ayrıca adımın nasıl ortaya çıktığı ya da Flighthaven'da onu bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Peki ya kehanet? Ne kehaneti? Peki bunun diğer her şeyle bağlantısı nedir?

Sanırım *dosya mı?* Doktorun kişisel dosyalarından bahsediyor. Bahsedildi. Flighthaven'ın sözde tüm gençler üzerinde tuttuğu

Programa katılabilecek belli bir yaştaki insanlar.

Bunlar muhtemelen Flighthaven Akademisi'ne geldiğimden beri sayısız kez önünden geçtiğim kayıt odasında bulunuyor. Ancak dosyayı görmek için meşru bir neden bulamazsam, belgeleri okumak başka bir haneye tecavüz senaryosunu gerektirecek ve yakalanmanın cezası kim bilir ne olacak. Uçan Cennet Akademisi'nin Risk almaya değer, özellikle de bulunmaya değer bir şey olduğunu hayal etmekte zorlandığım için.

Sırt üstü yatıp gözlerimi kapatırken Leesa'nın listesi zihnimde dönüp duruyor. Ölü ejderhanın görüntüsü kafamı işgal ediyor. Leesa ejderhalar için endişeleniyordu ve şimdi bir tanesi öldü. Tesadüf mü? Şüpheli. Ejderhaların onun ortadan kaybolmasıyla nasıl bir ilgisi olabilir ki? Bigley yabancı saldırılardan bahsetmişti. Leesa yaratıkları öldürmek için yabancı bir komploya rastlamış olabilir mi? Aramızda bir hain mi var? Kız kardeşimi ortadan kaldıran biri. sırlarını keşfetmeye yaklaştığını biliyor muydun?

Ejderhalara yaklaşmalıyım. Tirene hakkındaki o kitabı bulmalıyım. Belki bu görevleri tamamladığımda, geri kalanı yerine oturacak ve beni Leesa'ya götürecektir. Yapacaklarına inanmak zorundayım.

Alternatifi düşünmek çok acı veriyor.

Yirmi Birinci Bölüm

Ertesi sabah eyerde oturuyorum, bir elim dizginleri kavrarken diğer elim Zephyr'in yelesinden bir parça tutuyor. Eğitimci Thorne yanımda, dizginleri sarmak yerine ipi parmaklıyor.

Elinin etrafındaki ekstra uzunluk. Eğer liderliği bırakırsa, Zephyr havalanabilir. "Hâlâ benimle başlamanız gerektiğini düşünüyorum. ahırdan dışarı."

Etrafa dirgenle saman atamadığım için mızmozlandığıma inanmıyorum ama işte buradayız.

Her zamanki rutinimizin aksine, Thorne ben geldiğimde Zephyr'le birlikte ahırın dışında bekliyordu ve ben daha onu selamlayamadan beni eyere fırlattı.

Başını salladı. "Hızlandırılmış deneme tarihi daha hızlı ilerlemen gerektiği anlamına geliyor. Yerden bile kalkamazsan başarısız olursun. Daha da kötüsü, kendin ve uçuş birliğin için tehlike arz edersin."

Haklı olduğunu biliyorum. Daha önce ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Ama bu, onun sinir bozucu derecede mükemmel dudaklarıyla beyhude başarı şansımı onaylamasından hoşlandığım anlamına gelmiyor. "Harika bir moral konuşması. Kendimi çok iyi hissediyorum.

Şimdi daha iyiyim."

"Buraya kendini daha iyi hissetmen için gelmedim. Benim işim seni yetkin bir uçuşu yapmak ve başarısız olmayı sevmediğim için, bu hedefe ulaşana kadar canını dişine takarak çalışmanı bekliyorum."

Hem korkumu hem de artan kızgınlığımı bastırmak umuduyla gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Gözleriniz neden kapalı Düşes?"

Bir nefes çekiyorum ve açıyorum. "Neden olmasın?"

Dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırıyor. "Sadece açık tutun." "Evet, efendim!"

Sahte heyecanlı ses tonum bana sert bir bakış atmasına neden oluyor. Zephyr'e dil çıkarıyor. Thorne alikornu tırısı kaldırıp kanatlarını açmasını ve çırpmasını isterken ders daha fazla didişme olmadan devam ediyor. Bir mucize eseri, bu sefer çıldırmadım.

Bana onaylayan bir baş selamı veriyor. "Güzel. Şimdi sıkı tutun."

Thorne tatlı bir ses tonuyla Zephyr'e bir komut veriyor.

"Hover." Alikorn kanatlarını çırpıyor ve havaya yükselerek yerden birkaç metre yukarıda süzülüyor.

Midem ayak parmaklarıma kadar iniyor ve sadece saf inatçılık beni alikornun sırtından atlamaktan alıkoyuyor. Thorne'un patavatsız geri bildirimi beni ne kadar kızdırsa da, onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Dizginleri ölümüne sıkıca tuttuğumu fark etti. "Peki nasıl oluyor da soylu doğmuş bir kadının ata binmek mi? Sen de mi atlardan korkuyorsun?"

Uçuş eğitmeninden gelen bir işaretle Zephyr yere iniyor. Thorne alikornu bir kez daha havalanması için yönlendirmeden önce nefesimi toparlamaya ancak fırsat bulabiliyorum. Alnımdan ter damlıyor. "Hayır, atlardan korkmuyorum. Ama annem aşırı korumacıydı. Kaleden uzaklaşmam fikrinden hoşlanmadı. Sanırım saldırı kafası karıştı ve ben hasta bir çocuktum. Endişelenirdi. Büyük dünyaya açılmaya kalkarsam başıma bir şey gelirdi, bu yüzden beni yakınında tuttu."

"Büyüdüğünde bile mi?"

İç çektim. "O zaman bile. Hâlâ baş dönmesi ve halsizlik nöbetleriyle mücadele ediyorum." Ateş büyümlle ilgili kısımdan ve büyü bastırıcıya rağmen kalabalık bir yerde kontrolümü kaybedip insanlara zarar verebileceğimden nasıl korktuğundan bahsetmiyorum.

Dümdüz önüme bakmama rağmen bakışlarının ağırlığından yanağım yanıyor. "Kulağa yalnızlık gibi geliyor."

Eyerde kırırdanıyorum, bu değişimden rahatsız oluyorum. konuşma. "Bazen, ama gerçekten yapacak bir şeyim yok.

şikayet ediyordum. Leesa Flighthaven'a gidene kadar annem ve kız kardeşim vardı. Çalışanlarım vardı. Annem elinden gelenin en iyisini yaptı." Öyle miydi peki? Kelimeleri yüksek sesle söylediğimde emin olamıyorum.

Zephyr, Thorne'un önünde iki tur daha havada asılı kalmayı tekrarlıyor cevap verir, sesi alışılmadık derecede yumuşaktır. "Sorun değil, biliyorsun. Birini sevmek ama yine de seçimlerinden ve sana davranışlarından nefret etmek. Aile karmaşıktır."

Tereddüt ediyorum. "Senin ailende de böyle biri var mı?"

"Erkek kardeşim."

Yüzündeki donuk ifade bana tartışmanın sona erdiğini söylüyor ama Zephyr kanatlarını çırpıp egzersizi tekrarlarlarken zihnim dönüyor. Kardeşinin nefret ettiği hangi seçimleri yaptığını ve diğer adamın Thorne'a neden kötü davrandığını düşünüyorum. Ve acaba karmaşık aile dinamikleri, huysuz öğretmenimin neden bu kadar uzun süre evi terk ettiğini açıklayabilir mi?

Uzun.

Sonra Zephyr havaya yükseliyor ve benim odağım alicorn. Seansımızın sonunda içimden coşkulu bir kahkaha yükseliyor. Uzanıp Zephyr'in boynunu okşuyorum. "Bu hem korkunç hem de inanılmazdı."

Thorne'un bakışları uzaklaşıyor. "Uçana kadar bekle."

Omurgamda gergin bir enerji dolaşıyor ama kendimi nefes almaya devam etmeye zorluyorum. *Her seferinde bir adım.*

Ders bittiğinde, öğretmenimin yardımı olmadan attan iniyorum.

Tam bir baş belası olmasına rağmen, Thorne'un alikorn korkumu yenmemde bana ne kadar yardımcı olduğunu inkâr edemem.

"Eğitmen?" Ona teşekkür etme konusunda endişelendiğim için kendime kızarak saç örgümü çekiştiriyorum. "Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim. Eğitim konusunda yani."

Okunamayan bir ifadeyle beni inceliyor ve bir süre sonra bana cevap vereceğini sanmıyorum. "Bu benim işim Düşes. Bundan daha fazlasını yapmayın."

Kibar olmaya çalıştığım için başıma bunlar geliyor.

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Basit bir 'rica ederim' işe yarardı."
Thorne'a bana ejderhaları gösterip göstermeyeceğini sormayı umuyordum ama şu an pek de uygun bir zaman olmayabilirdi. Yanağımı ısırdım. Siktir et. "Bana ejderha sığınağını gezdirebilir misin? yakın bir zamanda?"

Kaskatı kesiliyor, yüzünde benim anlayamayacağım kadar hızlı duygular uçuşuyor. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Hayal kırıklığı iliklerime kadar işliyor. Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. "Her neyse. Komutan Yardımcısı Torno'ya soracağım." Benim

İlk gün onunla yaptığım konuşma, beni onun uzlaşmacı olabileceğine inandırdı. "İyi günler, *efendim*."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve ayağım takılıyor. Yere düşmeden önce beni yukarı çekti. Gözlerinde dile getirilmemiş bir özür ve

başka bir şeyin titreşimi. Özlem mi? Arzu mu? Yoksa olmayan şeyleri mi hayal ediyorum?

Hava durgunlaşıyor ve aptal kalbim çift zamanlı atıyor.

Yutkunuyor. Çenesi sertleşmeden önce bakışları ağzıma kayıyor. "Lark-"

Dilinde bana verilen ismin sesi kalbime tuhaf şeyler yapıyor. Kesinlikle hissetmemem gereken şeyler. İçimdeki korkağı kucaklayarak dönüp kaçıyorum.

Kahvaltının ortasına kadar eğitim seansımızın tuhaf sonu, olumlu olanı kutlamama yetecek kadar azalmıyor yönleri. Toynakları yeri terk eden bir alicorn'a bindim! Havaya ne kadar yükseldiğimden ya da yükselmediğimden bağımsız olarak bu bir başarı sayılır.

Yemekhanede kimse Olive'i taciz etmiyor ve kahvaltıdan çıkarken umutlarım yüksek kalıyor. Kinneck'in sınıfına vardığımızda umutlarım dibe vurdu. Bugünkü işkence seansı, benim "kıyamet çukuru" olarak yeniden adlandırdığım, onun "tahtada yürü" adını verdiği bir egzersiz sayesinde geliyor.

Eğitim odasına girer girmez şüphe çirkin yüzünü gösteriyor. Kinneck sırtıyor, kendinden çok memnun bir şekilde

bugünün planlanmış aktivitesi sadistçe bir clusterfuck. Kinneck ıslık çalarak bizi sınıftan çıkarıyor ve ormana giden toprak patika boyunca ilerletiyor. Ağaçlar ayrılıyor ve kule Yerin yarıldığı ve toprakta geniş bir krater oluşturacak şekilde ayrıldığı bir noktaya vardığımızda, yaprakları esintide fısıldayan sessiz nöbetçiler gibi iki yanımızda. Şimdiye kadar görme talihsizliğine uğradığım en dar yaya köprülerinden oluşan bir sıra boşluğu kaplıyor.

Yatay olarak tutturulmuş kısa ahşap kalaslar, ayağımın uzunluğundan çok daha geniş olamayan platformları oluşturuyor. Tırabzan da yok.

Yavru kuşlar herhangi bir uyarıya gerek kalmadan köprülerin arkasında sıralanmaya başlıyor.

Kinneck'in tiz düdüğü kulaklarımı tırmalıyor. "Talimatı biliyorsunuz. Amaç köprüyü düşmeden geçmek."

"Bugün çukurda ne var?" diye soruyor biri.

Kinneck kıkırdıyor. "Öğrenmemeye çalışın. Benim saymamla, ben dur diyene kadar devam etmeyi unutmayın. Başlayın!"

İlk grup yola çıkar. Köprüler botlarının altında zıplayıp sallanıyor ve endişe verici gıcırtilar ve gıcırtilar çıkarıyor. En hızlı yavru yarı yola ulaştığında, sıradaki iki öğrenci çömelip köprünün her iki yanını tutuyor ve temeli sallamaya başlıyorlar.

"Ne halt ediyorlar bunlar?" Tıslıyorum.

Olive homurdanıyor. "Merak etme, bu egzersizin bir parçası. Eğer yapmazsan, Kinneck seni çukura atar."

Kulağa uğursuz geliyor. "Çukurda ne olduğunu sormak istiyor muyum?"

Abel bir kolunu omzuma atıyor. "Muhtemelen hayır, zaten henüz bilmiyoruz. Her seferinde değişiyor."

Yaklaşıyorum ve uçuşuma bakıyorum. Karanlık beni selamlıyor. "Ne kadar derin?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, ama iyi haber şu ki, henüz kimse ölmedi." Çenesini kaşıyor. "Bildiğim kadarıyla. Kötü haberi bilmek ister misin?"

Başımı sallamadan önce alt dudağımı çiğniyorum. "Pas."

Abel bana karanlık bir kıkırdama ve başımı okşama teklif ediyor. "Öğreniyorsun." Köprümüzdeki yavru kuş sözlerini bitiriyor. Ben itiraz edemedim. Abel beni ileri itiyor. "İşte, sıra sende. Etrafta dikilmek seni daha da gerektir."

"Hayır! Bekle! İstemiyorum-"

Kinneck bir anda ortaya çıkıyor. "Fledgling Axton! Burada ne duruyorsun?"

"Ben... hiçbir şey efendim."

Ellerini arka arkaya üç kez çırpı. "O zaman hadi gidelim! Yürü, Axton. Yürü!"

Arkamdan gelen boğuk kıkırdama Abel'a ait olmalı. Hain. Zihnimde hem onu hem de Kinneck'i çukura fırlatıyorum.

Gerçekte ise sağ botumu büyük bir dikkatle köprüye yerleştiriyorum. Yüzey sallandığında vücudum donuyor.

İhtiyacın olduğunda Elijah nerede? Bu egzersizden kurtulmak için bana tekrar vurmasına seve seve izin verirdim. Acaba onun yerine kendi suratıma yumruk atmak için çok mu geç?

"Ne bekliyorsun Axton? Kral Xenon'dan bir davet mi? Acele etmek için üçe kadar vaktin var, sonra seni içeri tıkacağım."

Kahretsin. Sağ ayağımı sol ayağımın önüne koymak için çabalıyorum. Köprünün mide bulandırıcı salınımına rağmen bir ayağımı diğerinin önüne koyarak ilerlemeye devam ediyorum.

Solumdan tanıdık bir çığlık geliyor. Olive'in bir sonraki köprüde olduğunu teyit etmek için riskli bir bakış atıyorum.

"İşte böyle! Sıkı tutun, çünkü işte denge mücadelesi geliyor."

Sıkı tutunmak mı? Neye? Uçup giden bir kuşu yakalamamı istemiyorsa, burada havadan başka tutunabileceğim bir şey yok.

Bir sonraki adımın ne olacağını bildiğim için irkiliyorum ve sallantılı tahtalar üzerinde yavaşça emeklemeye devam ediyorum. Tiz bir gıcırta beni sarsıyor. Köprü altımda sallanırken dengemi korumak için kollarımı döndürüyorum.

Botlar.

Bir saniye dayanıyorum. İki saniye. Başka bir dalga vuruyor. Tökezliyorum ama tahtanın üzerinde kalmayı başarıyorum.

Yolun yarısına yaklaştığımda umut yükseliyor. Yaklaşıyorum. Bir adım her seferinde. Hafif bir esinti gevşek bir saç telini dalgalandırıyor ve ilerlemeden önce çam ve tuz kokusunu içime çekiyorum.

Köprü yine sallanıyor. Sallanıyorum. Sol ayağım kenardan kayıyor ve toparlanmaya başlasam da güçlü bir rüzgâr

Geri. Hava büyüü.

Yandan karanlığa doğru yuvarlanırken ılığım etrafta yankılanıyor.

Düşüş çok kısa sürüyor. Çarpışmanın acısına hazırlanırken, yumuşak bir madde inişimi bozduğunda çok seviniyorum. Kalın, kokuşmuş bir güveç gibi, lapa beni yüzeyin altına çekiyor. Başım Suyun altında kayarken bir ılık daha duyuyorum ama boğulmamaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki kaynağı hakkında endişelenemiyorum. Ayaklarım dibe değıyor ve sert bir itmeyle yüzeye çıkıyorum, tükürüyor ve kusmamaya çalışıyorum.

Koku. Tanrısal değıl.

Öğürerek, dudaklarıma yapışan bir parça saç çekiştiriyorum, saç telini kaplayan pisliğı ağızımdan uzak tutmak için çaresizce. Köprülerin altında bulunduğum yerden, bir ağaç parçasını seçmeye yetecek kadar ışık var.

Toprağın içine inşa edilmiş bir merdiven. O yöne doğru kürek çekiyorum, her vuruşta zehirli çamur savuruyorum.

Arkamdan bir şey sıçrıyor ve tükürüyor. "Lark? Sen misin o?"

Olive'in sesini duyunca ilk gerginliğim dağılıyor. "Evet,

Benim. Bu şeyin ne olduğı hakkında bir fikrin var mı?" Bir öksürük.

"Sorma."

"Doğru," diye mırıldandım.

Çukur yürüyebileceğim kadar sığlaşana kadar kürek çekiyorum ve sonra Olive'in bana yetişmesini bekliyorum. O da yetişince merdivenlere yöneliyoruz, ulaştığımızda aynı rahatlama iç çekişlerini çekiyoruz Kurtuluş. Kendimi dışarı atmak için en alt basamağı tutunurken, çamur çalkalanmaya ve bacaklarımı çekiştirmeye başlıyor.

Tanrı'nın unuttuğı bu dehşet de neyin nesi?

Tırnaklarım sert toprakta tutunacak bir yer arıyor ama bulamıyor. Çaresizlik içinde bir ağaç köküne doğru hamle yapıyorum ve çukur beni tekrar içine çekmeden önce elimi onun etrafına dolamayı başarıyorum.

Arkamda Olive'in ılığı aniden kesiliyor. Omurgamdan aşağı buz damlıyor.

"Olive?" Hiçbir şey yok. "Olive!" Hâlâ bir şey yok.

Kavrayışımı döndürerek, gürleyen çamurla yüzleşmek için dönüyorum. Olive yok.

Yine de onu son gördüğüm noktanın yakınında küçük bir girdap dönüyor, ben de bacaklarımı ona doğru uzatıyorum.

Saniyeler geçmesine rağmen arkadaşımın hiçbir iz yoktu. Korkum patlayarak tam bir panik. Tutuşumu bırakıp onu bulmak için dalmak üzereydim ki bir el botumun etrafına dolandı. Her nasılsa, onu güvenli bir yere sürüklemem gerektiğini fark etmediğim kaslarımı işe alıyorum. Nefes nefese

Kendini ilk basamağa atıyor, başını yana çeviriyor ve kusuyor. Sonra yan yatıyor ve pantolonunu indiriyor.

En az bir dakika boyunca kalbim vahşi bir hayvan gibi çarpıyor. göğsümde sıkışıp kaldı. Sonunda konuşabildiğimde tıslıyorum, "Kinneck kahrolası aklını kaçırmış. Bizi boğmaya mı *çalışıyor*?"

Olive öksürüyor. "O kısım Kinneck'in işi değildi. Toprak büyüü kullanan sevimli akranlarımızdan biriydi."

İşte o zaman duyuyorum. Merdivenlerin tepesinden gelen boğuk kahkahalar. "Yani şimdi seni de öldürmekten çekinmiyorlar mı?"

Kendini önce dizlerine, sonra da ayaklarına doğru itiyor. "O kadar ileri gitmesine izin vermezlerdi. Muhtemelen."

Sesinin tonu benim şüphelerimi yansıtıyor. "Kendimi pek güvende hissettiğimi söyleyemem. Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

"Pek yok. Torno ya da Bigley'e gitmek onları sadece daha kötüsünü yapmaya iter... ve daha sinsi olurlar. Tek yapmamız gereken kısa sürede ilgilerini kaybedip başka bir şeye yönelmelerini ummak."

"Ya da karşılık verebiliriz."

Olive sulu bir kahkaha atıyor. "Yapabiliriz ama bu onları daha da kızdırabilir. Sana sataşmak gibi olmasın ama büyüün tehdit oluşturacak kadar güçlü görünmüyor."

Şimdi değil. Ama olabilir.

Güneş ışığına çıktığımızda, bizi ikinci bir deri gibi kaplayan maddenin rengi netleşiyor. Kahverengi. Kahverengi ve bir ineğin ters tarafı gibi kokuyor. Tanrı aşkına, lütfen bana kaplanmadığımı söyle-

"Döllenmiş çamur!" Kinneck bağılıyor. "Artık hepiniz bugün çukurda nelerden kaçınmanız gerektiğini biliyorsunuz."

Burnumu kıvırdım. Yani bok, temel olarak. Tepeden tırnağa boka bulandık. En iyi arkadaşım neredeyse bokta *boğuluyordu*. Günün geri kalanını başlatmak için ne mükemmel bir yol.

Yirmi İkinci Bölüm

Ejderha gübresi fiyaskosundan sonra Abel, Olive ve beni bir kenara çekip su büyüsunü kullanarak en kötüsünü temizledi. Yine de çilli burnunu buruşturan ve sınıfa tekrar katılmadan önce bizi duş almaya gönderen Eğitimci Scalor için yeterli değil. Olive daha sessiz normalden daha fazla. Saldırı onu sarstı - itiraf etmek istediğinden daha fazla. Orada olmasaydım neler olabileceğini hayal etmek bile beni ürpertiyor.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de, belki de Thorne haklıdır. Belki de sihrimi bastırmak yanlış bir seçimdir. Ateşim kontrolden çıkarsa neler olabileceğinden korkuyorum, ama elemental yeteneğimi evcilleştirmeyi öğrenirsem, kendimi ve değer verdiklerimi daha iyi savunabilirim hakkında. Annem her zaman ilacı almam konusunda kararlıydı ama artık burada değil ve hayatımdaki her kararı onun dikte etmesine izin veremem.

Öğle yemeği sırasında, tanımadığım bir el ilanını bir posta teslimatının geldiğini duyuruyor. Olive'in yönlendirmesiyle kalan domuz eti ve mantar sosunu ağzıma tıktırıp tepsimi alıyorum. Beni dışarıya, yemekhanenin uzak tarafına, daha önce hiç fark etmediğim, duvarlarında düzinelerce niş bulunan küçük bir odaya götürüyor, Her birinin üzerinde oda numarası yazıyor.

Olive balmumu pullarla mühürlenmiş küçük bir zarf destesi çıkarıyor ve iki tanesini bana doğru itiyor. "Al bakalım."

Kendi göğsüne de iki zarf tutuyor. Birini ayırarak Bir tanesinin uzun zamandır haber alamadığı kuzenlerinden olduğunu umarak ona birazdan görüşeceğimizi söylüyorum ve okumak için sessiz bir yer aramak üzere posta odasından çıkıp arazide dolaşmaya başlıyorum. Amaçsız gezintim beni alicorn ahırının yakınındaki gölgeli bir ağaca götürüyor. A boğuk, kadınsı bir kahkaha beni kısa kesiyor.

Önce Eğitimci Thorne'u fark ettim. Elleri cebinde, beyaz çitlere yaslanmış, başı öne eğik, onu hiç görmediğim kadar rahat görünüyordu. Onu görünce içimde tutuşan kıvılcıma engel olamıyorum ama bakışlarım yanında duran güzel ileri savaş manevraları eğitimcine takılınca alev sönüyor.

Uzun boylu, söğüt gibi ve sarışın olan Celeste Dawson, Thorne'un söylediği bir şeye yine kıkırdarken saçının bir tutamıyla oynuyor. Rahatsız edici bir baskı göğüs kafesimi sıkıştırıyor ve içimde ona doğru yaklaşıp parlak at kuyruğundan tutarak geri çekme isteği uyanıyor. Bu kadar komik olan ne? Thorne'un ağzından çıkan her şeyin ağız bu kadar eğlenceli olabilir.

Eminim numara yapıyordur.

Onlar beni fark etmeden önce arkamı dönmeliyim ama nedense yere yapışmış durumdayım.

Sanki varlığımı hissetmiş gibi, Thorne başını kaldırıyor ve beni buluyor. Göz göze geldiğimiz anda içimde bir enerji patlaması oluyor. Burun delikleri alevleniyor ve onun da elektriği hissedip hissetmediğini merak ediyorum,

Dawson koluna zarif bir el koyup dikkatini ona geri vermeden önce.

Ugh. Kolundaki o soluk elin görüntüsü beni çok daha fazla rahatsız ediyor. olması gerekenden daha fazla. Sinirli bir nefesle etrafımda dönüyorum, ağaca doğru yürüyorum ve onların seslerini bastırmaya kararlı bir şekilde yere çöküyorum.

Mektuplarımı okumak için birkaç dakikalık yalnızlık yakaladım.

Çoraplarımı ve botlarımı çıkarıyorum, ayak parmaklarımı güneşin ısıttığı çimenlerde oynatarak rahatlamaya başladığımı hissediyorum.

Zarflardan birini yanımdaki çimenlere atarak annemin zarif yazısıyla yazılmış olanı açıyorum.

Sevgili Lark'ım,

Sen gittiğinden beri ne uyudum ne de yemek yedim. Senin için o kadar endişeleniyorum ki, erken bir mezarla yüzleşeceğimden eminim.

Bininci kez dramatize etmeyi bırakmasını dileyerek burnumun kenarını çimdikliyorum. Sanki yeni doğmuş bir bebek kadar çaresizmişim gibi davranıyor.

bebeğim, kendime bakmaktan tamamen acizim.

Flighthaven'da yaralanmadığın için tanrılara her gün dua ediyorum. Eğer sana bir şey olursa, buna dayanamam.

Yüzümü buruşturarak geri kalan içeriği gözden geçiriyorum, annemin duygusal tiradı her cümleyle daha da kötüleşiyor. Elbette endişeleniyor. O kadarını anlıyorum. Ama kendi ayaklarımın üzerinde durma becerilerime olan inançsızlığını anlamıyorum. Geçici baş dönmesi ve halsizlik nöbetleri

beni tek başıma hayatta kalmak için tamamen yetersiz kılıyor.

Sonunda, sona ulaştım.

Flighthaven'da bir ay kalacağını söylediğini biliyorum ama ben Bu süre içinde neler olabileceğinden korkuyorum. Sizin iyiliğiniz için duyduğum endişeden dolayı krala yazdım bile. hizmet taahhüdünden muaf tutulmanız konusunda. Haber alır almaz yazacağım.

İçimden bir duygu seli geçiyor. Eve dönme ihtimali beni mest etmeli.

Bu iç içe geçmiş yerden ayrılacağım için heyecanlıyım.

iğrenç yavru kuşlar, tehlikeli tacizler ve gizemli ejderha ölümleri. Bir daha asla bir alicornun sırtında uçmak ya da bedenimi elde edilemeyecek şeylere özlem duymaya iten kaba eğitmenlerle vakit geçirmek konusunda endişelenmeyeceğim için çok mutluyum.

Ama değilim. Ve sadece Leesa'nın nerede olduğu konusunda nihayet bir yere varabildiğim için değil, gerçi bu da bunun büyük bir parçası. Uçma korkumu yenmeye çok yaklaştım. Eğer bunu yapmadan önce bırakırsam, bir daha böyle bir şansım olmayacak. Flighthaven'dan ayrıldığımda

Alikorn korkumu sonsuza dek yendiğimi ve geçmişimdeki şeytanları dinlendirdiğimi bilerek o kapıdan çıkmak.

Sayfaya kaşlarımı çatıyorum. "Neden bana her zaman bir Geçersiz mi?" İyi niyetli olduğunu biliyorum ama Tanrım. Sürekli yaygara koparması ve beni boğması, kendime olan güvenimi jiletli pençeleriyle parçalıyor. Bir kez olsun, neden bana Leesa'ya inandığı gibi inanmıyor?

Mektubu buruşturup, sözlerini tekrar zarfın içine tikiyorum ve ikinci mesajı aç. Royce'dan gelmiş, kısa ve öz.

Leydi Lark, diye başlıyor mektubu.

Yaltaklanma. Başlıktan vazgeçmesini söyleyip duruyorum ama hiç uymuyor. Leydi Lark kulağa çok gösterişli geliyor. Kibirli biri gibi

Süslü elbiseler içinde etrafta dolaşan, hizmetçilere çay getirmelerini ve yastıklarına dolgu yapmalarını emreden soylu bir kadın.

ve ona serenat yapması için bir yaylı sazlar dörtlüsüne emir veriyor.

Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir yangın kilerdeki yiyecek stoklarımızı yok etti. Yaralanmadık ama bize güvenen ailelerimiz var. Bu kadar çok şeyle uğraşırken sormaktan nefret ediyorum ama bu acil bir durum. Kilerimiz için yeni ürünlere ihtiyacımız var. Stok. En kısa zamanda göndermek için para ayırabilir misiniz?

Kalbim sıkışıyor. Her ne kadar evden para getirmiş ve buradaki ilk iki haftamın ödemesini almış olsam da, parayı Royce'a ulaştırmak için posta servisini kullanmak konusunda ne hissedeceğimi bilemiyorum. Köyümde hırsızların içinde değerli eşyalar olabileceğini düşündükleri postaları açmasıyla ilgili sorunlar yaşadık. Paraları gönderip de çalınmalarını istemem, Özellikle de bu ailelerin gecikmeyi göze alamayacakları düşünüldüğünde. Mektupta daha fazlası var, o yüzden okumaya devam ediyorum.

Ayrıca, ilginizi çekebileceğini düşündüğüm yeni bir kitap aldım. Peaches'in yolculuğuna çıkmadan önce kaldığı kütüphaneden. uzun bir tatil. Bir sonraki ziyaretinizde alabilirsiniz.

Şaşırmış bir şekilde sırayı tekrar taradım. Royce ve ben hiç kitap değiş tokuşu yapmayız. Peaches da kim?

Birkaç vuruş sonra, isim kliklendi. Ellerim titriyor. Royce şakayla karışık Leesa'ya Şeftali derdi. Gitmeden kısa bir süre önce onu da yanımda götürdüm. Royce'un karısı Leesa'nın en sevdiği şeftalili turtayı pişirmişti. Bütün bir turtayı tek başına mideye indirdikten sonra bu lakabı takmıştı.

Satır aralarını okuyunca, birinin Royce'a Flighthaven'dan bir kitap gönderdiğini anladım. Muhtemelen o kitap. Leesa'nın kütüphaneden alıp bir daha geri vermediği kitap. Neden bu kitabı ama açıkça kitabı şahsen almamı istiyor. Aksi takdirde mektuba eklerdi.

Beynim dönüyor. Mümkün olan en kısa sürede ona para bulmalı ve o kitabı görmeliyim. Ama nasıl? Zaman çok önemlidir ve Flighthaven öğrencileri istedikleri zaman kalkıp gidemezler. Buna göre Kural kitabına göre, yeni yavruların ayrılmak için izin istemeden önce dört hafta boyunca kampüste kalmaları gerekmektedir. Bunun tek istisnası yakın ailede ölüm. Annemin zamansız ölümünü taklit etmek dışında, şu an için resmen burada sıkışıp kaldım. Bu da bana resmi olmayan rotayla. Gizlice

çıkıyorum.

Öğle yemeğinin bittiğini bildiren korna çaldığında hâlâ bu işi nasıl başaracağımı düşünüyorum. Yavru kuşların düzenli akışı yerimin önünden geçiyor. Sürüye katılıyorum, alicorn ahırına varıyorum ve diğerleri bineklerini hazırlamak için aceleyle içeri girerken padokun yanında duruyorum. Dudağımı ısırarak, Thorne'un beni nasıl yakalamayı planladığını merak ediyorum.

Bugün şüpheli görünmeden sınıftan çıkacağım. Uçmaya ne kadar yakın olduğumu neredeyse tadabiliyorum, ama diğer yavru kuşlara katılmaya hazır değilim

Henüz. Umarım o da bunun farkındadır. Ya da en azından benim Son birkaç engeli aşmak için bir bat ya da yüz senaryosuna ihtiyacım var. Şu anda beni bir alicornla uçmaya zorlarsa, ciğerlerim su emmeye hazır olsa iyi olur çünkü boğulacağımdan oldukça eminim.

Thorne ahırdan dışarı adım atıyor. Tek başına. Kontrol ettiğimden değil, çünkü bu aptallık olurdu. O benim eğitmenim ve ben de onun Öğrenci. Aramızda daha fazlasını istesem bile - ki istemiyorum - bu Yasak. Ondan etkilendiysem ne olmuş? Bu sadece uyum sağladığım anlamına gelir.

Flighthaven'daki diğer tüm kadınlarla birlikte. Sadece gözleri olmayan biri adamın fiziksel çekiciliğini göremeyebilirdi.

Avuç içlerimin topuklarını gözlerime bastırarak inliyorum. Neden buna takılıyorum ki? Moody olsun olmasın, Thorne takılmak için herhangi birini seçebilir. Buna inanacak kadar kibirli miyim?

Benim gibi basit biri onun ilgisini çekebilir mi? Elbette, aramızdaki kimya tek taraflı hissettirmiyor, ama ben ne bilirim ki?

Axton Kalesi'nde hapsedilmem romantik ilişkiler ve cinsel cazibe konusundaki deneyimlerimi sınırladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Thorne sınıfı bir araya getirip Duyuru. "Bu öğleden sonra antrenmandan ayrılmak zorundayım, bu yüzden Mortimer sorumlu olacak. Mortimer, lütfen onları Geçen hafta çalıştığımız tatbikatlar." Gözle görülür bir şekilde memnun olan Helene başını sallayınca Thorne dikkatini bana çeviriyor. "Yavru Axton. Benimle geliyorsun."

Arkamızı döndüğümüz anda fısıltılar ve varsayımlar yükseliyor. "Bu da neydi şimdi?" Kısa bacaklarım onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken fısıldayarak bağıriyorum.

Sorumu duymazdan gelerek kolumdan çekiştiriyor. "Hadi ama." "Ama ne hakkında-"

"Sadece bu seferlik, tartışmadan ya da sorularla beni rahatsız etmeden emirlere uyabilir misin?"

Thorne yürürken sürüklenmemek için yarı koşarken, konuşmadan sadece on saniye dayanabiliyorum.

"Ateş nerede?" Hiçbir şey yok. "Nereye gidiyoruz?" Sessizlik. "En azından biraz yavaşlayabilir misin?" Yemin ederim, piç kurusu hızlanıyor.

Onu bir kez daha sözlü olarak dürtmek için ağzımı açıyorum, profiline bir göz attığımda dudaklarımı kapatıyorum. Şakağındaki bir damar kabarıyor ve ilk kez dilimi ısırp onu daha fazla kızdırmamak için sağduyulu davranıyorum.

Sonunda, gökyüzüne uzanan devasa bir taş binanın önünde duruyor. Çenem açık kalıyor. Ejderha sığınağı. Bizi ejderha aerie.

Yukarı ilk çıktığımızda her şey sessizdi. Şimdi, botlarımın altında yer gümbürdüyor ve bastırılmış kükremeler ve

Cırtlak sesler tanrısız bir koro halinde birbirine karışıyor. Sanki kalın taş duvarların arasından bile ejderhalar varlığını hissedebiliyorlar.

Ağzım kuruyor ve korkunun saldırısının beni sarmasını bekliyorum. Ama asla gelmiyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Burada ne işimiz var?"

Thorne bana anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyor. "Ejderhaları ziyaret etmek istediğini söylemiştin. Ejderhaları ziyaret ediyoruz."

Bu beklenmedik cevap karşısında gözlerimi kırıştırdım. "Vay be. Aynen böyle, ha? Peki, altından bir yatak ve yakışıklı bir prensin beni karlı beyaz bir ata bindirip ışıltılı bir saraya götürmesini istediğimi söylesem, bunu da gerçekleştirir miydin?"

Gözleri kısıldı. "Üzerinde uyumak çok zor olan bir yatak ne işe yarar ki? Ayrıca yakışıklı prensi o kadar kızdırırsın ki, sen daha saraya varamadan seni atından düşürür."

"Sanırım bu bir hayır demek."

Alçak hırıltısı sabrının sonuna yaklaştığını anlamamı sağlıyor.

Barış teklifi olarak avuçlarımı kaldırıyorum. "Özür dilerim, sheesh. Seni her zamankinden daha da sinirli yapsa da bana aerie'yi göstermeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Artık içeri girebilir miyiz?"

"Sana sadece sığınağı göstermiyorum. Ejderhaları beslememe yardım edeceksin."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Uçuş öğretmenime bakakaldım. "Buna... izin var mı?"

Ciddi olamaz. Bildiğim kadarıyla, bu güçlü yaratıkları beslemek için sadece ejderha kuşları ve birkaç yüksek rütbeli subayın izni var ve bunun da iyi bir nedeni var. Mesela mangalda pişirilmemek ya da İnsan tartarı gibi ısırick büyüklüğünde ejderha mezesi olarak pişirilmiş.

Omuz silkiyor. "Artık öyle."

"Kurallara hep böyle saygısızca mı yaklaşırsın?"

"Senden daha fazla değil." Ağzı bir an için seğiriyor.

Gülümsüyor ve gülünç kalbim tekliyor. "Gel hadi. Sana ne yapacağını göstereyim."

Sertçe yutkunuyorum. Şaşırtıcı bir şekilde dehşete kapılmamış olsam da yine de temkinliyim.

Büyük boy bir demir kapıya yaklaşan Thorne, bir kenarda duran muhafıza başıyla selam verir. Adam parmaklıkları açmaya başladı. yapıyı yerine kilitliyor. Kapı gıcırdayarak açılır ve saman, duman ve daha fazlasının karışımı gibi kokan bir havayı serbest bırakır. rahatsız edici bir şekilde, çiğ et. Loş, penceresiz iç mekanda, gözlerim duvarlardaki titreyen büyücü ışıklarına göre ayarlıyorum. Thorne kapıyı arkamızdan kapatıyor ve beni sağa doğru yönlendiriyor, yürüyüş yolu bir çeşit devasa otlığın yanından geçiyor.

Neden bilmiyorum ama aerie'nin içindeki atmosfer bana dev bir mezarı hatırlatıyor. İç karartıcı. Boğucu. Neredeyse görünmez bir varlığın enerjimi yavaş, istikrarlı yudumlarla emdiğini, gücümü azar azar tükettiğini hissedebiliyorum.

Bir iniltiyi bastırıyorum. Tanrılara şükür Thorne zihin okuyamıyor çünkü hayal gücüm derinlere daldı. Büyük bir Son birkaç gündür hayatımı değiştiren olaylar düşünüldüğünde bu sürpriz oldu. Stres zihne zarar veriyor ve Tanrı biliyor ki son zamanlarda stres yapacak çok şeyim oldu.

Bir başka büyük demir kapıya ulaşmadan önce bile soğuk tenimi kemiriyor. Sövedeki aralıklardan çıkan soğuk hava dalgaları metalin üzerinde ince bir buz tabakası bırakıyor.

Titriyorum. "Burası neresi?"

"Soğuk hava deposu. Ejderhaların yemesi için hayvan leşlerini sakladığımız yer."

Nedense ejderhaların da alikornlar gibi yulaf ve saman yediğini sanmıştım. Zeka açısından benim için pek de yüksek bir nokta değil. "Sıcaklığı nasıl bu kadar düşük tutuyorsunuz?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Sence nasıl?"

Sihir. Tabii ki büyü. Buz kullanma yeteneğine bakılırsa muhtemelen onunki.

Kapıyı açtığında, buz gibi hava dışarı süzülüyor ve yanaklarımı yakıyor. Tüylerim diken diken oluyor. Kollarımı kendime sarıyorum, keşke ağır pelerinimi getirseydim diyorum.

Thorne uzaklaşıyor. Nereye gittiğini görmek için dönmeme fırsat kalmadan geri dönüyor ve omuzlarıma bir şey örtüyor. Bordo bir battaniye. Rahat edemeyeceğim kadar yakın durarak, uçlarını bir araya getiriyor ve bir pelerin oluşturmak için düğümlüyor.

Kalın yün anında soğuğu kovmaya yardımcı oluyor, tüylerimin diken diken olmasını engelliyor ve tenimi kızartıyor. Bu düşünceli davranış göğsümde farklı bir sıcaklığın filizlenmesine neden oluyor. Onun gözlerinin içine bakıyorum.

Altın sarısı gözleri, nane kokulu nefesini içime çekerek, bedenimin ona doğru eğilme dürtüsüyle savaşıyor, bir bitkinin güneşe uzandığı gibi. "Teşekkür ederim."

Kendi yüz ifademden emin değilim ama boğazını temizleyip geri çekilmeden önce gördüğü şey karşısında gözleri parlıyor.

"Dişlerin takırdıyordu. Ejderhaları neyin harekete geçireceğini asla bilemezsin."

Arkasını dönerek kapıyı açtı. Arkasından gözlerimi deviriyorum. "Doğru. *Ejderhalar* üşümemi istemediği için bana battaniye getirmişsin. Biliyorsun, insanlar bazen senin iyi biri olabileceğini keşfederse sorun olmaz." Bana karanlık bir bakış fırlattı. "Ya da değil."

Bir kısıkcı ısııyorum. Ayıyı dürtmek istememe neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama kendime engel olamıyorum. Başlarken Thorne'un derisinin altında bir şeyler aramak en sevdiğim yeni hobim olabilir.

Büyük geyik leşleri gibi görünen şeyleri iki el arabasına yığıyor. Birinin sapını tutuyor ve diğerini tutmam için bana işaret ediyor. Demir kapıyı kapattıktan sonra el arabasını sağa doğru itiyor.

Yükümle birlikte geride kalıyorum, bir an durup utanmadan sırt kaslarının kendini zorladıkça gömleğine doğru nasıl dalgalandığını not ediyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Geliyor musun?"

Masummuş gibi davranarak -yanaklarımın sıcaklığına rağmen- ona yetişiyorum. "Ejderhalar taze eti tercih etmez mi?"

"Evet."

Detaylandırması için bir süre bekliyorum. "Çok açıklayıcı, teşekkürler." Bir homurtu ve ardından bir iç çekiş. "Taze et daha iyi, ama görünüşe göre,

Flighthaven'in her zaman uğraşamayacağı kadar büyük bir zahmet. Ara sıra alıyorlar ama dondurulmuş olması daha uygun." Ses tonundan aynı fikirde olmadığı anlaşılıyor.

İç padokta kıvrılıp bir dizi hücreye ulaştığımızda, ara sıra çıkan çınlamalarla birlikte, homurdanmalar ve hırıltılar da artıyor.

Uzun ve geniş hücrelerin her biri, önleri demir parmaklıklarla çevrili bir zindanı andırıyor. İlk hücrenin parmaklıkları arasından yaprak renginde bir dağ parlıyor. Dev bir beden hareket edip bir çift altın göz benimkine sabitlenince olduğum yerde duruyorum.

Kalbim duruyor. Yeniden başlıyor. Dörtnala. İçgüdüsel korku damarlarımda dolaşüyor, buna tam olarak adlandıramadığım bir duygunun garip titreşimi eşlik ediyor. Kalem ejderhayı kontrol altında tutuyor ama bazı boşluklar var.

parmaklıklar arasında. Büyük boşluklar. Ejderhanın ateşinin patlayıp ikimizi de cayır cayır yakmasına yetecek kadar büyüktü.

"Thorne..." Dikkatim ejderhanın ağızına yöneldi. İşte o zaman canavarın ağızının ve başının etrafına sarılmış, devasa çenesini kapalı tutan demiri görüyorum. İlk tepkime rağmen, içimde sıkı bir yumak oluşuyor. Bir umutsuzluk dalgası korkumu bastırırken boğazım yanıyor.

"Oh, hayır."

Hareket diğer muhafazalarda dalgalanıyor. Kocaman üçgen kafalar parmaklıklara dayanıyor ve çok sayıda göz beni izlerken dikey gözbebeklerini kırpmadan parıldıyor. Renkler değişiyor. Demir grisi, kül siyahı, taba rengi, kırmızı ve buğdaya benzer altın rengi arasında. Pullar devasa vücutlarını şekillendirirken, alt dikenlerinden sivri kuyruklarının uçlarına kadar kötü dikenler çıkmaktadır.

Kesinlikle muhteşemler... ve korkunçlar. Ayrıca hepsi Sanki el arabalarındaki ölü geyikleri ve diğer büyük av hayvanlarını yemek yerine etimi kemiklerimden ayırıp iliğimi emmeyi tercih ediyorlarmış gibi bana bakıyorlar. Yine de, muhtemelen olmam gerektiği kadar korkmuyorum. İçinde bulundukları koşullara rağmen, onlarda muhteşem bir şey var. Beni çağıran, parmaklarımı pullu bir yanakta gezdirmek için kaşınmama neden olan güzel ve vahşi bir şey.

"Zavallı şeyler. Burada olmamalısınız, değil mi? Bir zindandaki mahkûmlar gibi kafese kapatılmışsınız. Sizin dışarıda özgürce uçuyor olmanız gerekiyordu."

Ben mırıldanırken, Thorne ejderhalarınkine rakip bir yoğunlukla beni gözlemliyor. "Anladığım kadarıyla ejderhaların zindanda tutulmasına katılmıyorsun.

Flighthaven."

"Evet. Hem de şiddetle. Bu onlar için sağlıklı olamaz." Bakışlarımı bize en yakın olandan çekemiyorum. O altın gözler beni hapsediyor, hareketsiz tutuyor. Umutsuzluk, tutsaklıklarına duyduğum öfkeyle birlikte yeniden içime işliyor. Kalemizde kendimi nasıl kafeste hissettiğimi hatırlayınca irkiliyorum. Bu ejderhalarla kıyaslandığında, dünyadaki tüm özgürlüğe sahiptim.

Yeni bir yorgunluk dalgası içime çöküyor ve başım dönmeye ve zonklamaya başlıyor. "Buna katılıyor musun?"

Her nasılsa, daha o sert cevabını vermeden cevabı biliyorum.

"Hayır."

"Bütün ejderhalar böyle mi tutuluyor?"

Başını sallıyor. "Ejderhalar binicilerine bağlandığında, onları hapsetmeye gerek kalmaz."

"O zaman söylentiler doğru. Aclaris'teki ejderhalar artık bağlanmıyorlar." Fısıltıları duymuştum ama söylentilerin doğru olup olmadığını bilmiyordum. "Peki ya diğer krallıklarda?"

Thorne güçlü bir nefes vermeden önce gerildi. "Emin değilim." O bakışlarını kaçırırken ben başımı eğiyorum. "Sence neden-"

"Durun. Buraya ejderhaların neden bağ kurup kurmadığına dair teorilerimi tartışmaya gelmedik. Onları beslemek için buradayız. Hadi başlayalım." El arabası yedeğinde, nefesinin altından yumuşak sözler mırıldanırken ilk muhafazanın kapısına yaklaşıyor. Yaprak-Yeşil ejderha başını eğerek hareketi takip ediyor.

Ağıla yaklaşıp Thorne'un karkası sırtına alıp et yığınının devasa metal bir çukura atmasını izliyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, geride dur. Yemek yiyebilmesi için ağzındaki bağları çıkarmam gerekiyor ve bu sırada bir yavruyu kızartırsam sicilimde kötü görünür."

"Her zamanki gibi, benim iyiliğim için duyduğun endişe kalbimi ısıtıyor." Kaşlarımı çattım. "Peki ya sen? Seni kızartmayacağını nereden biliyorsun?"

"Kızartılamayacak kadar güzel ve çekiciyim. Öyle değil mi Farrow?" Homurdanıyorum. "Ama kesinlikle fazla alçakgönüllü değilsin."

"Sahte tevazu zaman kayıdır." Bunu bir tıklama izliyor diyor ve Farrow'un ağzındaki demir bandı çıkarırken midem sıkışıyor. "Ejderhalar akıllıdır ve 'seni besleyen eli ısırma' sözünün bir nedeni vardır."

Farrow ağzını kocaman açarak kıvrık, siyah bir dil ve ön koluma yakın, endişe verici bir dizi sivri diş gösteriyor uzunluk. Ejderha leşin üzerine ateş püskürtürken Thorne kenara çekiliyor, muhtemelen içine dalmadan önce yemeği ısıtıyor. O Farrow'un dişleri kemiklerden et parçalarını koparmaya başlarken dışarı çıkıp el arabasını kapıyor.

Hücreden hücreye gidiyor, ejderhaları besliyor ve yeniden doldurmak için dondurucuya geri dönüyoruz. Bu görev çok zaman alıyor ve el arabasını itmek her adımda daha da yorucu hale geliyor.

İkincisinde

ileri geri gidip gelirken, kollarımdaki ve sırt kaslarımdaki donuk yanma alevlere dönüşüyor. Ne kadar uzun kalırsak, hava o kadar ağırlaşır. Her

adım beni biraz daha tüketiyor ve bir umutsuzluk hissi bedenimi sarıyor. Leesa da ejderhaları böyle görmekten nefret ediyor olmalı. Keşke bana onu nerede bulabileceğimi söyleyebilselerdi.

Beşinci ejderha da beslendikten sonra aklımdaki soruyu ağzımdan geçiriyorum. "Kız kardeşim Leesa'yı tanıyor muydun?"

Thorne'un yüzünde bir şeyler titreyiyor. "Elbette tanıyorum. Onun eğitmeniydim." Bakışları yüz hatlarımda geziniyor. "Ona hiç benzemiyorsun. Bir yabancı akraba olduğunuzu asla tahmin edemez. kardeşler."

Omuz silkiyorum. "Annem Leesa'nın ona çekmiş olduğunu söyledi, ben ise babaanneme benziyorum."

Kaşları yukarı kalkıyor ama bir şey söylemiyor.

"Leesa hakkında bir şey duydun mu ve nereye kaybolmuş olabilir?"

"Sanırım ben de seninle aynı söylentileri duydum. Ne yazık ki hepsi spekülasyon."

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Ya öldüyse?"

Thorne'un göğsü keskin bir nefesle şişiyor. Çenesi geriliyor ve gözleri kararıyor. Sonra garip bir duygu -belki de pişmanlık- yüz hatlarını yumuşatıyor. "Bana bakın. En kötüsüne inanmak için hiçbir neden yok."

Dediğini yapıyorum, yüzünde güvence arıyorum. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Burada çoğunlukla sevilen biriydi. İnsanlar ona saygı duyardı. Ve cinayete dair hiçbir işaret yoktu."

Soğuk odanın dışında durup elimi tutuyor ve nazikçe sıkıyor. Kızlar kıvılcımla hayat buluyor masum dokunuşu, parmaklarının tenimdeki görüntüsü bütün sinir uçları uyandı. Sanki aynı kıvılcımı o da yaşamış gibi Thorne sarsılıyor ve elimi onu sokmuş gibi bırakıyor.

Daha fazla leş almak için soğuk hava deposunda kaybolduğunda, ben Kendime rahatladığımı söylüyorum. Bu kısa arayı kendimi toparlamak için kullanıyorum, kendime neden bir erkeği arzuladığımın çok akıllıca nedenlerini hatırlatıyorum.

Thorne, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket.

Yeniden ortaya çıkıyor ve sanki az önce garip bir el dokunma olayı yaşamamışız gibi konuşmamıza devam ediyorum. "O zaman ona ne olmuş olabilir?"

"İsimsiz bir acemi, bir gece biriyle buluşmak için gizlice dışarı çıktığını ihbar etmiş." Omuz silkiyor. "Büyük ihtimalle kendi isteğiyle ayrılmıştır."

Hayır. Leesa asker kaçağı değil. Buna inanmıyorum. Ama belki de yanıldığım için dua etmeliyim. Ne de olsa firar etmek ölmekten iyidir.

Gözlerimdeki yaşları siliyorum. "Bana bildiklerini anlattığın için teşekkürler."

Thorne homurdanarak el arabasını ileri itti. Ben de onu takip ederek daha hafif olan ikinci el arabasını siyah ejderhanın bulunduğu hücreye doğru itiyorum. Koyu renginden mi yoksa daha büyük olduğundan mı emin değilim ama bu diğerlerinden daha korkunç görünüyor. Yaklaştıkça nabzım yükseliyor.

Altın gözbebekleri ete bakıyor, donup kalmış. Canavarın Çabuklaşan nefesler muhafazanın içinde tıslıyor ve çenesi tıkırdıyor. İzlerken, onun yoğun açlığını neredeyse hissedebiliyorum, öyle ki kendi karnım gurulduyor ve ani bir yeme arzusu beni ele geçiriyor. Bu muhteşem hayvanların nasıl kapana kısıldıklarını düşündükçe damarlarımda yıkım akıyor. Böyle bir hayat ne kadar iç karartıcı olmalı.

Kulübeye girdikten kısa bir süre sonra başım çarpmaya başladı. ve dönüyor ve şimdi her zamankinden daha çok acıyor. Renkler ve ardından bulanık görüntüler yanıp sönerken titreyerek zonklayan şakaklarımı ovuyorum.

Gözlerimin arkasında. Kendimi gökyüzünde süzülürken hayal ediyorum. Rüzgârın *vınlıyarak* geçtiğini hissediyor ve kendi sevinçli kükrememi duyuyorum. Bu görüntüler birbirine karışarak baş döndürücü bir dizi oluşturuyor.

Thorne yaklaşıyor. "İyi misin?"

Yüzümü buruşturarak şakaklarıma yavaş daireler çizerek masaj yapmaya devam ediyorum. "Başım beni öldürüyor."

Thorne'un profilimi incelediğini hissediyorum. "Bugün eyrilini aldın mı?"

Bu tuhaf soru parmaklarımı hareketsiz bırakıyor. "Flighthaven'da herkes almıyor mu?" Kaçamak cevaplar dilimden dökülüyor.

Bir omzunu kaldırıyor. "Flighthaven'da mı? Olabilir. Diğer krallıklarda? Şart değil."

Bu ne anlama geliyor?

Son leş yükünü de ejderhanın kafesine boşaltıyor.

Parmaklıkların arasından Thorne siyah ejderhanın bacağını okşuyor. Yaratık devasa kafasını ona doğru sallıyor ve bir çığlığa benzer bir ses çıkarıyor.

Mırıldan. Kafatasım ikiye ayrılmak üzereyken bile gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Thorne'un hayvanlara karşı onları rahatlatan nazik bir tarzı var.

Bunun bir önemi yok. Thorne ilk başta düşündüğüm kadar korkunç olmasa bile, dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Özellikle de burnunun dibinden bir alicorn çalmanın bir yolunu bulmam gerektiği için.

Başımdaki ağrı artıyor. Acımı saklamak için elimden geleni yapıyorum. ama Thorne'un bana doğru fırlattığı bakışlara bakılırsa ne kadar başarılı olduğumdan emin değilim. Sanki acımı hissediyorlarmış gibi, ejderhalar da bana bakıyor. Thorne işimizin bittiğini söyleyip beni ön kapıya götürdüğünde mutlu oluyorum.

Dışarıda, kafatasımdaki mengene benzeri kavrama zayıflıyor ve baş dönmesinin çoğunu da beraberinde götürüyor. Thorne'un dikkatli gözleri beni delip geçmeye devam ediyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Tuhaf, değil mi? Belki de nemli hava ve ejderha cesetlerinin kokusu bana iyi gelmiyordur."

"Bu daha önce baş ağrını ya da baş dönmeni tetikledi mi? Nemli hava ve bazı kokular yani."

"Emin değilim. Çoğu zaman bunların pek bir mantığı ya da nedeni yok gibi görünüyor." Tam olarak doğru değil. Flighthaven'da çalışmaya başladığımdan beri, zayıf büyülerim ile sihriime erişme ya da onu bastırma çabalarım arasında bir bağlantı olduğunu fark ettim. Gerçi bu bilgiyi paylaşabileceğimden değil. "Şimdi sen söyleyince, hayvanların yanında daha sık başım ağrıyor gibi görünüyor. Belki de alerji gibi bir şeydir."

"Belki de."

Ses tonu inandırıcılıktan yoksun ve aceleyle konuyu değiştiriyorum. "Her neyse, beni ejderhaları ziyarete getirdiğin için teşekkür ederim. İstemediğini biliyorum ama gerçekten minnettarım. Benim için anlamı çok büyük."

Ona bakarken neredeyse duvarların yükseldiğini görebiliyorum. Ağzı bir çizgi halinde inceliyor ve çenesi geriliyor. "Yapma bunu."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neyi yapmayayım? Teşekkür mü edeyim?" "Beni olmadığım bir şeymişim gibi gösterme."

Bu esrarengiz cümleyle birlikte dönüyor ve uzaklaşmaya başlıyor. Şaşkınlıkla arkasından bağıriyorum. "Ne gibi?"

"Kalbinin iyiliği için bir şeyler yapan bir adam gibi. Sonunda hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Kızgınlık ve üzüntü arasında kalarak onun uzaklaşmasını izliyorum.

Kızgınlık, çünkü onun ruh halinin iyi bir insandan Takip etmesi zor bir pislik. Üzüntü, çünkü kendisinin en kötü insan türü olduğuna inanıyor gibi görünüyor. Kabul edelim ki, gerçek bir pislik olabiliyor.

bazen, ama onda bundan daha fazlası var. Bu saf ahmak dış katmanının altında, Thorne bazı takdire şayan niteliklere sahip. Onun aynı fikirde olmayabileceğini düşündüğümde, göğsüm biraz ağrıyor.

Sarsıntılı başlangıcımıza rağmen, aslında ondan hoşlanıyorum. En azından, inatçı davranmadığı zamanlarda öyle yapıyorum. Tüm ücretsiz

İyileştirme eğitimime ayırdığı zaman, hayvanlara karşı gösterdiği sabır ve özen, o iki kişi bana zarar verdiğinde beni koruma şekli Sihir dersinde bana saldıran mutlak serserileri ve ejderhanın acısını dindirirken gözlerindeki gerçek acıyı görünce kalbim nasıl yumuşamaz? Benim gördüğümü onun görememesi bana acı veriyor.

Ona Uçuş Cenneti'nden ayrılmak için izin alma sürecini sormak istediğimi hatırladığımda ortadan kaybolmuştu. İç çekiyorum. Muhtemelen en iyisi buydu. Hışımınla çekip gittiğine göre, pek de yardımsever bir ruh hali içinde olduğunu sanmıyorum.

Olive'in bana yardım edebileceğini umuyorum.

Parmaklarımı çaprazlayarak oda arkadaşımı aramaya çıkıyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Olive'e kampüsten ayrılma konusunu sormak için iyi bir fırsat yemek sırasında asla ortaya çıkmaz. Alışılmadık derecede durgun oda arkadaşımın pembe çerçeveli, kan çanağı gözleri var. Bir sorun olup olmadığını sorduğumda, kötü bir haber aldığını iddia ederek beni geri çeviriyor-

Ailesinden gelen mektuplardan birinde büyük bir şey yok. Burnumu sokmam. I Konuşmak isterse yanında olacağımı söylemem yeterli.

Odamıza döndüğümüzde, yatağına oturmamı işaret ediyor.

"Kuralları çiğnemek konusunda ne hissediyorsun?"

Teklifini düşünerek yatağına yerleşiyorum. "Ne kadar büyük bir kuraldan bahsediyoruz?"

Yatağın altından küçük bir şişe çıkarıp havaya kaldırıyor. "Oh, önemli bir şey değil."

Loş ışıkta elinde ne olduğunu anlayamıyorum. "Bu bir çeşit uyuşturucu mu?"

"Hayır." Kıs kıs gülüyor. Bu akşam ilk kez daha neşeli görünüyor.

"Bu sadece oje. Askeri üniformamızın bir parçası olmadığı için kurallara aykırı tabii. Ama ben düşündüm ki ayak tırnakları. Kimse bilmeyecek."

Tırnaklarımı boyamak umurumda bile değil. Olive'i önemsiyorum, Yine de, bu kadar basit bir görev onun gözlerindeki gölgeleri kovuyorsa, bunu kabul etmekten mutluluk duyarım. "Hadi yapalım şu işi."

Tırnaklarımızı kırmızıya boyarken, Leesa ve benim çocukken yatak odalarımızda yaptığımız gibi kıkırdıyor ve dedikodu yapıyoruz.

Tanrım, kız kardeşimi ne kadar özlüyorum. Ama Olive ile geçirdiğim bu zaman için minnettarım. Bu anlar çok normal, evi anımsatıyor.

İlk katımı bitiriyorum ve şişeyi Olive'e uzatıyorum. "Kuralları çiğnemekten bahsettiğinde, bunun çok daha kötü bir şey. Gizlice kaçmak gibi."

"Bana hak verme." Büyük ayak tırnağını boyamadan önce fırçayı cilaya batırıyor. "Ama nereye gidebiliriz ki? Biz oldukça burada تنها."

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Eve döndüğümde, geceleri gizlice dışarı çıkardım. ve birlikte kiler işlettiğim bir adamla buluşurdum. Bazen de çok heyecanlandığımda dışarı çıkıp şehirde dolaşıyordum."

Çenesi düştü. "Ciddi misin? Çok risk alıyorsun."

"Ciddiyim. Annem öğrenseydi çok kızardı ama ben sinsiydim." Ben sırtıyıyorum ve Olive de kendi gülümsemesini gösteriyor. "Aileden bahsetmişken, sana kardeşin hakkında soru sormak istiyordum... eğer sakıncası yoksa."

Nefesini içine çekiyor, yüzü asılıyor. "Genelde kardeşim hakkında konuşmam. Biri bir şey mi söyledi?"

"Bazı yavruların senden ve kardeşinden bahsettiğini duydum. Sınıfa dönmek için acele etmem gerektiğinden fazla bir şey duymadım ama kötü bir şey olduğu izlenimine kapıldım."

Gözleri parlıyor.

Kalbim sıkışıyor. "Seni üzmem istememiştim-"

"Sorun yok." Yanağından süzülen gözyaşını fırçayla sildi.

"Flighthaven'daki hiç kimse sana söylemek üzere olduğum şeyi bilmiyor, bu yüzden lütfen tekrarlama."

"Elbette tekrarlamam."

Acı dolu bir ses çıkardı. "Flighthaven Gregory için uygun değildi ve o da iltica etti."

"Cehaletimi bağışlayın ama bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Buraya dayanamadı ve gitti. Evine gitti." Bakışlarını indiriyor.

"Annemin ya da babamın söylediği hiçbir şey onu geri getiremedi."

"Kralın ailenin unvanlarını ve topraklarını elinden alma tehdidi bile mi?"

Olive'in söylediği şey gerçekleşirse, artık bir soylu olmayacak ve askere yazılmadığı sürece burada hizmet etmek zorunda kalmayacaktı.

Bunu sormak istiyorum ama onun konuşmasını bekliyorum.

Sonunda omuz silkiyor. "Ailemizin her şeyini kaybetmesi bile Gregory'yi geri dönmeye ikna edemedi. Kral bazı mallarımıza el koydu. ama tamamen dışlanmayalım diye tüm unvanlarımızı korumamıza izin verdi."

Yoksa Gregory'nin yerini Olive aldığı için mi?

Onun sıkıntısını düşününce konuyu değiştirmeliyim ama yapamıyorum. Eğer Leesa da Gregory gibi iltica ettiyse, onu ne gibi sonuçların beklediğini bilmem gerekiyor... onun başına gelenleri.

"Kardeşin şimdi nerede?"

"O... o öldü." Yüzü buruştu. "Boğazı kesilmiş halde bir çukurda bulundu. Hırsızlar sorumlu değildi. Gregory hâlâ Yüzüğü takılıydı ve cebi bozuk paralarla doluydu. Ailem kralın ona suikast düzenlemek için kraliyet muhafızlarını gönderdiğine inanıyor."

Olive'in açıklamasıyla aklım karıştı. Ailesi kardeşini *Kral Xenon*'un öldürdüğüne mi inanıyor?

"Çok özür dilerim." Olive'in elindeki oje şişesini çıkarıp titreyen ellerini kaldırdı ve kaçak malı bir kenara koydu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"O... o bunu hak etmedi. Greg... çok nazik biriydi." Hıçkırıklar vücudunu sararken yüzünü ellerinin arasına aldı.

Ona yaklaşıp sıkıca sarılıyorum. "Eğer o da senin gibiyse, eminim harika biriydi."

Olive'in kralın kardeşinin ölüm emrini verdiğine dair inancından şüphe duymasam da, gerçekten böyle bir şey yapar mıydı? Onunla birkaç kez karşılaştığımda bana karşı hep nazikti. Bana her zaman hayatım hakkında sorular sordu ve cevaplarla gerçekten ilgileniyormuş gibi dinledi.

Leesa Flighthaven'ı terk etseydi, Xenon muhafızlarını onu avlamaları için gönderir miydi? Kesinlikle göndermez.

Ürperiyorum. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor.

Olive gözyaşlarını koluyla silmeden önce burnunu çekiyor. "Bu gece ne istiyor biliyor musun?"

"Neymiş o?"

"İçki içerek dikkat dağıtmak. Çok ama çok fazla içki."

Tereddüt ediyorum ama Olive'in pembe çerçeveli gözlerine bir kez daha bakınca kabul ediyorum. Asıl istediğim şey kral hakkında cevaplar ve ama bu bekleyebilir. Olive'in neşelenmeye ihtiyacı var ve benim de kampüsten başımı bir yığın belaya sokmak.

Bir taşla iki kuş. Olive'in savunmasız durumundan faydalanma fikrinin içime sapladığı keskin bıçağı görmezden geliyorum. Soracağım hiçbir şey onu riske atmayacak. Sorgulamamdan zarar görecekt tek kişi benim.

Sırtını ovuyorum. "Dikkatini dağıtacak bir şey kulağa hoş geliyor. Bu gece kafanı dağıtacak bir şey. Nerede bulabileceğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

Alkol?"

Kendini geri çeken Olive hıçkırarak nefes veriyor ve ayağa fırlıyor. "Benimle gel."

Elimi uzattığı avucuna koyarken boğazım düğümleniyor. Bir an için Leesa'nın beni şatonun merdivenlerinden aşağı çekerkenki yüzünü görüyorum, beni bir başka saklambaç oyununa ikna ediyor ya da bahçede bir hanım arkadaşını eğlendiren sevimli muhafızlardan birini gözetliyor. Gözümü kırıyorum ve Olive yüzünde titrek bir gülümsemeyle geri dönüyor.

Beni kapıdan dışarı çekiyor ve üçüncü oda arkadaşımızla çarpışmaktan kıl payı kurtuluyoruz. Çatık kaşlı Helene bize nereye gittiğimize dikkat etmemizi söylüyor. Beni koridorda, merdivenlerden aşağı ve birinci kata doğru çekiştirmeye devam ederken bu sadece Olive'in kıkırdamasına neden oluyor. Birinci kattaki koridorun yarısında bir kapıyı çalmak için duraklıyor.

Darmadağınık bir Abel beliriyor. "Hanımlar. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Kapıyı sıkışmamız için yeterince geniş açtı. Olive cevap vermeden önce kapıyı arkamızdan kapatmasını bekliyor. "Sende hâlâ o bir şişe viski?"

"Hayır. Onu birkaç hafta önce bitirdik." Olive solmaya başladı.

"Neyse ki amcam geçen postada bana yeni bir şişe gönderdi."

Olive çığlık atıyor ve göğsüne vuruyor. "Seni pislik! Bunu sen de yapabiliydin."

Abel göz kırıyor. "Bunun ne eğlencesi olabilir ki?"

Nick yatağında doğruluyor. "Bu gece içiyor muyuz?"

Olive başını sallar. "Evet, lütfen."

Nick ve Abel karşılıklı bakışlırlar. Nick *neden olmasın* dercesine omuz silkiyor ve Abel'in sırtarak dolabını karıştırmasına yol açıyor. Büyük bir sürahi kahverengi sıvı çıkarır. "Geçen seferkiyle aynı yerde mi?"

Sürahiyi gören Olive kalçalarını oynatıyor. "Bana uyar."

Nick bizi yatakhanelerden çıkarıp arazinin uzak bir köşesinde yer alan, daha önce hiç fark etmediğim küçük, harap bir binaya götürüyor. Örümcek ağları ve eski dönemlerden kalma pahalı ama çürümeye yüz tutmuş mobilyalar iç mekanı dolduruyor. Ay ışığı pencerelerden ve eksik çatı parçalarından süzülüyor.

Yırtık kadife bir kanepenin üzerindeki şüpheli lekelerle bakarak burnumu kıvırıyorum. "Dışarıda daha iyi olmaz mıydı?" Örümcekler beni pek rahatsız etmez, Ama yerde fare pisliği gördüğüme eminim ve kemirgenlerin büyük bir hayranı değilim. Pembe gözleri ve uzun çıplak kuyrukları beni rahatsız ediyor.

"Eğer yakalanmamızı istiyorsan, elbette." Nick bana umutsuz bir baş belası olduğumu söyleyen bir bakış fırlatıyor.

"Fare deliği o zaman."

Diğerleri yere düşüyor. Botumu kullanarak bulduğum alanı olabildiğince temizledikten sonra ben de oturuyorum. Nick ve Abel ceplerinden bardak çıkarıyorlar. Abel kadehleri cömertçe viskiyle doldurur ve Nick kadehleri elden ele dolaştırır. Sonra Nick önce kendi bardağını kocaman bir bardakla boşaltıyor.

bir yudum alıyor ve tekrar doldurmak için uzatıyor. Olive onunkinin tadına baktıktan sonra elini zehirli bir kovaya sokmuş gibi yüzünü buruşturur

Yılanlar.

"O kadar iyi, ha?" Kendi içkimden bir yudum almadan önce gülüyorum.

Sıvı boğazımı yakıyor ve kahkahamı öksürüyorum. Cesur, dumanlı tadı beni ürpertti. eyril ya da benim bastırıcım kadar korkunç değil. En azından karnımdaki sıcaklık pek de iyi olmayan tadı dengeliyor.

Kısa süre sonra viski dilimizi gevşetiyor ve hikayelerimizi paylaşıyoruz. Bir şekilde geçmiş aşklar konusuna takılıyoruz. Olive bize aşık olduğu ilk erkekten ve öpüşmek ve el ele tutuşmak için ormana nasıl gizlice girdiklerinden bahsediyor. Abel, on altı yaşındayken çıktığı ve ona yaban mersinli pasta yapan fırıncı çırağını şiirsel bir dille anlatıyor her hafta muffin yapıyor.

Nick, kız arkadaşının yetenekli ağzıyla övünerek kaşlarının havaya kalkmasına ve Olive'in çığlık atmasına neden oluyor.

Kaburgalarına dirsek attım. "Yeter!"

Gözleri yarı kapalı, dudakları gevşek bir sırtışla gerilmiş halde bana doğru dönüyor. Rahat duruşu ve

Çenesinden viski damlıyor, kesinlikle Nick'e benzemiyor ve bardağının yine neredeyse boş olduğunu fark ediyorum. "Peki ya sen?"

Kur yapmaya gelen lordların oğullarından birine aşık oldun mu?"

Bu soru karşısında midem bulanıyor. Annem beni hiçbir lordun oğluyla tanıştırmadı. Kimse bana kur yapmaya gelmedi. Daha önce hiç aşık olmamıştım. Buraya gelene kadar hapishanem olan kalede, potansiyel talipler çok azdı.

Kendime zaman kazandırmak için daha fazla viski içtim. "İlk öpücüğümü ben on iki, o on beş yaşındayken seyisle yaşamıştım. Tek hatırladığım onun çiğnediği otların tadına benzediği." Olive ve Abel'in gülünç yüz ifadeleri beni güldürüyor. "Bir gün Geriye dönüp baktığımda, o zamanlar düşündüğüm kadar cazip gelmiyor."

Olive viskiden büyük bir yudum alıyor. Pembe yanakları ve buğulu gözleri alkolün etkili olduğunu gösteriyor. "Peki ya ondan sonra?"

"Ondan sonra mı? Gözümü kurabiye yiyen diğer seyis çocuğa diktim."

Herkes gülüyor ve sohbet eski aşklardan uzaklaşıyor. Şükürler olsun.

Herkes bardağını doldurup gittikçe çakırkeyif olurken, ben içkimi yudumluyor, tartışmada bir durgunluk görene kadar zaman kolluyorum. "Hey, neden bir oyun oynamıyoruz? Doğruluk mu cesaret mi?"

Nick o kadar sert homurdanıyor ki neredeyse fincanını düşürüyor. "Sırada ne var? Müzikal tahtlar mı? Boynuzu alicorna mı takalım? Tanrıça mı diyor?"

Olive omzunu dürtüyor. "Hey, oda arkadaşımınla dalga geçme. O en iyisidir."

Bana sarılmak için eğiliyor ve yanıma devriliyor. Onu tekrar dikleştirmeden önce sırtını sıkıyorum.

Abel gözlerini deviriyor. Benim dışımda, heyecanlı davranmayan tek kişi o. "Ben de varım."

Herkes Nick'e bakıyor. Ellerimi önümde kavuşturuyorum ve alt dudağımı dışarı çıkarıyorum. "Lütfen, Nick? Daha önce hiç oynamadım."

Olive'in gözleri yuvalarından fırladı. "Ciddi misin? Nasıl olur da daha önce hiç doğruluk mu cesaret mi oynamazsın?"

Sıradan bir omuz silkme numarası yapıyorum. "Annem kimlerle sosyalleştiğimiz konusunda biraz tuhaf olabiliyordu, bu yüzden yaşitlarımla her zaman çok fazla zaman geçirmedim." Ne kadar da hafif bir ifade. Leesa ve ben birbirimizden pek sır saklamadığımız için o zamanlar oyun oynamanın bir anlamı yoktu. Şimdi, kardeşimi hâlâ tanıyıp tanımadığımı merak ediyorum.

Nick inledi. "Peki, ben oynarım."

Omuzlarım biraz gevşedi. Buraya kadar her şey yolunda.

Nick'e gülümsedikten sonra Olive ellerini çırpıyor. "Yaşasın. Lark, neden sen başlamıyorsun? Çünkü bu senin fikrindi ve daha önce hiç oynamadın."

Bir parmağımı dudaklarıma götürüp beynimde bir şey arıyormuş gibi yapıyorum. artan sinirlerimi gizlemek için elimden geleni yaparken uygun bir soru. "Ah, biliyorum. Nick, hiç kampüsü izinsiz terk ettin mi ya da terk eden birini tanıyor musun?"

Nick gözlerini kırptırdı. "Kampüsten ayrılmak mı?" Sanki sorumu anlamamış gibi kaşlarının arasında bir çatıklık oluştu.

Yüzümdeki buruşukluğu gizlemek için viskimden bir yudum almış gibi yapıyorum. Tepkisi beni pek de iyimser hissettirmiyor.

Olive başını sallar. "Kahretsin, hayır, hiçbirimiz kaçmadık Çünkü biz moron değiliz! Ve sadece bir moron bunu dener." Nick başını sallar. "O haklı. Yakalanma şansımız on üzerinden iki yüz."

Bu pek mantıklı değil ama ne demek istediğini anladım. Kampüsten gizlice kaçma ihtimalim yok denecek kadar az. Harika. Tam da beklediğim haber.

Abel başını iki yana eğip kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Kampüsten izinsiz ayrılmaya *çalışan* birini hiç duymadım."

Keder iliklerime kadar işliyor. "Bir şekilde birkaç jeton çalmayı başarsan bile mi?"

Kural kitabı, kampüsten nasıl izin talep edileceğine ilişkin prosedürü özetliyordu. İznin yalnızca

ailevi bir acil durum veya diğerk olağüstü hallerde verilebilir, hafifletici nedenler, kılavuz ilkeler şöyle devam ediyordu
Kampüsten ayrılan öğrenci resmi bir talepte bulunmalıdır. Talebin kabul edilmesi halinde, öğrenciye her zaman gösterilmek üzere iki jeton verilecektir.

Biri bineğın boynuna, diğeri de öğrencinin boynuna asılır. Rehberin belirtmediğı şey ise bu simgelerin nereden temin edileceğiydi. Abel kahkahalarla gülüyor. "Jeton çalmak mı? Kim jeton çalacak ki?

Thorne mu? Eğer seni yakalarsa, bir kolunu kaybedebilirsin."

Kalp atışlarım hızlandı. "Thorne'da mı?"

"En son duyduğumda öyleydi. Alikornlardan o sorumlu olduğu için sanırım bu mantıklı."

Nick kıkırdıyor. "Zavallı alikornlar. Harika bir binici olduğunu biliyorum ama Thorne çok huysuz bir piç."

"O her zaman huysuz değildir. Hayvanlara karşı çok nazik ve sabırlıdır."

Hatamı çok geç fark ettim. Üç iri gözlü arkadaşım da aval aval bana bakmak için döndüler. Olive soluk soluğa kalırken Nick şarkı söylemeye başladı. "Birinin cru-ush'u var!"

Yirmi Beşinci Bölüm

Kahretsin. Bunu kapatmam gerek. Çabuk.

Ben itirazımı dile getiremeden Olive ellerini çırpıyor. "Hoşlanıyor! Aşık olmuş. Bunu söyleyebilirim." Beni işaret ediyor. "İtiraf et. Ondan hoşlanıyorsun. Ateşli, huysuz uçuş öğretmenimizden hoşlanıyorsun."

Yüzüm ısınıyor. "Kaç yaşındayız, beş mi? Ve lütfen. Sırf Thorne'un alikornlara iyi baktığını söyledim diye... ki bu Bu arada, tam anlamıyla işinin bir parçası... Bu ona aşık olduğum anlamına gelmiyor. O benim eğitmenim."

Flighthaven'daki eski en iyi arkadaşım alay ediyor. "Oh, lütfen. Sanki fırsatını bulsa sınıfın yarısı o adama ağaç gibi tırmanmaz."

Abel elini kaldırdı. "Beni de yaz."

Onun bu yorumu beni hazırlıksız yakaladı. "Gerçekten mi? Sen..." Son saniyede, sorumun inanılmaz kabalığını fark ettim ve vites değiştir. "Uh, o mu?"

Utancımdan başımı eğdim. Harika. Abel muhtemelen benim erkeklerin başka erkeklerden hoşlanmasını ya da kadınların başka kadınları sevmesini önemseyen insanlardan biri olduğumu düşünüyor, oysa hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz. Bana göre, hayatınızı paylaşmak için taptığınız birini bulmak, onun da size tapması, kulağa en harika şey gibi geliyor

var. Erkek. Kadın. Hiçbiri. İkisi de. Umurumda değil. Emin olduğum tek şey, yalnızlığın berbat bir şey olduğu.

Abel cevap verdiğinde rahat bir nefes alıyorum.

suç. "O, kesinlikle. Aslında huysuzluğu beni etkiliyor. Ve diğer erkekler... ya da kadınlar. Kişiyeye göre değişir."

Başımı salladım. "Bu harika."

Nick inliyor. "Ugh. Dur. Adam berbat. Yine de bir şeylerin peşinde olabilirsin. Belki de ahırda alikornlarla yatmaya daha az, sevişmeye daha çok zaman ayırsaydı, nasıl gülümseyeceğini hatırlardı."

Olive göz kırıyor. "Oh, lütfen. X Hoca'nın onun için nasıl salyalarını akıttığını gördün mü? Eminim o adam bolca aksiyon yaşıyordur."

İfadesinin acı dolu bir nefes çekmeme neden olmasından nefret ediyorum. Thorne ve onun yatakta çıırılçıplak yuvarlanmaları fikrinden daha da nefret ediyorum.

Tırnaklarımı avucuma geçirerek kendimi odaklanmaya zorluyorum. Thorne'un gece aktiviteleri beni hiç ilgilendirmiyor. Ateşli uçuş öğretmenimin kiminle sosis saklambaç oynamaktan hoşlandığından daha önemli meselelerim var. "Sence jetonları şu kutuda mı saklıyor? oda?"

"Muhtemelen." Nick kaşlarını çatı. "Bunlar doğruluk mu cesaret mi için biraz garip sorular. Genelde 'en utanç verici anın nedir' ya da 'kampüste kiminle yatmak istersin' gibi şeyler sorulur."

Hayır. Sonucuna cevap vermemin imkanı yok. Thorne'a olan ilgimi sözlü olarak itiraf edene kadar makul bir inkarcılık yapabileceğimi düşündüm. "Benim hatam. Sana daha önce hiç oynamadığımı söyledim."

Abel'in kısık gözlerine bakılırsa, masumiyetimden emin değilim. ifade herkesi kandırdı. Neyse ki Nick ben daha fazla kıvranmadan araya giriyor. "Olive, doğruluk mu cesaret mi?"

Olive'in kulağına fısıldamadan önce bir tur daha bekledim. Sonra bekle Olive'in beni işaret etmesi için iki tur daha attım. "Bu sefer cesareti ben alacağım."

Nick hooop. Olive alkışlar. Abel viskisini yudumluyor, rahatlamak için fazla ayık.

Oh, pekala. Artık bunun için endişelenmek için çok geç. Olive'e dönerek, birkaç tur önce ona söylediklerimi hatırlaması için dua ediyorum.

Önce bir duraksıyor, bir duraksıyor, omuzlarım çöküyor. Bir sonraki nefeste parlıyor ve kıkırdıyor. "Oh, iyi bir tane buldum! Lark, senin görevin Sterling Hottie-Pants Thorne'un odasına gizlice girmek ve kampüs dışı jetonlardan birini çalmak."

Hareketli bir solukla, şok olmuş gibi yapmak için elimden geleni yapıyorum. "Ne? Delirdin mi sen?"

Sallanan Nick sırtıyor. "Sorun nedir, Axton? Sen Tavuk mu?" Ellerini koltuk altlarına sokup dirseklerini çırpıyor, gıdaklıyor ve çizmesiyle yeri tırmalıyor.

Olive kıkırdama krizine girdikten sonra başını geriye atıp bağırıyor. "Cock-a-doodle-do!"

Aclaris'in en iyileri burada, bayanlar ve baylar. Krallığımızla Tirenliler arasında kalan tek şey buysa Berbat.

Abel başını sallar. "Bu çok üzücü." "Katılıyorum." Bir kahkaha attım. "Ama tamam, yapacağım."

Kusursuz olmaktan uzak olsa da, Thorne beni iş üstünde yakalarsa, küçük doğruluk ve cesaret oyunumuzu bir kılıf olarak kullanmak Hiçbir şey.

"Git o zaman." Nick beni uzaklaştırdı. "Bütün gece bekleyemezsin."

"Tamam. İşte gidiyorum."

Olive bana sarhoş bir el sallıyor. "Sakın yakalanma."

Abel'a baktığımda bana göz kırpmıyor. "Yakalanırsan da ona iyi bir dayak yemeye geldiğini söyle."

Olive kahkahayı patlatırken ben sığıyorum. Abel ve Nick onu susturuyor. "Siz çok kötüsünüz," diye tıslıyorum.

Abel'ın yorumu kafamda çınlarken ve hafif ama hoş bir viski vızıltısı bana sıvı cesareti enjekte ederken, binadan çıkıp alicorn ahırına doğru ilerliyorum. Arazideki yürüyüşüm olaysız geçiyor, yanından geçtiğim birkaç acemi bana hiç dikkat etmiyor.

Oraya vardığımda kapıdan içeri bakıyorum, gözlerimin loş ışıklara alışması biraz zaman alıyor. Girişe yakın bir ahırda duran parlak siyah bir alikorn başını kaldırıyor, kulakları bana doğru dönüyor ve burun delikleri açılıyor.

Sertçe yutkunarak binaya girdim. Hiçbir iz yok Thorne, Nick ve Abel'ın tarif ettiği odayı aramak için ahırın en ucuna gidiyorum.

Tıpkı söyledikleri gibi, bir sıra ahırın ötesinde buluyorum orayı. Günlük eğitim seanslarıma ve uçuş derslerime rağmen, bir tür depolama alanına veya tedarik alanına açıldığını düşündüğüm sade, mütevazı kapıya hiç dikkat etmemiştim.

Derin bir nefes alarak, hızlı bir tarama daha yaptım. Ya Thorne içerideyse?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Cesaretimi toplayarak kapıyı hafifçe tıklattım ve bekledim. Cevap yok. Kapıyı tekrar tıklatıp kulağımı tahtaya dayıyorum.

Yanıt yok.

Parmaklarım titreyerek tutamağa uzandım. Hiç cevap vermeden dönüyor. ve kapı sadece ufak bir gıcırtyla açılıyor. Zayıf bir ışık küçük alanı aydınlatıyor. Başım uğuldayarak, nefes almaya bile cesaret edemeyerek parmak uçlarımla içeri giriyorum.

Thorne'un kalıcı kokusu beni seyrek, işlevsel odaya çekiyor. Sağ duvara yaslanmış küçük, özenle yapılmış bir karyola var. A Üstünde bir fener bulunan komodini yastığın yanında bir yer kaplıyor. Odanın karşı tarafında küçük bir masa ve sandalye, masanın üzerinde de kitaplarla dolu tek bir raf bulunuyor. Sol arka köşeye yıpranmış ahşap bir gardırop yerleştirilmiş.

Thorne'un düzenliliği sayesinde arama kolaylıkla ilerliyor. Masayı, komodini ve karyolayı hızlıca aradım ama hiçbir şey bulamadım. Sonra gardıroba geçiyorum.

Sağdaki çatlak kapıdan gümüş bir parıltı gözüme çarpıyor.

Kalbim küt küt atarken, kapıyı iterek daha geniş açıyorum. İç rafta küçük bir metal kutu duruyor, içindekiler açık kapaktan dışarı dökülüyor. Gümüş, altın ve bronz paralar... ince gümüş zincirler. Üzerinde bir çeşit arma bulunan, balmumuyla mühürlenmiş krem rengi kâğıtlar.

Daha yakından bakınca gümüş zincirlerin aslında zincir olmadığını, bronz sikkelerdeki küçük deliklerden geçirilmiş kurdeleler olduğunu fark ediyorum. Bazıları bir alicornun boynuna dolanacak kadar uzun görünüyor. Bir tanesini elime aldığımda, üzerinde *Flighthaven* yazdığını görüyorum.

Metal. Sayı.

Hızla iki tanesini cebe atarken dikkatim kâğıtlara takılıyor. Bunlar ne olabilir? Merakla, kalın parşömeni elimle okşuyorum.

Parmak uçlarımla.

Bir el omzumu sıkıyor. "Odamda ne yaptığını sanıyorsun?"

Hava ciğerlerimi yumrukluyor. Bu kötü bir şey. Çok, çok kötü. Başım büyük belaya girecek.

Eğitmen Thorne'la yüzleşmek için dönerken alkolün verdiği baş döndürücü hisle sinirlerim birbirine karışıyor. "I..." Kelimeler dudaklarımda ölüyor.

Üstü çıplak, siyah bol bir pantolon kalçalarına kadar inmiş. Aman Tanrım.

Sıcaklık beni sarıyor, boğazımı yakıyor ve karnımın alt kısmına doğru bir iz bırakıyor. Bu sefer yanık için viskiyi suçlayabileceğimi sanmıyorum.

Bronz teninin altında, bilenmiş kasları dalgalanıyor, vücudunun her sert düzlemini ve çizgisini sergiliyor. Göğsünü ve karnını boyayan soluk yara izleri çekiciliğini artırıyor. Kalçalarına yakın iki çizgi V şekli oluşturacak şekilde kesiliyor ve bel kemerinin altına iniyor. Sertçe yutkunarak çizgilerin yörüngesini takip ediyorum. O... kesinlikle Muhteşem.

"Axton. Sana bir soru sordum."

Başımı kaldırdım. "Ben... um... sordun mu?"

Yüzünde bir parça eğlence belirdi. "Tekrar soracağım. Gecenin bu saatinde odada ne yapıyorsun?" Oh. Doğru ya. *Bu* soru.

Uygun bir cevap yerine, Abel'in sesi zihnimde yankılanıyor. Onu söndürmeye çalışıyorum ve sonunda kendime yalvarıyorum.

Oh, tanrılar, hayır. Sakın aşışılama deme. Tekrar ediyorum, sakın aşışılama deme.

Bir bahane bulmaya çalışırken kafa derimi ter basıyor. Yine ne bahane uyduracaktım? Thorne'un yarı giyinik hali beynimi karıştırdığı için cevap benden kaçıyor. Düşüncelerim işbirliği yapmayı reddettiğinden, aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan çıkarıyorum.

"Yürüyüşe çıkmıştım... ve alicornları ziyaret edeyim dedim."

Hemen zamanda geriye gidip ağzıma bir tıkaç tıkamak istiyorum.

Sen mi? Gecenin bir yarısı alicornları ziyaret etmek mi? Acınası açıklamam karşısında bir iniltiyi bastırıyorum.

"Doğru." Thorne'un ağzı bir sırtışıyla yukarı kalktı. "Çünkü onlara çok düşkünsün."

Kapıya özlem dolu bir bakış attım. "Onlardan hoşlanmadığımı hiç söylemedim."

"Onları sevmediğimi hiç söylemedim.
bayıldı ve sonra Zephyr'in sırtından atladı. Ve bu hala neden benim odamda olduğunu açıklamıyor."

"Um." Dikkatim tekrar onun yontulmuş karın kaslarına kayıyor ve düşünce trenimi kaybediyorum. "Şey, ben-"

"İçki mi içiyordun?" Thorne biraz daha yaklaşıyor, yüzünü benimkine doğru eğiyor ve kokluyor. "Evet."

Fark ettiğimden daha fazla alkol almış olmalıyım, çünkü Bir şey kafamı karıştırıyor. Bu kesinlikle yasadışı olması gereken seks eğitmeninin yakınlığı *değil*.

Evet de. Ona sarhoş olduğunu söyle ve sonra kaç.

Bunun yerine çenemi yukarı kaldırıp ayak parmaklarımda üzerinde durarak kulağına fısıldıyorum. "Emin olmanın tek bir yolu var."

Dudaklarım kulağının kabuğuna değdiğinde sarsılıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bunu gerçekten söyledim mi?

Thorne onu yakmışım gibi geri çekiliyor, karanlık bakışları gölgeler ve arzuyla dolu.

Dudaklarımı yalıyorum ve o inliyor. Midem bu aç sesle alçalıyor.

Küçük bir sonsuzluk boyunca orada durup birbirimize bakıyoruz, ikimiz de hareket etmiyor ya da tek kelime etmiyoruz.

Sessizliği ilk Thorne bozuyor. "Bunu yapamayız."

"Biliyorum."

"Bu berbat bir fikir." "En kötüsü."

Dudaklarımı tekrar ıslatıyorum ve o da kesik kesik bir nefes veriyor. "*Siktir et.*"

Ben daha ne olduğunu anlayamadan örgümü yumruğuna doluyor ve çekiştirerek başımı geriye atıyor.

Ve sonra ağzı benimkine çarpıyor.

Bunun kötü bir fikir olması için binlerce neden var ama dudaklarımız birbirine değdiği anda hiçbiri umurumda olmuyor.

Thorne çenemi kavıyor, öpücüğü derinleştirmek için başımı eğiyor. Onun tadına bakıyorum. Sert vücudunun benimkini ittiğini hissediyorum. Teninden yayılan lezzetli sıcaklığın.

Bana daha da yaklaştığında nefesim kesiliyor, boynumu kavrarken dudaklarım aralanıyor. Usta vuruşlarla, diliyle ağzımı keşfediyor, açlıktan ölüyormuş ve ben onun tek besiniymişim gibi beni yiyip bitiriyor.

Tadı tehlike ve viski gibi. İçiyorum da. Uzanıp parmaklarımı görüldüğü kadar yumuşak ve ipeksi saçlarımda gezdiriyorum.

Bu tam bir çılgınlık. Ve asla bitmesini istemiyorum.

İçimde çiğ ve ilkel bir şey yükseliyor. Dilimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum, sonra onu ağzıma çekip hafifçe ısıtıyorum. Aşağı. Tekrar iniyor, kıcımlı avuçluyor ve beni o kadar yakınına çekiyor ki aramızda boşluk kalmıyor.

Zevk karnımda aşağıya doğru kıvrılıyor. Pelvisimi ona doğru itiyorum ve beni daha sert öperken kalçaları içimde sallanıyor. İçimden bir inilti kaçıyor. Ellerimi omuzlarına indiriyorum, parmaklarım sırtının kıvrımlarını ve eğimlerini izliyor.

Thorne dokunuşumun altında hareketsiz kalıyor. Bir sonraki kalp atışında sarsılarak uzaklaşıyor, artık ulaşamayacağım bir yere kadar geri çekiliyor. Anında onun sıcaklığını özleyorum. Dudaklarının benimkiler üzerindeki talepkâr baskısını.

Küfrederek elini saçlarında gezdiriyor.

Yaptığımız şeyden pişman olmam gerektiğini biliyorum ama hiçbir parçam pişman değil. En ufak bir şekilde bile. Onu öpmek pervasızca ve yasaktı ve bunu yaptığım için başım her türlü belaya girebilirdi. İkimizin de olabilirdi.

Ve ben bunu bir saniye içinde yine yapardım.

"Bu bir hataydı." Çenesini sıktı ve yüz hatlarında bir sertlik belirdi. "Bir daha asla olmayacak."

Kelimeler beni sarsıyor. İrkilmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Bir an sıcak, bir an soğuk davranışı beni kırbaçlıyor.

Acıyı sesimden uzak tutmak için mücadele ediyorum. "Bana bir hata gibi gelmedi."

"Tam olarak öyleydi. Beni bir zayıflık anımda yakaladın."

Öfke acının yerini alıyor ve ateşim yükselmeye başlıyor. "Buraya *bu şekilde* gelen sendin." Çıplak gövdesini işaret ediyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Ne gibi?"

"Yarı çıplak." Boynuma yayılan sıcaklığa rağmen bakışlarına karşılık veriyorum.

"Burası benim odam. Ve burada bulmayı beklediğim son kişi de sizdiniz. O yüzden bana söyleyeceksiniz *Düşes*," diyerek beni "Gecenin bir yarısı odamda ne yapıyordun?"

Doğru ya. Onun özel alanına bir şekilde girdim. Davetsiz. Ama ona odasında neden gizlice dolaştığımı nasıl anlatabilirim?

Bir kez daha, Abel'in tavsiyesi benimle alay ediyor ve bir kez daha düşünceyi uzaklaştırıyorum. Belki de şansım yaver gider umuduyla gizlice girmişim gibi davranmak akıllıca bir hareket, ama gururum bunu reddediyor. Ondan sonra değil

beni öpmenin korkunç bir hata olduğunu söyleyerek bitirdi.

Nefes vererek ona kısmi bir gerçeği söylemeye karar verdim. "Bir içki oyunu oynuyorduk ve buraya gelmeye cesaret ettim. Hepsi bu kadar." O bir şey söylemeyince, ben devam ediyorum. "Buraya asla girmezdim.

Aksi takdirde. Yemin ederim."

"Anlıyorum."

Başka ne diyeceğimi bilemeden kapıya doğru yöneliyorum. Özgürlüğe iki adım kala dönüp ona bakıyorum. "Sence kral adamlarını iltica eden birini öldürmeleri için gönderir mi?"

Alnı şaşkınlıkla kırışıyor ama gerçekten benden daha fazla şaşırması olamaz. Bunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Thorne birkaç dakika konuşmuyor, yüz ifadesi Okunamaz. "Bir kralın halkına yaptırdığı korkunç şeyler karşısında şok olursunuz."

"Ama neden? Neden böyle bir şey yapsın ki?" Başımı sallıyorum. "Aileme karşı her zaman iyi davrandı."

Thorne'un yüzü öfkeyle kararıyor ve gözlerini kısıyor. "Bu hatırlatma için teşekkür ederim."

"Bekle, ne?"

Kolumdan tutarak beni kapıya doğru sürüklüyor. "Ve eğer aklına biriyle takılmak gibi bir fikir gelirse, sana tavsiyem gidip bir

acemi arkadaş." Kapıyı açıyor. "Çünkü menüde ben yokum."

Öfke içimi yakıyor. O küçümseyici bakışı yumruklamak istiyorum. onun güzel yüzünde. "Kendini övme. Sen takılmak isteyeceğim son kişisin."

"Beş dakika önce beni kandırabilirdin." Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılıp beni itiyor ve kapıyı kapatıyor.

Öfkeden kudurarak arkama bile bakmadan yatakhaneye doğru yola çıktım. İyi ki kurtulmuşum. Akli başında hiç kimse böyle iğrenç, egoist bir mankafayı öpmek istemez.

Acıyan gözlerim ise farklı bir hikâye anlatıyor.

YIRMI Altıncı Bölüm

Ben ertesi sabah hafif bir baş ağrısıyla güne başlarken, Olive'in Helene güneş ışığının içeri girmesi için perdeleri açtığında acı dolu bir inilti, çok daha kötü bir akşamdan kalmanın acısını çektiğini gösteriyor. Hâlâ viski kokarak banyoya gitmek için yataktan sendeleyerek kalktı. Ona biraz anlayış göstermek üzereydim ki farkına vardım.

İki oda arkadaşım da uyanıktı. Güneşle birlikte.

Uyuyakalmışım ve özel uçuş eğitimimi kaçırmışım. Thorne beni boğacak.

Yataktan zıplamak için yorganı çırpıyorum ama yatağa geri sarkıyorum. Acele etsem bile, antrenman yapacak zamanım yok. Eğer istersem

Kahvaltı. Ve dün geceden sonra, bu sabah onunla yüzleşmeye hazır olup olmadığımı bilmiyorum.

Bana ters ters bakıp menüde olmadığı için takılacak başka birini bulmamı söylediği anı, gardırobuma girip bir daha çıkmamak istememe neden oluyor. Bu bir seçenek olmadığı için

Olive'i duşa kadar takip ettim ve ders için giyindim.

Silah eğitimi sırasında Mark ve Elijah'ın ahbablarından biri *kazara* Olive'in eline bir hançer saplıyor.

Kendimi kaybedip kazara kafasını boynundan ayırmak istediğimi haykırdığımda, eğitmenimiz bana

Olive'e revire kadar eşlik ediyor. Komikti. Buraya gelmeden önce Flighthaven'la ilgili tüm endişelerime rağmen, sınıf arkadaşlarımdan kasıtlı saldırılarından bir kez bile endişe etmemiştim. Şu anda en büyük tehdit bu gibi görünüyor.

O sabah her zamanki ilaç miktarımı azaltma kararım sayesinde büyü performansım artıyor. Ateş toplarımdan boyutu ve gücü artıyor, hatta avucumun içinde mini bir ateş kasırgası bile oluşturabiliyorum.

Resnick bana cesaret verici bir baş selamı veriyor.

Bugün beni gözlemleyen Torno kaşlarını çatıyor. "Doğru dozda eyril olduğundan emin misin, Lark? Güç seviyen hâlâ oldukça yüksek. zayıf."

Yakındaki kıs kıs gülenlere karşı dişlerimi sıkıyorum. *Lütfen daha yüksek sesle söyle ki arkadaki pislikler de duyabilsin.*

"Evet." Eyril üzerimde işe yaramadığı ve ayrıca Mide bulantısı, cevabım gerçekten yalan mı? Her iki durumda da göz temasından kaçınıyorum.

Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, tanıdık bir figür arenaya giriyor ve bana doğru yaklaşıyor. "Fledgling Axton!"

Vay be. Kızgınlık, Eğitimci Thorne'un şu anki ifadesini anlatmaya yetmez bile.

Öfkeden kuduruyor.

Çenesinde bir kas kıpırdıyor. Ağzı sert bir çizgi halinde. Her zamanki deri kordonundan kurtulmuş koyu renk saçları hafif esintiyle yüzünün etrafında uçuşuyor. Vahşiliğiyle ilgili bir şey bana annemin şatosunun kütüphanesindeki duvarda asılı olan Göklerin Tanrısı Zeru'nun resmini hatırlatıyor.

Diğer yavru kuşlar onun yüzü olan fırtına bulutuna bir an bakıp yolundan kaçıyorlar. Güvenli bir mesafeden, sanki Thorne'un salmak üzere olduğu gazabı bekliyormuş gibi, bize doğru pek de gizli olmayan bakışlar fırlatıyorlar.

Akıllıca bir seçim. Eğer kaçabilseydim, kaçardım. Ne yazık ki, Bay Fırtına bana doğru geliyor.

Birkaç adım ötede durdu. Kaslı bacaklarını omuz genişliğinde açmış. Kalın kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Bu sabahki toplantımızı kaçırdın. Neden?"

Sinir kanımda kaynıyor. Beni herkesin önünde çağırmak yerine dersten sonra yakalayabilirdi. Ama tabii ki bir noktaya değinmek zorunda.

Saygısızca bir yorumu ısırarak geri alıyorum. "Kasıtlı değildi."

Soğukkanlı bir değerlendirmeye beni inceliyor. "Öyle mi?" Bir karanlık Kaşlarını meydan okurcasına kaldırıyor ve reddedildiği için kaçtığıma inandığına dair çok az şüphe bırakıyor.

Ugh. Çok aşağılayıcı.

"Evet *efendim*, öyle." Ona kıcımlı öpmesini söylemek istesem de, başka bir eğitmenin ve düzinelerce meslektaşımın önünde öfkemi kontrol edemeyeceğimi çok iyi biliyorum. "Uyuyakalmışım."

"Öyle mi?" Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme beliriyor.

"Peki neden?" Nedenini çok iyi biliyor.

Öfkem bir çentik daha atıyor. Umarım gözlerimdeki onu üç cehennemden birine uzun, acılı, tek yönlü bir yolculuğa çıkmaya çağıran sessiz mesajı okuyordur.

"Çünkü arayı kapatmak için yaptığım antrenmanlardan yorgun düştüm." Bu alemde hiçbir şekilde böyle bir viski içtiğimi kabul etmeyeceğim.

hafif. "Üstüne üstlük, dün gece iğrenç bir pislikle uğraşmak zorunda kaldım, bu da muhtemelen yardımcı olmadı."

Yanımda Olive'in çenesi düşüyor ve Abel öksürük krizine giriyor. İkisini de görmezden geliyorum.

Thorne'un dudakları seğiriyor, sanki bir gülümsemeyi bastırıyormuş gibi. Avucuyla ağzını kapatıyor ve beni bu hareketi hayal edip etmediğimi düşünmeye itiyor. "Bu sabahki toplantıyı kaçırdın çünkü çok Yoruldun mu? Savaş sırasında yorulursan ne yapacaksın? Kestirecek misiniz?"

Eğitmen Kinneck adımlarını atarken birkaç yavru kıkırdıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda." Thorne'un dikkati benden hiç ayrılmıyor. "Sadece asi bir öğrenciyle uğraşıyorum."

Asi mi? "Uyuyakalmaya asilik demek zor *efendim*."

Bu kez, alaycı bir tonla efendim diye vurguladığımda, Thorne'un burun delikleri alevleniyor. Gözleri bir avcınıninki gibi yüzüme sabitlenmeden önce vücudumu tarıyor. "Eğer o tembel kıcımlı kaldırmayı başaramazsan

zamanında yatarsan, eğitiminde nasıl başarılı olmayı bekliyorsun?"

Dikkatli olmak için iyi bir zaman olabilirdi ama çok kızgınım. Tembel mi? *Tembel mi?* Bunun saçmalık olduğunu biliyor. Flighthaven'daki ilk gününden beri kıcıımı yırtmaktan başka bir şey yapmadım.

İnsanüstü bir çabayla tatlı bir gülümseme yaratıyorum. "Neden, iyi bir tavsiyeye uyup *başka bir iş bulayım* diye düşündüm. bana yardım etmesini istiyorum." Dün geceki sözlerini suratına fırlattıktan sonra kolumu Olive'in koluna doluyorum. "Şimdi izin verirsiniz, Olive biraz solgun görünüyor, bu yüzden ağrı kesici almak için onu revire götürüyorum."

Yalan söylemiyorum. Olive gerçekten o kadar da ateşli görünmüyor, yine de Thorne'dan kaçmak için herhangi bir sebepten dolayı mutlu olduğumu inkar edemem. Birkaç çift göz arenadan çıkarken bizi takip ediyor.

Olive bastırmadan önce duyamayacağımız kadar uzaklaşmamızı bekliyor. "Thorne'la aranızda olanlar neydi? Dün gece bir şey mi oldu?" Avucunu kaldırıyor. "Hayır, bekle. Sonra anlat, ölecekmişim gibi hissetmediğim zaman."

Doktor ona bir ağrı kesici veriyor ve ardından gün boyunca bir şekilde kirlenen bandajını değiştiriyor. Daha önce Olive karyolalardan birinde uyuyakalıyor. Ona göz kulak olacağına dair verdiği söz bana biraz zaman kazandırdı. Benim bu işi yapmamın imkanı yok.

Thorne'la ikinci raunt için büyü sınıfına geri dönüyorum, bu yüzden dışarıda dolaşıyorum. Ne olduğunu anlamadan, ayaklarım beni ejderha aerie'sine götürdü.

Bir gün önceki nöbetçi nöbet tutuyor. Dürüst olmak gerekirse, kelimeler ağızımdan dökülene kadar bir gündemim olduğunu fark etmiyorum.

Ağız. "Merhaba, beni hatırladınız mı? Dün Öğretim Görevlisi ile buradaydım. Thorne ve bir şey düşürdüğüne inanıyorum. Aramak için çok hızlı koşabileceğimi umuyordum. Söz veriyorum çok uzun sürmeyecek."

Flörtöz bir gülümseme girişimim berbat olmalı, çünkü gardiyan başını sallıyor. "Eğitmen olmadan olmaz."

"Peki ya eğitmen izni? Bu yeterli değil mi?" "Hayır."

Omuzlarımdan düşmesine izin veriyorum ve abartılı bir iç çekiyorum. "Thorne'a bunu söyledim ama onun nasıl biri olduğunu bilirsin ve bu öğleden sonra gerçekten keyfi yerinde. Bana kafatasımı hayal ediyormuş gibi bir bakış attı.

olgun bir kavun gibi patlıyordu... ne türden bahsettiğimi biliyorsunuz... ve sonra o buz gibi ses tonuyla bana eğer ben ya da gardiyan

değerli vaktini boşa harcamak ve kendi gelmesini sağlamak için, bizimle anlaşmaktan mutlu olacaktır. Tabii *anlaşma* derken *öldürmeyi* kastetti... ama eminim ki gidip onu getirmem sorun olmayacaktır. Değil mi?"

Bir saniye geçti. İki saniye. Muhafız büyük kapıyı açar ve kenara çekilir. "Çabuk olun."

"Sen bir cankurtaransın!"

Loş iç mekâna doğru aceleyle ilerlerken, bilinçaltımdaki bir dürtü beni soğuk hava deposunu geçip ejderha kafeslerine doğru yönlendiriyor. Aerie'de ne yaptığımdan bile emin değilim ama artık burada olduğuma göre ejderhaları görmek.

Yaklaştıkça, huzursuzluk omurgamdan aşağı süzülüyor. Bu tuhaf his -neredeyse zihnime değen bir fırça gibi- gelip gidiyor, bir an güçlenip bir an kayboluyor.

Bu his beni biraz korkutuyor ama muhtemelen sadece paranoyak ve yorgunum. Derslerim, sabahın erken saatlerindeki antrenman seanslarım ve büyü bastırıcı dozajımı azaltmam arasında, bu mantıklı bir Açıklama.

Tedirginliğime rağmen merak beni ileriye doğru itiyor. Muhafazaya yaklaşıyorum ve ilk iki hücrenin arasında duruyorum. Dün olduğu gibi, ejderhaların görsel kanıtı karşısında kalbim sıkışıyor.

kötü muamele. Böylesine büyük hayvanlar için yapılmış bu daracık hapisaneleri görmek bile uluma ve duvarlara çarpma isteğimi körüklüyor. çöküş. Bu ejderhaları kapana kısılmaktan kurtarmak için her şeyi yaparım.

Boğazımdaki düğümü yutarak içimdeki çalkantının yatışmasını bekliyorum ve demir parmaklıkların arasından bakıyorum.

Yırtıcı altın gözler bana bakıyor.

Bir adım geri çekiliyorum. Kara ejderha hareketimi izliyor ve Ağzını hapseden demir ağızlıktan yüksek bir ses çıkıyor. Kokumu içine çektiği izlenimine kapılıyorum.

Nabzım tekliyor. Kıpırdamadan dururken, gözlerinin içine bakarak onu kızdırmak istemediğim için bakışlarımı indiriyorum. Hiçbir uyarı olmadan, karanlık duyguların isyanı beni dizlerimin üzerine çökertiyor. Dehşet, ıstırap, acı... çok fazla acı. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama hareket edemiyorum.

Görüşüm kararıyor ve soğuk karanlık beni sarmakla tehdit ediyor. Elimden geldiğince mücadele ederek kafamı toparlamaya çalışıyorum.

Karanlık daha sert çekiyor.

Görüşüm kaybolmaya devam ederken, korku paniğe dönüşüyor. Ne olduğundan emin değilim, sadece duygularımın kontrolden çıktığını hissediyorum, kuraklıktan ölmüş bir tarladaki orman yangını gibi. Eğer onları dizginlemezsem, beni içten dışa doğru tüketeceklerinden korkuyorum.

Ciğerlerime hava çekiyorum. Sakinleşiyorum. İçimdeki sakinliği bulmalıyım. Beynimi ele geçirmeye çalışan karanlığı kovmak istiyorsam, kendimi topraklamalıyım.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bana neşe veren her şeyi hatırlıyorum. Bulutların arasından süzülen güneş ışığı. Saçlarımı dalgalandıran yumuşak bir esinti. Kız kardeşimin çaldığı bir kurabiyeyi ağzına atarken attığı kahkahayı. Sıcak dudakları benimkilerle çarpışmadan önce eriyen bir çift altın rengi göz.

Rahatlama. Nihayet. Etrafımı saran hain karanlık aydınlanıyor, sonra geldiği gibi hızla geri çekiliyor. Titreyen bir bedenle ayağa kalkıyorum.

Ejderha başını parmaklıklara dayamadan önce yavaşça bir kez göz kırptırıyor. Homurdanıyor, burun deliklerinden iki buhar püskürüyor. Beynim hâlâ biraz sersemlemiş olmalı çünkü gözleri bir şekilde değişti. Daha az acı çeker hale geldi. Daha aydınlık.

Avucumu kaldırıp elimi öne doğru uzatıyorum. Ejderha sanki ona dokunmama izin veriyormuş gibi başını eğiyor. Ölçülü bir şekilde hareketiyle pullu burnunu okşuyorum. İç çekmeyi andıran bir sesle tekrar nefes veriyor.

Ağzını okşamaya devam ediyorum. *Burada olduğun için çok üzgünüm. Özgür olmayı hak ediyorsun.*

Kulaklarımın arasında garip bir gıdıklanma hissediyorum. Ejderha iki kez göz kırptırıyor, karanlık başını sallıyor ve parmaklıklardan uzaklaşıyor.

Birden kaslarım gevşedi, sanki biri vücuduma delikler açmış ve enerjimi emmiş gibi. Sendeliyorum. dengemi yeniden kazanmadan önce. Olabildiğince çabuk geri çekiliyorum. Dışarı fırladım ve muhafızın yanından geçtim, epey uzaklaşana kadar yavaşlamadım, bitkin düştüm ve kötüleşen baş ağrımı savuşturdum.

"Her şey yolunda mı, Fledging Axton?"

Komutan Yardımcısı Torno'yla yüzleşmek için döndüm. Kendimi yurda dönmeye o kadar kaptırmıştım ki onu fark etmedim bile. Hadi

Umarım havalandırmadan tek başıma çıktığımı görmemiştir. "Sadece başım ağrıyor. Gidip biraz uzanacağım."

Ben geri çekilirken başını sallıyor. Beni soru yağmuruna tutmadığı için minnettarım çünkü ejderha muhafazasının yakınında ne yaptığımı ya da orada neler olduğuna dair mantıklı bir açıklamam yok.

Boş odama döndüğümde yatağa çöküp sessizliğin düşüncelerimi sakinleştirmesini diliyorum.

Az önce ne oldu? Tüm bu stres akıl sağlığımı mı bozuyor?

Kesin olarak bildiğim bir şey var... Kısa bir süreliğine de olsa buradan çıkmam gerekiyor. Flighthaven'dan uzaklaşmak kafamı toparlamama yardımcı olacak.

Yatağın altına uzanan parmaklarım Thorne'un odasından kurtardığım jetonların pürüzsüz yüzeyini buluyor.

Bu gece. Bu gece gitmeliyim.

Sesler koridorda yankılanıyor. Ders bitmiş olmalı. Doğrulup avuçlarımı yüzüme sürüyorum ve zihinsel olarak kendimi normal davranmaya ve akşam yemeğini atlatmaya hazırlıyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde hançerimi kalçama bağladım ve ağır siyah pelerinimi giydim. Elimi cebime sokup, deri para kesesinin hâlâ daha önce koyduğum yerde güvenle saklandığından emin oluyorum. Her iki jeton da boynuma doladığım kurdelelerden sarkıyor ve gömleğimin altında saklı duruyor.

Uyuyan oda arkadaşlarıma son bir kez bakıp kapıyı yavaşça açıyorum ve koridora göz atıyorum. Kimsenin olmadığından emin olduktan sonra

İzlerken, alicorn ahırına doğru çalışıyorum. Sokağa çıkma yasağı çoktan geldi ve geçti, ama kimse beni yolda durdurmadı. Olsa bile, Abel ilk kez suç işleyenlerin sadece bir uyarıyla yurtlara geri gönderildiğini söyledi. Gergin sinirlerim bu mesajı almamış gibi görünüyor.

Loş binanın içinde sürünüyorum, gözlerimin alışması biraz zaman alıyor.

Thorne'un odasının kapısı kapalıydı. Onun yerine eğitmen odasında olması için sessiz bir dua gönderiyorum. Ya da uykusu ağırdır.

Ölçülü adımlarla Zephyr'in ahırına doğru ilerliyorum. Muhtemelen onu uyandırmış olsam da, yanına vardığımda kulakları dikilmiş bir şekilde tetikte bekliyor.

Selamlamak için homurdanıyor ve bitişik ahırdaki alikorn tiz bir kişneme çıkarıyor.

"Şşşt. Sessiz olmalıyız." Zephyr'in gümüşü burnunu ovarken sesimi alçak tutuyorum. "Ve... Büyük bir iyiliğe ihtiyacım olacak."

Karanlıkta onu eyerlemek biraz zaman alıyor ama çok fazla gürültü yapmadan işi hallediyorum. Alikorna yol göstermeden önce Dışarıda, mekâna son bir kez üstünkörü bakıyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Görünürde koruma yok. Kafamı koparmaya hazır huysuz bir uçuş eğitmeni de yok. Sadece uyuklu alicornlarla dolu bir ahır.

Dışarıda, devasa yaratığa binmek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Tüm bunlar teoride mümkün görünüyordu. Bir alicorn ödünç almak. Royce'a uç. Geri dön ve kimse gittiğimi fark etmeden yatağa gir. Şimdi gerçek an geldi çattı ama planımın uçuş kısmı midemi bulandırıyor.

"Bunu yapabilirsin." Bu sözler Zephyr'den çok benim için olsa da, boynunu okşarken sesimi yumuşak ve yatıştırıcı tutuyorum. "Yere yakın duracağız. Ve kimse bizi fark etmeden geri döneceğiz." Derin bir nefes alıyorum ve kendimi eyerin üzerine bırakıyorum. "Hazır mısın?"

Tembel bir ses monologumu böldü. "Güzel moral konuşması. Gerçekten ilham verici."

Sterling Thorne gölgelerin arasından çıkınca donup kaldım. "Burada ne işin var?"

"Alikorn ahırının dışında ne yapıyorum? Sık sık çalıştığım ve uyuduğum yerde? Buna cevap vermemi gerçekten istiyor musun?" I Zephyr'in yanına ulaştığında başımı sallıyorum. "Her ne yapıyorsanız... bölmeme izin vermeyin."

Hava ciğerlerimi *bir* anda terk ediyor. Dudaklarım aralanıyor ama hiçbir kelime bulamıyorum.

Elini dizginlere doluyor. "Sanırım bu seni ilk kez suskun gördüğüm an olabilir."

"I..." Ben ne? *Bana aldırmayın. Gece geç saatte bir uçuş için gizlice kaçıyordum.*

"Biliyor musun," dedi başını eğerek, "bu bir alışkanlık haline gelmeye başladı." "Neymiş o?"

Binaya doğru eliyle işaret ederken gülümsemesi genişliyor. "Gece ziyaretlerin. Etrafta gizlice dolaşıyorsun."

Kızgınlık içimde dalgalanıyor. "Gizlice dolaşmıyordum."

"O zaman lütfen beni aydınlat. Buna ne diyorsunuz?"

"Ben sadece... Zephyr ile antrenmana gidiyordum."

"Gecenin bir yarısı mı?" Eğildi ve içine çekti. "Yine mi içiyordun?"

"Hayır! Tabii ki içmedim."

"Pekâlâ. Savunmaya geçmene gerek yok. Bu meşru bir soruydu... şey, bilirsin işte." Duraksadı, ama ben sessiz kalınca devam ediyor. "Söyle bana, burada *gerçekten* ne yapıyordun? Ve yalan söyleme. Odamdan iki jeton çaldığını biliyorum."

Tartışmaya zahmet etmiyorum. Değerli zamanımızı boşa harcıyoruz ve Thorne'a gerçeği itiraf etmekten başka bir yol göremiyorum.

"Tamam," nefes alıyorum

ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak, "Sana söyleyebilirim. Zephyr'i küçük bir uçuşa çıkaracaktım, şey... eve." Çenesi düştüğünde, benim açıklama ağzımdan dökülüyor. "Sadece bu gecelik! Hemen dönüp geri gelecektik."

Yüzünde inanılmaz bir ifade belirdi. "Sen ciddisin. Sen ciddiydin. aslında bu pervasız planı deneyecek." Bir elini yüzünde gezdiriyor, çene kasları seğiriyor. "Ne cehennemdeydin Düşünüyor musun?"

Sakin halinin bozulmasının an meselesi olduğunu biliyordum.

"Evet, ciddiyim." Kelimeler tıslayarak çıktı. "İnanın bana, riskleri biliyorum. Ben sadece-"

"Öyle mi?" Beni eyerden çekti, sıkıca tuttu Botlarım toprağa değdikten sonra bile. "Lanet olsun, Lark, daha önce hiç yalnız uçuş yapmadın. Daha önce hiç tek başına uçmadın. yerden kaldırın!"

Tüm bedenim farkındalıkla karıncalanırken öfke damarlarımda dolaşıyor. "Farkındayım."

"Neden?" Boğazı yutkunmak için çalışıyor. "Sadece bana ne olduğunu söyle. gizlice kaçmanı, bir alicorn'a binmeni ve hayatını riske atmanı sağladı. Senin için bu kadar önemli olan ne?"

Başımı başka yöne çevirip yeri inceliyorum. "Sen anlamazsın."

"Dene bakalım." Çenemi kavırıyor ve gözlerimin içine bakabilmek için geri getiriyor.

"İnsanlar bana güveniyor." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bu kadar çok insanın yiyeceksiz olduğunu düşününce boğazımda bir yumru oluşuyor. "Bir gıda kantinine yardım ediyorum ve bugün bir mektup aldım. Bir yangın çıkmış ve" gözlerimi açtığımda yüzündeki öfke azalmıştı, "onlar yardımına ihtiyacın var."

Kitapla ilgili kısmı atlıyorum. Bunun açıklamasını yapmak çok uzun sürer ve bu zaten uzak bir ihtimal. Eğer Thorne Kitabın beni Leesa'ya götüreceğine dair umudumun ne kadar zorlama olduğu konusunda benimle alay ederse, bir eğitmenin taşaklarını boğazına tekmelediğim için gerçekten tutuklanabilirim.

Thorne hiçbir şey söylemezken birkaç saniye geçti.

Boğazımı temizliyorum. "Sen haklıydın. Bu pervasız bir plan ama o çocukların... o insanların hiçbirinin... aç kalmasına izin veremem."

Hâlâ sessiz, beni bırakıyor ve Zephyr'e doğru hareket ediyor. Benimle alay mı ediyor? "Anlamıyorum."

"Hayatımda çok boktan şeyler yaptım." Çenesindeki kasları çalıştırıyor. "Ama bu gece o listeye yenilerini eklemeyeceğim. Bin hadi."

Benim de çenem düştü. "Gerçekten mi? Sen... bana yardım mı edeceksin?"

Gözlerini deviriyor. "Bu kadar şaşırmış gibi konuşmayın Düşes. Ben kimim ki aç çocukları yemekten mahrum edeyim? Ayrıca, bu sabah dersini kaçırdığın için telafi edebilirsin." Tekrar Zephyr'e doğru hareket ediyor. "Şimdi devam et. Bütün gece bekleyemeyiz."

Bu konuşmanın sonucuna şaşıracak sol çizmemi üzengiye geçirip sağ bacağımı eyerin üzerinde sallıyorum. Ben daha rahat edemedim o arkamdan Zephyr'e atlıyor.

Sert vücudu bana baskı yaparken kıpırdamamaya çalışarak dik oturuyorum. "Neye tutunmalıyım?"

"Ya Zephyr'in yeleği ya da kulpu." Etrafıma uzanıyor dizginleri eline aldı ve diğer koluyla belimi sardı. "Merak etme. Düşmene izin vermeyeceğim."

"Nedense bundan pek emin değilim." Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan dökülüyor.

O sana gerçekten yardım ediyor ve sen onu yemlemeye devam ediyorsun. Mükemmel.

"Beni yaraladın."

Homurdanıyorum. Yüzünü göremesem de sırtışını duyabiliyorum. "Lütfen."

Thorne yumuşak bir kıkırdamayla Zephyr'i tempolu bir yürüyüşe itiyor. "Hazır mısın?"

"Hazırım." Nefesimi içime çekiyorum, sinirlerim karnımda minik kelebekler gibi çırpınıyor. "Ve uslu duracağıma söz veriyorum. En azından gecenin geri kalanında."

Bununla birlikte, Zephyr gümüşü kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak yerden yükseliyor. Biz yükseldikçe midem alçalıyor ve Thorne'un kolunu hayatım buna bağılıymış gibi sıkıyorum.

O da belimi sıkıca kavlıyor. "Madem elimi tutmayı bu kadar çok istiyordun, neden söylemedin?"

Titrek bir kahkaha atıyorum. "Sen öyle san." Bu adam tam bir Çelişkiler, beni bir an kızdırıp bir an rahatlatıyor.

"Rahatlayabilirsin, biliyorsun. Eğer sürekli böyle kaskatı otursan, daha sonra sırtın çok ağrıyacak."

Komikti. Şimdi bundan bahsedince, sırtımın şimdiden biraz ağrıdığını fark ettim. Ağrı kas ağrısı gibi değil de daha çok keskin bir ağrı gibi geliyor.

Kürek kemiklerimin yanında bir karıncalanma var, sanki yüzlerce küçük iğne batırılıyormuşum gibi.

Omuzlarımı döndürüyorum, bu hareketin hoş olmayan bir his. Sırtımın göğsüne gömülmesine ve sıcaklığının pelerininim içinden sızmasına izin vermemin tek nedeni acı. Kesinlikle, yüzde yüz, kesinlikle uçuş öğretmenimi kişisel yastık olarak kullanmıyorum çünkü ona daha yakın olmak *istiyorum*.

En azından kendime anlattığım hikâye bu.

"Bu daha iyi değil mi?"

"Mm-hmm."

Zephyr güçlü kanatlarını çırparken birkaç dakika sessiz kaldık. Kanatlar. Serin rüzgâr yüzümü kırbaçlıyor, saç örgümdeki telleri koparıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, korkmuyorum. Tam tersine. İlk defa uçmanın heyecanını keşfediyorum. Sanki ben bunun için yaratılmış.

"İyi misin?" Thorne'un derin gürlemesi beni gerçekliğe geri çekiyor. "Evet."

"Emin misin?" Beni nazikçe sıkıyor. "Çünkü çok sessizsin. Ve bu sen değilsin."

"Sadece uçuşun tadını çıkarıyorum." Yıldız ışığının altında yüzüne bir an bakmak için dönüyorum, orada gerçek bir endişe bulduğuma biraz şaşıyorum. "Sanki durmadan konuşuyormuşum gibi davranıyorsun."

"Şey," diye kelimeyi uzatıyor, "bazen konuşuyorsun. Özellikle de sinirliken ve hakaretler savururken."

Ona şeker gibi tatlı bir gülümseme gösteriyorum. "Belki de her zaman bu kadar sert olmasaydın, kızmazdım."

Thorne *çene çalıyor* ve başını sallıyor. "Ben de uslu duracağına söz verdiğini sanıyordum."

Gözlerimi deviriyorum, sonra tekrar dönüp yüzümü öne çeviriyorum. "Ah, lütfen. Eğer yaramazlık yapsaydım, bunu ilk bilen sen olurdun."

Bir kahkaha atıyor ve bunu yeterince yapmadığını düşünmekten kendimi alamıyorum. "Anlaşıldı. Şimdi bana bu arkadaşının nerede yaşadığını söyle."

Ona yol tarif ettikten sonra bir süre rahat bir sessizlik oluyor. Thorne karnımın üzerinde yavaşça, küçük daireler çiziyor. Parmaklarından yayılan bir his. O farkında mı bilmiyorum ama ben kesinlikle farkındayım.

Sıcaklık boynumdan yüzüme doğru süzülürken mideme keskin bir sıcaklık yerleşiyor. Yüzümü ona döndüğüm için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Beckkerun köyüne yaklaştığımızda, Thorne Zephyr'i sola doğru yatırıyor.

Bu ani hareketle midem bulanıyor. Tekrar kolunu tutuyorum ve o da bana karşılık olarak sıkıyor.

"Beckkerun'da tam olarak nerede?"

Boyumuza değil, onun yakınlığına odaklanıyorum. "Polis karakolundan yarım mil uzakta, kilisenin yanında."

Köyü yıkayan gümüşü ay ışığı aşağıdaki binaları tanımama yardımcı oluyor. Yakınlarda, sazdan çatıları olan dağınık evler, Sarkan çamur çerçeveler ve küçük bahçeler manzarayı süslüyor.

Kasabaya yaklaştığımızda, tüccar sınıfının ya da küçük soyluların zenginliğine işaret eden kil kiremitli çatılar göze çarpıyor. Taştan inşa edilmiş hükümet binaları, tıpkı kilise gibi ayın altında süt gibi görünüyor. Uzakta Aclaris'in tek sıradağları yükseliyor. Çok daha yakında Axton Kalesi var.

Çocukluk evimi gördüğümde nostaljik bir sızı duymayı bekliyorum ama bu duygu gelmiyor. Şu anda tek arzuladığım şey özgürlük.

"Şu soldaki kil kiremitli binaları görüyor musun?" Aşağıya işaret ediyorum. "Onların ötesinde, geçtiğimiz köylülerin evleri kadar yıpranmamış olsa da daha küçük yapılar var." Royce bir tüccar olabilir, ama ona ve evini tarif edişine bakılırsa, durumu çoğu kişi kadar iyi değil. "Aşağıdaki beşinci ev arkadaşımın evi."

Sterling Zephyr'i o bölgeye yönlendiriyor ve Royce'un çimenli ön bahçesine indiriyor.

Attan indikten sonra Thorne, Zephyr'i bir ağaca bağlıyor ve omzunu dostça sıvazlıyor.

Üşümüş yanaklarım ısınıyor ve nabzım hızlanıyor. Onun ruh hali değişiyor, daha da yoğunlaşıyor. Bir süre sonra elini koluma koyuyor ve beni kendine yakın tutuyor.

İçimdeki her şey çırpınıyor, nabzım pervasızca atıyor. beni sadece ona odaklanmaya zorluyordu... etkileyici kahverengi gözleri, güçlü çenesi, mükemmel yontulmuş burnu, ipeksi saçları...

Beklenti dolu bir iç çekiş dudaklarımı aralıyor.

Bakışları onlara kayıyor, etrafımızı saran hava elektrikleniyor. Acaba o da benim gibi dün geceki öpücümü mü hatırlıyor?

Gürültülü bir gıcırtı bu anı böldü. İrkilerek ona baktım.

Royce evinden çıkıyor, başının yanında tuttuğu fener Çizgili yüzünün gevşemesini yakalamak. Şaşkın bakışları Zephyr'den Thorne'a, oradan da bana atlıyor.

"Leydi Lark?"

Sesindeki şaşkınlığa gülümsüyorum ve Royce'un daha önce hiç Bir alicornu yakından görmeyi. Ya da Flighthaven kıyafetleriyle ön bahçesine gelmemi hiç beklememişti.

"Merhaba Royce. Mektubunu aldım." Thorne ve benim aramda bir işaret yapıyorum. "Biz de gıda kilerine yardım etmek için buradayız."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Royce ağzı açık kalmayı bıraktığında, karısına dışarı çıkacağını söylemek için izin ister.

Birkaç dakika sonra geri döner. "Neden tavernada konuşmuyoruz? Arka tarafta birkaç tezgahı olan bir kulübem var. Senin... alikornunu," Zephyr'e başını sallayarak, "oraya koyabiliriz. Bir sürü saman var."

"Teşekkür ederim. Eminim hoşuna gider." Zephyr'in boynunu okşuyorum, Royce'la konuşurken saman yiyeceği için memnunum. Alikorn bunu kesinlikle hak ediyor.

Royce birkaç tavuğu yoldan uzaklaştırdıktan sonra yere bir kucak dolusu saman atar. Thorne, Zephyr'in dizginlerini onu muhafazaya almak.

Biz yaklaşırken rustik meyhaneden şamatalı kahkahalar yükseliyor. İçeride, titrek meşaleler ana odayı aydınlatıyor, kaba yontulmuş ahşap masalara ve banklara gölgeler düşürüyor. Yoğun hava ucuz içki ve kızarmış et kokusu taşıyor.

Müşteriler hem erkek hem de kadın, bazıları kimliklerini gizlemek için pelerin giymiş. Rahat mekânın etrafında en az yarım düzine kart oyunu devam ediyor. Bir adam bir raundu kazandığında bir bağırış ve ıslık korusu patlak veriyor.

Royce bizi arka taraftaki bir masaya götürüyor, geçerken birkaç adama başıyla selam veriyor. Oturmamızı işaret ediyor ve önce ben banka kayıyorum.

Royce içkilerimizi almak için bara yönelirken Thorne yanıma oturuyor.

Birkaç masa ötede, dekolte kırmızı elbisesi ve buna uygun boyanmış dudaklarıyla genç bir kadın bir adamın kucağında oturuyor. Adam başparmağıyla kadının kulağına bir şeyler fısıldarken göğsünün alt tarafı. Sırtını dikleştiriyor, kıkırdarken sarı bukleleri omuzlarından aşağı dökülüyor. Adamın eli kadının çıplak bacağında gezinip eteğinin altında kaybolurken gözlerimi ayıramıyorum.

Thorne onun kucağına böyle tırmansam ne yapardı? İtiraz mı ederdi, yoksa skandal yaratacak faaliyetlere mi girişirdi?

Onun yerine orada oturduğumuzu hayal ediyorum. Ateşim yükseliyor. Masanın altında, Thorne eğilirken kalçasını benimkine bastırıyor. "Gözlerini dikip bakmak kibarlık değil."

Yüzüm yanıyor ve bakışlarım ona kayıyor. "Biliyorum. Üzgünüm, ben-" "Sadece takılıyorum." Gırtlaktan gelen kahkahasında kaybolabilirdim. "Şüpheliyim
Şu anda çevrelerinin çok farkındalar."

"Oh." Ellerimi kucağımda kavuşturup kapüşonumu başıma geçirme ve yüzümü gizleme arzusuyla savaşıyorum.

"Bu gece iki oldu." "Ne?"

"Bu ikinci kez suskun kalışın. Ve ben bunu oldukça sevimli buluyorum."

Kaşlarımı birleştiriyorum. "Neden bunu... sevimli bulasın ki?"

Omuz silkiyor. "Kelimeler kifayetsiz kaldığında çok masum görünüyorsun. Bu çok sevimli."

Masum mu? Sevimli mi? Beş yaşındaki bir kızı tarif ediyor. Burnum kırıışıyor. "Saçmalıyorsun."

Sırıtıyor, bu hareket yakışıklı yüzünün açılarını yumuşatıyor. "Bana bir şey söyle. Flighthaven'a başlamadan önce buraya sık gelir miydin?"

"Hayır. Aslında bu ilk gelişim."

"Dur tahmin edeyim. Böyle bir yer senin... hassas duyarlılıkların için fazla kaba ve gürültülü." Bu sözler Flighthaven'daki ilk günümde söylediklerini tekrarlıyor ama bu kez kötü niyet taşıyor.

Homurdanıyorum. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama ben hassas *değilim*." Hiçbir yere gitmeme izin verilmediğini nasıl açıklayabilirim? "Ve ben... annem buraya gelmeme izin vermezdi."

"Ah, peki, şimdi buradasın. Ne düşünüyorsun?"

Bakışlarım az giyimli kadına kayıyor. Adamın eli elbisesinin altına gizlenmiş, uyluklarının arasında yavaş daireler çiziyordu.

Aman Tanrım.

Thorne bakışlarımı takip ediyor ve boğazını temizliyor. "Eee?"

"Bu... eğitici." Yüzümü yeniden sıcaklık kaplarken kelimeler ciyak ciyak dökülüyor.

Beni daha da utandıracak bir şey söylememe fırsat kalmadan Royce içkilerimizle birlikte geliyor.

"Bir bira ister misiniz Leydi Lark?" "Çok isterim. Teşekkür ederim."

Buz gibi kupayı önüme koyuyor, sonra otururken bir tanesini Thorne'a uzatıyor ve sonuncusunu kendisi için alıyor.

Thorne başıyla teşekkür ediyor, bardağı dudaklarına götürüyor ve ölçülü bir yudum alıyor. "Dikkatli ol, çok güçlüdür. "Dikkatli ol, serttir. kendini tehlikeye atıyorsun. En azından bir tane daha."

Şimdi kesinlikle dün geceki öpücüğü düşünüyorum. Bakışlarının ateşle parlayışına bakılırsa o da öyle.

Biramdan bir yudum alıyorum ve Royce'a odaklanıyorum. "Bize yangından bahset. Neyin sebep olduğunu biliyor musun?"

Gözlerindeki eğlence kayboluyor ve omuzları çöküyor. "Sanırım ayarlanmış. Sebze ve meyve tüccarları, birilerinin ödemesini istedikleri şeyleri vermemden hoşlanmıyor."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu çok saçma. Yiyecek parası olmayan bu insanlar nasıl ödeme yapabilirler? Özellikle de son zamanlarda yaşanan kıtlıklardan sonra. fiyatları yükseltiyor? Yangını hangi tüccarın çıkarmış olabileceğini biliyor musunuz?"

Acı bir kahkaha atıyor. "Bilsem bile, tek başlarına hareket ettiklerinden emin olamam. Polisler de yangının içinde olabilir."

Bir yudum bira öfkemi bastırmaya yetmiyor. "Yani şimdi de tüccarların yasaları çiğnemesine yardım mı ediyorlar?"

"Bilmiyorum, ama sürekli ortaya çıkıp burayı tüccarlardan korumaları için onlara para ödememi istiyorlar." İç çekiyor. "Neredeyse

yiyecek almaya yetecek kadar kazanıyorum. Bunun üzerine bir de onlara nasıl ödeme yapacağım?"

"Bu anlamsız. Ve bunu yapmak zorunda değilsin. Ama lütfen yapma Endişelenme." Pelerininimden deri keseyi çıkarıyorum, sonra masanın öbür ucuna uzanıp paketi Royce'un yıpranmış eline bırakıyorum. "İ Bu gece yiyecek kilerini bir süre idare edecek kadar para getirdim."

Royce'un ağzı konuşmadan önce birkaç kez açılıp kapanıyor. "Tanrı sizi korusun. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Her zamanki gibi bu takdir beni kıvrandırıyor. Özellikle de en azını yaptığım için. "Teşekküre gerek yok. Benim için onurdur. yardım et."

Masa sessizleşiyor ve başımı çevirmeden Thorne'un beni izlediğini anlıyorum.

Kupasına uzandığında kolu benimkine değiyor. "Bu köy yeterli yiyecek bulmakta zorlanıyor mu?"

"Kıtlık herkese zarar veriyor ve alt sınıfın çoğunun pazardakileri alacak parası yok." Royce etrafına bakınıyor ve sesini alçaltarak yaklaşıyor. "Kral satılan mallar üzerindeki vergileri artırmaya devam ediyor. Pek çok insan için zor zamanlar."

Bira midemde ekşiyor. Kimse bu sabah uyanmak zorunda kalmamalı. Birçoğunun bol bol yiyeceği varken karınlarını doyurup doyuramayacaklarını merak ediyorlar.

Thorne ensesini ovuşturuyor. "Bu yüzden mi yiyecek kileri açtın Royce?"

"Oh, hayır. Bu benim fikrim değildi." Dudakları sırtacak şekilde kıvrılırken yüzü kızarıyor. "Kiler tamamen Leydi Lark'ın fikriydi."

Övgüsünü el sallayarak geçiştiriyorum. "Ortak bir çabaydı." Royce hâlâ gülümseyerek omuz silkiyor.

Thorne beni inceliyor, yüzünde adlandıramadığım duyguların bir karışımı var. Royce boğazını temizler. "Sormamın sakıncası yoksa, Leydi Lark,

Flighthaven'a nasıl uyum sağlıyorsun?"

"Alışmaya çalışıyorum." Biramı yudumluyorum ve yıpranmış biranın üzerinde daireler çiziyorum.

aşşap masa. "Kolay olmadı ama şimdi bir süredir oradayım ve eve dönmeyi hayal bile edemiyorum."

Royce bana bilmiş bir bakış attı. "Eminim öyledir. Artık o kale gibi eve hapsolmemak güzel olmalı."

Özgürlüğün tadına varmanın ne kadar hoşuma gittiğinden haberi yok. "Çok güzel."

Thorne ağzını açıyor, cevaplamak istemediğim sorular altın rengi gözlerinde yüzüyor.

Aklıma gelen ilk konuyu ağzımdan kaçırıyorum. "Bana neler olduğunu anlat. Ailen nasıl?"

Sevdiklerinden söz edince Royce'un yüzü yumuşuyor. "Sarah'nın geçen hafta ne yaptığını asla tahmin edemezsin."

En küçük kızının maskaralıklarını anlatmaya başlayınca rahatlamaya başlıyorum. Son birkaç hafta zor geçti ve sorunlarımı biraz olsun unutmak harika.

"Hadi tatlım, bana bir öpücük ver, olur mu?"

Bizimkine en yakın masada, genç bir adam kıkırdayan bir servis kızını kucağına çekiyor. Saniyeler içinde, sanki ciddiymişler gibi öpüşüyorlar. ve sonra biraz daha.

Thorne'un daha önceki uyarısına rağmen o da en az benim kadar onları izliyor, kalçası benimkine daha da sert bastırıyor.

Düşüncelerim çılgına dönerken içim ısınıyor... Thorne'un kucağına kayışımı, kollarımı omuzlarına dolayışımı, avuçlarının göğsümü örtüşünü, ağızlarımızın birbirini karşılayışını, dillerimizin düellosunu, onun nerede bitip benim nerede başladığımı bilmeyene kadar öpüşmemizi derinleştirdiğimizi gösteriyorum.

Gözlerim kapalı, kendimi sakınleştirmek için alabildiğim en derin nefesi alıyorum. Göz kapaklarımı kaldırmaya zorladığımda Thorne bana bakıyor, bakışları niyetli, rengi derinleşmiş.

Daha iyi bilmesem, ahlaksız düşüncelerimi okuyabildiğine yemin edebilirdim.

Bana yaklaşıyor, sonra sertleşiyor, bakışları kapıya yöneliyor.

Ben arkamı dönmeden Thorne bacaklarını koltuğun üzerinde sallayıp ayağa kalktı. "Affedersiniz."

Kapıda tamamen siyah giyinmiş bir figüre katılıyor. Kukuletalı pelerin yabancının yüz hatlarını maskeliyor. Boyuna ve omuzlarının genişliğine bakarak erkek olduğundan neredeyse eminim.

Karanlığın içinde kaybolurlar.

"Sormamda bir sakınca yoksa leydim, beni ilgilendirmedeği için..." Royce omuzlarını kaldırdı. "Sterling'le ne zamandır birliktesiniz?"

Yüzüm yanıyor ama gülmeye zorluyorum kendimi. "Ben ve Thorne mu? Birlikte mi?" Ellerimi önümde sallıyorum. "Hayır, hepimizi yanlış anladın."

Royce birasını yudumluyor, gözlerinden yalan söylediğini anladığı anlaşılıyor.

Her şeyi olduğu gibi bırakmalıyım ama yapamam. "O benim uçuş öğretmenim. Dürüst olmak gerekirse beni küçümsüyor."

Royce'un gür gri kaşları yukarı kalkıyor. "Senin küçümseme tanımın benimkinden farklı olmalı. O adam seni bir itin kızarmış tavuğu izlediği gibi izliyor... sanki seni yutmak istiyormuş gibi."

Yanaklarıma sıcaklık doluyor. Gözlerimi kapatıyorum. "Bu...hayır. Sen yanılıyor." Yine de bir yanım öyle olmamasını diliyor. "Birbirimizi kızdırıyoruz Royce. Thorne patronluk taslıyor ve benimle uğraşmaya bayılıyor."

Zavallı Royce gülümsememek için kendini zor tutuyor. "Seninle uğraşmak her neyse... bunu yapmasından hoşlanıyor musun?"

Hoşlansam da -çünkü bu Thorne'un bana karşı bazı hisler beslediğini kanıtıyor, bazen kötü olanlar da dahil- bunu asla itiraf etmeyeceğim.

Etrafıma bakıyorum, servis yapan kızlara ve yatak odasında yalnızmış gibi öpüşen erkeklere takılmamaya çalışıyorum.

"Mektubunda bahsettiğin şu kitap. Peaches'tan mı? Yanında olma ihtimali var mı?"

"Oh, evet, bekle." Royce zıplayıp barın arkasında kayboldu, ve elinde koyu mavi ciltli bir kitapla geri döner. "Garip bir şey. Kitap Flighthaven'dan gönderilmiş. Peaches'a, Royce'a gönderilmişti ve üzerinde tavernanın adı vardı. Leesa'dan beri sana hemen haber vermem gerektiğini düşündüm. Ondan haber var mı? nerede?"

Kitabı okşadım. "Henüz değil, ama bunun yardımcı olabileceğini umuyorum." İpucu bulmak için sayfaları karıştırmak için can atmama rağmen kitabı pelerininin cebine sokuyorum.

Çok geçmeden Thorne yanımda beliriyor ve beni tahta koltuktan çekip çıkarıyor. "Gitme zamanı. Tanıştığımıza sevindim Royce. Merak etme, Axton ve ben yiyecek kilerinizin açık kalmasını sağlayacağız, polisler ve tüccarlar seni daha fazla tehdit etmeyecek ve herkesin yeterince yiyeceği var."

Thorne Royce'a içkilerimiz için iki altın uzatıyor. Bu tamamen çok fazla para ve kalbim bu jest karşısında biraz ısınmaktan başka bir şey yapamıyor. Bu sıcaklık, cehennem köpekleri peşimizdeymiş gibi beni tavernadan dışarı sürüklediğinde ve nedenini sormaya çalıştığımda beni susturduğunda kayboluyor.

Bir şeyin onu ürküttüğü açıktı, ama neydi?

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Tavernanın kapısı kapanır, içerideki gürültülü sesler boğulur ve Kahkahaların yerini cırcır böceklerinin cıvıltıları ve dişli bir baykuşun kederli ötüşleri alıyordu.

Topuklarımı yere vurmadan önce Thorne'un beni birkaç adım daha sürüklemesine izin verdim. "Birdenbire bu acele niye?"

Thorne'un boğazından çıkan sinirli ses, cevap vermemeyi tercih ettiğini açıkça ortaya koyuyor. Onun için çok kötü. Ben de cevap almamayı tercih ederim.

sıcak, huysuz eğitimci tarafından ternalardan çıkarıldı, ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz.

Nefesinin altında homurdanırken çevremizi tırıyor. "Yirmi soru oynamadan önce en azından Zephyr'e ulaşabilir miyiz?"

Daha öncekinin aksine, duruşu sert. Belli ki yabancıyla etkileşimi ile şimdi arasında endişe verici bir şey olmuş.

"Her neyse." Elimi tekrar çektiğinde ona karşı koymuyorum. Zamanımı bekleyebilirim. Beni Zephyr'in sırtından atmadığı sürece dönüş yolunda benim rahatsız ediciliğimden kaçabildi.

Akşamın sert havası yanaklarımı ve parmaklarımı ısıyor. Titreyerek tutuşundan kurtuldum ve ellerimi ceplerime soktum. Sol elim Biri Royce'un bana verdiği kitabı itip bir kağıt parçasını yerinden oynattı. Önce gevşek bir sayfa olduğunu düşündüm ama sonra parşömenin çok kalın olduğunu fark ettim. Kağıdı çıkarıp hızlıca bir göz atıyorum ve tökezliyorum.

İlkel bir harita. Leesa'nın karalamasıyla yazılmış. Ve yol tarifi Axton Kalesi'nin kapılarının çok ötesinde olmayan bir noktaya götürüyor.

Keşfime kendimi o kadar kaptırmışım ki nereye gittiğime dikkat edemiyorum, tekrar tökezliyorum ve huysuz babamdan bir küfür daha yiyorum

kaleci. "Her ne okuyorsanız, daha sonra yapabilir misiniz? Şu an bunun için vaktimiz yok."

Kulübeye vardığımızda Zephyr bizi coşkulu bir kışnemeye karşılıyor.

"Kötü haber vermekten nefret ediyorum, ama bir şeyler yapmamız gerekecek.

bunun için zaman ayır." Haritayı burnunun dibinde salladım. "Sadece küçük bir dolambaçlı yol. Çok uzun sürmez."

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

Thorne beni eyere fırlatıyor. Sinir bozucu diktatör rutini olmasaydı, muhtemelen beni etrafta nasıl savurduğuna hayran olurum. Sanki hiç çaba göstermiyormuşum gibi, sanki yetişkin bir kadın değil de bez bebekmişim gibi. Onun yerine, dinlemeyi öğrenene kadar ağzını dikmek istiyorum.

"Ama tam oradayız! Axton Kalesi'ne yakın, bu yüzden bize fazladan birkaç dakikadan fazlasına mal olmaz."

Thorne hiçbir şey söylemeden arkamdaki eyere atlıyor ve dizginleri şaklatıyor. Zephyr güçlü kanatlarını çırparak bizi havaya doğru iterken saçlarımı hışırdatıyor.

Uçuş öğretmenim tekrar konuşmadan önce birkaç ritmik kanat çırpışı geçiyor. "Eğer seni almazsam, yine gizlice kaçacaksın, değil mi?"

"Evet."

"Lanet olsun." Thorne homurdanıyor. "Tamam. Ama iptal etmemiz gerektiğini söylersem, iptal ederiz. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Öne doğru eğiliyor, sıcak nefesi yanağıma değiyor. "Bunu nasıl söylediğine dikkat et Düşes, yoksa bir gün pazarlık ettiğinden daha fazlasını alırsın." Alçak hırıltısı kanımı kaynatıyor. "Şimdi bana nereye gideceğimi söyle."

Heybeye uzanıp, her zaman yanan küçük bir ışık çıkarıyor. Fener. Haritayı incelerken onu yönlendiriyorum. Başka biri için harita muhtemelen anlamsız gelecektir. Bunu sadece Leesa ve ben bilebiliriz.

Hayalet ağaçtan sağa dönmek gibi işaretler.

Beni ilk kez kale arazisinin dışına çıkardığında bir hayalet gördüğümüze yemin etmiştik.

Orman evimin etrafında sıklaşıyor ve her şey Bu da Leesa'nın işaretlerini bulmayı biraz zorlaştırıyor. Kale muhafızları tarafından tespit edilmemek için mümkün olduğunca alçaktan uçmamız gerekmesi de işe yaramıyor. Tırmanmak için kullandığımız ve Dev Kayası adını verdiğimiz yüksek kayayı belirlediğimde Thorne sabırsızlıktan titriyordu. Yeşillikler arasında küçük bir boşluk buluyor ve Zephyr'i bir profesyonel gibi indiriyor.

Alikornun sırtından ilk ben iniyorum. "Burada bekle. Sadece birkaç dakika sürer."

Thorne dizginleri bir dala doladı. "İyi denemeydi Düşes. Gecenin bir vakti karanlık ormana refakatçi olmadan sallana sallana gitmene asla izin vermem."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben yalpalamam. Hem umursadığınızı da bilmiyordum." "Aklına girmesine izin verme. Flighthaven'ı terk edemem.

ve eli boş dönmek." "Sen nasıl istersen."

Bir yanımda geride kalması için ısrar etmek istiyor. Bu gezintiden ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Leesa'nın nerede olduğuna ya da ortadan kaybolduğuna dair bana ne gibi bir ipucu bıraktığını. Daha pratik olan yanımda ise bu ormanda yaptığım son gezintideki saldırıyı hatırlıyor ve

başka bir tehditle tek başıma yüzleşmemeyi tercih ederim.

Birden fazla kez geri döndürülmeme rağmen, sonunda yönümü buluyorum ve Dev Kayası'na ulaşıyorum. Söylendiği gibi, doğuya doğru ilerliyorum. Sürpriz bir şekilde, ayaklarımın altında iyi yürünmüş bir patika belirliyor. Patika büyük ağaç gövdelerinin etrafından dolanıyor ve karakavak ateşi, sarkık, canlı kırmızı kır çiçekleri ile dolu küçük bir çimenlikte çıkmaza giriyor. yapraklar.

Thorne yanımda durdu ve kaşlarını çatı. "Bu kadar mı? Sen çiçek toplayabilesin diye yolumuzu mu değiştirdik?"

Mırıldanarak başımı sallıyorum. "Hepsi bu olamaz. Bir şeyleri atlıyor olmalıyım."

Elimdeki küçük ışığı kullanarak çevreyi dolaşıyorum. İlgi çekici bir şey yok. Sonra, dizlerimin üzerine çöküp ellerimi kullanarak

çiçeklerin altında. Toprak. Çimen. Daha fazla toprak. Sonra parmaklarım girintilerle bölünmüş pürüzsüz bir yüzeye çarptı. Oymalar.

Sürünerek yaklaşıyorum, yaprakları kenara itiyorum ve ışığı taşın üzerinde gezdiriyorum. Hissettiğim oyuklar kelimelerdi.

Bu bir mezar taşı.

"Neden bana bunu göstermek istedin?" Mırıldanıyorum. Ve sonra aslında gravürleri okuyorum ve toprak altımda sallanıyor. Alçak bir uğultu kulaklarımı dolduruyor.

"Ne... nasıl... ne..."

Her cümle boğazımda düğümleniyor. Çünkü mezar taşındaki isim? O benim.

Lark Axton

Sevgili kızımız ve kız kardeşimiz

Benimle aynı yıl doğdu. Dört yıl sonra öldü.

Hareket edemiyorum. Ağzımı açıp bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Sıkıntımı bir şekilde hisseden Thorne yanıma çömeliyor ve büyük elini sırtımda bir daire çizerek ovuşturuyor. "Ne oldu? İyi misin?"

Başımı hayır anlamında sallayarak, titreyen parmağımla işaretçiyi gösteriyorum. Okuduğunda, tamamen hareketsiz kalıyor. Nedense verdiği tepkinin kanıtı ciğerlerimin yeniden çalışmaya başlamasını sağlıyor. "Bu nasıl olabilir? Bu benim doğduğum yıllar aynı."

Thorne topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" Bana doğru dönüyor, gözleri yüzüme sabitlenmiş.

"Bilmiyorum... Bilmiyorum."

Sesim titriyor. Titreme vücudumu ele geçirdi. Bir lanetle, Thorne beni ayağa kaldırıyor ve kollarını bana doluyor. Yüzümü pelerinin içine gömüyorum, tanıdık kokusunu içime çekiyorum ve sıcak kucaklamasının beni sinir krizinin eşiğinden döndürmesine izin veriyorum.

Ben titremeyi bırakana kadar bu şekilde duruyoruz. Sonunda Thorne geri çekiliyor ve başparmağıyla gözyaşlarımı nazikçe siliyor. Gözleri. Yere vuran ışık yüzünden yüz ifadesi okunamayacak kadar karanlık ama sanki bir şey bekliyormuş gibi görünüyor.

Ben. Eğer öyleyse, uzun süre bekleyebilir. Zihnim şu anda çorak bir arazi.

Sonunda boğazını temizliyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin? Eminim mantıklı bir açıklaması vardır."

"Hayır." Beynim sanki biri kafatasıma kılıcın geniş tarafıyla vurmuş gibi sersemlemişken olmaz. Durakladım. "Bekle. Ne gibi?"

Tereddüt etmesi bana tuhaf geldi. Thorne genellikle kelimelerini dikkatli seçen bir tip değildir. "Belki de... senin de evlat edinilebilir mi?"

Konuştığında sesi de farklı çıkıyor. Daha yumuşak Normal. Hatta belki biraz temkinli. Bu anormallikleri dalgınlıkla not ediyorum, nasıl söylediğiyle fazla ilgilenemeyecek kadar gerçek sözlerine odaklanmış durumdayım. "Evlat edinilmiş. Sanırım bu mantıklı olabilir."

Ama pek değil. Eğer evlatlıksam, neden annem bana söylemedi? Ya da Leesa? Ve tanrılar aşkına, neden bana ölü bir çocukla aynı ismi verdiler?

Thorne nazik elleriyle beni Zephyr'e geri götürüyor. Dönüş uçuşunun ilk birkaç dakikasında, zihnim en eski anılarımı ortaya çıkarmak için mücadele ederken, sessizdim. olası evlat edinilmemin kanıtı. Başım zonklamaya başlayınca hemen duruyorum.

Dikkatimi başka yöne çekecek bir şey ararken, Thorne'un aşırı dikkatli haline takılıyorum. Gerginlik onun bedeninden benimkine yayılıyor ve omzumun üzerinden her baktığımda, boş gökyüzünü tararken başını çevirdiğini görüyorum.

Sabırlı olmak için elimden geleni yapıyorum. Biraz daha sabredersem bana bilgi vereceğinden eminim. Ben de bekliyorum. Kıpırdanıyorum. Biraz daha bekledim.

Sonunda, "kıpırdamadan otur" diye havlamasıyla kendime geliyorum. "Meyhanenin dışında konuştuğun adam kimdi? O mu neden aniden gitmek için bu kadar acele ettin?"

Arkamda vücudu daha da sertleşiyor. "Amacına ulaştın ve seni geri alma zamanı geldi. Tabii Torno ve Bigley'nin gizlice kaçtığını öğrenmesini istemiyorsan."

Son yorumu dikkatimi dağıtıyor. "Bekle, senin öğrencileri dışarı çıkarma iznin yok mu? Jetonları veren sensin."

"Hâlâ takip etmemiz gereken bir protokol var, yani en azından sorgulanabiliriz. Olmasını istediğin şey bu mu?"

Destansı göz devirmeme tanık olmasını sağlamak için başımı omzumun üzerinden çeviriyorum. "Kesinlikle hayır. Soruyu geçiştirdiğini fark etmediğimi sanma."

"Geri dönmemiz gerektiği doğru değil mi?"

Boynunu hayal ederek Zephyr'in yelesinin kalın kısımlarını ellerim acıyana kadar sıkıyorum. "Kimdi o adam?"

"Sadece eskiden tanıdığım biri. Şimdi, eğer işin bittiyse Beni sorgularken, bu zamandan yararlanmanızı ve Zephyr'i nasıl uçurduğuma dikkat etmenizi öneririm."

Anlaşıldı. Adam hakkında konuşmak istemiyor. Bacaklarının ve kollarının bana karşı nasıl gerildiğine bakarak, tartışmış olmaları gerektiğini anlıyorum. Bunu kabul ettiğinden değil.

Thorne'un sırları olduğu gerçeği beni rahatsız etmemeli. Tanrılar biliyor ki benim de bir sürü sırrım var. Yine de hoşuma gitmiyor. Thorne'un beni sevdiğini hissetmesini istiyorum. Benimle rahatça bir şeyler paylaşıyor ve bana güvenmemesi canımı yakıyor. Olması gerekenden daha fazla.

Onun o sert dış kabuğunun altına girmek ve altında ne saklı olduğunu keşfetmek istiyorum. Belki yıllarca özel bir asker olarak çalışmak ve insanlığın en kötü yanlarına tanık olmak onu sertleştirdi, ama daha yumuşak, şefkatli bir yanını korumayı başardı. Onun bu yönünü iş başında gördüm.

Zephyr sola sapıyor, düşünce trenimi raydan çıkarıyor. Tam zamanında Çünkü Tanrılar aşkına ben ne yapıyorum? Bir öpücük ve nezaket hareketi ve birden Thorne'un bana açıldığını hayal ediyorum Sanki ciddi bir ilişkimiz varmış gibi. Tecrübesizliğime rağmen, daha iyisini biliyorum.

Tamam. İyi. İyi. Sırlarını saklayabilir. Bu beni kafamda senaryolar üretmekten alıkoymayacak.

Royce'a uzattığı altın paraları gözümün önüne getiriyorum - birçoğundan iki tane- ve adamın kendisini soyacağından endişe ettiği ihtimalini düşünüyorum. Ya da belki de yabancı Thorne'un geçmişinden biridir.

Uzun süredir kavgalı olan bir asker. Belki de bir sevgili yüzünden kavga etmişlerdir. Celeste'in yüzü aklıma gelir gelmez, artık beyin gücümü gizemli adam için harcamak istemediğime karar veriyorum.

Şimdi gergin olan benim.

Thorne fark etmiş olmalı çünkü bana bir kemik attı. "Söyle bana Gıda kileri hakkında. Ne zamandır yardım ediyorsun? Eminim annen gurur duyuyordur."

Gülüyorum. "Yaklaşık iki yıldır. Gurur duyup duymayacağı hakkında hiçbir fikrim yok çünkü ona hiç söylemedim. Aslında, dehşete düşeceğinden oldukça eminim."

"Neden?"

"Çünkü o zaman gizlice kaçtığımı bilirdi. Sana söyledim, aşırı korumacıdır."

"Hatırlıyorum, ama bu kadar değerli bir şey yapmak için gitmeni istemeyecek kadar aşırı korumacı değildir herhalde."

Alay ettim. "Annemi tanıımıyorsun."

Yüzümü görmek için omzumun üzerinden eğiliyor. "Bu da ne demek oluyor? Bazen kaleden ayrılmak zorundaydınız. Arkadaşlarla buluşmalar, seyahatler, alışveriş..."

"Düzenli olarak ziyaret etmeme izin verilen tek yer kale arazisiydi ve o zaman bile nadiren yalnızdım. Annem her zaman yanımdaydı ya da Leesa'yı yanımda tutardı. Eğer mümkün olsaydı, sanırım annem bizi birbirimize yapıştırırdı. Leesa'nın geceleri kaçmama birden fazla kez yardım ettiğini bilse eminim aklını kaçırdı."

Ardından gelen sessizlikte ne düşündüğünü merak ediyorum. Ya da ben çok fazla şey ortaya çıkardı. Ondan isteyeceğim son şey bana acıması ya da beni saf bir çocuk olarak görmesi.

"Senin hakkında daha önce yanılmışım Axton."

Derin sesi her zamankinden daha da çakıl doluydu. "Nasıl yanlış?"

"İlk geldiğinde, seni sıradan biri olarak görmüştüm.

Ailesinin üzerine titrediği, sosyal statüsünü ve güzel elbiselerini başkalarının iyiliğinden daha çok önemseyen, beyni yıkanmış, şımartılmış bir soylu. Kısıtlı bilgilere dayanarak bir sonuca vardım. ve bu benim suçum."

Gerçekler zekice. Her ne kadar ben zaten bundan şüphelenmiş olsam da. "Peki şimdi beni daha iyi tanıdığına göre?"

Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum. Gelmesi uzun sürmedi.

"Flighthaven'a yetişmek için çalışmanı izledim. Hiç şikâyet etmeden fazladan saatler harcadın. Hak etmeseler bile başkalarını savunmak için atladığını ve tacizin seni engellemesine izin vermediğini gördüm. Dürüst olmak gerekirse, köyünüzdeki daha az şanslı olanlara yardım etmek için annenize karşı gelmeniz beni şaşırtmadı... özellikle de meydan okuyan kısmı, çünkü bu konudaki yeteneğinizi şahsen biliyorum. Royce haklı. Köy sana sahip olduğu için çok şanslı."

İçimde öyle bir sevinç kabarıyor ki göğsüm patlayacakmış gibi oluyor. Neşe ve özgürlük. Rüzgâr, parıldayan yıldızlar Başımızın üzerinde, önümüzde uzanan uçsuz bucaksız gökyüzü... Duygularım o kadar ağır basıyor ki Zephyr'in yelesini bırakıp kollarımı iki yana açıyorum.

"Dikkat et." Sterling'in sıkıca tutuşu beni güvende ve ona bağlı tutuyor. "Son baktığımda, uçmak için hâlâ kanatlara ihtiyacın vardı."

Gözlerimi birkaç kez kırıştırıp şaşkınlığımı üzerimden atıyorum. Bu da ne...? Kalbim küt küt atarken ellerimi kulpun etrafına doladım. Bu çok ötesiydi.

Garip. Elbette, Thorne'un övgüsü kalbimi ısıttı ama acı dolu bir ölüme doğru serbest düşüş riskini almamı gerektirecek kadar değil. Benim Son zamanlarda duygularım bir anda kontrolden çıkıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine, içimde bir coşku patlaması daha yaşanıyor.

Göğüs. Garip bir içgüdü başımı sağa çevirmemi sağlıyor. Sanki başka bir canlı varlık hissediyorum. Uzakta, çok uzakta, dağların yakınında, küçük bir turuncu parıltı

Karanlık. Bir kez göz kırptı ve gitti.

İzlemeye devam ediyorum. Turuncu bir daha asla görünmüyor ve gökyüzünü başka bir varlıkla paylaşma hissi yavaş yavaş kayboluyor.

Thorne'un paranoyası bana da bulaşmış olmalı. Muhtemelen başlangıçta orada hiçbir şey yoktu.

Thorne bir kolunu belime doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. "İyi misin?"

Pek sayılmaz. Sebepsiz yere karşılaştığım tuhaf tepkiler karşısında kafam karıştı ve sinirlendim. Bunu ona söyleyemeyeceğime göre gülüp geçiyorum.

"Evet. Sanırım hayatımda hissettiğim en özgür duyguya karşılık veriyorum."

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Annenizin sizi böyle bir yere kapatması üzücü... hayır, bir suç. Bir çocuğu korumak istemeni anlıyorum ama hapisane muhteşem bir kale olsa bile onları hapiste tutmak? Bu yanlış."

"Hepsi onun suçu değil."

Kolu etrafımda gevşiyor. "Onun sana böyle davranmasını istediğini söylüyorsun-"

"Yaşayan, nefes alan bir bebek mi? Hayır. Tabii ki değil. Ama babam öldükten ve ben kazada yaralandıktan sonra annem kendini kaybetti. Hep öleceğimden ya da kaybolacağımdan korktu. Eminim şok olmuştur.

Flighthaven'da bu kadar uzun süre hayatta kaldım. O... Hayır, geçmişimi tekrar yaşamak istemiyorum. Bitti ve bir daha asla böyle kapana kısılmış gibi hissetmemeyi planlıyorum."

Daha da yaklaştı. Elini kendi elimle sarmayı göze alıyorum ve geri çekilmediğinde bunu biraz fazla seviyorum.

Keşke bu anlar sonsuza dek sürse. Zephyr'i sola, Uçuş Cenneti'ne doğru sürerken şakalaşmamız devam ediyor.

"Dizginleri devral." Tereddüt ettiğimde, sıcak nefesi kulağımı okşayana kadar öne eğiliyor. "Söz veriyorum, hiçbir şeye izin vermeyeceğim. başına gelebilir."

Bir an o eski panik başını kaldırıyor. Bu hissi kabul ediyorum ve sonra da mantıklı bir şekilde geçiyorum. Bunun için çalışıyordum. an. Çoktan havalandık. Thorne arkamda ve bana bir şey olmasına izin vermeyecek.

Bu son sebep beni dizginleri tutmaya itiyor.

Memnuniyetle, dizginleri almak en zor kısım. Thorne'un yardımına ihtiyaç duymadan Zephyr'i tek başıma uçuruyorum. Kısa süre sonra, Uçan Cennet uzakta belirir. Kral'ın Ay'ının aydınlatmasına rağmen her yerde, metal varillerde ve taş çukurlarda yanan ateş, bu saatte alışılmadık bir manzara olarak parlaklığı neredeyse gün kadar artırıyor.

Bağrıışmalar çınlıyor. İnsanlar kampüste küçük karıncalar gibi koşuşturuyor. Ejderhalar ve binicileri gökyüzüne fırlıyor, farklı yönlere doğru yayılıyorlar.

Tüm bu karmaşanın içinde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum."

Beni dizginlerden kurtardıktan sonra Thorne, Zephyr'i alicorn ahırından kısa bir mesafede, bir ağaçlığın arkasındaki küçük bir açıklığa indiriyor. Tüm bu kargaşa içinde hiçbir muhafız durup Kimlik bilgileri.

Bana yardım etmeden önce attan indi. "Uçuş birliğine katıl Axton."

Başka bir şey söylemeden ejderha sığınağına doğru koşmaya başladı.

Panik içinde ve nefes nefese koşuyorum, Zephyr yanımda tırıs gidiyor. Etrafta koşuşturan insanlar yüzünden birliğimi bulmak zordu ama

Sonunda onları otlağın yakınında görüyorum. Henüz hiçbirinin alicorn'u yok, bakışları hâlâ gökyüzüne çevrili.

"Olive!"

İrkiliyor, kollarını bana dolamak için dönüyor. "Aman Tanrım, iyisin! Korkunç bir şey olacak diye çok endişelendim.

sana oldu." Sesi boğuk geliyor, sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi. "Zephyr'in burada ne işi var? Neredeydin sen?"

Tereddütle sırtını sıvazlıyorum. Kampüs alarmıyla uyanıp beni yokmuş gibi bulmanın nasıl endişe verici olabileceğini anlıyorum.

Yine de verdiği tepki bana biraz abartılı geldi. "Ben iyiyim."

Kaburgalarım şikayet etmeye başlayana kadar beni sıkıyor, ancak Zephyr ağzını Olive'in kulağına sürttüğünde ve çentik attığında rahatlıyor. Gönderiyorum

Olive geri çekilip bakarken alicorn sessiz bir *teşekkür ediyor*. "Zephyr neden seninle?"

Alikornun boynunu okşuyorum. "Uyuyamadım, ben de Zephyr'i gezintiye çıkarmaya karar verdim. Olive, neler oluyor? Neden bu kadar korkuyorsun?"

Bana anlatmaya başladı ama dikkatini başka bir şey çekti. Döndüğümde Bigley ve Torno'nun bize doğru geldiğini gördüm. "Düzen alsak iyi olur."

Dediğini yapıyorum, koluma bağlı bir alicorn olması dünyanın en doğal şeyymiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum.

Torno Zephyr'e kaşlarını çatsa da Bigley alicornu görmezden geliyor. Heyecan kalabalığının içinde dalgalanıyor.

"Herkes sessiz olsun." Torno ellerini kaldırıyor.

Yavru atlar konuşmayı bırakıyor. Thorne'u aramak için sinsî bakışlar atarken kalbim boğazıma doğru sertçe çarpıyor.

Onu hiçbir yerde bulamıyorum.

"Yavru kuşlar." Kendinden emin ve dimdik duran Bigley, gümüş yelesiyle bana olgun bir aslanı hatırlatan, hükmedici bir duruş sergiliyor. "Kritik bir durum var."

Tiren saldırısı mı? Hayır, bu hiç mantıklı değil. Gökyüzünde onların meşhur kanatlı savaşçılarından hiçbirini göremedim.

Sonunda alarm sustu ama kulaklarımdaki çınlama hâlâ devam ediyor. Bigley, ben de dahil olmak üzere her bir yavru kuşu sırayla süzdükten sonra kaşlarını çattı, bu hareket sarp yüzündeki çizgileri derinleştirdi.

"Yavru koğuşlarında davetsiz bir düşman yakaladık... ve ejderhalarımızdan biri gitti."

OTUZUNCU Bölüm

Yurtlarımızda bir düşman mı var? Ve kayıp bir ejderha? Bu nasıl mümkün olabilir?

Toplanan yavrular arasında şok dalgaları. Çoğunda. Olive'in pek şaşırmadığını fark ettim. Beni bir şahin gibi izleyen Helene de öyle.

"Şu anda bu iki olayın birbiriyle bağlantılı olup olmadığından emin değiliz. İki meslektaşınızın hızlı düşünmesi sayesinde davetsiz misafiri gözaltına aldık. Şimdiki işimiz bir daha böyle bir olayın yaşanmamasını sağlamak.

Kampüste kalan tehditleri ve kaçan ejderhayı bulmak için.

Yavru kuşlar gökyüzüne yükselecek. Tüm kampı koruyacaksınız, ve Cyne sıradağları. Olağandışı bir şey bulursanız derhal bize rapor verin. Komutan Yardımcısı Torno her birime daha fazla talimat verecek."

Bigley ayrıldıktan sonra Torno en yakın birime görevler. Onlar doğruca ahıra giderken, o da bir sonraki gruba geçer.

Birimimize geldiğinde doğrudan bana hitap ediyor. "Bugün erken saatlerde ejderha aerie'sinin yakınındayken Olağandışı bir şey var mı?"

Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti iniyor. Ejderha ile karşılaşmamda sıra dışı *olmayan neydi?* Bunların hiçbirini kabul edebileceğimden değil.

bir kaçık gibi görünmeden.

"Hayır, Komutan Yardımcısı Torno." Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye ve umursamazmış gibi davranmaya çalışıyorum. "Sıra dışı bir şey fark etmedim."

Torno uzun bir süre bana baktı - kehribar rengi gözlerindeki parıltı Gözleri bana bir kedininkini hatırlatıyor ve başını sallıyor. Bana inanıyor mu, yoksa aksini kanıtlayacak yeterli kanıtı olmadığı için inanıyormuş gibi mi yapıyor? Gerçekten ejderha sığınağında olduğumu biliyor mu?

Yüzü bir maske. Etrafını saran metal varillerdeki titrek alevler kumral saçlarını ateş kırmızısına çeviriyor ve yüz hatlarını keskinleştirerek onlara doğaüstü bir nitelik kazandırıyor.

Ağzım o kadar kuru ki yutkunamıyorum. İncelemesinin yoğunluğu düşüncelerimi okuduğundan korkmama neden oluyor.

Sakin ol. Kıpırdanma. Masum görünmeye çalış.

Söylemesi yapmaktan daha kolay, masum *olsam* bile. Kulübeye girerken hile yapmış olabilirim ama hepsi bu. Ejderhayı kendim kaçırmış değilim.

Bağırışlar ve kargaşa etrafımızı sarıyor ama o hiç rahatsız olmuyor. diğerlerine bakıyor. Tek odak noktası benim. "İyi misin Axton?" "İyiyim.

Sadece aramaya yardımcı olmak için sabırsızlanıyorum." Soru dudaklarımdan dökülüyor. "Merak ediyordum da, hangi ejderha kayıp?"

"Siyah olan."

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. Flighthaven Akademisi'ndeki tek siyah ejderha - garip bir *bağ* kurduğum ejderha kayboldu. Bu nasıl bir tesadüf olabilir?

Kendime zihinsel bir sarsıntı veriyorum. Ne düşünüyorum ben? Tabii ki tesadüf. Seradayken güçlü duygulara kapılmak ve bir ejderhanın kaybolması nasıl birbiriyle bağlantılı olabilir?

Tedirginliğimi Torno'dan saklamaya çalışarak, birimimi eyril alanının hemen doğusundaki bölgeye atarken onu sadece yarı yarıya dinliyorum.

Başka bir şey söylemeden bir sonraki gruba hitap etmek için dönüyor.

Olive ve diğerleri alikornlarını eyerlemek için ahıra doğru yola koyuluyor. Zephyr zaten yanımda olduğu için ben yerimde kalıyorum.

Boynunu okşuyorum, fısıldamak için yaklaşıyorum. Büyük kulağı bana doğru seğiriyor. "Uzun bir gece olduğunu biliyorum. Bunun için üzgünüm.

Bu."

Alikorn koyu okolata rengi gözlerini bana dikeyor. Sanki bana iyi olduğunu söylemek istercesine burnuyla beni dürtüyor ve bir damla sakinlik dalgalanıyor içimden geçiyor. Birliğimin geri kalanının bineklerini hazırlamasını beklerken, aklım geceki olaylara ve sonra da kız kardeğime kayıyor. Tanrım, Leesa'nın yanımda olmasını ne kadar isterdim.

Sorunlarımı daha fazla d ğ nemeden Olive, Nick ve Abel alicornlarını ahırdan çıkarıp ata bindirdi. Sol ayağımı üzengiye koydum ve sağ bacağımı eyerin üzerinde salladım. Sonra Hızlı bir oyun planı oluğturarak Torno'nun belirlediği yeri aramak için gökyüzüne ıkıyoruz. Gerçeklik yüzüme çarpmadan önce ağaç tepelerinin üzerinde bir dakika kadar s z l yoruz.

Bir alicorn uuruyorum. Tek bağıma. Gözetimsiz. Sadece ben ve Zephyr, rüzgârla yarığıyoruz, eski panik hallerimizden hiçbiri yok. beni boğdu. Korkumu yendim ve bunu Thorne'a borçluyum.

İlk sevinç patlaması dağıldıktan sonra, av için yerleğiyorum. G m ği ay ığığının aydınlattığı arazide bile görülecek pek bir Şey yok. Bölgede ağaçlar, otlaklar ve birkaç gölet var... Kara ejderhanın saklanabileceği hiçbir Şey yok. Yaratık çok muazzam.

Zephyr'i ağağıya yönlendiriyorum. Kanatlarının yarattığı rüzgârla yapraklar hığırdıyor, çimenler kıpırdıyor ama yerde hantal hantal yürüyen ejderhanın izine rastlanmıyor. O büyüklükte bir canavarın uabilecekken bitkilerin arasında tepinmesi pek olası değildi. Tabii yaralı değilse.

Bir gün önce altın rengi gözlerindeki yarı baygın, yarı çılgın bakığı hatırlıyorum ve kalbim sıkığıyor. İster insan ister hayvan olsun, hiçbir canlı tutsaklığa katlanmak zorunda kalmamalı.

Son çare olarak, ejderhadan bir iz var mı diye etrafı arağtırıyorum. Hiçbir Şey bulamadım.

"Şansımız var mı?" Olive, Nova'yı Zephyr'e kanatlarını değdirmeden uurabildiği kadar yaklağtırıyor.

"Hiç yok." Yerde ukur yok, ateğinin yanık izleri yok... Ejderhanın bu rotayı kullandığını gösteren hiçbir Şey yok. "Sen mi?"

Dudağını ısırarak bölgeyi gözden geçiriyor. "Hayır."

Birlikte bir tarama daha yapıyoruz. Sonunda Nick ve Abel bineklerinin üzerinde yaklaşıyorlar.

Nick esniyor ve bembeyaz dişlerini ortaya çıkarıyor. "Bir şey görüyor musun?" Olive başını sallıyor. "Lark ve ben görmedik."

"Biz de görmedik." Solara'nın boynunu okşuyor. "Sizi bilmem ama benim yatağım beni çağırıyor."

Abel homurdanıyor. "Güzellik uykusuna ihtiyacı var. Aksi takdirde, onun huysuz kıcıyla uğraşmak için uzun bir gün geçireceğim."

Düşüncelerim huysuz bir eğitime kayıyor. İçimden bir ses sabah tek "huysuzun" Nick olmayacağını söylüyor.

Eyril'in doğusundaki araştırmamızı tamamladıktan sonra birliğimiz geri dönüp Flighthaven'a doğru ilerliyor.

Tarlaya yaklaştığımızda Nick eyerinde dönerek bana bakıyor. "Sapları kontrol etmeliyiz."

Önümde beliren tarlaya bakıyorum. "Bir ejderhanın saklanabileceği kadar uzunlar mı?"

Omuz silkiyor. "Bakmaktan zarar gelmez."

Doğru. Orada ejderha bulamasak bile, bölgede gizlenen davetsiz misafirlerin izlerini kontrol etmeye değer.

Abel arkamızdan bağıyor. "Hadi yapalım şu işi... eğer şuradaki küçük prenses geceyi havada geçirmek üzere değilse."

Nick, Abel'a ters ters bakıyor. "Isır beni."

Habil gülerek önümüzde süzülüyor ve alçalmaya başlıyor.

Nick bir küfür daha mırıldanarak, bölünüp fethetmemizi öneriyor ve sonra tarlanın en uzak bölümüne doğru uçuyor.

Olive ve ben ayrılıp bize ayrılan yerlere uçuyoruz.

Zephyr belirlediğimiz alanın üzerinde süzülürken boynum karıncalanıyor. Üzerimden atamadığım bir huzursuzluk kaplıyor içimi. Duyularım aşağıdaki bitkilerin arasında birinin gizlendiğini fısıldıyor. Biri ya da bir şey.

Thorne'un daha önce söylediği komutları taklit ederek, dizginleri çekiyorum ve Zephyr'i daha da alçaktan uçması için yönlendiriyorum, toynakları neredeyse en uzun saplara değecek kadar alçaktan. Şu anda hiç esinti olmamasına rağmen, biz tepemizden geçerken eyril dalgalanıyor gibi görünüyor. Tarlanın kenarında, bitişikteki çimenlik bir alana rastlıyoruz. Siyah bir damar dev bir yılan gibi kıvrılıyor.

Daha önce hiç böyle bir şey görmediğimden emin bir şekilde gözlerimi kırıştırıyorum.

Zephyr'i daha iyi görebilmek için yavaş bir inişe yönlendiriyorum. Bu Siyah damar atıyor. Hareket ediyor. Sanki varlığımıza tepki veriyor gibi. Karanlık damardan hızla sızıyor ve etraftaki çimenlere doğru yayılıyor. Nefesim kesiliyor. Bir an, tarla yemyeşil. Sonra, tüm otlar ölüyor, çayır karanlık ve çorak kalıyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum. Tekrar bakıyorum. Tarla hala ölü, zemin mürekkep gibi bir maddeyle kaplı.

Bu nasıl olabilir? Kaçan bir ejderha değil ama diğerlerine söylemem gerek.

Zephyr'i yönlendirirken yapraklar çırpınıyor ve sapsallanıyor. Belli belirsiz bir uğultu giderek yükseliyor ve yemin ederim neredeyse bir ejderha sesi duyabiliyorum.

Baştan çıkarıcı bir ses sesleniyor. Zephyr'i daha aşağıya, Eyril'in kucağına uçurmam için beni cezbediyor.

Yaklaş...agon...çağır...

Başımı eğiyorum. Ses ne diyor? Elbette biraz daha yakın uçmaktan zarar gelmez.

Zephyr komutla savaşıyor ama ben fark etmiyorum bile. Ses fısıldamaya devam ediyor. Çok hoş bir ses. Sakinleştirici. Belki sadece-

Önümüzdeki sapsallardan yağlı bir bulut fışkırıyor. Zephyr sert bir sağa kırıyor ve kirli havadan kıl payı kurtuluyoruz.

Korku damarlarımı tıkıyor. Buz gibi bir soğuk yılan gibi boğazımdan ciğerlerime iniyor.

Bu yağlı bulutu daha önce kabuslarımdan birinde görmüştüm.

Ama nasıl?

Bulut ve dalları bize doğru uzanıyor, bu yüzden Zephyr'i tarlanın üzerine çıkana kadar yukarı doğru itiyorum. Kendimi yavaş ve sabit nefesler almaya zorluyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Lark?" Olive'in sesi tarlanın öbür ucundan geliyor. "Neden bu kadar yukarıdasın? Bir şey mi gördün?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Evet. Buna inanmayacaksın ama gördüm-"

Eyril tarlasına bakıyorum ve donup kalıyorum. Her şey görünüyor Normal. Dallar gitmiş ve yağlı kara buluttan eser yok. Çimenlik alan her zamanki gibi yeşil.

Bunu hayal etmiş olabilir miyim?

Belki de çalışmak için güzellik uykusuna ihtiyaı olan tek kişi Nick değildir.

"Ne gördün?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey görmedim." Zephyr'i Olive ve Nova'ya doğru itiyorum. "Daha iyi bir genel görünüm elde etmek için daha yükseğe uayım dedim."

Eyril tarlasında kimsenin saklanmadığına hepimiz ikna olduktan sonra sessizce ahıra gidiyoruz. Herkes yorgun. Nick ve Abel bile birbirleriyle dalga geçmiyorlar ve ben bu günü geride bırakıp her şeye yeniden başlamaktan başka bir şey istemiyorum. Çok fazla tuhaf ya da rahatsız edici olay

Çok kısa bir zaman diliminde oldu. Bir tane daha olursa beynim patlayabilir.

Ahıra döndüğümde Zephyr'i tımar ediyorum ve iyice fıraladığımdan emin oluyorum. Geçirdiğimiz geceden sonra bakımı hak ediyor.

Olive cebinden birkaç küp şeker çıkartıyor, birini Zephyr'e vermem için bana uzatıyor ve ikincisini Nova'ya yediriyor. "Sence bu alicornları çok mu besliyoruz?"

Uzattığım avucumdan şekeri alan Zephyr'in ağzı gıdıklanıyor. "Tabii ki hayır."

"Ben de öyle düşünmüyorum ama Nick ve Abel alicornlarını çok seviyorlar ve yine de buradan bir çırpıda çıkıp gittiler." Başını iki yana sallıyor. "Tipik erkekler. İstediklerini elde eder etmez giderler."

Acaba tecrübelerine dayanarak mı konuşuyor? "Dışarıda iyi olanlar da olmalı."

"Evet, ama iyi adamlar ejderhalar gibidir. Var olduklarını biliyorsun ama nadir bulunuyorlar." Olive Nova'nın omzunu fırçalıyor, Nova'nın omzuna

Hayvan memnun bir homurtu çıkarır. "Ama gerçekten istediğin bu mu?"

"Ne?"

"İyi bir adam."

Ne tür bir erkekten hoşlanabileceğimi hiç düşünmedim ama ne zaman düşünsem, masal kitaplarından fırlamış birini hayal ederdim. Biri

Kibar ve nazik, üzerime titreyen, söylediğim her şeyi kabul eden ve kulağıma tatlı sözler fısıldayan biri. şimdi, böyle bir adamın beni gözyaşlarına boğacağından eminim. "Umm-"

Bana sinsice göz kırıyor. "Tanıdığım tüm iyi adamlardan çok daha eğlenceli olabilecek tehlikeli, düşünceli bir eğitmen var."

Sertçe yutkunarak gözlerimi büyütüyorum ve masum numarası yapıyorum. "Kim olabilir bu?"

"Aptal numarası yapma." Bana *kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun* der gibi bakıyor. "Birbirinizin yanında nasıl davrandığınızı gördüm."

Yüzüm yanıyor. "Eğer Eğitimci Thorne'dan bahsediyorsan, o sadece uçuş konusunda hızlanmama yardımcı oluyordu. Ondan *hoşlansam* ve o da benden hoşlansa bile, o bana yasak. Bunu biliyorsun." Burası neden bu kadar sıcak? "Ve nasıl 'davrandığımız' derken ne demek istiyorsun? birbirinizin etrafında?"

"Tartışmadığınız zamanlarda," yüzüne bir sırıtma yayılıyor, "sanki birbirinizin kıyafetlerini yırtmanıza birkaç saniye kalmış gibi davranıyorsunuz ve-"

"Tamam." Elimi kaldırdım. "Bunu nereden bulduğunu bilmiyorum. ama aramızda hiçbir şey yok." Her nasılsa, kelimeler sesli olarak kafamda olduğundan daha az inandırıcı geliyor.

"Uh-huh. Kendine bunu söylemeye devam et. Bu sabah kıvılcımların nasıl uçtuğunu unuttuğumu sanma." Olive ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "Ona iğrenç bir pislik diyecek cesareti bulduğuna inanmıyorum! Odasına gizlice girdiğinde ne oldu?"

"Öncelikle, söz konusu iğrenç pisliğin o olduğunu hiç belirtmedim." Tamamen öyle olsa bile. "Eğer öyle bir çıkarım yaptıysa, Bu onun suçu. İkincisi, biraz yorgunum. Bu konuşmayı daha sonraya bırakabilir miyiz?"

Olive'in kurnaz gözleri yüzümü inceliyor. Kızarmamaya çalışıyorum ama boynuma tırmanan sıcaklığı hissedebiliyorum. Kıkırdıyor ve ellerini çırpıyor. "Aman Tanrım! Takılmışsın! Uzun Boylu, Esmer ve Sosyetik Eğitimci'le takılmışsın!"

"Ne? Hayır!" Sinirlenerek avucumu ağzına kapattım ve ahır hızla kontrol ettim. Boştu. Tanrılara şükürler olsun. Bir kez olsun şans benden yana. "Onunla takılmadım. En azından öyle değil. Biz sadece-"

Olive ellerimi ağzından çekip ciyaklıyor. "Ne yaptın? Yaban havucu mu etkin? Kediye mi besledin? Kılıcını mı yuttun? Kasabaya mı gittin? Pantolonsuz dans mı ettin?"

İyi ki etrafta ayna yok çünkü yüzüm kıpkırmızı olmuş olmalı. "Hayır. Sadece öpüştük. Hepsi bu."

Gözleri fincan tabağı gibi yuvarlaklaştı. "Ha! Demek bir şeyler oldu. Sadece sana zor anlar yaşıyordum. Gerçekten öpüştüğünüze inanamıyorum.

Onu. Nasıldı? İyi öpüşüyor mu? Eminim öyledir. Onun gibi kendine güvenen ve seksapeli olan hiçbir erkek kötü olamaz."

Öpüşmemizi hatırladığımda, tenim tamamen farklı bir nedenden dolayı ısınıyor. "Öpücük iyiydi. Mükemmeldi. Ama heyecanlanma. Hemen ardından beni kovdu ve eğer bir ilişki istiyorsam gidip başka bir acemi bulmamı söyledi, çünkü menüde o yoktu."

Olive yüzünü buruşturdu. "Oof. Üzgünüm, bu çok sert. Belki de seni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu."

"Artık bu konuda konuşmak istemiyorum. Beni ilk gördüğünde neden bu kadar korktuğunu bilmek istiyorum."

Olive'in yüzündeki heyecan azalıyor. "Bigley'nin yurttan davetsiz bir misafir olduğunu nasıl duyurduğunu biliyor musun?" Devam etmeden önce başımı sallamamı bekliyor. "Bizim odamıza girmiş."

Kıpırdamadım. "Ne?"

"Evet. Dahası da var." Bana endişeli bir bakış atıyor ve sinirlerim titremeye başlıyor. Bundan sonra söyleyeceği her neyse, hiç hoşuma gitmeyecek. "Hançerini çıkardı ve seni yatağa attı. Ya da en azından battaniyenin altına doldurduğun kıyafetlere saldırdı, Sen olduğunu düşünerek. Hepimizin vardı. Helene arabada olmasaydı Banyo, ne olacağından emin değilim. Yatağınıza odaklanmışken onu yakaladı ve beni uyandırdı. İkimiz birlikte onu etkisiz hale getirmeyi başardık."

Zihnim bu haberi sindirmeye çalışırken onun endişeli gözlerine bakıyorum. "Bu şu anlama mı geliyor... sence biri beni öldürmek için mi hedef aldı?"

O ellerimi kendi elleriyle kavrayana kadar ellerimin titrediğini fark etmiyorum. "Torno bize tüm bilgileri edinmeden herhangi bir sonuca varmamamızı söyledi. Ayrıca detayları kimseyle paylaşmamamızı da söyledi ama siktir et. Eğer biri senin peşindeyse, bunu bilmeyi hak ediyorsun."

Aklımdan çılgınca düşünceler geçiyor. Leesa'nın beni Flighthaven'dan uzak tutmak için karaladığı not. Adımın yazılı olduğu mezar taşı. Eyril ve kaçan ejderha ile yaşadığım garip deneyimler.

Zaten bayılmak üzereyken üstesinden gelemeyeceğim kadar çok şey var. Önce uyumam lazım. Belki taze bir zihinle her şey daha iyi anlaşılır.

Sabahleyin.

Alikornların bakımını bitirdikten sonra ahırdan ayrılıyoruz. Şafak çok uzakta değil. Eğer acele edersek, birkaç saat uyuma şansımız olabilir.

Bölüm Otuz BİR

Ertesi sabah uyandığımda Thorne'dan bir not buldum. eğitim seansımızı iptal etti. Açıklama yok. Sadece derse gelemeyeceğini söyleyen tek bir satır.

Beyaz sayfadaki siyah harflere bakıyorum. Kesin, sert kalem darbeleri beni şaşırtmıyor. Thorne'un düzenli odası ve askerlik geçmişi, onun disiplinli biri olduğunu gösteriyor. Birkaç noktada, mürekkep Daha kalın olsa da, sanki yazar üslubunu tekrar gözden geçirmek için duraklamış gibi.

Dakikalar sonra kendimi hala sayfaya bakarken yakaladığımda, bir iniltiyi bastırıyorum. Vay canına. Gerçekten de burada durup Thorne'un Sanki el yazısı ruhunun sırlarını çözecekmiş gibi bir not mu? Bu benim için bile yeni bir düşünüş. Özellikle de dünkü boktan olay tüm dikkatimi çekmişken.

Mezar taşı, davetsiz misafir, bıçaklama girişimi,... Kaçan ejderha, Eyril tarlasındaki halüsinasyonlarım. Tüm bunlardan ne çıkaracağımı bilmiyorum. Keşke Leesa'nın neden böyle hissettiğini anlayabilseydim.

benimle kedi fare oyunu oynamaya ihtiyacı vardı. Çıkarabildiğim tek sonuç, kız kardeşimin korktuğu ve bana mektubu ya da kitabı doğrudan göndermenin çok fazla risk içerdiğini düşündüğü.

Yine de, o mezar taşındaki isminin görüntüsü gözlerime kalıcı olarak kazındı. Yardım edemem ama ihanete uğramış hissediyorum... hem benim

Anne ve Leesa.

Flighthaven'a cevaplar bulmayı umarak geldim. Bunun yerine, her geçen gün kafam daha da karışıyor. Bütün o garip şeyler Başıma gelenler bir şekilde birbiriyle bağlantılı mı? Yoksa tuhaf ve açıklanamaz şeylerde uzmanlaşmış bir tanrı tarafından mı kutsandım?

Kendi aptallığım karşısında başımı sallayarak notu komodinin üzerine bırakıyorum ve Royce'un bana verdiği kitabı yatağın altından çıkarıyorum. Avucumu deri ciltli kapağın üzerinde gezdiriyorum. Bütün

konular, neden Tiren tarihi? Umarım sayfaların arasında bir cevap yatıyordur. Leesa kitabı almak için onca zahmete katlandıysa Royce'a şifreli bir notla, o zaman inanmak zorundayım İçinde önemli bir şey var. Kahvaltıya kadar okumaya başlamaktan başka yapacak bir şey kalmamıştır.

Böylesine hareketli bir gecenin ardından, kahvaltıda yemekhane dedikodu ve söylentilerle dolup taşar.

Tekrarlanan aramalara rağmen kimse kayıp siyah ejderhanın yerini tespit edemedi. Özel olarak, onun yeni özgürlüğünü kutluyorum. Umarım ejderha buradan çok uzaklara uçar ve asla geri dönmez. Umarım uçar

Cyne sıradağlarının üzerinde, postunu ısıtan güneşin ve kanatlarının altından akan rüzgârın tadını çıkarıyor. Hain olsun ya da olmasın, ejderhanın Tirene'ye yerleşmek anlamına gelse bile, katılacak bir vahşi ejderha sürüsü bulmasını umacak kadar ileri gidiyorum.

Bu umutları paylaşabileceğim tek bir kişi var. Beni iptal etmesi çok kötü oldu. Mümkün olduğunca konuşmaların içine çekilmekten kaçınıyorum, yulaf ezmeme mideye indiriyorum ve erkenden herkesin canavarı nasıl kurtaracağına dair saplantısı yüzünden artan hayal kırıklığımı azaltıyorum.

Dışarıdaki göreceli sessizlik sinirlerimi yatıştırıyor. Güneş bulutların ardında kaybolurken, bir farkındalık sızısı ense köklerime dokunuyor Boyun. Döndüğümde suçluyu görüyorum. Gözle görülür şekilde sinirlenmiş Thorne idari binanın dışında duruyor, sert duruşu ve düz ağzı her şeyi ele veriyor. Bana doğru bakıyor, bu harika.

Konuşmasını bitirip patikadan bana doğru yürürken kanım kaynıyor. Açıkçası benim açımdan çok saçma. Akli başında olan hiç kimse Thorne'un sanki biri ona doğru yürüyormuş gibi

En sevdiği botlarını ejderha dışkısıyla doldurmuş.

Kolumdan tutup beni bir ağacın arkasına çekti ve çılgınca, tepeden tırnağa görsel bir inceleme yaptı. "İyi misin?"

Kaşlarımı kırıştırıyorum. "İyiyim. Neden?"

Omuzları gevşiyor. "Torno az önce bana yurt odana girip seni bıçaklamaya çalışan adamdan bahsetti."

Bir dakika. İşaretleri yanlış mı algıladım? Thorne kızgın değil de endişeli miydi? Güvenliğim için mi?

Kalbim eriyip yapışkan bir yığın haline geldi. "Dün gece biz uzaktayken oldu. Ben tamamen güvendedim."

Kaşları çatıldı. "Bir sonraki denemeye kadar tamamen güvende. Bu arada sen de burada, dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kendi başına gezip tozuyorsun."

"Bilmeni isterim ki benim bir sürü umurum var... daha doğrusu umursadığım bir sürü şey. Ve sakın bir tempoda yürümek pek de eğlenmek sayılmaz." Göğsümdeki sıcaklık genişliyor. "Benim için endişelendiğin için teşekkürler, Yine de."

Gülümseyerek elimi göğsüne koyuyorum.

Temas edince kasları seğiriyor. Kendi elini benimkini örtecekmiş gibi kaldırıyor ama aniden duruyor ve başını yana çeviriyor.

Alçak bir hırıltıyla bir adım geri çekiliyor ve elimi yanıma bırakıyor.

Torno, eğitim alanlarından birine giden bir yürüyüş yolunu takip ederek görüş alanına giriyor. Durmadan çenesini bize doğru eğiyor.

Başımı sallayarak karşılık veriyorum ve Thorne'a yeniden odaklanıyorum. Çatık kaşları kaybolmuş, yüz hatlarını nefret etmeye başladığım o dikkatle düzenlenmiş boş ifadeyle bırakmıştı. "Sen özel değilsin. Ben sadece görevimi yerine getiriyorum. görevler. Kampüsün ve tüm yavruların güvenliğini sağlamaya yardımcı olmak işimin bir parçası."

Sesi de ifadesi gibi düz. Soğuk. Tıpkı göğsümdeki sıcaklığı kovalayan soğukluk gibi.

İğneden sevgiliye ve tekrar iğneye, hepsi bir dakikanın altında. Bu onun için bile yeni bir rekor olabilir.

Göğüs kafesimi ovuyorum, onun acısını kovmak için nafile bir çaba. Sözlü darbe. Hareketi takip ediyor ve-bekle. Bu bir ürkme miydi? Hayır. Kesinlikle değil. Bu önemseddiği anlamına gelirdi, oysa bana tam tersini söyledi.

Dürüst olmak gerekirse, bence muhtemelen umursuyor. En azından biraz. Ama bu gerçeği saklamak için harcadığı çaba başlı başına bir mesaj veriyor.

Bunu istemiyor. Benimle. Aramızdaki bu bağlantı her neyse Biz.

Dudaklarımı zorlayan sahte gülümseme çok çaba gerektiriyor. "Pekala, O zaman herkesin güvenliğini sağladığınız için teşekkürler." Zoraki tezahüratım kulaklarımda sahte çınlıyor. Herhangi bir tehlikeyi önlemek için burada durmalıyım.

Gereksiz bir gariplik ama kendime engel olamıyorum. "Bilgin olsun, biri seni bıçaklamaya kalksa umurumda olur. Sadece tüm öğretmenlerimin güvende olmasını istediğim için değil, seni bir insan olarak önemsedim için."

Bu kez irkildiği çok açık. Elleri iki yanında yumruk olmuş halde bana bakarken gözlerinde azap parlıyor. "Önemsemiyorum. Önemsemiyorum yani."

Ugh. Yine mi bu? "Neden?" "Çünkü hiçbir şey olamaz."

"İnsan olarak birbirimize değer vermemize izin verilmemesi gibi bir şey mi?" Kollarını göğsünde kavuşturuyor, sol kaşını meydan okurcasına yukarı kaldırıyor, sanki *bunun*

Ne demek istediğimi. Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum çünkü tamam. Biliyorum. Ama bu, o kaşın bana böyle seslenmesine ihtiyacım olduğu anlamına gelmiyor. "Eğitmen-öğrenci meselesi mi?"

Bir süre geçti. "Elbette." Vücudumu son bir kez daha kontrol ediyor. "Seni bir daha tek başına yakalamayayım."

Arkasına bakmadan uzaklaşıyor.

Tartışmak istiyorum ama ne anlamı var ki? Benden bir şey istemediği konusunda daha net olamazdı ve ben de onun bu sözlerine saygı duymalıyım.

sınırlar. Ona göre, ben muhtemelen onu yıldızlı gözlerle izleyen başka bir acemiyim. Eğer romantik bir ilişki için bu kadar çaresizsem. tavsiyesine uyup benim yaşımda birini bulmalıyım. Bir akran. Kafamı duvara vurmamak istememe neden olan huysuz bir öğretmen değil.

Neyse ki önümüzdeki günler beni meşgul edecek. için hazırlıklar Yaklaşan duruşma ve Leesa'yı bulma yarışım bana fazla bir şey bırakmıyor.

kara kara düşünme zamanı. Kendimi kondisyon ve silah eğitiminde zorluyorum ve büyüde genişleyen gücümü esnetiyorum. Thorne beni normal sınıfıma katılacak kadar yeterli buldu. Artık bir alicorna binme korkumu yendiğime göre, uçmak Kolayca. Sürüş yeteneğim ve Zephyr ile olan bağlantım her seansta artıyor. Bazen o kadar uyumluyuz ki sanki birbirimizin zihnini okuyabiliyoruz.

Keşke havada silah kullanmak bunun yarısı kadar basit olsaydı.

Thorne sabah derslerimizi iki günde bire indiriyor ve bu becerilerin yanı sıra hayal edebileceği diğer her şeyi uygulamama yardımcı oluyor. Bu yorucu seanslar

eminim ikimiz için de büyük bir rahatlama olacaktır. Ben de Öğleden sonra dersler bittiğinde ve hatta bazen akşam yemeğinden sonra yerde becerilerimi uygulamama yardımcı olması için uçuş birimimi ve Theo'yu işe alıyorum.

Geceleri gözlerimi açık tutabilirsem Leesa'nın kitabını okuyorum. Şimdiye kadar ne benim hayatımla ne de Leesa ile ilgili bir şey bulabildim. Boş yere umutlandığım için endişeleniyorum.

Ejderhaların insanlardan önce geldiği eski zamanları okudum. Tirene'nin tamamını evleri olarak kabul ettiklerine inanıyorlardı. Anka kuşlarının eskiden nasıl geliştiklerini ve yuvalarını kayalıklara yaptıklarını okudum.

ve krallıkta dolaşan diğer hayvanlar hakkında -büyülü ve başka türlü-. Hayvan yetiştiriciliğinde kariyer yapmaya karar verirsem hepsi çok faydalı, ama bunun dışında? Düşman topraklarında yaşayan en ilginç ve üretken yaratıkların tarihinin, aradığım cevapları bulmamda bana yardımcı olacağından şüpheliyim.

Diğer kaynaklar gibi bu yazar da Tirenlilerin uzak geçmişlerindeki ejderha soyundan dolayı kanatlı oldukları spekülasyonunu tekrarlıyor. Bir adım daha ileri gidiyor ve ritüel büyüsünün ejderhaların kendi içlerindeki büyüyle birleştiğini varsayıyor. Bu çok daha fazla ejderhaların orijinal yerlilerle çiftleşmesi fikrinden daha lezzetli İnsanlar, öylesine ürkütücü bir görüntü yaratan bir teori ki, keşke hayvanlarla cinsel ilişki kavramını beynimden kazıyacak bir büyüm olsaydı diyorum.

Yorucu bir haftadan sonra, boş bir zamanımız olduğunda çok seviniyorum. Öğleden sonrayı istediğimiz gibi geçirebiliriz. Theo ve ben

sahile doğru giderken uçuş biriminin geri kalanı.

"Dikkatli ol, Lark." Theo elini belime dolayarak tökezlediğimde beni yakalıyor.

Yüzüm temasla ısınıyor. "Teşekkür ederim. Kendi kafamın içinde kaybolmuştum."

Bu bir yalan değil. Flighthaven'da geçirdiğim süre boyunca çok şey oldu. O mezar taşının görüntüsü aklımdan uzun süre çıkmıyor ve yaklaşan duruşma düşüncesi beni geriyor, birliğimi hayal kırıklığına uğratmamanın ne kadar hayati olduğunu biliyorum.

Ama daha önemlisi kız kardeşim. Son zamanlarda ortaya çıkan onca şeye rağmen onu bulmaya yaklaşmadım.

İyi haber, ilacı bıraktıkça büyüm güçlenmeye devam ediyor. Kontrolü kaybetme endişem de artıyor. Sınıfta hiçbir zaman tüm gücümü kullanmamaya özen gösteriyorum. Yanan ahırın hatırası hala çok travmatik ve annemin bana söylediği her şeyi sorgulamaya başlasam da, onun

sihrimi kullanmamın bir sakıncası yok. Belki de şimdi her zamankinden daha fazla. Eğer evlat edinildiysem, benim hakkımda ne gibi sırlar sakladığını bilemeyiz.

Biyolojik ailem. Bildiğim kadarıyla, kazalara yol açan garip elemental güç patlamalarıyla mücadele eden uzun bir insan soyundan geliyorum.

Sorunun özü bu. Hiçbir şey bilmiyorum. "O zavallı küçük kayalar sana ne yaptı?"

Theo'nun eğlenerek yaptığı yorum karşısında irkiliyorum ve bir kayanın önümüzdeki patika boyunca sekişini izliyorum. "Özür dilerim. Yine dalmışım."

Esinti saç örgümden birkaç tutam saç çekip koparıyor. Theo bir tanesini yakalayıp parmaklarının arasında ovuşturduktan sonra saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Nasıl rahatlayacağını öğrenmelisin." Homurdandığımda bana yan gözle bakıyor, eli saçlarımın üzerinde duruyor.

Yanak. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bir bilsen... Eskiden tek yaptığım şey rahatlamaktı. Flighthaven'a geliyor. Bakın, Olive ve diğerleri de orada."

Onlara doğru koşmaya başladım, biraz yer bulduğum ve daha büyük bir gruba katıldığım için rahatlamıştım. Theo her zaman arkadaş canlısıydı ama bugün farklı bir hava yayıyor, sanki arkadaştan daha fazlasıyla ilgileniyormuş gibi ve bu konuda ne yapacağımı bilemiyorum.

Thorne'un aksine, Theo'nun sıradan dokunuşu vücudumu ateşe vermiyor ya da karnımda bir sürü kelebek uçuşmasına neden olmuyor. Ama Thorne bir seçenek değil. Belki de Theo, uygunsuz karasevdamı geride bırakmama yardım etmesi için tam da ihtiyacım olan şeydir.

Bölüm Otuz İki

Beyaz kumlu sahile vardığımızda kumdan kaleler inşa ediyoruz, sonra da sihirlerimizi kullanarak eserlerimizi yok ediyoruz. Olive'in hava büyüğü modelleri parçalara ayırıyor, Nick'in su büyüğü her birini sular altında bırakıp denize geri gönderiyor, Abel'in toprak büyüğü ise hepsini yutuyor. Theo ateşini çağırıyor ve yakındaki ormandan topladığım dalları yakmama yardım ediyor.

kül. Maskaralıklarımızla giderek daha da gülünç hale geliyoruz. Okyanusun tuzlu havası ve tekrarlayan çarpışma ve sükuneti rahatlamama ve endişelerimi bir süreliğine unutmama yardımcı oluyor.

Dalgalar yok ettiğimiz şaheserlerimizi yıkarken Olive gülüyor. "Peki neden herkes Flighthaven'a geldi?"

"Şey," diyor Abel, Olive ve benim aramda eliyle işaret ederek, "belli ki ikinizin başka seçeneği yoktu."

"Doğru, ama elimizden gelenin en iyisini yaptık." Yoldan çıkmış kırmızı bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Siz neden buradasınız?"

"Kardeşlerimi beslemek için. Flighthaven maaşım bunu hallediyor. Bu yüzden yaklaşan duruşmayı geçmek için bu kadar endişeliyim." Abel titriyor. "Onları hayal kırıklığına uğrattıysam kendimle asla yaşayamam."

Omzunu okşadım. "Geçemeyeceksin. Gececeğiz." Umarım.

"Aynen öyle." Abel bana göz kırpmıyor. "Yine de yalan söylemeyeceğim... Uçuş eğitimimize katılmadığında ilk başta biraz endişelenmiştim."

sınıfı. Uçuş becerilerinize şahit olduğum için ne kadar rahatladığımı anlatamam."

Zayıf bir kıkırdama öneriyorum. "Evet, bu ikimiz için de geçerli."

"Peki ya sen Nick?" Olive saçlarını düşük bir at kuyruğuyla sabitlemek için bileğindeki deri bağı çıkarıyor. "Sana ne ilham verdi? Flighthaven'a geldin mi?"

"Bu iyi bir kariyer." Kumu avuçlarının içine alır ve tanelerin kumsala düşmesine izin verir, elleri bittiğinde işlemi tekrarlar Boş. "Ve atlarla her zaman rahat hissettiğim için, alikornlarla da aynı şeyi hissedeceğimi düşündüm."

"Tüm bunlarla birlikte," Theo atların üzerinde genişleyen bir jest yapıyor. "Nasıl katılmam? Üniformalı seksi bir adama kim karşı koyabilir ki?"

Herkes kıkırdıyor ve ben bu yoldaşlığın tadını çıkarırken içime bir huzur çöküyor. Bir kaleye hapsolmamıştım ve kimse beni zehirlemeye çalışıyor ya da boğazıma bıçak dayıyor. Bugün güzel bir gün. Zihnimi meşgul eden tüm endişeler bunu yapmayı zorlaştırsa da, elimden geldiğince olumlu şeylerin kıymetini bilmeye çalışmalıyım.

Lafı açılmışken... "Hey, Olive, benimle deniz kabuğu aramaya gelir misin?"

"Tabii ki?"

Ayağa kalkıyorum ve onun ayağa kalkmasına yardım ediyorum. "Önce şurayı deneyelim." Sahilin köşeyi döndüğü bir noktayı işaret ediyorum.

O yöne doğru yürüyoruz, Abel'in alayları peşimizden geliyor. "Hey, deniz kabuğu aramak takılmak için bir kod mu? Eğer öyleyse Gelip izler misin? Gerçekten sessiz olacağımıza söz veriyorum."

"Domuz!" Olive onu arkasından tersleyerek kahkaha patlamasını tetikliyor.

Biz gözden kaybolunca hızını yavaşlattı. "Tamam ama cidden neden buraya geldik? Theo'yla bir ilgisi var mı?"

Çenem düştü. "Nereden biliyorsun?"

Omzunu benimkine çarpıyor. "Bize doğru yürümenizi izliyordum. Onun senin saçınla oynadığını gördüm, sen de ilk koştuğunda kızarıyordun."

Başımı salladım. "Flighthaven'da işler yolunda gitmezse, bence kazançlı bir casusluk kariyerin olabilir."

Komik bir ses çıkardı. "Evet... Eğer seçme şansım olsaydı, ikisini de pas geçerdim. Ama konudan uzaklaşıyoruz. Theo. Ne düşünüyorsun? O çok tatlı. Ve komik."

Alt dudağımı kemiriyorum. "Evet. Öyle..."

"Ama dur tahmin edeyim... huysuz bir uçuş öğretmeni değil."

"O kadar belli mi ediyorum?" Ellerimi yüzüme sürüyorum. "Çok zavallıyım."

"Hey, dur. Ben asla böyle bir şey söylemem. Bazen kalp kalbin istediğini ister ve bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yoktur."

"Evet, huysuz eğitimci kalbime çekip gitmesini ve başka birini aramasını söyledi."

Bana sarılmak için durdu. "Biliyorum ve bunun için o bir aptal. Siz iyi insanlarsınız, Lark. Eğer bunu göremiyorsa, bu onun kaybı. Ayrıca, gerçekten gizlice dolaşmak istiyor musun? En azından Theo ile ilişkinizi açıktan yaşayabilirsiniz."

Başımı omzuna yaslayıp ayak parmaklarımı ıslak zemine gömüyorum. uzakta kıvrılan büyük bir dalgayı izlerken kum. "Evet. Sanırım."

Arkamızda bir şey gümbürdüyor. Olive gözlerini deviriyor. "Abel, tanrılara yemin ederim, eğer sen-" Dönerken ses tonu değişir. "Nedir Burada ne yapıyorsun?"

Dönüyorum ve kaslarım geriliyor. Elijah, Mark ve uçuş biriminin bir başka üyesi olduğunu anladığım küt kesimli, geniş burunlu, tıknaz sarışın genç, rahat edemeyeceğim kadar yakınımda duruyor. Helene'in yokluğu dikkat çekiyor. Acaba bu keyifli toplantıya geç mi geldi yoksa yapacak daha iyi işleri mi vardı?

Elijah ve Mark her iki tarafa dağılmış, üçüncüyle birlikte çalışıyorlar. yavru kuşlar etrafımızı sardı. Ulaşılmamak için geri çekiliyorlar, soğuk gelgit ayaklarımın ve bileklerimin üzerinden akıyor. Buz gibi su tenimi ısıyor.

Mark alay ediyor. "Torno ve Bigley'nin yapamayacak kadar korkak oldukları şeyi yapmak için buradayız."

Olive duruşunu genişletiyor ve omuzlarını geriye atıyor. Başının tepesi adamın köprücük kemiğine ancak ulaşıyor ve adam onun iki katı ağırlığında,

Ama cesur arkadaşım korkmayı reddediyor. "Oh, öyle mi? Neymiş o?"

"Hainleri ayıklamak."

Olive ve ben tedirgin bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra Olive dudağını bükerek onlarla tekrar yüzleşiyor. "Emin misin? Yoksa sen Lark'ın ölü ağırlık olmadığını gördükten sonra uçuş birimimizin deneme sıralamasında sizi yenmesinden mi endişeleniyorsun?"

Gergin duruma rağmen itiraz etmeden edemiyorum. "Hey!"

Olive küçük, özür dileyen bir gülümsemeyle bana doğru yöneliyor. "Üzgünüm ama endişelendiğimiz için bizi suçlayamazsın."

Sarışın yavru ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Ne olmuş yani? İtiraf etmekten korkmuyorum, ilk atamayı ben yapmak istiyorum. En iyi arkadaşımın ablasının uçuş birimi bu yıl sondan ikinci oldu ve çok uzaklara gönderildi.

kış boyunca kuzeyde. Bir kar fırtınası çıktı ve o ve birliğindeki diğer iki kişi dağlarda donarak öldü."

Elijah arkadaşına ters ters bakar. "Korkak olma, Trevor. Biz mahkemede bu eziklerin kışını tekmelemek için yardıma ihtiyacımız yok. Bu yüzden burada değiliz."

Bariz soruyu sormak istiyorum -neden buradalar- Ama kendimi korumak dilimi susturuyor. Her nasılsa, "hainleri ayıklama" planlarını duymanın beni evcilleştirmek için çok şey yapacağından şüpheliyim.

Sinirlerim tepeme çıktı. "Bu çok aptalca. Abel, Nick ve Theo hemen köşede. Bir bağırıyla koşarak gelirler ve o zaman durum beşe üç bizim lehimize olur."

Mark'ın yumuşak kıkırdaması tüylerimi diken diken ediyor. "Git İleride. Şunu görüyor musun?" Tepesindeki bir şeyi işaret ediyor. "Önceden planladık. Trevor sırf bunun için hava kalkanı üzerinde çalışıyordu. Biz

Ses geçirmez olduğundan emin olana kadar test ettik."

Trevor beşimizi çevreleyen yarı saydam kubbeye odaklanmış durumda. Kalkandan yer yer parıldayan güneş olmasa bariyer neredeyse görünmez olacaktı.

Olive yine de deniyor. "Nick! Theo! Kışınızı kaldırıp buraya gelin. Bu acil bir durum!"

Sarışın yavru ürküyor ve o ve Elijah sahili kontrol etmek için boyunlarını uzatıyorlar. Kimse görünmüyor.

Kahretsin.

Korku ciğerlerimi daraltıyor ve nefesim kesiliyor. Duygularıma tepki olarak büyüm artıyor ve içimde neredeyse acı verici bir baskıya dönüşüyor. Eğer gücü yakında kullanmazsam, bir süpernova gibi derimin içinden patlayacağından endişeleniyorum.

Ve eğer kullanırsam sonuç daha da kötü olabilir.

Önce Olive saldırıyor, Trevor'a mini bir fırtına yaratıyor ve savuruyor. Mark rüzgârı kumdan bir duvarla engelliyor. Duvar patlamadan önce bir an katı kalıyor ve binlerce küçük tanecik Olive'in yüzüne çarpıyor.

Acı dolu haykırışı çınlıyor. "Gözlerim!"

Atıyorum ve onu kolundan tutup geriye, okyanusa doğru çekiyorum. "Onları yıkamak için suyu kullan."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken sörfün içinde dizlerinin üzerine çöküyor. Arkamı dönmeden önce bir avuç su alıp gözlerine sıçrattığını görene kadar bekliyorum. Bunu yaparken kemerime bağlı hançeri elime alıyorum. Elijah beni yandan yakaladı. Hançer uçuyor ve sol omzum sertçe kuma çarpıyor. İri cüssesi üzerime düşüyor, ciğerlerimi çökertiyor ve son oksijen kırıntısını da dışarı atıyor.

Hırıldıyorum. Uzuvarımı çırpıyorum. Dirseğimi kaburgalarına sokmaya ve kumdaki hançere uzanmaya çalışıyorum. Faydası yok. Elijah vahşi bir adam. Muhtemelen benim iki katım ağırlığında ve boğuşma konusunda on kat daha yetenekli. içimden vurdu.

Elijah kollarımı arkamdan kavradı. Omuzlarım acı içinde feryat ediyor ama saldırganlara feryat etme zevkini tattırmayı reddediyorum. Mark gözden kayboluyor ve Olive'i atkuyruğundan tutup sürükleyerek geri dönüyor.

Kırmızı çerçeveli gözlerini kısarak yuvarlanmayı ve adamın kasığına yumruk atmayı başarıyor, ancak hedefini kıl payı ıskalıyor. Mark küfür ediyor onu kafasına geçirmeden önce.

"Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz. Kolay yol şu: Kampüse gizlice giren Kamorian'ın ne istediğini bize söyleyin, biz de sizi fazla incitmeden Bigley'e götürelim. Sakın söyleme, ve ne kadar zarar verebileceğimizi bilemeyiz."

Elijah artık beni ezmediğine göre, havayı içime çekiyorum. yanan ciğerler. "Ne Kamorian'ı?" Öksürüyorum. "Ne olduğunu bilmiyorum

konusmak."

"Konuşmalısın. Bıçaklamak istediği kişi sensin."

Bu beni bir anlığına duraksattı. "Suikastçim Kamorian mıydı? Bunu ilk defa duyuyorum."

Elijah kollarımı daha da sıkıyor. Büyüm derimin altında canlı bir canavar gibi çırpınırken acı dolu bir iniltiyle boğuluyorum. "Belki öyle, ama bahse girerim buradaki küçük oda arkadaşın bunu ilk kez duymuyor. Değil mi Olive?"

"Ne ima etmeye çalışıyorsun? Benim bu işle bir ilgim olduğunu mu? Çünkü bu doğru değil. Bunu Lark'a asla yapmam." Olive'in çığgınca

Bakışları benimkini arıyor. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Elbette inanıyorum." Onların kendisini kızdırmasına izin vermesine şaşırdım. Belli ki bizi sinirlendirmek için her şeyi söyleyecekler.

Mark onun boynunun ön tarafını sıkıca kavıyor. Olive onun ön kolunu boş yere pençeliyor. "Eminim yapmazsın. Kamor-sever. Kuzenimin son savaşta Aclaris'i o dinsizlere karşı savunurken bacağını kaybettiğini biliyor muydun?" diye hırlıyor. "Hepimize bir iyilik yapıp seni şimdi öldürmeliyim. Ama bize neden Axton'ın peşinden gittiğini söylersen, seni biraz sakat bırakacağıma söz veriyorum."

Kızın boynundaki baskıyı konuşmasına izin verecek kadar hafifletiyor. "Size söyledim, bilmiyorum!"

Başını geriye savurur ve burnuna çarpar. Adam çığlık atıyor, yüzünden kanlar akıyor.

"Seni kaltak!" Hackleyerek kıpkırmızı bir küreyi kuma tükürüyor.

Dikkatinin dağılmasından yararlanarak kıvranıyorum ve arkama tekme atıyorum. Ayağım ete çarpıyor ama Elijah sadece homurdanıyor ve tutuşunu sıkılaştırıyor.

Olive de kurtulmak için çırpınıyor ama kum bacaklarının altında. Beline kadar çukurun içine düşüyor. Kum etrafını dolduruyor ve onu olduğu yere hapsediyor. Mark bileklerini arkadan bağlamak için bir sarmaşık kullanıyor.

Olive çırpınmaya devam ediyor. "Bırakın beni!"

"Şansını kaybettin. Bundan zevk alacağım." Onu yakalıyor Mark, kızın başını gidebildiği kadar geriye çekiyor. Elini kullanarak Toprak büyüyle kalın bir ıslak kum topağını havaya kaldırarak kadının ağzının hemen üzerinde durmasını sağlıyor. "Aç ağzını."

Kız reddedince Mark burnunu sıkıyor. Adamın elinden kurtulmak için mücadele ederken yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyor.

Gücümü geri çekmenin baskısı gittikçe artıyor, kemiklerime ve kafatasımın içine vuruyor. Dişlerim acıyor. Eklemlerim şişiyor. Nabzım tüm vücudumda gümbür gümbür atıyor. "Durun! Bırak onu, lütfen. Benden önce-"

"Ne yapmadan önce? Uçuş eğitimindeki ilk günkü gibi bayılmadan önce mi?"

Vay be. Görünüşe göre herkes ve kardeşleri bunu fark etmiş.

Trevor bile tedirgin davranmaya başladı. "Hey, bundan emin misin? Duruşmada bize avantaj sağlamak için onları yaralamayı umursamıyorum ama kimse kimseyi boğmak ya da öldürmekle ilgili bir şey söylemedi."

İkimizi de görmezden gelen Mark, Olive'e odaklandı. Olive soluk soluğa kalır kalmaz ıslak kumu doğrudan ağzına atıyor. O nefessiz kalınca, burnuna ikinci bir avuç daha sokuyor.

Mark hançerini avuçlayıp bana dik dik bakana kadar çığlık attığımı fark etmiyorum. "Kapa çeneni, kaltak!" Silah uçuyor, omzumdan fırlıyor.

Kendimi kaybediyorum. Güç, bir barajı yıkıp geçen bir sel gibi bedenimden fışkırıyor ve sihrim açığa çıkarken Elijah'ın tutuşunu paramparça ediyor.

Bölüm OTUZ Üç

Saf alevden bir duvar gökyüzüne doğru yükseliyor ve bu inanılmaz bir serbest bırakma. İçimde akan ateş ruhumun yeniden dirilişi gibi hissettiriyor. Sanki yıllar boyunca sihrimi kullanamamak içimde sürekli büyüyen bir baskı yaratmış ve zamanla bu güç ben farkında olmadan kemiklerimi ve organlarımı yavaş yavaş ezmiş, tıpkı bir ıstakoz gibi yavaş yavaş kaynayarak öldü.

Alevlerim endişe verici bir hızla yayılıyor, Olive ve beni diğerlerinden ayıran bir bariyer oluşturmak için kum üzerinde her iki yönde de yarışıyor. Çatırdayan uğultudan duymak zor olsa da zayıf çığlıklar çınılıyor.

Olive boğuluyor ve ağzını ve boğazını temizlemek için çabalıyor. Bir şekilde onu kum hapishanesinden kurtarmayı başarıyorum ve okyanusa sürüklüyorum. Suyu avuçlayarak, nefesi kesilene kadar ağzını çalkalamasına yardım ediyorum.

Tüm bu süre boyunca, büyü benden akıyor. Ateşim kendi başına bir hayat sürüyor. Geri döndüğümde, alevler daha da yükseğe yalıyor, uzanıyor

üst üste yığılmış üç yetişkin ejderhadan daha uzun. Paniklemem gerektiğini biliyorum ama bu manzara beni büyülüyor. Ziva adına, şu alevler. Çok güzeller. Ve sıradışı. Tepedeki canlı kırmızı-turuncu renkler yavaş yavaş morlara ve mavilere dönüşüyor.

Cehennemin havada dans edişini izlerken, geçmiş gözümün önünden geçiyor.

Acı çığlıkları. Kavrulan etin keskin kokusu. Çığlık atan atlar.

Tam bir çaresizlik hissi.

Arkamda biri adımı haykırıyor. Umutsuzluk kadın sesine karışıyor.

Olive.

Sanki bir rüyadaymışım gibi, Olive'in kolumu tuttuğunu ve işaret ettiğini fark ediyorum.

Alevler kumsaldan ormana doğru ilerliyor.

Bağrışmalar diğer yönden geliyor. Theo, Nick ve Abel bize doğru koşuyor, ama sıcaklık çok yoğun olmalı. Yolun yarısında üçlü rotalarını değiştirir ve suya atlarlar. Kumsalın karşı tarafından alev bariyerinden acı dolu bir feryat bize ulaşıyor.

Kafamda olaylar, geçmişle birleşen ve neyin gerçek olup neyin olmadığını söylemeyi zorlaştıran kalın, zihinsel bir sisin içinden geçiyor.

Atlar çığlık atıyor. Saman yanıyor. Çığlıklar. Hıçkırıklar.

"Lark? Lark! Ateşi durdur!"

Soğuk su yüzümü tokatlıyor, beni anılarımdan koparıyor. Berraklık geri dönüyor ve beni dev bir yumruk gibi dövüyor.

Ateş. *Benim ateşim.* Hiç sönme belirtisi göstermeden her yerde yanıyor. Isı havayı kavuruyor ve eminim ki üniformamın Bana ikinci bir deri gibi yapışan şey ter, deniz suyu değil. Bir feryat daha nefesimi kesiyor.

Elijah, Mark, Trevor. Ateşimin altında kaldılar. Ölecekler.

Hayır. Ateşim onları *öldürüyor.*

Sihrimi geri çekmeye çalışıyorum. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Her başarısız denemede korku artıyor. Sonunda, nefes nefese başımı sallıyorum. Faydası yok. "Yapamıyorum. Çok güçlü. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Kalan tüm sevinç paniğe dönüşüyor. Korku boğazımı tıkıyor ve ciğerlerimi boğuyor.

Yine mi?

Olive'in sesi. Çığlıklar. Uçuş birliğimin geri kalanı bana bağılıyor. Ben yerimde sabit dururken tüm sesler kayboluyor.

kendi çaresizliğim, iki kelime kafamın içinde sürekli bir litanyayı yenerken.

Bir daha olmaz. Bir daha olmaz. Bir daha olmaz.

Derin, emredici bir ses puslu havayı yarıyor. "Axton!

Ne oluyor lan?"

Gözümü kırptığımda, Eğitimci Thorne önümde duruyordu. Ona doğru sendeleyip gömleğine sarıldım ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Bunu yapamam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yine oluyor. Durdur şunu. Durdur-"

Sert bir sarsıntı dişlerimi takırdatıyor. Bu hareket beni erime modundan çıkarıp yüzünün sadece bir saç teli uzaklığında olduğunu fark etmemi sağlıyor.

Tutuşu hemen yumuşuyor ve ellerinden biri yanağımı avuçlamak için uzanıyor. "Nefes al, Lark. Yavaşla ve nefes al."

Her şeyden çok, ilk ismimi beklenmedik bir şekilde kullanması beni kendime getiriyor. Bir kez olsun tartışmadan talimatlarına uyuyorum ve nefes almaya konsantre oluyorum.

Ben derin nefes alırken, o alevlere bakıyor. Saniyeler içinde, yarattığım kaosu kontrol altına alan bir buz duvarı ateş fırtınamı çevreliyor.

Alnından ter damlıyor. "Sadece bir süreliğine kontrol altına alabilirim. Sen çok güçlüsün. Bunu durdurmalısın."

Farklı koşullar altında, sesindeki hayranlıktan zevk alırdım. Bunun yerine, korku keskin pençeleriyle beni tırmalıyor.

Çok güçlü olmak istemiyorum. Çok güçlü olmak kötüdür. Çok güçlü olmak insanların zarar görmesi demektir.

Soluk soluğa nefes alıyorum, damarlarımda dolaşan güçten titriyorum. "Ne yapacağım? Nasıl durduracağımı bilmiyorum!"

Gözlerimin önünde üç kömürleşmiş bedenın görüntüsü beliriyor ve inliyorum. Bana kötü davranmış olmaları ölmelerini istediğim anlamına gelmiyor. Eğer ölürlerse, kanları ellerime bulaşacak.

Yine ellerimde kan.

"Odaklan!" Beni yüzüne doğru döndürüyor ve ellerini kollarımın üst kısmına doluyor. "Eğer alicorn korkunu yenebilirsen Çabuk ol, bunu yenebileceğini biliyorum. Ateşi sanki senin bir uzantınmış gibi hayal et."

Sert bir yutkunmayla ürperiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve dediğini yapıyorum. Büyüyü sanki fazladan bir uzuvmuş gibi hayal ediyorum. "Tamam."

"Güzel." Teması kesmeden önce parmakları kollarımda geziniyor.
"Şimdi dizginle."

Bir şekilde bunu yapıyorum. Kendimi sihrimi çekerken hayal ediyorum sanki fiziksel bir ip gibi. Gözlerimi açtığımda kontrolü yeniden ele geçirmiştım. Bir anda, buzdan bariyerin içindeki alevler sönüyor.

Thorne bileğinin bir hareketiyle bariyeri parçalıyor ve alevlerden geriye kalanları gücüyle söndürüyor.

Olive'e seslenir. "İyi misin?" Gözleri kocaman, başını sallıyor.

İçimi bir rahatlama kaplıyor ama kısa sürüyor. Birini öldürebilirdim. Thorne'un zamanında müdahalesi olmasaydı birden fazla kişiyi öldürebilirdim.

Bir mide bulantısı dalgası sallanmama neden olurken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

Teşekkür etmek için Thorne'a döndüğümde, kelimeler dilimde pörsüyor. Biraz önce takındığı endişeli ifade yerine, yüz hatları saf bir öfke yayıyor. Etrafındaki hava bastırılmış öfkeyle adeta titreşiyor. Öfkenin bana yönelik olmadığını bilsem de, içimi bir telaş kaplıyor.

Bu onu hiç görmediğim kadar öfkeli. İyi gününde bile Bay Günışığı olmadığı düşünülürse, bu oyunu izlemekten biraz korkuyorum dışarı.

"Bunu gördünüz mü, Eğitimci Thorne? O kaltak bizi öldürmeye çalıştı!" Mark hırıltılı bir sesle başıyla çılgınca işaretler yapıyor. İrkildim. Belli ki biri odayı okumuyor.

Başını kontrol ettiğimde daha da irkildim. Soluk halkalar çıplak derisi, ateşin saçlarını yaktığı kafa derisini dağladı. Alevler üniforma pantolonunun sağ alt paçasını da yutmuş. Yapamam. Harap olmuş malzemenin altında ciddi bir yanık olup olmadığını söyleyemem ama tahminimce yok. Bu tür yaralar, saçlarının dökülmesinden şikâyet edemeyecek kadar çok acıtır.

Elijah daha iyi durumda. Saçları ve üniforması sağlam görünüyor.

Üçü arasında en büyük darbeyi Trevor aldı. Kumda kıvrılmış, kıvrılıyor ve inliyor. Kızgın kırmızı kabarcıklar şimdiden kollarını ve ellerini kaplamış.

Trevor'ın hasarlı derisini görünce suçluluk duygusu içime işliyor. Elijah haklı. Bunu ben yaptım. Ateşim ona zarar verdi. Ama sadece üçümüz
Bizi pusuya düşürdüler. Olive ve ben kendimizi savunmasaydık, işi ne kadar ileri götüreceklerini bilemeyiz. Bildiğim tek şey.
Öldü.

Elijah ona eliyle işaret eder. "Ne yaptığını gördün mü? Onunla ilgilenilmesi gerekiyor."

Thorne'dan güç yayılıyor. Milyonlarca küçük, parlak buz kristali Mark'ın ellerini kaplar ve kollarına yayılır.

Thorne ona doğru yürüyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Sadece siz üç pislikle ilgilenilecek." Hızlı bir şekilde Trevor'a bakar ve iç çeker. "Şimdilik iki kişi sanırım. Mortimer! Holte! Bu yavruyu revire götürün. Yanık merhemine ihtiyacı var gibi görünüyor."

İrkildim. Helene buraya ne zaman geldi? Onu bulmak için boynumu büktüm. ve yüz ifadesine bir kez daha bakıyorum. Bana yöneltmesini beklediğim nefret ortada yok. Aslında, tek bir kalp atışı için Göz göze geldiklerinde, yemin ederim yüzü pişmanlıkla buruştu. Sonra Olive'e Trevor'la birlikte yardım etmek için harekete geçiyor ve beni kendi akıl sağlığımı sorgulamak zorunda bırakıyor.

Ejderhalar uçar. Su ıslak. Helene benden nefret ediyor. İşlerin doğal düzeni bu.

Thorne, Olive ve Helene'in emirlerini yerine getirdiğinden emin olduktan sonra tehditkâr duruşuna devam ediyor. "Nerede kalmıştık?"

Elijah sinirlenir ve Mark'ın çenesi düşer ama sessiz kalırlar.

Akıllıca bir karar. Onların yerinde olsaydım, şu anda pantolonumu değiştirmeye ihtiyacım olabilirdi.

Thorne'un sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir kötülükle kaynıyor. "Ne olduğunu açıklamak ister misin?"

Elijah omuz silkiyor. "Gevşemek için sahile gittik," gözlerini Mark'a dikerek ona sessiz bir mesaj gönderdi, "ve Axton sadece durup dururken bu küçük numarayı yapmaya karar verdi."

Thorne'un bakışları kalan iki saldırgan arasında gidip gelirken, dudaklarını aralayan gülümseme saf zehirdi. "Yalan söyleyeceğinizi umuyordum."

Buz ayaklarını kaplayarak onları oldukları yerde sabitliyor. Mark ağzını açıyor ama Elijah ona pek de ince olmayan bir uyarı bakışı daha fırlatıyor.

Bu sefer daha yavaş olan buz, vücutlarından yukarı doğru ilerleyerek botlarından dizlerine kadar bir buz kozası oluşturuyor.

"Bunu tekrar deneyelim." Thorne ellerini indiriyor. "Şimdi konuşmak isteyen var mı?"

Mark'ın boğazı yutkunmaya çalışıyor. Yamalı saçlarının arasından görünen kel noktalarında boncuk boncuk terler beliriyor. "Söyleyecek bir şey yok, efendim."

"Ah." Thorne'un yüzünde hınzır bir sırıtma yayılıyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Buzdan mezarlar daha da yükselerek ağır çekimde kalçalarına ulaşır. Mark'ın yüzünde dehşet ifadesi belirir ve aşırı nefes almaya başlar.

Dudakları hırıltılı bir şekilde kıvrılıyor ve gözlerindeki nefret beni iliklerime kadar ürpertiyor, sanki vücudu buzla kaplı olan benmişim gibi.

Thorne bileklerini oynatarak işkence gibi dondurma işlemini hızlandırıyor.

Bundan zevk alıyor. Ve bunu benim adıma yapıyor. Bu gerçek içimde komik şeyler yaratıyor.

Bende bir sorun olmalı.

Buz her yavru kuşun göğsüne doğru ilerliyor. Thorne'un uzun esnemesi, insanları yavaşça canlı canlı dondurmaya basit bulduğu izlenimini veriyor.

çocuk oyuncağı.

Son derece rahatsız olmalılar ve benim küçük bir parçam -çok küçük bir parçam- onlar için biraz üzülüyor.

"Pekala," diyor Thorne buzu omuzlarına kadar göndererek, "bana gerçeği söyleyebilir ya da bir süre burada takılabilirsiniz. Karar sizin."

Mark'ın yüzünde dehşet ifadesi beliriyor. "Tamam." Elijah'a özür dileyen bir bakış fırlatır. "Ben... konuşacağım."

Thorne'un ağzı tembel bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Tam da işler ilginçleşmeye başlamışken..."

Mark nefes almakta zorlanıyor, dişleri takırdarken konuşuyor. "Biz sadece hainin kökünü kazımaya ve Holte'nin Kamoryalı hakkında bize bilgi vermesini sağlamaya çalışıyorduk." Planları hakkında saçmalarken ağzından kelimeler dökülüyor.

Elijah başıyla onaylarken dudakları mavinin hoş bir tonuna dönüşüyor.

İçime bir endişe ateşi düştü. Thorne bu adamlara şerefsiz derken çok doğru söylemişti, ama bu onların bunu hak ettikleri anlamına gelmiyor.

Ölmek. Ve bu sorgulama daha fazla devam ederse olacak olan da bu.

Bir adım öne çıkıp elimi Eğitimci Thorne'un koluna koyuyorum.

"Onları bırakmanız gerek. Hipotermiye girecekler."

Birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. Tam bu acemilerin gözümün önünde donarak ölmelerine izin vereceğinden korktuğum anda, kuşkulu bir inilti çıkarıyor. "Her zaman böyle oyunbozan olmak zorunda mısınız? Ama madem ısrar ediyorsun, tamam." Buz blokları paramparça oluyor ve ışıltılı parçalar uçuşuyor. "İkinizin de şansı kalmadı. Bir daha böyle bir numara çekerseniz, bir dahaki sefere bu kadar şanslı olamazsınız."

Nick ve Theo, diğer birkaç yavru kuşla birlikte geri döner. Bu sırada Thorne herkese Elijah ve Mark'ı revire götürmelerini emrediyor, Theo koşarak yanıma geliyor ve omuzlarımı tutuyor.

"İyi misin? Bir süredir senin için endişeleniyordum." Titrek bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Ben de, ama evet, iyiyim."

Beni şöyle bir süzdükten sonra ısıklık çalıyor. "Vay be. Bunca zamandır böyle bir gücü sakladığınızı kim bilebilirdi? Ve Düşünsene, ne kadar büyüklü bir baş belası olduğunu bilmeden önce bile senden hoşlanıyordum."

Ben daha ne olduğunu anlamadan eğilip ağzını dudaklarıma değdiriyor.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde sertleşip bir heykele dönüşüyorum. Hiçbir şey hissetmedim.

Tıpkı düşündüğüm gibi, hiçbir şey hissetmiyorum. Kıvılcım yok. *Onunla* hissettiğim gibi değil.

Sertçe yutkunarak geri çekildim ve derin bir nefes alarak onu nazikçe bırakmaya hazırlandım. "Theo..."

Çevresel görüşümde bir hareket fark ediyorum.

Diğer yavruların işini bitiren Sterling Thorne, Theo'nun elinin hâlâ kolumu kavradığı noktaya ölümüne bakıyor.

Otuz DÖRDÜNCÜ Bölüm

Thorne'un çenesi sıkılır ve vücudundaki her kas sertleşir. Dönüp uzaklaşırken yüz hatlarına soğuk bir soğukluk yerleşiyor.

Theo'ya dönerek, kendimi affettirmek için bir neden arıyorum. Theo bana doğru uzanıyor ve bir an için beni tekrar öpeceğinden korkuyorum. Onun yerine burnumu cimcikliyor. Bu beklenmedik hareket, bir ağabeyim olsaydı onun da yapacağını hayal ettiğim bir şey.

"Bu bir kumardı... seni öpmek." Ellerini ceplerine sokuyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Muhtemelen daha iyi bilmeliydim."

Sesindeki hüznle kalbim sıkışıyor. "Özür dilerim. Sadece-" "Özür dilemene gerek yok. Yanlış bir şey yapmadın."

Belki yapmadım ama yine de ona bir açıklama borçluymuşum gibi hissediyorum. "Flighthaven'a geldiğimde çok korkmuştum. Yemekhanede tanıştığımız andan itibaren beni rahatlattın. Kendi birliğimden bazıları burada olduğum için pek heyecanlı görünmezken bile bana iyi davrandın."

"Düşündüğün bu muydu? Sana iyi davrandığımı mı?" Parlak mavi gözlerindeki ışıltının bir kısmı geri döndü.

"Buna ne dersen de, ama ilk günden beri benim için bir arkadaş oldun. Ve ben senin dostluğunu kaybetmek istemiyorum."

Bir an sessiz kalır. Sonra dudakları yarım bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Sen de gayet iyisin."

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bırakıyorum. "Bu üzgün olmadığın anlamına mı geliyor?"

"Nasıl olabilir ki? Eğer senin gibi bir arkadaşım olmasaydı, kiminle uğraşacaktım?"

Homurdanıyorum. "Başlangıç olarak Olive. Ve kelimenin tam anlamıyla diğer herkes. Bu senin uzmanlık alanın."

Sahte bir kızgınlıkla elini göğsüne götürdü. "Kırıldım." "Sen öyle diyorsan." Ruh halim kasvetli bir hal alıyor ve Theo'nun Gülüyor, gerçekten iyi olduğundan emin olmak istiyorum. İçimi çektim. "Her şey... Yani... biz-"

"Biz iyiyiz, Lark. Söz veriyorum. Şimdi, sen ve Thorne? O başka bir hikaye."

Çenem düştü. "Bu ne demek oluyor?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun." *Bana saçmalama* der gibi bakıyor. "İkinizin arasında bir şeyler olduğunu görmezsem kör olurum. Ve birkaç dakika önceki hışımla gidişine bakılırsa, pek de mutlu olmadığı izlenimini edindim."

Bu konuşma bana neden kısa bir süre önce Olive ile yaptığım konuşmayı hatırlatıyor? "O bir eğitmen. Ne iş yaptığını bilmiyorum. ama eğitmenlerle arkadaşlık etmek kurallara aykırı." "Farkındayım."

Sadece dikkatli ol, tamam mı? Seni görmek istemiyorum incinir."

"Dediğim gibi, Eğitmen Thorne ile benim aramda hiçbir şey yok. Kesinlikle hiçbir şey." Bu bir yalan değil, eğer sadece Aramızda bir şey var, değil mi? "Ve onun mutluluğu ya da mutsuzluğu benim sorunum değil. Ama gerçekten, ne zaman mutlu görünüyor ki?"

Omuz silkiyor. "Haklısın."

"Kesinlikle. Her neyse, ona uçuş manevraları hakkında bir soru sormam gerekiyor."

"Oh," diye kelimeyi uzatıyor, "bugünlerde buna böyle mi diyoruz?" Alaycı sesi yine de alttan gelen endişeyi tam olarak gizleyemiyor.

Gözlerimi deviriyorum.

Sırtışı tüm gücüyle geri dönüyor ve iki gamzesini de ortaya çıkarıyor. "Büyüleyici demek istediğine eminim, ya da-"

"Her neyse."

Etrafımda dönüp Thorne'un gittiği yöne doğru ilerlerken Theo'nun kahkahası beni takip ediyor.

Sahil boyunca uzanan uçurumda keskin bir viraja geldiğimde Ayak izlerinin izini. Başka bir yoldan mı gitti? Ya da yüzmeye mi gitti? Bölgeyi tarıyorum ama bir şey bulamıyorum.

Hayal kırıklığı içime işliyor. Her yerde olabilir.

Belki de böylesi daha iyi. Onu bulursam ne söylemeyi planladığımı bile bilmiyorum.

İç çekerek, dönmeden önce etrafıma son bir kez üstünkörü bakıyorum. Yatakhaneye dönüp biraz dinlensem iyi olacak.

Olanlardan sonra vücudum çökmeye başladı. Yatağıma girmeliyim-

Bir kol belime dolanıyor ve beni geriye doğru çekiyor. Kaskatı kesiliyorum, derin bir nefes alıyorum. Çığlık atamadan bir el ağzımı kapatıyor ve yarı karanlığa gömülüyorum.

Bu küçük alanda sıcaklık daha soğuk. Nem kaya duvarlarında parlıyor. Bir çeşit mağaranın içindeyim. uçurumun kenarında.

Panik kalbimi bir yumruk gibi sıkıyor.

Düşün. Düşünmek zorundasın.

Ayağımı kaldırıyorum, sonra bu pozisyonda yapabildiğim kadar kuvvetle geri tekmeliyorum. Botum ete değiyor.

Saldırganım homurdanıyor, elini ağzımdan çekip belimdeki kolu gevşetiyor. "Ne oluyor Düşes?"

Panik yerini şaşkınlığa bırakıyor ve hızla öfkeye dönüşüyor. Dönüyorum ve kendimi Sterling Thorne'un göğsüyle göz hizasında buluyorum.

Geri adım atıyor, eğilip bacağını ovuştururken yüzünü buruşturuyor. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Beni bir mağaranın içine çekmek," diye dairesel bir hareket yapıyorum, "gerçekten gerekli miydi?"

"Orada dikilip kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyorsan, evet. Öyle olduğunu söyleyebilirim." Doğruldu ve kollarını kavuşturdu. "Orada ne yapıyordun ki?"

Kayıp köpek yavrusu mu?

Büyüyen öfkemi dizginlemek için nafile bir çabayla burnumdan nefes alıyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse. Burada ne yapıyordum? Bir rahat bırak beni. "Seni arıyordum, ahmak."

Thorne alay ediyor. "Neden? Başladığı işi bitireyim diye mi?"

Gözlerim kısıldı. "Eğer kafan kışında olmasaydı, Theo'nun sadece bir arkadaş olduğunu bilirdin."

Dudakları kıvrılıyor. "Beni affet. Bu kadar yakın bir arkadaş olduğunu fark etmemiştim."

"O beni öptü, başka bir şekilde değil. Bu bir şey ifade etmiyordu. Herhangi bir şey. Ama ne var biliyor musun? Sana kendimi açıklamama gerek yok. Bugünkü küçük konuşmandan sonra olmaz." İçimde kopan fırtınaya karşı çenemi sıkıyorum ve gitmek için dönüyorum.

Çalkantılı duygular yüz hatlarında parlıyor. Yüzümü inceliyor, o güzel kahverengi gözlerinde sessiz bir savaş var.

Hangi tarafın kazandığından emin değilim. Bildiğim tek şey çenesinin kararlılıkla gerildiği ve bir an sonra ağzının benimkine çarptığı.

OTUZ Beşinci Bölüm

Ağızlarımız ilk çarpıştığında, şok beni esir alıyor, donmuş bir bebeğe dönüştürüyor. Dilini dudaklarımın kenarında bir kez yalayarak beni hayata döndürüyor.

Sıcaklık. Arzu. İhtiyaç. Üçü de damarlarımda dolaşıyor ve kanımı ejderha ateşi gibi tutuşturuyor. Dudaklarımı ayırıyorum, dili dudaklarıma değerken inliyorum.

Baştan çıkarıcı ve baskın bir öpücükle benimkini okşuyor.

Daha yakın. Ona daha yakın olmalıyım.

Parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doluyorum.

Gevşemiş saç örgümü kavriyor, ağzımın ırzına geçmek için doğru açığı yakalamak üzere başımı geriye çekiyor. Onun tadını seviyorum. Kokusunu. Komutayı ele alışını. Dilinin her dalışı kalçalarımın arasında yeni bir şehvet dalgası yaratıyor.

Öpücüğüne hevesle karşılık vererek dilini ağızıma alıyorum, muhtaç iniltisiyle heyecanlanıyorum. Dudakları çeneme değmeden önce Boğazımın kenarından aşağıya doğru iniyorlar. Isırmadan önce boynumla omzumun birleştiği yere tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor. Keskin acı benden bir inilti koparıyor. Diliyle acıyı yatıştırıyor ve ben inliyorum, beklenmedik sahiplenme gösterisi bedenimi eritiyor.

Thorne şehvetli keşfine devam ediyor, köprücük kemiğimin hemen üzerindeki hassas noktaya doğru ısıyor ve emiyor. Sıvı ısı havuzları

Kalçalarımı kavırıyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece aramızda boşluk kalmıyor. Yine de yeterince yakın değil.

Lanet bir zihin okuyucu gibi kıcımlı avuçluyor ve kalçalarını sallıyor. Uyarılmışlığının sert uzunluğu ona en çok ihtiyaç duyduğum noktaya baskı yapıyor ve her vuruşta yoğun bir zevk patlamasını tetikliyor.

Aman Tanrım. "İhtiyacım var..." Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

"Söyle bana Düşes. Neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin." Her kelimeyi ağızımın kenarına kondurduğu bir öpücükle noktılıyor.

"Seni." Dudağımı ısırdığında nefesim kesiliyor. "Sana... ihtiyacım var."

Thorne enseme avuçluyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Emin misin?"

Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. "Evet."

Cevap iniltisi gırtlaktan geliyor. İlkel. "O zaman seninle ilgilenmeme izin ver."

Bu adama duyduğum arzu, zihnimin sınırlarında dolaşan şüphe duygusundan çok daha ağır basıyor. Eğer yakalanırsak, sonuçları felaket olur.

Lanet olsun sonuçlarına.

Bu çalıntı anlar için, o *benim*.

Elini aramıza sokarken ağızlarımız bir kez daha çarpışıyor. Pantolonumun önünü yakalıyor, ustaca parmaklarıyla üst düğmeyi açıyor ve sanki sadece bu kısa zamanı birlikte geçirecekmişiz gibi beni öpüyor.

Belki de bu doğrudur.

Ama şu anda bunu düşünemem. Yarın, gelecek hafta ya da gelecek ay ne olacağını. Herhangi bir şey hakkında. Şu anda sadece *hissetmek* istiyorum.

"Doğru şeyi yapmaya çalıştım." Bir düğmeyi daha açtı.

"Uzak durmaya çalıştım." Üçüncü bir düğme. "Kendimi kaptırmamaya çalıştım. O güzel gözlerin ve vahşi ruhun. Seni uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım ama sen geri gelmeye ve savunmamı parşömenden yapılmış gibi yıkmaya devam ettin."

Son düğme patlayarak açılıyor ve içimdeki beklenti Eli iç çamaşırımın üst kenarının altından geçip güneye doğru kayarken karnım. Nefesim kesilene kadar alçaldıkça alçalıyor. Dur

Hareket ediyorum. Vücudumdaki her sinir, koparılmak için can atan bir gitar teli gibi gergin hissedene kadar.

O kadar gerginim ki, parmakları o sinir demetine dokunduğunda yıldırım çarpmış gibi sarsılıyorum.

Eli durdu. "Bu iyi mi?"

Başımı sallıyorum. İyiden de öte. Mükemmel. Ama beynim bu düşünceleri iletemeyecek kadar bulanık.

Thorne alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Kelimeleri söylediğinizi duymam gerekecek Düşes."

Başını arkaya yaslıyor ve ben sersemlemiş bir halde gözlerinin içine bakıyorum. "I..." Soru neydi?

Endişe bakışlarını gölgeliyor. Eli gevşemeye başladı.

Bileğini kavradım. "Durma... lütfen."

Endişeli ifade hınzır bir ifadeye dönüşür. "Madem bu kadar nazikçe sordun..."

Eli tekrar aşağı kayıyor. Avucunu klitorisime bastırarak bir parmağını içime sokuyor.

Beyaz-sıcak-zevk içimde akıyor, beni nefes nefese bırakıyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum ve giysilerimizin arasından göğüslerimin hassas tepeleri onun sert, sıcak bedenine sürtünüyor.

"Siktir." Kelime alçak bir hırıltı. "Çok ıslaksın."

Sözleri -hatta hareketleri- beni utandırmalı, ama bu anın doğruluğu bütün utanç alanlarını kapatıyor. A

Karşı konulamayacak kadar güçlü bir bağ.

Bir parmağı daha içime giriyor. Hafif dokunuşlarla beni tahrik ederken bedenim alev alev yanıyor. Kalçalarım parmaklarının üzerinde sallanırken ellerim omuzlarına kayıyor, gömleğinin yumuşak malzemesine kıvrılıyor.

Ağzı tekrar benimkini bulduğunda vuruşları çılgınlaşıyor. Öpüşmelerimizde pratik ya da kontrollü hiçbir şey yok. Aç, çığ, ihtiyaç dolu.

Başparmağıyla klitorisimde daireler çiziyor ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. Vücudumun her lifi karşılık veriyor. Karnımın alt kısmındaki gerilim artıyor.

Eğer yakında bir şey olmazsa, yanacağım. "Ben," sesim nefes nefese ve yabancı, "sanmıyorum-"

"Düşünme." Kulağımın hemen altındaki hassas noktayı öpüyor.
"Sadece bırak."

Başparmağı küçük daireler çizerek beni daha da sıkı sarıyor, ta ki kırılma noktasına gelene kadar. Dişleri boğazımı sıyrıyor. Başparmağının son bir kez sertçe bastırması ve etime keskin bir ısırık atmasıyla uçuşumdan aşağı savruluyorum, zevk dalgalar halinde içimde titreşirken gerilim patlıyor. Onun adını haykırıyorum. Düşüyorum, süzülüyorum ve bir daha asla geri çekilmek istemiyorum.

"Çok mükemmel." Thorne'un parmakları yavaşlıyor, sonra içimden çıkıyor. "Ellerimi senden uzak tutmak beni öldürüyordu."

Zevkin neden olduğu sisin dağılması için beynimin kelimeleri oluşturabilmesi birkaç dakika alıyor. "O zaman belki de denemeyi bırakmalısın."

Yarı gülüyor, yarı inliyor. "Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

Pantolonumun düğmelerini ilikledikten sonra kollarını belime doluyor ve dudaklarını dudaklarım sürterek beni kendine çekiyor. Ereksiyonu karnımı dürtüyor. Ona uzanıyorum, bir elimi sert çıkıntının etrafına sarıyorum

Pantolonuna dokunuyor. İnliyor ve avucumun içinde bir kez sallanıyor. Elimi nazıkçe çekti. "Şimdi olmaz. Rapor hazırlamak için geri dönmem gerek, yoksa birileri aramaya gelecek."

Bağlantıyı kurmam bir saniye sürdü. Elijah ve Mark.
Yangın. "Ah, doğru ya."

Her şey hızla geri geliyor. Korkudan burnum yanmaya başlıyor ve dudağım titriyor. Gözlerim yaşlarla buğulanıyor. Gözlerimi kırıştırmaya çalışıyorum ama hıçkırık boğazıma tırmanırken yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar. "Ben... üzgünüm. Ben... sadece... çok korkmuştum."

Thorne sahip olduğunu bildiğimden daha büyük bir şefkatle beni kollarıyla sardı ve dudaklarını başımın üstüne bastırdı. "Şşş. Korktuğunu biliyorum ama sorun değil. Artık iyisin. Harikaydın."

Gömleğine sarılıp ağlıyorum, sanki beni bir arada tutan tek şeymiş gibi kumaşı kavırıyorum. "Birini... öldürebilirdim."

Yatıştırıcı avuçlarını sırtımda gezdiriyor. "Ama öldürmedin. Aksine, birini kurtardın. Birden fazla kişiyi. Kendi halime bıraksaydım, Durand ve Levine'i mutlulukla dondurur, sonra da onları binlerce küçük parçaya ayırırken yüzümde bir gülümsemeyle izlerdim."

Bu acımasız görüntü beni ağlamamı durduracak kadar rahatsız etti. Şaka yapıyor gibi de görünmüyor. Öyle olmalı, çünkü az önce anlattığı şey mümkün bile değil. Mümkün mü?

Burnumu çekerek sormamaya karar veriyorum. Önemli olan düşünce ve Thorne'un tepkisinin şiddeti bana onu önemsedğini söylüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. İkinci kez beni bu şekilde savunmaya geliyor. Korumacılığını takdir etsem de, beni bu şekilde kendimi zayıf hissettiriyor. "Beni onlardan kurtarman için sana güvenmeye devam edemem. Kendimi savunabilmem gerek."

Elini çenemi kaldırmak için kullanarak geri çekiliyor. "Beynin Birkaç dakika önce yaptığın sızlanmalar yüzünden hafızan hâlâ bulanık olabilir, o yüzden hafızanı biraz dürtmeme izin ver. Gördüğüm kadarıyla

Kendini o ikisine karşı savunurken gayet iyidind. guttersnipes. O ilk deneyimden ders aldın ve bu sefer gücünü ortaya koydun."

Gözlerimi kırptıtırınca haklı olduğunu anladım. Elijah'a karşı kendimi savunmuştum.

ve Mark. "Tamam. Ama şimdi gücümü nasıl kontrol edeceğimi öğrenmem gerekiyor."

Başını salladı. "Yani kontrol üzerinde çalışıyorsun. Benden sadece küçük bir telkinle bu kadar çabuk kontrol etmeyi başardıktan sonra bunun senin için bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Gerçekçi olalım Thorne. Benimkini bastırmak için kendi büyüünü kullanarak yardım ettin."

Başını sallıyor. "Ben sadece seninkini dizginlemen için sana biraz zaman kazandırdım, sen de bunu yaptın. Yalnız kaldığımızda bana Sterling diyebilirsin." Başparmağıyla, üzerindeki nemi nazikçe siliyor.

yanaklarımı avuçlamadan önce gözlerimin altına baktı. "Ne kadar muhteşem olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Boğuk, saygılı sesi göğsümdeki düğümü gevşetiyor ve içimi sıcak bir ışıltıyla dolduruyor. Övgü yanaklarımı ısıtıyor ve tenimin ne kadar güzel bir pembe tona dönüştüğünü hayal edebiliyorum.

Thorne'un -hayır, *Sterling*'in- gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, sanki cevap vermemi bekliyormuş gibi, ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne var

Böyle bir soruya doğru cevabı nasıl verebilirim? *Evet, elbette ne kadar muhteşem olduğumu biliyorum.* Kibirden bahsetmişken. *Hayır, hiçbir fikrim yok, ama beni hangi muhteşemlik seviyesinde değerlendirdiğinizi söylemekten çekinmeyin.*

1'den 10'a kadar. İltifat isteyen var mı? Ve *belki* de kulağa dayanılmaz derecede nazlı geliyor.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum, ağzımı kapalı tutuyorum ve sırtışının büyümesini izliyorum. "Seni susturmanın sırrının sana iltifat etmek olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Göğsünü şakacı bir şekilde itiyorum. "Lütfen *Sterling*. Çenemi kapatıyorum çünkü tükendim."

Bu onu ayılttı. "Pekâlâ. Geri dönmeliyiz. Rapor verdiğimizde beni takip edin. Gücünün kapsamını şimdilik gizli tutmaya çalışmamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Reklamını yapmadan önce onunla daha fazla çalışmak ve daha iyi kontrol sahibi olmak için kendinize zaman tanıyın."

"Ama Elijah ve diğerleri-"

"İnsanlar kendilerini daha az zayıf göstermek için yeteneklerinizi abarttıklarına inanacakları için itibarsızlaştırmak yeterince kolay olacaktır."

"Tamam ama Olive ve-"

"Uçuş biriminizle kısa bir konuşma yaptım bile. Onlar da ekibinizin bir parçası ve sessiz kalacak kadar mutlu görünüyorlar." Yüz ifadesi taş kesildi. "Seni öpmeye cüret eden o küçük sürüngene gelince, çenesini kapalı tutsa iyi olur."

Theo'nun sürüngen olduğu iddiasını protesto etmek için ağzımı açıyorum. Vücudunun sertleştiğini fark ettiğimde kapatıyorum. Her ne kadar kıskançlık gösterisi içimde küçük bir heyecan uyandırsa da, onu zorlamamayı tercih ediyorum ve ben Theo'nun da aynı fikirde olduğuna eminim. "Eminim edecektir."

"Güzel." Tavrı yumuşuyor. "Kendinle gerçekten gurur duymalısın. İlk günden bu yana çok yol kat ettin. Burada başarılı olabileceğin konusunda şüphelerim olduğunu ilk itiraf eden ben olacağım ama yanıldığımı kanıtladın. Benim için nadir bir olay."

Göğsünü okşadım. "Biliyor musun, şu alçakgönüllülük meselesini gerçekten kontrol ettirmen gerekiyor. Sanırım biri seninkini çalmış."

Elimi kendi elinin altına sıkıştırıyor. "Gördüğüm kadarıyla başka bir iltifatı saptırıyorsun. Sanırım bu, onlara alışana kadar sana daha fazlasını vermem gerektiği anlamına geliyor. Örneğin, sana dokunduğumda en tatlı, en seksi iniltileri çıkarıyorsun-"

Bir çığlık atarak boştaki elimi ağzının üzerine kapattım. "Tamam, tamam, anladım. Gitme vaktinin geldiğini söylememiş miydin?"

Elimi çekmem için parmağımı ısırıyor. "Ben de öyle yaptım."

Thorne şakacı, tutkulu ve tatlı aşık kişiliğini mağarada bırakıyor. Kampüse doğru attığı her adımda benden daha da uzaklaştığını hissediyorum. Torno ile buluştuğumuzda ve Resnick'e olayı aktarırken, soğuk, huysuz eğitmen maskesi tüm gücüyle geri döndü.

Rolü o kadar inandırıcı ki, ben bile onun için sinir bozucu bir öğrenciden başka bir şey olmadığına inanmak istiyorum.

Şüpheler yüzeye çıkıyor, ama onları uzaklaştırıyorum. İşleri bu şekilde bırakmaktan hoşlanmıyorum ama fakülte gözlemcileri varken, bunu yapmaktan başka çarem yok.

Gülümse ve katlan. En azından Helene'in yurt odamızdaki varlığı Olive'in beni sorularla rahatsız etmesini engelliyor. Daha sonra yatağımda, Thorne'un sözleri kafamda tekrarlanıyor. Uçmanın, gücün, silahların ve büyüünün ötesinde büyük gelişmeler gösterdiğimi fark etmek beni şaşırttı. ile

Büyü bastırıcının dozunu düşürdükçe baş dönmesi ve halsizlik nöbetlerim de azaldı. Bu bile tek başına güvenimi artırıyor.

Aslında şimdi düşünüyorum da, baş dönmesi ve halsizlik nöbetlerim dozajımla doğru orantılı olarak kayboluyor ve zayıflıyor gibi görünüyor. Bu

ilk etapta onlara neden olmuş olabilir mi? Ve eğer öyleyse, annem biliyor muydu?

İhanet boğazımda yükseliyor, ağzımı acıyla dolduruyor.

Hayır. Annemin böyle korkunç bir şey yaptığına inanamıyorum. Ve Ne amaçla? Beni evden ayrılamayacak kadar kırılgan olduğuma inandırarak ne elde edebilirdi ki?

OTUZ ALTINCI Bölüm

Ertesi sabah duşun altına girdiğimde bu rahatsız edici endişeler hala dolaşıyor. Saçımı köpürtürken bir başka endişe daha geçiyor içimden Aklıma. Eğitimci Thorne... Sterling... dün gece aramızda olanları göz önünde bulundurarak dersime geldiğimde nasıl tepki verecek? Paylaştığımız onca şeyden sonra, duvarlarını tekrar örüp hiçbir şey olmamış gibi mi davranacak?

Kesinlikle hayır.

Ama yaparsa ne yapacağım?

Bana aşık olduğuna inanacak kadar saf değilim. Rol yapmaya çalışmıyorum. Yine de, paylaştığımız şey açık ve dürüsttü. Gerçektir. Kısa bir süreliğine dünya elimden kayıp gitti.

İçimi çekerek saçlarımı duruladım ve hızımı artırdım. Sterling dün gece bana bir prenses gibi davranmış olabilir, ama yapmak istediğim son şey kadarı kışkırtmak ve geç kalarak onun kızgınlığını riske atmak.

Dişlerimi temizledikten, giyindikten ve saçlarımı ördükten sonra yurttan çıkıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bu işe yaramadığında, ben Başka bir şey yapmak için çok az seçeneğim olduğu için bundan sonra olacaklar için kendimi çelikleştiriyorum.

En azından sabah mükemmel. Hafif bir esinti süzülerek geçiyor, mis kokulu çiçeklerin ve nemli toprağın kokusunu karıştırıyor. Erken bir saat olduğu için kimse etrafta dolaşmıyor.

Alicorn ahırına yaklaşırken adımlarım yavaşlıyor. Sterling bazen yaptığı gibi dışarıda beni beklemiyor, sabırsızca çizmesine vuruyor.

Göğsümde endişe kabarıyor.

Dün gece hakkında tereddütleri mi var? Utanıyor mu? bir öğrenciyle arkadaşlık edecek kadar alçaldı mı? Kendisinden çok daha az deneyimli biriyle zaman kaybetmemeye mi karar verdi?

Kendine gel. Daha onunla yatmadın bile ama şimdiden aklını kaçıırıyorsun.

Kararsızlığım arttıkça, kendime onun ahırda olması gerektiğini söylüyorum. Dün gece bir yana, bir dersimiz var ve o sözünden kaçacak biri değil.

Kararlılık beni çelikleştiriyor, binanın içine adım atıyorum.

Güçlü kollar belimi kavlıyor ve beni boş bir ahırın gölgelerine doğru çekiyor. Sırtım sert, kaslı bir göğse çarpıyor. Deri ve sabun kokusu duyularımı istila ediyor.

O burada.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor, o kadar yüksek ki onun da duyabileceğinden eminim.

Beni yüzüne doğru döndüren Sterling, parmaklarını yüzümün yan tarafında gezdiriyor. "Seninle burada karşılaşmak ne güzel."

"Başka seçeneğim yoktu zaten." Başparmağı alt dudağımın hemen altındaki deriyi okşarken ürperiyorum. "Eğer geç kalırsam, huysuz bir hoca kışıma tekme basacak."

"Huysuz mu?" Göğsünde bir kahkaha gümbürdüyor. "Ben çekici, yetenekli, seksi, çekici, zeki derdim-"

"Sıfatın ne olduğunu yeni mi öğrendin?" Dudaklarım kıvrılıyor. Gülümsememi saklamak için elimden geleni yapmama rağmen. "Listene

ukalalığı da ekle." "Kırıldım." Başını eğdi ve kulağıma fısıldadı. Sıcak nefesi tenimde geziniyor. "Dediğim gibi, o ağız başını çok büyük belaya sokacak."

İçimdeki cüretkârlığa teslim oluyorum. "Daha fazla belaya bulaşmak istiyorum."

Geri çekilip yüzüme bakıyor, gözlerinde yırtıcı bir parıltı gözlerini. "Böyle konuşmaya devam edersen dersin bir alicorna binmek olmayacak."

Zihnime uygunsuz görüntüler akarken omurgamda küçük ürpertiler dans ediyor. Bir elimi göğsüme bastırarak öfkelenmiş gibi yapıyorum. "Çok münasebetsizsin."

"Benim... uygunsuzluğumdan pek rahatsız olmuşa benzemiyorsun."

"Bir şey bilmek ister misin?" Ayak parmaklarımla üzerinde yükseliyorum ve başını eğdiğinde kulağına fısıldama sırası bana geliyor. "Ben değilim." Çenesindeki silik yara izine bir öpücük konduruyorum.

Bir iniltiyle alnını benimkine yaklaştırıyor. "Yemin ederim beni öldüreceksin."

"Kim kimi ahıra çekti? Bu bir alışkanlık haline gelmeye başladı."

"Alışkanlık haline gelmene aldırmiyorum."

Birkaç kalp atışı boyunca birbirimize bakıyoruz, ikisi de tek kelime etmiyor. Sonra onun ağzı benimkini kaplarken kimin önce hareket ettiğini bilmiyorum.

Öpüşmemiz yumuşak, tatlı ve rahat, sanki dünya kadar zamanımız varmış gibi. Sırtımın alt kısmında, ağzının hızına uygun, durgun daireler çiziyor. Kollarımı boynuna dolayarak parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdiriyorum.

Dilini alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve inliyor. "Mmm. Hatırladığım kadar tatlı."

Tatlı, onu öpme eylemini tarif etmeye başlamıyor bile. Vücudum hislerle dolup taşıyor. Bir an bir dağın tepesindeyim. Sonra, düşünüyorum - sarmal çiziyorum- ve eğer dikkatli olmazsam, yere çakılıp yanacağım.

Sol eliyle boynumu kavlıyor. Dudaklarını önce ağzımın köşesine, sonra çeneme, sonra da kulağımın altındaki hassas noktaya bastırıyor. Bileğimden tutarak beni kabinin yanındaki depoya çekiyor, sonra bileğini hafifçe vurarak buz tutmasını sağlıyor.

kapı tokmağı.

"İşte oldu. Artık kabinden şikayet edemezsin."

Kıkırdıyorum. "Evet, çünkü bir depo odası çok büyük bir gelişme."

"Kilitli." Bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor.

"Rahatsız edilme konusunda endişelenmene gerek yok."

Bir kilide ihtiyaç duymanın olası nedenlerini düşündüğümde nefesim kesiliyor. "Bazen ahırda uyumak için kullandığın oda çok mu dağınıktı?"

"Çok uzakta."

Sadece aynı binanın arka tarafında olduğunu söylemek üzereydim ki dudakları dudaklarıma değdi. "Doğru ya. Akıllı adam."

"Teşekkür ederim." Sterling'in göğsünde gürleyen kahkaha içimi titretiyor. "Bütün gün bana iltifat mı edeceksin yoksa beni ne kadar özlediğini mi göstereceksin?"

"Duruma göre
değişir." "Neye
göre?"

Omuz silkiyorum. Bu hareket göğüslerimin uçlarının onun göğsüne sürtünmesine neden oluyor. "Ne kadar iyi olduğuna."

"İkimiz de ne kadar iyi olabileceğimi biliyoruz." Karanlık bakışları kanımı kaynatıyor. "Ama yaramazlık yapmamdan ne kadar hoşlandığını da biliyorum."

Haksız değil.

"Kendini çok beğeniyorsun."

Sterling boştaki elini kalçama koyuyor ve tüm vücudumda küçük ürpertiler uyandırıyor. "Otuz saniye içinde bana iltifat etmekten hakaret etmeye geçebilmen beni şaşırtıyor."

Şakacı ses tonu alaycı olsa da, daha sonra yaptığı şeyde alaycı bir şey yok.

Dudakları benimkileri okşuyor, ilk başta çekingen, sanki izin veriyorum. Kollarımı boynuna dolayıp onu öpüyorum ve ona ihtiyacı olan tüm izni veriyorum.

Beni daha da yakına çekerek başımı geriye doğru eğiyor ve ağzımı yavaşça keşfetmeye başlıyor. Her nasılsa, bu da diğer öpüşleri kadar ateşli... beni yuttuğu öpüşler.

Parmaklarımı ipeksi saçlarının arasından geçirmeden önce başparmağımı boynunun dibinde gezdiriyorum. İnliyor, gırtlaktan gelen kısık bir ses, doğrudan içime bir sıcaklık hücumu gönderiyor.

"Siktir." Alt dudağımı ısıyor. "Sana doyamıyorum."

Aynen.

Kendime ne kadar dikkatli olmamı söylesem de vücudum ona tepki veriyor. Kalbimi korumak için. İçimde boş bir sızı var. Sadece o tatmin edebilir. Ve yine de, bana ne kadar verirse versin, ondan daha fazlasını istiyorum.

Elini gömleğimin altından geçiriyor ve parmaklarını sırtımın çıplak etinde gezdiriyor.

Nefesim kesildi. "Sterling..."

Elleri hareketsiz, gözlerini kapatıyor ve bir nefes alıyor. "Adımı dudaklarında duymanın beni ne hale getirdiğini bilemezsin." Gözlerini açar. "Ama eğer durmazsak, seni becereceğim.

depoda unutulmak." Tanrım.

Tüm vücudum alevler içinde kaldı. "Neden yapmıyorsun?"

"Thorne! Burada mısın?" Komutan Yardımcısı Torno'nun sesi dışarıda bir yerden geliyor.

Kahretsin.

Yıldırım çarpmış gibi birbirimizden ayrılıyoruz.

"İşte bu yüzden," diye fısıldıyor parmaklarıyla saçlarını tararken.

"Beni takip et."

Kapının kilidini açıp dışarı çıkıyor ve bana da aynısını yapmamı işaret ediyor.

Koridora çıktığımızda Sterling sert rüzgârlarda uçmanın en güvenli yolunu anlatmaya başladı.

"Bunu daha önce hiç düşünmemiştim." Yüzüme çalışkan bir ifade olduğunu umduğum bir ifade yerleştiriyorum. "Eğer-"

"İşte buradasın." Torno'nun çizimleri yere vurarak bize doğru ilerliyor. Güneş ışığı ahırın içine süzülüyor ve kumral topuzunda parılıyor. Kehribar rengi gözlerini sabahın delici ışığından koruyarak Sterling'den bana bakıyor. Kurnaz bakışları üzerimde geziniyor, kızarmış yanaklarımı ve buruşuk gömleğimi inceliyor. Bir kaşı alnına doğru seğiriyor.

Bir saman yığınının altına gömülmek istiyorum. O biliyor. Yemin ederim biliyor. Eminim yanımda duran adam hakkındaki iffetsiz düşüncelerim yüzümden okunuyordur.

Kamburumu çıkarıp yüzümü saklamak istesem de dik duruyorum, çenem yukarıda ve onun sol omzunun üzerinde bir noktaya bakıyorum.

Sterling ise bir dizini bükmüş, bir tezgâha yaslanmış, tırnaklarını inceliyor.

Beni sonsuza kadar inceledikten sonra dikkatini ona yöneltiyor.

"Önümüzdeki ay için yapılacak düzenlemeleri konuşmayı umuyordum. duruşma." Kaşı tekrar kalkıyor ve ağzı seğiriyor. "Tabii eğer özgürsen."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Şüpheleniyor. Şüphelenmeli. Sonra ne olacak? Bizi Bigley'e rapor edecek mi? Bir soruşturma geçirecek miyiz?

Disiplin duruşması mı? Kovulacak mıyım? Thorne işini kaybedecek mi?

Aşırı tepki verip vermediğimden emin olamadan, tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek hazır olda bekliyorum.

Torno parmaklarını kalçasına vuruyor. "Bu erken saatte bir eğitim seansını mı bölüyorsunuz?"

Yüzü okunmaz halde. "Biz de tam dersimizi bitiriyorduk."

İçime bir rahatlama yayılıyor ve omuzlarımin biraz olsun çökmesine izin veriyor. Eğer Torno'nun az önce aldığım *dersin* ne içerdiği hakkında bir fikri olsaydı, ikimizi de Bigley'nin ofisine götürürdü.

Gülmek için garip bir dürtüyle savaşıarak, hareket etmeye ya da konuşmaya cesaret edemiyorum. "Axton sonunda bire bir eğitimimiz için yeterli seviyeye geldi.

seanslar sona erecek." Ses tonunda ölçülü bir kayıtsızlık var. "Onunla birkaç ek güvenlik konusunun üzerinden geçiyordum.

Sabah."

Duygularını bu kadar kolay kapatması kalbimi sıkıştırıyor.

Ama takındığı kibir ve soğukluk maskesine rağmen

gerçek Sterling Thorne'a bir bakış attım. En azından ben öyle düşünüyorum.

Torno'nun dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Peki onun birimi için bir değer olduğunu düşünüyor musunuz?"

Cidden mi? Tam karşında duruyorum.

"Öyle düşünüyorum." Sterling bir an sessiz kaldı, sanki bir sonraki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi. "Uçuş becerilerinin birliğine iyi hizmet edeceğinden eminim."

Onun değerlendirmesiyle içim ısınıyor, şaşkınlık ve memnuniyet içimi dolduruyor. Torno'nun konuşması-sorgulamasıyla kıcını kurtarmaya çalışıyor olsa bile, inanmasa asla böyle bir şey söylemeyeceğini biliyorum.

Öyleyse neden soğuk hayal kırıklığı içimdeki sıcaklığı donduruyor?

Ekstra eğitim seansları bir noktada sona ermek zorundaydı çünkü birliğime yetişmek derslerin tüm amacıydı.

"Axton," diyor Torno bakışlarını üzerime dikerek, "bir sorun mu var?"

Anlamıyorum. "Soru mu?"

"Evet. Eğitiminle ilgili bir sorun mu var?"

Bu bir numara mı? Bir sorum mu olması gerekiyor? Gizlice bir Thorne'a hızlıca bir göz atıyor ama ifadesi hiçbir şey ele vermiyor. "Um, hayır. Şu anda değil."

"O zaman neden hala buradasın?"

"|-"

"Gidebilirsin Axton." Thorne'un soğukkanlılığıyla, Kesik bir ses tonuyla, tenimde buz kristallerinin oluşmasını bekliyordum.

Tepkisi bir hile. Duygularımı incitmemeli. Bunu anlıyorum ama yine de kalbim sızlıyor. Thorne'un bu buz gibi, kişiliksiz hali en sevmediğim hali. "Evet, efendim."

Dışarıda bir kargaşa başlarken kapıya ulaşıyorum. Bağırışlar ve ardından acı dolu bir çığlık. Bacaklarım bilinçli bir düşünce olmadan harekete geçiyor, kalbim iki kez atarken gürültüye doğru koşuyorum.

Torno arkamdan bağırıyor ama sözlerini anlamıyorum. Elim çoktan hançerime uzanmışken dışarı fırlıyorum ve başım Tehlikenin yerini belirlemek için dönüyor.

Orada. Alikorn ahır ilet ejderha sığınağı arasında.

İki iri yarı, pelerinli adam daha küçük üçüncü bir adamı zincirle bağlıyor. Zaptedilen adam yıpranmış görünüyor. Pas renginde bir madde - belki de kan? - tepesi uzun, yanları kısa olan koyu sarı saçlarının bir tutamını kaplıyor. Çoğu yerde mor ve mavi çürükler var.

Şişmiş yüzünde. Kırıksıklıklar, kir ve kan lekeleri gri tünığının üzerinde yer kapmak için yarışıyor. Kendisini esir alanlarla mücadele ederken topallıyor ve kelepçeli bileklerini bağlayan zinciri çekiştiriyor. Keskin kokular

ter, yıkanmamış vücut ve kusmuk kokusu beni öğürmekten alıkoyuyor.

Kahvaltıdan önceki bu erken saatte kampüs sessiz. Yakınlarda müdahale edecek başka kimse yok.

Onlara doğru koşarken hızlı bir değerlendirme yapıyorum. "Hey! Burada neler oluyor?"

Bölüm OTUZ Yedi

Bana en yakın olan pelerinli adam dönüp kapüşonunu indiriyor ve sık kesilmiş siyah saçlarını ortaya çıkarıyor. Geniş alnının altından sert ela gözleri beni değerlendiriyor. "Kral için gizli bir iş yürütüyoruz. Lütfen arkanızı dönün ve iş."

Flighthaven üniformasını göstermek için pelerini açıyor. Sol omzunun hemen altında, lacivert kumaşın üzerinde bir ejderha binicisi amblemi parlıyor.

Torno yanıma yanaştı. "Binici Millyk, lütfen bunu mazur görün. kesinti ve devam et." Eli pazımda dolaşıyor. "Hadi gidelim, yavru kuş."

Dönüyor ve beni takip etmek için kolumdan çekiştiriyor. Tutuşundaki gerginlik ve aceleci hareketleri, burada gizli bir tehlike olduğuna inanmama neden oluyor. Ya da belki de görmemi istemediği bir şey.

"Sen! Sen osun."

Çiğ, cızırtılı ses beni yolumda durduruyor. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Beni kastetmediğine eminim. Neden kastetsin ki? Onu hayatımda daha önce hiç görmedim.

Yine de Torno'nun çekiştirmesine aldırmadan arkamı dönüyorum. "Benimle mi konuşuyorsun?"

Mahkûmun dikkati yüzüme yapışıp kaldı. Bana doğru hamle yapıyor, ancak zincirin şiddetli bir sarsıntısıyla geri çekiliyor ve tökezleyerek ellerinin ve dizlerinin üzerine düşüyor.

Rider Millyk homurdanıyor. "Sen, sus yoksa ben seni sustururum."

Mahkûm duyduğuna dair hiçbir işaret vermez. Yüzünü buruşturarak ayağa kalkıyor, bakışları bir an olsun yüzümden ayrılmıyor.

Kimliğini bir solukta fark ettim. Saç şekli. Dilindeki sessiz harflerin sert sesi. O Kamorian. Yatakhaneye giren ve yatağıma bıçakla saldıran adam.

Torno'nun parmakları kaslarıma saplanıyor. "Fledgling Axton. Gidiyoruz. Şimdi."

Sert ses tonu, emri dikkate alınmazsa sonuçlarının ne olacağı konusunda uyarıyor. Ayaklarım kımıldamayı reddediyor. "O benim, ne? Neden

Beni mi hedef aldın?" Çünkü bu kısa etkileşimden bile onu odama şansın yönlendirmediği anlaşılıyor. İçeri girerken

beni bulup bıçaklamak niyetinde. Canımı almak.

Torno'yu sikeyim. Sanırım nedenini bilmeye hakkım var.

Kamoryalı dizlerinin üzerine çöküyor, zincirlenmiş ellerini çenesinin altına kaldırarak yalvarıyor. "Bu daha büyük bir iyilik için, görmüyor musun? Kaçın. Saklan. Buna hemen son ver-"

Millyk'in botu mahkûmun göğüs kafesine çarparak onu devirir. "Sana çeneni kapamanı söylemiştim."

Adamın omzunu tutuyor ama mahkûm yuvarlanıyor. "Seni kullanmasına izin verme! D'ye ihtiyacı olduğunu söylüyor-"

Zincirin şakağına vurduğu vahşi bir darbe onu durdurur. Ne zaman

Millyk ona tekrar vurur, Kamoryalı yere yığılır. Kımıldamadan.

Nabzım dehşet içinde tekliyor. "O... onu sen mi öldürdün?"

"Ölmedi. Sadece sessiz. Çenesini kapatması için onu uyarmıştım."

Millyk çömelerek baygın adamı omzuna aldı.

Bir çuval tahıl gibi, cevap bulma umudumu da beraberinde götürerek aerie'ye doğru ilerliyor.

Torno iç geçiriyor. "Özür dilerim. Seni bunları duymaktan kurtarmaya çalışıyordum."

"Neden bahsettiğini biliyor musun? Hangi büyük iyilikten? Beni kimin kullanmaya çalıştığını sanıyor?"

"Adam aklını kaçırmış. Onu sorguya çekmeye çalıştık ama saçma sapan şeyler söyledi, bu yüzden onu kralın huzuruna gönderiyoruz. zindan." Yüz ifadesi sempati dolu bir ifadeye dönüşüyor. "Böyle durumlarda nedenini anlamak istemenin normal olduğunu biliyorum. Ne yazık ki, bazen mantıklı açıklamalar mevcut değildir. Bence bu da o vakalardan biri, ama inan bana, kral öyle ya da böyle bu işin aslını öğrenecek. Ve eğer bu adamın bir nedenini keşfederse Hedefim sendin, eminim ilk öğrenen sen olacaksın."

Torno'nun beni alicorn ahırına doğru götürmesine izin verdim. Thorne elleri cebinde, omuzlarını duvara dayamış bekliyor. Duruşu sıradan görünüyor, ama onun dış görünüşüne işaret eden küçük ipuçlarını nasıl kontrol edeceğimi biliyorum. Gergin, gergin boyun kasları.

Seğiren uyluk. Yaklaşmamızı şahin bir niyetle nasıl izlediğini.

Bunu iyi saklıyor ama adam resmen gerginlik içinde yüzüyor. "Her şey yolunda mı?"

Torno beni serbest bırakıyor. "Şimdi her şey yolunda. Axton, git ve geri dön." Hareket etmediğimde omzumu okşuyor. "Çirkin bir sahne olduğunu biliyorum ama üstünüzden atın. Yakında gidecek ve seni rahatsız etmeyecek. tekrar."

"Haklı olduğuna eminim," diye mırıldanıyorum.

Thorne ve ben Torno'nun omzunun üzerinden göz göze geldik. bir destek jesti için. Önemsediğine dair en ufak bir işaret bile. Gözlerinde bir yumuşama. Başını hızlıca eğmesi. Lanet olası bir göz kırpma bile. Ama gerçek Thorne formunda, bana hiçbir şey vermiyor. derisinin altında gizlenen gerginlik ipuçlarının ötesinde.

Hayal kırıklığı. Öfke. Şok. Üçü de hakimiyet için savaşıyor. Torno ve Millyk'in mahkûmun konuşmasını engellemesine sinirlendim, yakalanmasıyla ilgili tek bir kişinin bile saldırganımla yüzleşmek isteyip istemediğimi sormayı akıl edememesine kızdım ve

Dinlemem için dizlerinin üzerinde yalvardı. Dürüst olmak gerekirse, ben de incindim. Beni engelleyen geçerli sebepleri anlıyorum.

Thorne'un yanıma koşup beni kollarına almasını engelleyen neydi, ama Torno'nun yaptığı gibi onun da bana katılmasını engelleyen neydi? Sadece onun varlığı bile beni rahatlatmaya yeterdi.

Doğruyu söylemek gerekirse, belki de Thorne bu kadar uzun süre direnmekte haklıydı. Gizli bir ilişki için biçilmiş kaftan olduğumdan emin değilim. O bile

aramızdakini bir ilişki olarak nitelendirebilir misin? Bunu da seksi öğretmeninizin ellerini sokmasına izin vermeden önce bilmeniz gerekenler listesine ekleyin.

Pantolonundan aşağı.

"Yavru Axton, sana tekrar söylemek zorunda kalmak istemiyorum!" Komutan yardımcısının sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Kollarını uzattı ve işaret etti. "Git. Neredeyse kahvaltı vakti geldi." Onu çevirerek

Thorne'u işaret ediyor. "Hadi bunu tartışalım."

Thorne kıvrak bir zarafetle doğruldu. Bu kez bakışlarımı yakalamaya çalıştığımda, ben bakışlarımı kaçırıyorum. Aceleyle yatakhaneye giderken bakışlarının ağırlığını sırtımda hissediyorum.

Kahvaltı sırasında hava benim ruh halime uyacak şekilde yağmurlu ve kasvetli oluyor. Derslere odaklanamıyorum, zihnim sürekli Kamorian'la olan etkileşimi anlamlandırmaya çalışıyorum. Leesa'nın beni burada istememesinin nedeni hayatıma kastetmesi mi? Bu mantıklı görünüyor ama nereden biliyordu?

Bu mantık silsilesi beni hiçbir yere götürmeyince, şimdiye kadar öğrendiğim diğer her şeyi gözden geçiriyorum. Evlat edinilme teorimi kabul edersek, bunun cinayet girişimiyle nasıl bir bağlantısı var? ile

Leesa'nın kayboluşu mu? Aklıma korkunç bir düşünce geldi. Ya Kamorian Leesa'yı kaçırdıysa ya da öldürdüyse? Nasıl sormam?

Suçluluk duygusu içimde sert bir top oluşturuyor. Nasıl olduğunu biliyorum ve cevap, kendi iyiliği için fazla güzel olan ve beni tahrik eden bir uçuş eğitmeni.

Fındık. Onun büyüüne kapıldım ve her boş anımı kız kardeşimi bulmaya adamam gerekirken ona bakarak çok fazla zaman geçirdim.

Bu artık sona erdi. Thorne'un üzerinde daha fazla durmayı reddediyorum. Torno bugün bizi yakalamaya çok yaklaştı. Eğer gizlice dolaşmaya devam edersek, eninde sonunda yakalanacağız ve Thorne sonunda kalbimi kıracak.

Öğle yemeğinden sonra bir posta daha geldi. Annemden bir mektup aldım, kraldan haber aldığını söylüyordu. Önce duruşmayı tamamlamamı istiyor ama sonrasında bana bir muafiyet vermeyi kabul ediyor. Anne bu şartın arkasındaki nedeni belirtmiyor, bu yüzden sadece tahmin yürütebilirim. Belki de kral olumsuz bir durumdan endişeleniyordur.

Beni görevden çok erken alırsa kamuoyunun algısı değişir. Belki de duruşmam başarılı olursa Uçuş Cenneti'nde kalmayı seçeceğime inanıyordur.

Ya da bildiğim kadarıyla Kral Xenon gizliden gizliye ailemizden nefret ediyor ve hem Leesa'yı hem de beni ölü görmek istiyor. Şu andan itibaren, bir teori diğeri kadar iyi.

Mektubu yeniden katlayıp yürüyüşe çıkıyorum, esintiyle taşınan deniz tuzunu ve çiseleyen yağmurun açtığı nemli toprak kokusunu içime çekiyorum.

Gri bulutlar gökyüzünü boğsa ve nemli havayı serinletse de, içimi bir özgürlük duygusu kaplıyor. Korkunç şeyler olmaya devam ediyor, anlamadığım şeyler, ama en azından artık yaldızlı bir kapana kısılmış değilim.

Kafes. Daha güçlüyüm, daha cesurum ve ne kadar vahşi görünse de daha mutluyum. Bir savaşçı oluyorum. Gerçekten eski halime dönmek istiyor muyum?

Annemin yalan söylediğini ve beni zehirlediğini bile bile şatomuza dönmeyi içime sindirebilir miyim?

Yemekten sonra ruh halim yine karardı. Olive'in onunla, Nick, Abel ve Theo ile masa oyunu oynama davetini reddediyorum. Helene birliğiyle bir yerlerde olduğu için yatağıma kıvrılıp Sayfalar.

Daha önce yaşadığım suçluluk duygusu çirkin yüzünü gösteriyor ve beni Leesa'nın nerede olduğu ve diğer tüm tuhafıkların gizemini çözmek için daha çok çalışmaya itiyor. Tirene hakkındaki bu kitap beni hiçbir yere götürmüyor ve kütüphaneden aldığım tanrılar, kahinler ve kehanetler hakkındaki kitap da başımı ağrıtıyor.

Her iki cildi de bir kenara atıp, gözden kaçırdığım bir şey olup olmadığını görmek için Leesa'nın listesini çıkarıyorum. 'Dosya' kelimesi dikkatimi çekiyor.

Kayıt odası, daha önce denemediğim tek yoldu. Henüz araştırmadım. Bir parçam Thorne'un yardımını almayı umuyordu ama bu olamaz. Yaklaşan duruşmadan önce bunu tek başıma yapmalıyım. O zaman ne olacağını kim bilebilir? Ne kadar büyümüş olsam da Flighthaven, geleceği tahmin etmek için her şey çok belirsiz. Eğer kayıtlara göz atmak istiyorsam, şimdi tam zamanı.

Otuz SEKİZİNCİ Bölüm

Parlak, bulutsuz bir ay ve kampüse geç gelenler - muhtemelen O gece kayıt odasına girme girişimimi engellemek için duruşmaya yardımcı olacak ek insanlar. Kıl payı kurtulduğumda Yakalandım, kayıplarımı kestim ve yurda geri döndüm.

Ertesi gece de boşa gitti. Şansımın dönmesi için birkaç gün geçmesi gerekiyor. Kalın bulut tabakaları ayın üzerini örtüyor ve idari binaya giderken ya da kayıt odasına giden koridorlarda kimseyle karşılaşmıyorum. Bugün, duruşma hazırlıklarının çoğu ya kampüsün dış kenarına ya da kampüs arazisinin dışına odaklanmış görünüyordu ve bu bölgeyi normalden daha sessiz bırakıyordu.

Buradaki kilitlerin evdekilerden daha zor olabileceğinden endişeleniyordum ama biraz odaklanıp sallayınca saç tokam mekanizmayı yumuşak bir klik sesiyle açıyor. Kapıyı yavaşça açıyorum, zifiri karanlık odayı tararken tenim karıncalanıyor. Şüpheler beni köklüyor yer.

Bu şimdiye kadarki en saçma fikrim olabilir. Geri dönmek için çok geç değil. Bir gardiyan üzerime atlayıp beni hücrede tutabilirim. Ya da mevcut hareket tarzıma devam edebilirim ki bu da neredeyse kesinlikle aptalca bir iştir. Eğer gerçekten şanslıysam, beni yakaladıklarında kralın zindanına gönderecekler.

Kamorian suikastçıyla. Belki de boğazımı kesmeden hemen önce neden ölmemi istediğini söyler.

Gürleyen kalbimin yavaşlamasını istiyorum. Aptalca bir plan ya da değil, ben kararlı. Görünüşe göre bu durumda merak ve çaresizlik meşru korkunun önüne geçiyor.

Kararımı verdim, odaya gizlice girdim, ensemde bir ürperti dans ederken kıpırdamadan durdum.

Biri beni mi izliyor?

Nefesimi tuttum ve kulağımı aralık kapıya doğru uzattım.

Bir. İki.

İki.

Üç.

Hiçbir

şey yok.

Daha fazla beklemek yok. Kapıyı kapatmak için tutamağa uzanıyorum- Bir el yılan gibi dışarı çıkıyor ve bileğimi kavriyor.

Kahretsin. Vücudum gerilirken ciğerlerimdeki hava boşalıyor. "Sakin ol. Sadece benim."

Sterling içeri girdi ve kapıyı yavaşça kapattı.

Bunun hayatımdan bir yıl eksilttiğine eminim.

"Ne halt ediyorsun sen?" Tısladım. "Seni yakmadığım için şanslısın."

"Belli değil mi? Kendini sıcak sulara atmaman için sana yardım ediyorum." Küçük bir ışık parlıyor ve mürekkepli odaya loş bir parlaklık yayıyor. "Ve beni unut... Ne halt ediyorsun? Bekle, izin ver Sanırım... yürüyüşe çıkmıştınız ve kayıtları kontrol etmek istediniz."

Önceki mazeretimi hatırlatması üzerine utancım arttı. "Seni ilgilendirmez. Burada olacağımı nereden biliyordun? Her neyse? Beni mi gözetliyorsun?"

"Gözetlemekten kastın, diğer çaylaklardan birine bu binanın güvenliği hakkında ne bildiklerini sorduğunu duymamsa, elbette."

"Oh."

"Oh,' doğru. Başka biri değil de ben duyduğum için şanslısın."

"Öyle miyim peki?" Mırıldanıyorum.

"Neydi o?"

"Hiçbir şey." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bak, eğer beni bundan vazgeçirmek için buradaysan, şimdi gitsen iyi olur."

Kuşkulu iç çekişi onu tekmeleme isteğimi güçlendiriyor. "Eğer mantıklı düşünmen için en ufak bir şansın olduğunu düşünseydim, bunu yapardım ama daha iyisini biliyorum. Dediğim gibi, ben buraya Yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yaparken yakalanmayacağından emin ol. Acele etseniz iyi olur. Burada ne kadar uzun kalırsak yakalanma ihtimalimiz var."

Bu benim yelkenlerimi suya indirdi. "O zaman benimle konuşmayı bırak da işe koyulayım."

Her zamanki ışığı kullanarak doğruca duvara dayalı ahşap dosya dolaplarına yöneldim. Kilitleri kısa sürede açıp karıştırmaya başlıyorum.

Çekmecelerde alfabetik olarak sıralanmış bir dizi klasör var. İlkini tarihi beş yıl önceki öğrencilere kadar uzanıyor. İlerleyerek Leesa'nın yılını bulana kadar birkaç çekmeceyi açıp kapatıyorum.

"Bir şey bulabildin mi?"

"Neredeyse." As to Axton'a göz gezdiriyorum. "İşte başlıyoruz. Leesa'nın dosyası." Dosyayı çekip çıkarıyorum, yere bağdaş kurup oturuyorum ve okumaya başlıyorum.

Yüzünde gölgeler titreşiyor. "Çok rahat olmayın. İhtiyacımız olan-"

"Acele et, biliyorum, biliyorum. Seni ilk seferinde duydum. Ayrıca, tam bir aptal değilim."

"Bundan emin misin? Çünkü fikrimi soruyorsan-" "Değilim. Ayrıca, şşş. Sözümü kesmeye devam edersen acele edemem."

Öfkeli bir tanrı gibi her zamanki ışığıyla üzerimde yükselirken öfkeli olduğunu hissedebiliyorum ama onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Leesa'nın dosyasına göz gezdirdim ve beklediğim şeyi buldum. Aile ve tıbbi geçmişi, Büyü elementi ve öngörülen güç seviyesi ve öğretmenlerin onun mükemmel hizmetiyle ilgili notları. Ejderhalar ya da başka bir şeyle ilgili endişelerine işaret eden hiçbir şey yok. Sonunda kayboluşuyla ilgili bir özet dışında sıra dışı hiçbir şey yok.

Sterling'e baktım.

Bana doğru eğildi, gözlerinde endişe vardı. "Ne buldun?"

"Leesa hakkındaki değerlendirmelerini. Onun hakkında bu kadar iyi düşündüğün için teşekkürler." "Bunu hak etti." Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Nazik davranmıyordum." "Tanrılar seni bununla suçlamamı yasakladı."

Öfkelendi. "Acele et. Zaten şansımızı zorluyoruz."

Leesa'nın dosyasını taramayı bitirdikten sonra geri veriyorum ve kendi dosyamı arıyorum. Kız kardeşiminki gibi, ilk birkaç sayfa aile ve tıbbi geçmişimi belgeliyor. Leesa'nının aksine, benim tıbbi geçmişim uzun bir

Yıllar boyunca çeşitli rahatsızlıklarımın listesi. Kaşlarım kırışıyor. Çok uzun bir liste. Sanki annem tüm hayatım boyunca her önemli baş dönmesi veya halsizlik nöbetini belgelemek için ekstra özen göstermiş gibi. Ancak bir şifacı ya da sıhhiyeci gördüğümü pek hatırlamıyorum.

Aile geçmişi bölümü de hemen hemen aynı.

Küçük bir ayrıntı dışında. Anne ve babamın isimlerinden sonra bir soru işareti var.

Bu, Flighthaven'daki birinin gerçek ailem hakkında benimle aynı sorulara sahip olduğu anlamına mı geliyor?

Eğitmen değerlendirmelerini gözden geçiriyorum. Kinneck'in dersin ilk haftasındaki doğru ama korkunç değerlendirmesini okurken yüzüm yanıyor. Söylediklerine bakılırsa, mantıklı bir insan Bigley'nin beni piyadelere katılmam için Forthaven'a göndermesini beklerdi.

Silah dövüşü eğitmenim Celeste Dawson, ok ve yay kullanma becerilerim ve diğer silahlarda gösterdiğim hızlı ilerleme hakkında daha nazik yorumlar yapıyor. Belki de ilk haftamda atılmamamın sebebi odur.

Dosyamı derinlemesine incelediğimde Sterling'in değerlendirmeleriyle karşılaşıyorum.

İlk tepkim onları görmezden gelmek ve incinmekten kaçınmak oluyor. Merak, isteksizliğimin üstesinden geliyor. Başlangıçta benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek istiyorum.

Şaşkınlığıma rağmen, işe başladığımdaki berbat performansım ya da alicornlardan korkmamla ilgili hiçbir şey yok. Uçuyordu. Aslında, toplamda sadece iki satır yazmış.

Axton'ın silahlara olan yatkınlığı ve uçuş becerilerindeki kayda değer gelişimi göz önüne alındığında, Flighthaven ve Kralın Elçileri için bir değer olacaktır.

Olağandışı ya da nadir bir beceri/yetenek belirtilmemiş.

İkinci satır bana biraz tuhaf geldi. Leesa'nın Thorne tarafından yapılan değerlendirmesinde olağandışı becerilere ya da bunların eksikliğine dikkat çekildiğini hatırlamıyorum, ancak belki de genel olarak onun hakkında söyleyecek daha çok şeyi vardı. Tek başına ele alındığında, alınabilirim bile. Neyse ki ilk kısım her türlü hakareti geçersiz kılıyor.

İlk satırın sonunu tekrar okudum. *Flighthaven ve Kral'ın Elçileri için bir değer.*

Sterling'e döndüğümde göğsüm ısınıyor. "Gerçekten ciddi misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Benimle ilgili değerlendirmende, bir değer olacağımı söylemiştin."

Omzumun üzerinden eğilerek, nefesinin altında küfrediyor. "Şu saçmalığı okumayı bırak ve aradığın şeyi bul. Bunun için zamanımız yok."

"Tamam, tamam, sheesh." Telaşlı ses tonuna bakılırsa, güzel bir şey söylemek yerine beni kötülerken yakaladığımı düşünebilirsiniz. Gerçi onun için muhtemelen sorun da bu. İltifat etmektense hakaret etmekte daha rahat.

Tekrar dosyama odaklanarak klasörün sonuna kadar ilerliyorum. "Sence-"

Thorne avucuyla ağzımı kapatıyor. "Şşş. Dinle." İlk başta hiçbir şey duymuyorum. Sonra belli belirsiz bir *gıcırta* yakalıyorum.

Sinirlerim parmaklarımı erişteye çeviriyor. Dosya elimden kayıyor ve yere çarpıyor, çıkan ses kulaklarımda bir patlama etkisi yaratıyor. sessiz bir oda.

Çömelerek dosyayı kapıyorum ve göğsüme bastırıyorum. Thorne'un parıltısı, ışığı söndürmeden önce gördüğüm son şey. Odanın içinde Karanlıkta bekleriz. Ter avuçlarımı ıslatıyor. Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor.

Gıcırtilar daha da artıyor. Sanırım ayak sesleri. Kapıya yaklaşıyorlar ve dışarıda duruyorlar.

Sterling beni uzak köşedeki bir dolaba açılan kapıya doğru çekiyor. Alan çok dar, birbirimize bastırıyoruz.

Kapı tokmağı tıkırdıyor. Dışlerimi sıkarak odayı içeriden kilitleyip kilitlemediğimizi hatırlamaya çalışıyorum. Metal bir ses geliyor, sonra hafif bir

Kapının açılma sesi.

Odaya biri girdiğinde sırtımdan aşağı bir ter damlası süzülüyor.

Otuz DOKUZUNCU Bölüm

Sterling'e doğru bastırılmış halde, nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

Avucunu ağzımın üzerine koyuyor, kolu belimi sıkıca sarıyor, ses çıkarmamı ya da hareket etmemi engelliyor.

Bir fenerin ışığı dolap kapısının altından içeri sızıyor ve botlarımızın üzerine dökülüyor. Ürperiyorum. Ayak sesleri ahşap zemine çarpıyor, nöbetçi dosya bankasına doğru adım attıkça ışıkla birlikte ses de azalıyor.

Gözlerim sımsıkı kapalı, Sterling kapattıktan sonra çekmeceyi tekrar açıp açmadığımı hatırlayamıyorum. Eğer çekmeceyi açık bıraktıysam, umarım dışarıda her kim varsa fark etmez ya da umursamaz.

Tıkırtılar odayı dolduruyor, sanki nöbetçi bir dolaba vuruyormuş gibi. Şıngırdama sesi bir çekmecenin açıldığını mı işaret ediyor?

Sterling'in tuniğini sıkıyorum, dizlerim onunkilere çarpıyor. Beni daha sıkı tutuyor, artan tutuşu sessiz kalmam için beni uyarıyor. Başımı sallıyorum.

uyumluluk. Elini ağzımdan indirdiğinde, yakınlığına ihtiyaç duyarak yüzümü omzuna bastırıyorum. Tanıdık deri ve sabun kokusunu içime çekmek çılgın sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor.

Hafif bir tıkırtı çekmecenin kapandığını gösteriyor.

Midem bulanıyor, boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. Nöbetçi odanın içinde dolaşırken başka sesler de geliyor. Bu stres bana kalp krizi geçirecek.

Sterling hiçbir uyarıda bulunmadan yüzümü kaldırıyor, pürüzsüz, sıcak dudakları dudaklarımın üzerinde kayıyor. Öpücük kaygımı dindiriyor. anlık bir dikkat dağınıklığı sağlıyor. Birkaç dakika sonra geri çekiliyor ve bir parmağını dudaklarıma bastırıyor.

Yüzümü omzuna yaslıyorum, çenesi omzuma yaslanıyor. her birimiz nefeslerimizi susturduk. Oda sessizliğe gömüldü ve fenerin ışığı kayboldu.

Ağzımı kulağına dayadım. "Gittiler mi?"

Sterling'in omuzları silkindi. Ağzını kulağıma değdiriyor. "Kımıldama."

Bizi uzun süre beklemeye zorluyor, bedenim onun aşırı farkında bana karşı. Nihayet, o kadar zaman geçtikten sonra, dolabın kapısını aralıyor ve duraklıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"O gitti, ama zamanımız kalmadı."

Her zaman yanan ışık, odayı ürkütücü bir parıltıyla yıkıyor. Hiçbir şey yanlışı görünmüyor.

Dolaba doğru bir hamle yapıyorum. Thorne'un görüşünü engelleyerek, dosyayı belirlenen yere geri koymadan önce dosyamdaki son sayfayı sessizce çıkarıyorum. Kağıdı katlayıp cebime sokuyorum. Burada okumak çok riskli, o yüzden sonra okuyacağım. Eğer Thorne sayfayı yırttıysa bilseydi,

Sinir krizi geçirecekti, bu yüzden ikimizi de korumaya ve ona söylememeye karar verdim. "Hadi gidelim."

Onun önderliğinde odadan gizlice çıktık. Bir sonraki koridoru döndükten sonra, koridorun uzak ucunda bir muhafız şeklinde bir sorunla karşılaşılıyor.

Thorne beni köşeden geri çekti. Nabzım sekiyor. "Şimdi ne olacak? Çıkış yolunu kapatıyor."

Thorne beni farklı bir yöne çekmeden önce tereddüt ediyor. Beni başka bir binaya götürüyor, bu bina duvarlarında sürekli yanan fenerlerle aydınlatılmış.

"Sessiz ol," diye mırıldanıyor.

Koridorda geniş aralıklarla dizilmiş bir dizi kapı var, ama beni sonunda tek bir kapı olan bir kapıdan aşağı çekiyor.

Kapıyı açtıktan sonra beni odanın içine çekti ve perdeleri aralamak için büyük bir pencereye doğru yürüdü. Kayıtlarda geçirdiğimiz süre boyunca

bulut örtüsü hafifledi. Ay ışığı mekâna yayılıyor, her şeyi gümüşü, büyüü bir gölgeye dönüştürüyor.

Kafam karıştı. İçerisi geniş ve iyi döşenmiş.

Taş zemini lüks halılar kaplıyor ve kalın battaniyeler ve kürklerle örtülü

devasa bir gölgelik yatak mekâna hâkim. İki

Şöminenin önünde döşemeli koltuklar ve bir masa bulunuyor. "Burası eğitmeninizin odası mı?"

Sterling başını sallıyor.

"Her zaman burada uyuyabilirdin ama bunun yerine çoğu gece kokuşmuş alicornların yanında uyumayı mı tercih ediyorsun? Mantıklı olsun."

Omuz silkiyor. "Ahırdaki oda dışarıya ve doğaya daha yakın. Kapana kısılmış hissetmeyi sevmiyorum."

Yatağı inceliyorum. "O yatakta kapana kısılmış hissetmek zor olurdu. On kişi için yeterince büyük görünüyor."

Bir vuruş geçti. İki. Sterling'in görüntüsü gözümün önüne gelince nefesim kesiliyor. ve o ipeksi örtülerin altındaki çıplak halim aklımdan geçiyor ve dişlerim alt dudağıma batıyor.

Atmosfer yoğunlaşıyor.

Bana doğru ilerliyor, saçları dağınık, bakışlarını günah dolduruyor. "Benden kaçıyordun."

"Hayır, kaçmıyorum." Ondan kesinlikle kaçıyordum. Yutkunarak geri çekildim. "Ne yapıyorsun?"

"Sen geçen sabah korkmuş bir tavşan gibi kaçmadan önce başladığımız işi bitiriyorum."

Derimin altında öfke kıvılcımları çakıyor. "Korkmuş bir tavşan gibi kaçmadım!"

"O zaman buna ne diyorsun?"

"Gezinme. Sen arkama yaslanıp sanki hiç umurunda değilmiş gibi o suikastçıyla konuşmamı izledikten sonra uzaklaştım. Sanki benimle hiç ilgilenmiyormuşsun gibi."

İnanılmaz bir kahkaha attı. "Böyle mi düşünüyorsun? Seninle ilgilenmediğimi mi?" Yüz ifadesi kararıyor. "Sanırım haklısın."

Duygusuz anlaşması kalbime bir bıçak saplıyor. Acı verici bir düğüm boğazımı tıkıyor. "Elbette."

"İlgilenmek sana karşı hissettiklerimi anlatmak için çok hafif bir kelime. Saplantılı, büyülenmiş. Bunlar daha yakın geliyor."

Hırpalanmış kalbim umutlu bir şekilde atıyor. "Öyle mi?"

Yaklaşıyor, bacaklarım yatağa çarpana kadar beni destekliyor. Parmak eklemleri yanağımı sıyrıyor. "Öyle. Yine de bu, bunun berbat bir fikir olduğuna dair duruşumu değiştirmiyor."

Dudakları dudaklarıma değiyor ve ben de iç çekiyorum. "İkimiz de biliyoruz ki bir şeyin berbat bir fikir olması beni henüz durdurmadı."

Alt dudağını ısırdığımda kahkahası bir iniltiye dönüşüyor. Kalçalarımı kavrayarak, savaşta sertleşmiş kalçasını benimkinin arasına sokuyor ve dilinin ağzıma girerkenki ritmine uyarak bana karşı sallanıyor. Her itişte içimde bir sıcaklık oluşuyor. Bacaklarım titremeye başlıyor ve ben ona yapışıp ağlarken salıverilmem gerçekleşiyor

Dışarı.

Sonra, önce beni soydu ve sonra kendi soyunmasını çıkardı. Giysiler. Onun görüntüsünü içime çektim. Eğitimci Sterling Thorne'u ilk gördüğümde güzel olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Güzel onu tarif etmeye yetmez.

O... muhteşem.

Vücudu sert düzlemler ve tonlanmış kaslardan oluşuyor, yıllarca süren... tam olarak ne, bilmiyorum. Antrenman mı? Dövüş mü? Bakışlarım onun dalgalanan karın kaslarına iniyor ve sonra daha da aşağı iniyor. Kalbim kekeliyor.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" Alaycı sözleri beni gerçekliğe geri çekiyor.

Bakışlarımı onun tahrik ediciliğinden ayırdığımda boynumda bir sıcaklık hissediyorum. "Görünüşe göre *hoşlanıyorsun*."

"Hoşlanıyorum." Gözleri bir okşayış gibi vücudumda geziniyor. "Hem de çok."

Bana özeldim, hatta güzelmişim gibi saygıyla bakması... sahip olamayacağımı bildiğim bir şeyi arzulamama neden oluyor.

Oraya gitme. Sadece şu an olanın tadını çıkar.

Daha sonra, aramızda olanlarla ilgili hislerimi analiz etmek için bolca zamanım olacak.

Elleri çıplak kollarımda geziniyor ve tenimde minik tüyler diken diken oluyor. "Çok güzel." Ellerimi tutuyor ve sağ elimi

Bir tanesini ağzına götürüp avucuma bir öpücük kondurdu. "Çok güzelsin."

"|-"

Thorne'un ağzı benimkini ele geçirdi. Acil. Sıcak. Aktif katılımımı talep ediyor.

Kollarımı boynuna doluyor, onu keşfediyor, tadına bakıyor, ezberliyorum. Parmaklarım omuzlarının kıvrımlarının haritasını çıkarıyor. Omurlarını ve sırtının gergin kaslarını izlemeye devam ediyorlar.

Göğüslerim göğsüne sürtünüyor.

İniltisi göğsünde titreşiyor. "Siktir."

"Yaptığımız şey bu değil mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Bir gün o ukala ağzın başını belaya sokacak."

Sırtımama engel olamıyorum. "Bence çoktan oldu bile."

Gülüyor, içinde kaybolabileceğim gırtlaktan gelen kadifemsi bir ses. "Bu konuda tartışamayız." Kendini yatağa bırakıyor ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor.

Birkaç saniye içinde Thorne'un vücudu benimkinin üzerinde, ben sırtüstü yatmış, başımı kabarık bir yastığa yaslamıştım.

Aramıza uzanarak, elimi onun sert uzunluğuna doladım ve girişime doğru yönlendirdim. "Sana ihtiyacım var."

Erimiş bakışları benimkilere kilitleniyor. "Bu kelimelerin beni ne hale getirdiğini bilemezsin." Kalçalarını sallıyor, içeri giriyor ve sonra durup yüzümü ellerinin arasına alıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum. Sıkı, dolu ve biraz rahatsız edici ama acı verici değil. "Emin misin?"

"Evet." Cevabım bir fısıltı gibi çıkıyor. "Sen... sen?"

Parmakları sol yanağımda geziniyor. "Mükemmel."

Yer değiştiriyor, sonra itiyor ve rahatsızlık aklımın ucundan bile geçmiyor.

Bu... inanılmaz. İnanılmaz biri.

Tekrar tekrar içime girerken, içgüdüsel olarak kalçalarımı onun ritmine uyacak şekilde sallıyorum. Bunu yaptığım diğer tek sefer garip ve aceleciydi... asla tekrarlamak istemediğim bir deneyimdi. Şimdiye kadar. *Ona* kadar.

Her ustaca vuruş beni daha fazlası için özlem içinde bırakıyor. Vücudum alev alev yanıyor, bu gizemli, güçlü adam cehennemi körüklüyor.

Hem çok fazla hem de neredeyse yeterli değil.

"Daha fazla." Nefesimi tutmak için mücadele ediyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Vücudu yalvarışıma daha derine inerek karşılık veriyor. Daha sert. Beni dolduruyor. Etrafımı sarıyor. Beni tüketiyor.

"Bana sahiptiniz, Düşes." Bana çarpıyor, içimin derinliklerinden bir inilti çıkarıyor. "Her şeyimle."

Başını göğsüme doğru eğiyor ve meme ucumu ağzına alıp sertçe emiyor.

Zevk içimde kıvrılıyor, daha sıkı, daha sıkı ve daha sıkı sarılıyor.

"Oh, Tanrım."

"Adımı söyle. Boşaldığında dudaklarında adımı duymak istiyorum."

Hassas tepe noktasını ısıyor ve yalıyor. Dişleri meme ucumu tırmıklıyor.

Çözülüyorum.

"Sterling." Ben çözülürken onun adı dudaklarımdan dökülüyor. Her anın tadını çıkarıyorum, onun içimdeki hissini Hafıza.

Düşük bir hırıltıyla, son bir çılgınca itme serisi veriyor. Kalçalarımı yuvarlıyorum ve birlikte paramparça olurken zevk dalgalarına biniyorum.

Sözcükler dudaklarımdan istemsizce dökülüyor. "Seni seviyorum." Bunu sadece nefes alış verişlerle bozulan bir sessizlik izliyor.

Daha sonra sırt üstü dönüyor ve başımı göğsüne doğru çekiyor. Ellerinden biri saçlarımı okşuyor.

Tepki vermeyince tenim karıncalanıyor ama yine de söylediklerimden pişman değilim. Sözlerimi geri alabilseydim bile almazdım. Onunla oyun oynamak istemiyorum. Aramızda dürüstlüğe ihtiyacım var.

Geçmişle ilgili ağzından kaçırdığı küçük ayrıntılar göz önüne alındığında, benimki de dahil olmak üzere neden kimsenin sevgisine güvenemediğini anlıyorum.

Önemsediğini biliyorum. Bunu yüzlerce şekilde kanıtladı, bana Zephyr ile bağ kurmayı ve onu fethetmeyi öğretmedeki ısrarından Bu gece beni koruması için onu uçurdum, böylece dosyaları araştırabilirdim.

Hiçbir şey hissetmeyen bir adam zahmet etmezdi. Yardım istediğimde bana güler ve eğer bu işe devam edersem siktirip gitmemi söylerdi.

Dırdırcı. Sterling yaptıklarımızdan hoşnut değildi ama her zaman yanımda oldu.

Bu benim için her şey demek.

Ona doğru yuvarlanıyorum ve başımı avucuma dayıyorum.

Göz kapakları aşağıda kalıyor, güçlü göğsü artık yükselmiyor ya da Nefesini tutarken düşüyor... Bu sefer ne söyleyeceğimi bekliyor.

Yaklaşmak söz konusu olduğunda çektiği acı ve korku beni

Üzgünüm ama aramızdaki bu gariplikten nefret ediyorum ve bunun sona ermesini istiyorum.

Parmağımı göğsünde gezdiriyorum. "Sorun değil, biliyorsun. Sen de karşılık vermedin. Dürüstlüğüne her şeyden çok değer veriyorum, özellikle de

Çünkü değer verdiğim pek çok insan bana yalan söylüyor ya da en azından benden bir şeyler saklıyor gibi görünüyor. Önemsediğini biliyorum ve sana güveniyorum. Önemli olan da bu."

Saçımı okşayan eli sıkılaşıyor. Kavrayışını gevşetmeden önce kafa derim bir anlığına acıyor.

"Sana söylemeyi unuttum, kral bana Flighthaven'dan muafiyet vermeyi teklif etti, ancak duruşma sonrasına kadar beklemem şartıyla. Görünüşe göre izlemeye geliyor." Gözlerini açıyor ve gülümsememe karşılık vermiyor. Sırtımdan aşağı küçük bir buz parçası kayıyor. Yine de konuşmaya devam ediyorum. "Annem durmadan bunun için yalvardığı için şaşırmadım. Ama teklifi kabul etmemeye karar verdim."

Göğsü yükseliyor. Düşüyor. "Neden?"

Bu tek kelime suçlamayla dolup taşıyor ve bir başka buz gibi omurgama bir şüphe iğnesi batıyor. Hayır, bu çok saçma. Bazı şeyleri yanlış yorumluyor olmalıyım. İyi bir gece uykusu bu saçma kuşkuları yok edecek ve huysuz ruh halini yumuşatacaktır.

İçimde kalan huzursuzluğu bir kenara iterek ön kolundaki belli belirsiz yara izini takip ediyorum. "Çünkü ait olduğum yer Flighthaven. Eğitimimi tamamladığımda, krallığın uçuş ekibinin bir parçası olacağım.

Tugay. Ve ister inanın ister inanmayın, bir gün ejderha uçurmayı çok isterim."

Boğazı düğümleniyor. Dikkatini pencere camlarının arasından parlayan aya yöneltiyor.

İçimi tutuyorum. "Ciddi olduğuma inanmadığını biliyorum ama-

"Git." Bana ters ters baktı. "Gitmelisin."

Tavrındaki ani değişim karşısında gözlerimi kırpttırıyorum. "Sabaha kadar beklersem daha kolay olacağını söylediğini sanıyordum."

Alınmamaya çalışıyorum. Bir yatak düşkünü olabilir ya da utanç verici bir horlama alışkanlığı olabilir. Belki de uykusunda bir bebek gibi miyavlıyordur.

"Yatak odamı terk etmek değil. Flighthaven'ı terk et."

Kuşkular geri dönüyor, tenimi buz gibi yapıyor. Ona ne oldu böyle? Neden bu kadar hızlı bir şekilde pislik versiyonuna geri dönüyor?

Pencereye bakarken yüzü hiçbir şey göstermiyor, her sert nefes verişinde göğsü düşüyor.

Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. "Ciddi olamazsın."

Doğrulup kollarını kavuşturuyor ve yatak başlığına yaslanıyor.

"Öyleyim. Eğer akıllı olsaydın, Flighthaven'ı terk eder ve bir daha asla geri dön."

Çığlık atmak istiyorum ama öfkemi bastırıyorum.

"Neden böyle bir şey söyledin? Madem gitmemi istiyordun, neden bunca zamanı beni eğitmek için harcadın?" Bu ani dönüş hiç mantıklı değil. "Eve gitmemin imkanı yok. Bu benim değil. artık evde."

Bakışlarımla buluşmayı reddediyor. "Eğer oraya gitmek istemiyorsan, annenin seni asla bulamayacağı bir yere kaç. Belki Kamor."

Kendimi sabitlemek için ayaklıklara tutunuyorum ve bu olanlara bir anlam vermeye çalışıyorum. Neyin değiştğine dair hiçbir fikrim yok ama bunun sadece kralın muafiyeti olmadığından eminim.

"Neden birdenbire benden kurtulmak için bu kadar çaresiz kaldın? Neden artık krallıkta olmamam için can atıyorsun?"

Elini yüzünde gezdiriyor.

"Cevap ver bana Sterling. Bunu bana borçlusun." Biraz daha yaklaşıyorum. "Burada başarılı olabileceğimden şüphe duymadığını biliyorum. Başlarda, elbette. Ama artık değil. Peki bu ani değişimin arkasında ne var? Seni sevdiğimi söylediğim için mi?"

Boğazı yutkunmak için çalışıyor. "Bu... ani değil."

Bu konuşmanın saçmalığına gülmek istiyorum. Ağzından çıkanı kulağı duymuyor olmalı. "Beni istediğin gibi siktin, ama şimdi beni itiyor musun?"

"Hepsi buydu... sikişmek. Olmadığı bir şeye dönüştürme." Yataktan kalkıyor ve odanın içinde adım atıyor. "Seninle ilgili olarak

Yetenekli olduğunu inkar etmeyeceğim. Ama sen ve ben diye bir şey yok. Geleceğimiz yok... Hatta bugünümüz bile yok."

Bunu kastetmiş olamaz. Soğuk tonuna rağmen, yüzünde bir hüznün beliriyor. Ve sonra kayboluyor, yerini aşılmaz bir maske alıyor.

Onun bu davranışını kabul etmeyi reddediyorum. "Gözlerimin içine bak ve bana karşı bir şey hissetmediğini söyle."

"Lanet olası bir kaçamak yaptık, tamam mı?" Volta atmayı bıraktı ve gözlerini kapattı. "Asla uzun sürmeyecekti."

Birlikte geçirdiğimiz kısa zamanın anıları zihnimde dönüp duruyor.

Çok güzelsin.

Alışkanlık haline getirmekte sakınca

görmediğim birisin. Sana

doyamıyorum.

Acı ve öfke içimde egemenlik savaşı veriyor. "Seni asla bir korkak olarak görmedim. Ama öyle olduğun çok açık. Sen bile yapamazsın "Benden ayrılırken gözlerimin içine bak."

"Senden ayrılmak mı?" Alay ediyor. "Gerçek bir ilişki yaşayacağımıza inanmış olamazsın. Sen bile bu kadar saf değilsin." Sonunda kayıtsız bakışlarını üzerime dikti. "Birbirimizden o kadar uzağız ki

kişilik ve yaşam deneyimlerine sahip iki insan olabilir."

Bu açıklamaya inanmamı bekliyorsa aklını kaçırmış demektir.

"Tam olarak kendin gibi birini istediğini mi söylüyorsun?" Sesimin bu kadar sarsılmış olmasından nefret ederek gülüyorum.

"Nasıl istersen öyle anla." Omuz silkiyor. "Daha az umursayamazdım."

Ama onun umurunda. Bu gerçek onun dokunuşunda, tutkusunda ve beni eşit olarak kabul etmesinde var. O zaman neden böyle davranıyor?

Sarsıntılı hareketlerle üniformamı çekiştiriyor ve ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum. Öfke o ana hükmediyor ama acı bekliyor. Benim

Kalbim çığlık atıyor ve önceki tüm o değersizlik duyguları geri geliyor. Kaçınılmaz son geldiğinde burada olmak istemiyorum.

Arıza geliyor, çünkü siktir et onu. O benim gözyaşlarımı hak etmiyor.

"Bir dakikalığına bile olsa, yaşamama rağmen Hayatım yaldızlı bir hapisanede geçti, benim kadar naif ve deneyimsiz biri bile şefkatli bir ilişkinin parçası olmayı hak ediyor." Ne olursa olsun

Kendimi toparlamaya çalışıyorum, sesim çatlıyor. Sıcak bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. "Görünüşe göre yanılmışım."

"Siktir, Lark." Bana doğru uzandı. "Bekle."

Onu atlattım ve kapıdan dışarı fırladım. Bulanık görüşüm yüzünden Torno yolumun üzerinde durana kadar onu fark etmiyorum. "Yavru Axton? Bu saatte eğitimcilerin odasında olmamalısın. Burada ne işin var?"

Kahretsin. Ne kadar kötü şans.

Ellerimin tersiyle gözlerimi silerken, o görünüşümü incelerken ben de inandırıcı bir bahane bulmak için beynimi zorluyorum. Karmakarışık saçlarım ve dağınık kıyafetlerim, gecenin bu saatinde bile mükemmel olan askeri topuzu ve gündelik üniformasıyla tam bir tezat oluşturuyor.

"Özür dilerim. Ben sadece..."

Burnumu çekiyorum ve dehşet içinde ciddi ciddi ağlamaya başlıyorum. Saniyeler geçiyor. Dikkati benden Thorne'un kapısına kayıyor ve kendimi destekliyorum. Tek bir parçam bile şüphe duymuyor.

O biliyordu.

Bu yüzden ağzından çıkan sonraki kelimeler beni sersemletiyor. "Yatakhane dönmek Axton. Zor bir gece geçiriyorsun gibi görünüyor, bu yüzden bunu görmezden geleceğiz. Bunun bir daha olmasına izin verme."

Bu kadar mı? Kuralları çiğnediğin için ceza yok mu? Bu Thorne'a mı yoksa bana mı bir hediye? Yoksa bu şanslı bir zamanlama meselesi mi? Belki de Torno duruşmaya hazırlanırken bununla uğraşmak istemiyordur. "Elbette."

Koridorda aceleyle ilerlerken, Torno'nun Thorne'un kapısına yaklaşıp yaklaşmadığını görmek için omzumun üzerinden bakma şansım oluyor.

Yaklaşmıyor. Komutan yardımcısı koridorda ilerlerken Thorne'un kamarasına bir bakış bile atmaz.

KIRKINCI Bölüm

"Bana bir kez daha anlat."

Olive yatağımda bana dönük otururken ellerimi sıkıyor. Öğle yemeğinin yarısında beni odamıza sürükledi ve ona ne olduğunu anlatmamı istedi. Görünüşe göre yüzüm kalp kırıklığımı gizlemekte pek başarılı değildi. Bunu kim tahmin edebilirdi ki? İki saatimi uykuya ve eşit miktarda zamanı da ağlamaya harcamak beni zindelikten uzaklaştırır mı?

Bir iniltiyi bastırarak Thorne'la dün geceki olayları yeniden özetliyorum. Sonunda uzun bir uykuya hazır hale geldim.

"İşte benim fikrim, ne olursa olsun. Onu sevdiğini söyledin, değil mi?" Başımı salladım. "Tahmin etmem gerekirse, sana karşı onu korkutan şeyler hissediyor gibi görünüyor, bu yüzden seni kasten uzaklaştırmaya çalıştı. Bu aslında iyi bir haber."

Ağzım açık kaldı. "Tamam, ısıracayım. Thorne hangi alemde bana onunla bir ilişki için çok saf olduğumu, onun için sadece seks olduğunu ve

başka bir şey değil ve kelimenin tam anlamıyla beni krallığı iyi haberlerle terk etmeye ikna etmeye çalışıyor?"

"O krallığı ki, o krallığa sızmış gibi davranmak için elinden geleni yapıyor. ve seni incitti. Eğer umurunda olmasaydı, omuz silkip kalmana ya da gitmene kayıtsız kalırdı, ama öyle değildi, değil mi?"

"Şey, hayır, ama unutmayın ki bu Thorne. Her zaman temel bir pislik seviyesini koruyor."

"Doğru, ama bu neden bir anda ters köşe yaptığını açıklamıyor. Aniden." İşaret parmağını çenesine vuruyor. "Bütün bunların ona kralın mektubundan bahsettikten hemen sonra başladığını söylemiştin, değil mi?"

Omuzlarım çöktü. "Doğru, ama muafiyeti geri çevirmemin nasıl bir etkisi olacağını anlayamıyorum... tabii eğer gerçekten yapamayacağıma inanmıyorsa...

ve buradan gitmeliyim. Bunu daha önce hiç önermemiş olabilir çünkü bir tane alacağıma inanmıyordu."

Kardeşiyle olanlardan sonra Olive'le bu konuyu tartışırken kendimi kötü hissediyorum ama o hiç etkilenmemiş gibi davranıyor. "Kralın duruşmayı izlemeye gelmesi onu üzmüş olabilir mi?"

Boynumun arkasını ovuyorum. "Sanırım, ama nedenini bilmiyorum. Kralla aralarının iyi olduğu söyleniyor, bu onu neden rahatsız etsin ki?"

Olive yakasındaki gevşek bir iplikle oynuyor. "Sadece tüm olasılıkları düşünüyorum. Her iki şekilde de, bahse girerim onu hazırlıksız yakalamışsındır. Bahse girerim Şoku atlattığında, yola gelecektir."

Tam olarak ikna olmamış olsam da iyimserliği moralimi yükseltiyor çünkü mantığını anlıyorum. Aşırı tepkisi birdenbire ortaya çıktı. Bu kadar acı vermesinin bir nedeni de bu. "Teşekkürler, Olive."

"Arkadaşlar bunun içindir." Hızlıca sarılmak için eğildi. "Hadi bakalım. Neredeyse toplantı zamanı geldi."

Toplantıda, Bigley'nin Kral Xenon'un Duruşmaya katılması Olive ve benim dışımdaki tüm yavru kuşlar için sürpriz oldu. Bununla birlikte, onun yakın zamanda Bu öğleden sonra gelişi ve ardından Flighthaven'ın bu gece onuruna vereceği parti bizim için de yeni bir haber. Bigley bizi serbest bıraktığında Günün geri kalanında, heyecan yavrular arasında orman yangını gibi yayılır. Serbest kalmak için yeterince nadir fırsat vardır. Burada erkeklerin çoğunun bile giyinmek ve dans etmek konusunda heyecanlı olduğu görülüyor.

Olive, Resnick ile buluşup büyüğü hakkında bir soru sormak istediğini söyleyerek mazeret bildiriyor. Yurda geri dönerken, bir eli üst kolumu arkadan kavırıyor. Elin Thorne'a ait olamayacak kadar küçük olduğunu fark edene kadar kalbim küt küt atıyor. Dönüyorum ve kaslarım kasılıyor,

Beni olası bir tehdide karşı hazırlıyordu. "Helene. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Burada olmaz." Beni yatakhaneye doğru çekti. Topuklarımı sıkıyorum, eline bakıyor. Kızgın homurtusu, dile getirmedığım talebim hakkında ne düşündüğünü anlatıyor ama işe yarıyor. Beni serbest bırakıyor ve abartılı bir hareketle beni ileriye doğru yönlendiriyor. "Önden buyurun."

Benim aptal olduğumu mu düşünüyor? "Evet, hayır. Ben öyle düşünmüyorum. Önden buyurun. Israr ediyorum."

Gözlerini deviriyor. "Oh, Tanrı aşkına. Ne yapacağımı sanıyorsun, seni merdiven boşluğunda mı yakalayacağımı?"

Kaşlarımı kaldırıyorum çünkü evet, aslında. Bu beni hiç şaşırtmazdı.

Beni sert bir bakışla süzdükten sonra yoluna devam ediyor. Ben de şakaklarımı ovuşturarak arkasından gidiyorum ve bu her neyle ilgiliyse

Çabuk.

Odamızın içinde, yerde volta atıyor. Yatağa oturdum ve çıkmasını bekledim.

Gitmeme iki saniye kala durdu.

Önümde. "Flighthaven'dan ayrılmalısın. Bu gece. Herkes partide olacak ya da kimin geleceğini merak edecek. Bu geceyi Kimin gideceğine dair çok fazla enerji."

Bir kahkaha attım. "Ciddi misin? Yine mi bu?" Başımı sallıyorum.

"Bir günde iki kez, bunun olasılığı nedir?" Mırıldanıyorum.

Alnı kırışıyor. "Ne mırıldanıyorsun? Hayır, boş ver. Bu önemli değil. Önemli olan ayrılmak."

Yorgunluk iliklerime kadar işliyor. "Biliyor musun, senin Beni gitmem için tehdit etmeyi bıraktığında, ikimizin bunu aştığını düşünmüştüm. Sanırım yanılmışım."

Örgüsünün ucunu parmaklarına doluyor ve çekiştiriyor. "Öyleydik, ama bu kralın geleceğini öğrenmeden önceydi."

Hayal kırıklığı damarlarımda kükrüyor. "Yine mi kral? Kralın ortaya çıkması neden bir şeyi değiştirsin ki?"

Kapıya bakarak sesini alçaltıyor. "Çünkü Leesa kralın son ziyaretinden sonra tuhaf davranmaya başlamadı." Yutkunuyor. "Bana, eğer bir sebepten dolayı ortadan kaybolursa ve kız kardeşi

ortaya çıktığını, gitmeni sağlamaya çalışmam gerektiğini. Ve ne pahasına olursa olsun kraldan uzak durmalıymışsın."

Alay ettim. "Gerçekten Leesa'yla sana böyle bir şey söyleyecek kadar arkadaş olduğunuza inanmamı mı bekliyorsun? Lütfen. Çok dünyevi olmadığımı biliyorum ama ben bile o kadar saf değilim."

"İnansen iyi edersin, çünkü bu doğru." "Öyle mi?"

Kanıtla."

Helene parmaklarını boynuma doladığını hayal ediyormuş gibi büküyor. "Eşyalarını karıştırıp ejderha kolyesini bulabildin mi? Çünkü onu ona ben vermiştim."

Bakışlarım merdiven boşluğunda bulduğum kolyeyi sakladığım komodine kaydı. Kolye pahalı görünüyordu. "Kız kardeşime bir ejderha kolyesi vermişsin." Düz sesimden inançsızlık sızıyor.

"Bu hikâyeye inansam bile, bunu neden yaptın?"

Helene yorganımın üzerinde inceleyecek büyüleyici bir şey buluyor ve boğazını temizliyor. "Biz, şey, çıkıyorduk."

Çıglık atıyorum. "Çıkıyor muydunuz?"

Sıçırıyor, kapıyı kontrol ediyor ve sonra kaşlarını çatarak bana dönüyor. "Kapa çenen!" diye tıslıyor. "Herkesin işimi bilmesine ihtiyacım yok."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Eğer ikiniz çıkıyorsanız, Leesa neden mektuplarından birinde bundan hiç bahsetmedi?"

Kaşları çatıldı. Gözlerini kapatıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Muhtemelen ona bunu bir sır olarak saklamamız gerektiğini söylediğim içindir. Ailem... anlamazlardı. Bilmek istiyorsan, benden ayrılmasının nedeni de bu."

Vay be. O kadar samimi görünüyor ki neredeyse inanacağım. Ama Helene'den bahsediyoruz. Gerçi, eğer doğruyu söylüyorsa, sanırım Bu da ilk geldiğimde beni neden korkutmaya çalıştığını açıklayabilir. "Neden bütün bunları yapıyorsun? Neden sadece bana söylemiyorsun?"

"Yani şu anda yaptığım gibi mi? Çünkü şu ana kadar çok iyi gidiyor gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?" Tamam, anladım. "Ayrıca, hayır Ama seni tanı mıyordum ve herkese bizden bahsedip bahsetmeyeceğin konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sizi korkutup kaçırmamanın daha etkili olacağını düşündüm."

"Yani Elijah ve Mark...?"

"Tam bir şerefsizler. Seni ölmüş olarak görmek onları da mutlu edecektir."

Şaşkın bir kahkaha boğazıma düğümleniyor. "Bunun için şekerleme yapma bana ya da başka bir şeye." Avuçlarımı yüzümde gezdiriyorum. "Özür dilerim, bunu kabullenmek çok zor. Başka bir kanıtınız var mı? Gerçi muhtemelen fark etmez. Bir yere gitmiyorum. En azından henüz."

Helene ellerini havaya kaldırmadan önce ters ters baktı. "Her neyse. Ben de En azından denediğimi bildiğim için vicdanım rahat. Ölüme burun kıvrırmak istiyorsan, buyur."

Ah. İşte tanıdığım ve sevdiğim Helene.

Kapıya doğru fırlarken sesleniyorum. "Sence hâlâ hayatta mıdır?"

Başını eğiyor, eli hâlâ kapı kolunda. "Bilmiyorum. Bana tek söylediği kralın senin hakkında bir sürü soru sorduğuydu. Sanırım önce beni korumak için, sonra da artık güvenebileceği biri olmadığım için bana bir şey söylemedi. Yine de her gece dua ediyorum."

Bunu söyledikten sonra odadan çıkıp gitti ve beni sessizce bu yeni bilgiyi kafamda evirip çevirmeye bıraktı.

"Leesa, neyi ortaya çıkardın?" Avucumu kalbimin üzerine bastırırken fısıldıyorum. "Ve neden kimseye söylemedin?"

Her zamankinden daha kararlı bir şekilde Leesa'nın Royce'a bıraktığı kitabı tarıyorum.

Yolun dörtte üçünde bir sayfayı çeviriyorum ve kitabı pencereye doğru eğerek gözlerimi kısıyorum. Bu bölümde şu konularda bilgi var dragoncallers. Güneş ışığında, kelimenin altında belli belirsiz bir oyuk gördüğüme yemin edebilirim. Sanki birisi mürekkepsiz bir mürekkep ucuyla altını çizmiş gibi.

Heyecandan tüylerim diken diken oldu.

Zaman, ejderha çağırıcıların nasıl ve neden Varoluş. Kayıtlar, bu inanılmaz güçlere sahip kanatlı insanların ilk kez yüzyıllar önce görüldüğünü gösteriyor.

Pasaj devam ediyor.

Kamor ve Aclaris'tekiler Tirenlleri kıskanır ve onlardan korkarlar. ejderha çağırıcıları, dünyadaki en güçlü yaratıklar olan ejderhalar üzerindeki güçleri için.

Pasajın devamını okudukça, anlatıcıda bana tuhaf gelen şeyin ne olduğunu fark ettim. Krallıklar hakkında okuduğum diğer kitapların aksine

Aclaris dışında, bu kitap Tiren bakış açısını tercih ediyor. Fark ettim ki geçmiş çatışmalar hakkında okurken. Şimdi tekrar fark ettim. Yazar neredeyse kesinlikle Tirenliydi ve muhtemelen bu sözde çatışmayı çarpıtıyordu.

tarih onların lehinedir.

Ejderhalara zihinsel bir bağla bağlı olan bir ejderha çağırıcı, adaşlarının hislerini ve duygularını okuyabilir. Daha az bilinen bir gerçek de, o kadar güçlü olmasalar da, genellikle diğer büyüleri yaratıklarla da empatik bağlantıları olduğuna inanılmasıdır.

Tiren halkı genel olarak büyü yapmak için dışarıdan bitkisel veya diğer ek geliştirmelerin kullanılmasına ihtiyaç duymasa da, bu büyülerinin gücü nedeniyle, bir ejderha çağırıcının böyle bir takviye kullanmasının ölümcül sonuçlara yol açabileceğine inanıyordu.

Aslında, efsaneye göre, ilk tezahür ettiğinde, geliştirilmemiş büyü bile felaketle sonuçlanabilir.

Kelimelere bakıyorum, zihnim büyümün kalemizde ilk ortaya çıktığı ana dönüyor.

O sabah, Leesa'nın ve benim odalarımızın dışındaki ortak balkonda, güneşin sabah soğuşunu hafifletmesinin keyfini çıkarıyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, parlak ışıltı tenimi ısıtmayı bıraktı ve su toplamasından korktuğum noktaya kadar soktu.

Anlamadan bir gölgenin içine girdim. Yanma Daha da kötüsü. Solgun kollarımdaki kırmızımsı lekeler dönüp dolaşıp parmak uçlarıma kadar uzanan beş kalın çizgiye dönüştü. Yandılar ve Tütsülenmiş. Ardından, kıvılcımlar uçtu.

Uzakta, ahırdan alevler fışkırdı. Korktuğum atlar çığlık attı.

Hizmetçiler bağırdı. Seyis çocuk kendini kaybetti.

Bacaklar. Aygırlarımız ve kısıraklarımız öldü.

Annem ne yaptığımı öğrendiğinde, ben istemesem de, korkunç bir gerçeğin farkına vardı. Denemeden ya da eyril kullanmadan ateş yakabiliyordum ki bu krallıkta daha önce hiç kimse bunu yapmamıştı.

Paniğe kapılarak bir simyacıya sihrimi bastıracak bir ilaç hazırlaması için para verdi ve beni asla kimseye söylememem konusunda uyardı. beklenmedik *bir yetenek*. Leesa bile.

Sihrimi herkesten saklamak için.

Ürpererek okumaya devam ettim.

Genç, eğitimsiz ejderha çağırıcılar canavarların duygularına karşı hassastırlar, ilk birkaç saldırı kafa karıştırıcıdır ve kolayca deneyim ve kontrol kazanana kadar bunaltıcıdır. Baş ağrısı ve mide bulantısı tipik olarak beklenmedik görüntülere, seslere ve sürekli-Ejderhaların ortaya çıkardığı değişen duygular ejderha çağırının zihnine yerleşir.

Flighthaven'ın kara ejderhasıyla karşılaştığım günü hatırladığımda sersemlemiş bir halde déjà vu yaşıyorum.

Nabzım hızla atıyor ve ellerim titriyor.

Zamanla ve pratikle bu fiziksel ve zihinsel sorunlar kayboluyor ve ejderha çağırın kişi canavarlarla bağ kurup gökyüzüne sahip oluyor.

Kitabı indiriyorum, kalbim mideme iniyor. Zihnimde katılaştan fikrin doğru olması mümkün değil ama yine de öyle olmalı. Detaylar sıraya giriyor... hatta adımları taşıyan mezar taşı bile. Çünkü eğer haklıysam, ailem olduğuna inandığım çift bana babalık etmemiş ya da beni doğurmamış demektir. Eğer haklıysam, köken krallığım Aclaris değil.

Ben Tirenliyim. Ve ben bir ejderha çağırıcısıyım.

Bölüm Kırk Bir

İfşaat görünmez bir enayi yumruğu gibi davrandı. İki büklüm oldum. Tüm parçalar yerine oturdu. Tüm yaşam öyküm kocaman bir yalandan ibaretti. Axton soyundan kimseye benzemememe ve annemin babamın nasıl öldüğüne dair hikâyesini asla doğru anlatamamasına şaşmamalı.

İçimde bir duygu fırtınası kopuyor, bacaklarımı yatağımın kenarına doğru sallıyorum. Sterling'i istiyorum. Sterling'i bana verebilecek tek kişi o.

şu anda beni rahatlatıyor.

Yatağımdan kalkıyorum, sonra tekrar yere çöküyorum ve kavgamızın anısı bana çarpıyor. Olive zalimliğinin kasıtlı olduğu konusunda haklı olabilir. Umursamadığı için değil, ama Çünkü biliyor. Ama itiraf etmediği sürece ona güvenemem. Ve bir kez ejderha çağırıcı olduğumu öğrendiğinde ne yapacağını söyleyemem.

Tabii mirasımı çoktan tahmin ettiği için benden ayrılmadıysa.

Boğazımdaki duygu düğümünü yutarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Koridordan gelen sesler dik oturmama neden oldu. Kendimi toparlama zamanı.

"Hey," diye odaya dalıyor Olive, "bu gece ne giyiyorsun?"

Bu gece. Parti. Bir an için unuttum. "Emin değilim.

Gideceğimden bile emin değilim."

Nefes nefese kaldı. "Ne? Tabii ki gideceksin. Harika yemekler, müzik, içki, dans. Harika olacak. Sterling Thorne için üzgün olduğunuzu biliyorum ama bir de şu açıdan düşünün. Parti, duruşmadan önce onu görmek ve o güzel kafasını çekip çekmediğini öğrenmek için en iyi şansın.

henüz kışından çıkmadı. Çıkmadıysa da odamızda oturup üzölmek kazanmasına izin vermektir."

Kızgınlık duygularımı anlatmaya yetmez bile.

Bunaldım. İncindim. Kafam karıştı. Ve bunlar sadece Thorne hakkındaki hislerim. Kral Xenon, Helene ve ejderha çağırıcım ve dik durmayı başarabilmem bir mucize.

"I-" Nefes alıyorum. Nasıl anlatmaya başlayabilirim ki?

Ejderha çağırıcı olduğumdan şüphelenir mi? Benim hakkımda ne düşünür?

"Onun kazanmasına izin vermek istemezsin, değil mi? Eğer gerçekten de seni incitmekten ve aşağılamaktan zevk alan korkunç bir pislikse?"

Çenemi kaldırarak iç çektim. "Hayır."

Olive omuzlarını devirmeden önce bir süre sessiz kalıyor

Geri. "Bilgin olsun, ben hâlâ bir şeylerin yolunda gitmediğine inanıyorum. Buraya gelmeden önce onu gördüm ve en az senin kadar perişan görünüyordu. Bence panikledi ve biraz zamana ihtiyacı var."

"Ya da bu her zaman anlamsız bir kaçamaktı ve hiçbir zaman sürmesini istemedi."

Oda arkadaşım kumral bir dalgayı parmağının etrafında döndürüyor. Saçlarını her zamanki gibi topuz yapmak yerine açtığında bambaşka biri gibi görünüyor.

kişi. "Sterling'in sana karşı hisleri olmasaydı, senden kaçmazdı."

Bu hiç mantıklı değil, ama ben erkekler hakkında ne bilirim ki?

Ya da ilişkiler hakkında? "Eğer gitmeyi kabul edersem, bu konuda konuşmayı bırakacağına söz verir misin?"

Olive ciyakladı. "Evet! Hepsi tamam. Şimdi hazırlanalım."

Olive üzerimde sihrini konuşturduktan sonra, bu geceki etkinlik için dekore edilmiş büyük bir salona giriyoruz.

Kırmızıdan soluk pembe ve beyaza, yeşile, maviye, sarıya, gümüşe ve hatta siyaha kadar bir renk cümbüşü içinde bolca çiçek var. Devasa duvar panoları, bağımsızlığımızı kazandığımız Aclaris'in cesur devriminden olayları tasvir ediyor.

Üstümüzde, devasa avizelerde yüzlerce mum titriyor, Uzun masalar dumanı tüten domuz, sığır, kuzu ve balık tabaklarının ağırlığı altında inerken, bu ağız sulandıran kokular her çeşit baharatlı sebze ve şekerle sırlanmış ve tarçın kokulu unlu mamullerle karışıyor.

Olive kolumu dürtüyor. "Thorne'la ne olursa olsun, iyi vakit geçirmeyi hak ediyorsun."

Hepsi de resmi kıyafetler giymiş acemiler ve eğitmenler gülüyor, dans ediyor ve yemek yiyorlar. Kalabalığı tarıyorum ama Sterling'i göremiyorum. insan kalabalığı.

"Vay canına, ikinize de bakın." Abel geniş bir gülümsemeyle bize katılıyor. "Söyleyeceğim." Nick eğilip Abel'in omzunun üzerinden bize bakıyor. "Dans etmeliyiz." Abel kollarını havaya kaldırıyor ve sanki

Nöbet geçiriyor. Olive histeriye kapılıyor ve ben bile gülümsüyorum.

Nick ellerini kaldırarak geri çekildi. "Evet, onu tanımıyorum."

Korkutulmak istemeyen Abel kollarını Olive'e doluyor. "Ya da yavaş bir melodi bekleyebiliriz." Yavaş danslar tarihindeki en abartılı, en cinselleştirilmiş yavaş dansı yapmaya başlar.

"Abel!" Olive ciyaklayarak onun kafasına vurur. "Ne oluyor be? Kaç bardak bal likörü içtin sen?"

"Beş. Hayır, bekle, altı mı?" Olive'in dehşete düşmüş boğulma sesi üzerine kıs kıs gülüyor. "Şaka yapıyorum. Bir kadeh içtim ve bitti. Yarınki duruşma için fazla abartmamın imkanı yok. Beni aptal falan mı sanıyorsunuz?"

"Şey," üçümüz de hep bir ağızdan söylüyoruz.

Yılmadan bize arsız bir sırıtış attı. "Bir daha düşündüm de, sorduğumu unutun. Şimdi, eğer siz hanımlardan hiçbiri dans etmek istemiyorsa, ben istekli bir eş bulana kadar bana müsaade edin lütfen."

Parmaklarını bize doğru sallayarak uzaklaşıyor ve Theo'yla karşılaşılıyor. Theo güzel sarışın bir yavru ile el ele tutuşuyor. Olive'i fark etti

Kadını dans pistine çekmeden önce bana göz kırptı.

Hayatına devam ettiğini gördüğüm için mutluyum ama biraz da hüznüyüm. Keşke ona ya da onun gibi birine aşık olabilseydim. Ama hayır. Gidip huysuz bir uçuş öğretmenine aşık olmak zorunda kaldım.

Bakışlarım kalabalığı dolaşıyor. Henüz kral yok. Belki de katılacağına dair haberler tamamen propagandadan ibarettir ve gelmeyecektir. Bu arada bir parçam onun ortaya çıkmasını istiyor. Leesa'nın nerede olduğunu bilen tek kişi o olabilir.

Kalabalığı taramaya devam ederek hareketsiz kalıyorum. Müzik, konuşmalar, kahkahalar. Hepsi duruyor. Odanın diğer ucundan Sterling'i izlerken kalbim bir hain gibi yerinden fırlıyor. Koyu renk saçları arkaya toplanmış ve Flighthaven üniformasının tam tersine, toplumumuzdaki erkeklerin özel günlerde giydiği resmi kıyafetleri giymiş. siyah yeleği, uzun ceket ve yüksek yakalı beyaz gömleğiyle tamamlıyor.

Güzelliği nefesimi kesiyor. Kalp kırıcı ya da değil. adamın düpedüz yenilebilir olduğunu savunuyor. Kan kokusu almış dişli yılan balıkları gibi etrafta dolaşan küçük kadın kalabalığından ve Celeste Dawson ona yaltaklanıyor, şehvetle parlayan gözlerle onu seyreden tek kişinin ben olmadığımı söyleyebilirim.

Celeste kıvrak vücudunu onun yanına bastırıyor ve çok fazla samimiyetle. O uzun, zarif parmaklar kolunun altından geçerken kıskançlık damarlarımda asit gibi yanıyor.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, bağlantının gücü demir bir yumruk gibi ciğerlerimi sıkıyor. Geri dönmek, bütün bir alicornu tek bir ısırıktaki yutmak kadar imkânsız. Olmuyor.

Kalabalıktaki diğer yüzler hiçliğe karışıyor, geriye sadece o ve ben kalıyoruz. Onun güçlü bakışlarına hapsolmuşken ne nefes alabiliyorum ne de düşünebiliyorum.

Kanım ısınıyor. Bedenim özlem duyuyor. Kalbim yeniden kırılıyor.

Yakışıklı yüzünde şefkate benzer bir ifade belirliyor, ardından benimki kadar büyük bir sefalet parıltısı geliyor. Ya da belki de bu sadece zihnimin bana oyun oynaması ve en çok yanılsama yaratmasıdır.

muhtemelen paramparça kalbimi bağışlamak için.

Her iki durumda da, cazibesi beni oltaya takılmış bir balık gibi çekiyor ve o altın rengi gözleri beni içine çekiyor. Karşı koymak için umutsuzca, görünmez çekimi takip ediyorum ve ona doğru adım atıyorum.

Bölüm Kırk İki

Kolumdaki bir el beni durdurdu. "Dur bakalım." Olive kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Unutma, sekiz saatten az bir süre önce bu adam için yırtınıyordun. Şimdi ona doğru yürüyecek misin? Ve ne diyeceksin? Olsa olsa o alicornun kıcı sana gelip ikinci bir şans için yalvarır." Olive beni rahatlattı.

Nick daha da yaklaştı, yüzünde şaşkınlık vardı. "Hangi alicorn'un kıcı? Ne kaçırdım?"

Olive elini onun göğsüne vurup itiyor. "Git başımdan. Bu kız muhabbeti. Git dans edecek birini bul."

Beni birkaç adım öteye sürükleyerek Nick'in meraklı kulaklarıyla aramıza güvenli bir mesafe koydu. "Thorne hâlâ bakıyor."

Bakışlarımı balo salonunun diğer ucuna yöneltiyorum. "Celeste Dawson hâlâ onun üzerine ıslak bir battaniye gibi örtünüyor mu?"

Olive başını sallıyor. "Hayır. Sürekli onun eline dokunuyor ama adam ona bakmıyor bile."

Kıskançlığın sıcak kuru göğsümde yanıyor. Çok saçma, Çünkü onunla bir alıp veremediğim yok ama ne zaman o işin içine girse mantığım pencereden uçup gidiyor.

Kıvrıkcık kahverengi saçlı ve ela gözlü sevimli bir adam Olive'e yaklaşıp gülümsüyor. Altın amblemi onun bir ejderha binicisi olduğunu gösteriyor. "Dans etmek ister misin?"

Olive dudağını ısırarak tereddüt eder. "Teşekkürler, ama ben-"
"Git. Dans et. Ben iyi olacağım. Zaten düşünmek için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Bir başka gönülsüz itirazdan sonra Olive atlının elini tutuyor ve onu dans pistine götürmesine izin veriyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

En azından birimiz partinin tadını çıkarabildiği için mutlu bir şekilde ona el sallıyorum. Diğer çiftlere katılıyorlar ve pistte süzülüyorlar. Olive onun elinin altında dönerken gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor.

Tenim tekrar farkındalıkla karıncalanıyor ve Thorne'unkini bulana kadar yüzler denizini araştırıyorum. Bakışları benimkilere kilitlendiğinde nefesimi tutuyorum. Ona karşı olan tüm hislerim su yüzüne çıkıyor ve bu saldırı beni ona yaklaşma dürtüsüyle savaşmaya zorluyor.

Ona doğru ilerlerken, dün geceki acımasız sözleri kafamın içinde yankılanıyor. Donup kaldım. Ne yapıyorum ben? Bu delilik. Hislerini -ya da hislerinin olmadığını- gayet açık bir şekilde ifade etmişti.

Birden başım dönmeye başladı. Oda klostrofobik bir hal aldı. Burada sadece Flighthaven katılımcıları ve eğitmenlerinden çok daha fazla insan var. Yüksek sesli müzik ve kahkahalar durum. Her yıl duruşmalarda insanlar yaralanıyor ve ölüyor, ama biz burada sanki bu bir kutlama sebebiymiş gibi davranıyoruz. Omurgam karıncalanıyor. Paranoya mı yoksa insanlar gerçekten beni izliyor mu bilmiyorum ama her yönden üzerimde gözler olduğunu hissediyorum. Thorne bir pislik gibi davranmamış olsa bile, yapmam gereken son şey olay çıkarma riskini almak.

Çiftler dans ederek onun görüşünü engelliyor. Görünürlük Geri döndüğünde, Celeste zarif elini onun koluna koymuştur. Başını Celeste'in sözlerini dinliyormuş gibi ona doğru eğmiş olsa da gözleri bana sabitlenmiş.

Elimi göğsüme bastırıyorum. Nefes alışlarım sığlaşıyor. Nefes almak zorlaşıyor. Çok fazla gürültü, çok fazla parfüm, çok fazla görünmez tehdit. Thorne'un çok fazla samimi anısı benimle alay ediyor.

Tereddütümü hisseden Thorne, Celeste'in elini silkeledi. ve bana doğru adım atıyor. Kalbim boğazıma düğümlendi. Dönerek diğer yöne doğru havalandım. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Sadece

Bu balo salonundan kaçmam gerektiğini biliyorum. Pişmanlıklarla bana işkence eden ve ciğerlerimi durdurmakla tehdit eden onun varlığından kaçmalıyım.

düzgün çalışıyor.

En yakın çıkışa yöneliyorum. Açık kapıya yaklaştıkça kalabalık azalıyor. Bal likörü içen bir grup yavrunun ve bir çiftin yanından geçiyorum.

Gölgeli bir köşede birbirlerine sarılmışlardı. Salona girdiğimde ciğerlerim ve gözlerim yanıyor. Burnum da. Yine de burada dağılamam, herkesin şahit olabileceği açık bir yerde değil.

Arıza. Kafamı toparlamak ve yaralarımı sarmak için mahremiyete ihtiyacım var.

Önüme çıkan ilk kapıyı deniyorum. Kilitli. Bir sonraki de kilitli. Sonunda bir kapı tokmağı dönene ve salon benzeri bir odaya girene kadar denemeye devam ediyorum. Tek bir fener çok az ışık veriyor. boş olduğunu ilan etmemi ve mobilyalarla çarpışmaktan kaçınmamı istedi. Bir şömüne, aşırı doldurulmuş kanepeler ve kitap rafları var. tıka basa kitap dolu. Kullanılmamış gibi görünen büyük bir masa var.

Önce masaya ulaşıyorum ve parmaklarımla ahşap damarlarını izliyorum.

Kapı gıcırtyla açıldığında hâlâ nefesimi tutuyordum. Davetsiz misafirin kim olduğunu arkamı dönmeden anladım. "Neden beni takip ettin?"

Sessiz ayak sesleri, arkamda durana kadar zemin boyunca fısıldıyor. Vücut ısısı beni sarıyor ve nefesi ensemdeki gevşek tüyleri dalgalandırıyor. "Sana nedenini dün söyledim.

Sen benim saplantımsın. Dün gece sen gittikten sonra uyuyamadım. Tek hatırlayabildiğim senin tadın ve adımları inletirken ne kadar güzel görüldüğündü."

Kalbim küçük bir topun içine sıkışmadan önce sarsılıyor. Avuçlarımı masaya dayayıp burnumdan nefes alıyorum. Ya bunu yapacaktım ya da dönüp boğazını yumruklayacaktım. "Çok yüzsüzsün. Bunun sadece bir kaçamak olduğunu söylemiştin. Bana hiçbir şey olmadığımızı söyledin. Flighthaven'dan ayrılmamı sen söyledin. Ben de iyiliğinin karşılığını vereyim... Git ve güzel sarışın ileri savaş manevraları eğitmeni, alicornlarınız, kelimenin tam anlamıyla başka herkes. Beni rahat bıraktığınız sürece nereye gittiğiniz umurumda değil."

Tabii ki Profesör Contrary tam tersini yapıyor. Uzaklaşmak yerine daha da yaklaşıyor, elimi tutana kadar beni sıkıştırıyor.

karnını masaya dayamıştı ve vücudu bana yapışmıştı.

Geri. "Ama dinlemedin, değil mi? Gitmedin." Sözleri hayal kırıklığıyla doludur, ama sonra sesi yumuşar. "Gitmedin ve artık çok geç. Burada sıkışıp kaldın. İkimiz de kapana kısıldık ve bu doğru olduğu sürece, bu Tanrı'nın unuttuğu yerdeki tek iyi şeyin tadını çıkarmayı planlıyorum. O da sensin."

"Siktir git." Sesim titriyor. "Senden nefret ediyorum."

"Güzel. Benden nefret etmelisin. Ama sen de beni istiyorsun."

Dudakları enseme sıyrıyor ve içimde bir ürperti dalgalanıyor. Elleri belimde dolaşüyor ve yavaşça kaburgalarımın yukarı kayıyor. Göğüslerimin alt tarafına ulaştığında duraklıyor, bana itiraz etmem ya da onu itmeme için bolca zaman veriyor. Etmeliydim. Yapmam gerektiğini biliyorum. Ama kalbim ve bedenim aklıma karşı birleşiyor. İkiye karşı bir adil bir maç değil. Hem direnmenin ne anlamı var ki? Benim hayatım Bektan bir gösteri. Yarın yolda ölebilirim. Cehennemde ölebilirim. Bu gece. Tek bildiğim, daha fazla suikastçının peşimde olduğu ve kralın ölmemi isteyebileceği. Elijah ya da dostlarından biri gece yarısı gelip uykumda boğazımı kesebilir.

Kısacası, şu anda her şey kaos içinde ve hiçbir şeyin garantisi yok. Yapabiliyorken anın tadını çıkarmak çok mu yanlış?

Ona durmasını söylemediğimde, elleri göğüslerimi avuçlayana kadar yavaşça yukarı doğru yolculuğuna devam ediyor. Elbisemin çürük kumaşının üzerinden başparmaklarıyla meme uçlarımı okşuyor. Dokunuşuna doğru eğildiğimde inliyor ve onları sert noktalar haline getiriyor

başparmağı ve parmağı arasında, doğrudan merkezime bir ihtiyaç şimşegi fırlatıyor.

Zayıf bir itirazda bulundum. "Biri gelebilir. "

"Yapmazlar. Kapıyı kilitledim." Sol kolumu kolumdan aşağı kaydırıyor ve elini korsajımın altından geçiriyor. Onun sıcaklığını hissedince, nasırlı parmaklar çıplak tenimde, bacaklarım titriyor. "Başını çevir ve dudaklarını bana ver."

Dediğini yapıyorum ve sıcak ağız dudaklarımı yalayıp yutuyor. Onu öpmek bu dünyada başka hiçbir şeye benzemiyor. Duyularıma sahip oluyor. Beni ele geçiriyor. Doyamıyorum. Onu saatlerce öpebilirim. Günlerce. Bir ömür boyu. Ama şimdi daha iyi biliyorum. Paylaşmak için sadece bu anımız var ve ben bunu sonuna kadar kullanacağım.

Öpüşmeyi kesti. İtiraz ederek inledim. "Şşşt," diye fısıldıyor. "Sabırlı ol."

İpek hışırıyor ve sonra ayak bileklerime, baldırlarıma bir cereyan vuruyor. Kumaşı dizlerimin ve baldırlarımdan üzerinden yukarı doğru kaydırdığını hissediyorum. Duraklıyor.

"Bana durmamı söyle, ben de daha önce istediğini yapayım. Yürüyüp gideceğim. Bu beni öldürecek ama yapacağım."

Gerçek an geldi, ama ben kararımı çoktan vermişim. Bana karşı gerçek hislerinin ne olduğunu bilmiyorum. Umursamadığını söylediğinde yalan söylediğinden neredeyse eminim.

karmaşık mantığı onu beni göndermenin doğruluğuna ikna etti. Ya da belki de bu sadece bir fantezidir ve onun sözlerini olduğu gibi kabul etmeliyim. Onun kalbinde ne olduğunu bilemem. Ben sadece kendi kalbimdekini bilirim.

Dünkü iğrenç davranışına rağmen onu seviyorum ve bu büyük olasılıkla birlikte olmak için son şansımız. Belki de bu benim zayıf olduğumu kanıtlar.

ama her neyse. Her şey söylenip bittiğinde, sanırım kalbimin sesini dinlememek en büyük pişmanlığım olacak.

"Kal."

Bölüm Kırk Üç

Sterling titriyor. Bir an sonra eteğimi belime kadar sıyırdı. İç çamaşırımı kavrayarak kumaşı ortadan yırtıyor.

Eyleminin beklenmedik şiddeti bedenimi ateşliyor ve nabzımın bacaklarımın arasında zonklamasına neden oluyor. "Tanrılar."

"Etkileyici bir örneğim, ama benden bir tanrı olarak bahsetmek abartılı olabilir. Sterling," diye geveliyor. "İçine gömüldüğümde dudaklarından duymak istediğim tek isim Sterling."

Sikini bacaklarımın arasına kaydırıp kadifemsi başını okşuyor. klitorisime karşı. "Sikeyim. Benim için böyle sırlıslık olman beni çok sertleştiriyor. Kendini hazırla."

Elimden geleni yapıyorum, avuçlarımı tahtaya bastırıyorum. Kaslarım beklentiyle titriyor.

Avucunu sırtımın küçük kısmına bastırarak karnımı masaya yaslıyor. Aleti girişimi dürtüyor. Tüm uyarım buydu.

Kalçaları kıcıma çarparak içimde dibe vurmadan önce al.

Bağırıyorum ve hemen duruyor.

"Lark? Kahretsin, çok mu sert davrandım? Canını yaktım mı?"

Aptalca bir nedenden ötürü, onun alarmıyla boğazımda bir yumru oluşuyor. Başımı sallıyorum. "Ben iyiyim. Lütfen, durma."

Hırlayarak kalçalarını itiyor. "Yalvarmana hiç gerek yok. İnanılmaz hissediyorsun. Sanki benim için yaratılmışsın. Senin içinde yaşayabilir ve mutlu bir adam olarak ölebilirim."

Onun bu sözleri karnımın alt kısmındaki baskıyı daha da artırıyor. Kalçama batan parmaklarının sahiplenici doğası hoşuma gidiyor. Otoriter eli beni masaya sabitliyor. Kontrolü ele almasını seviyorum ve istediğim anda duracağını bilmeyi de seviyorum. Kalbim için tehlikeli olabilir ama vücudum konusunda ona güveniyorum.

Sonuna kadar çekiyor ve tekrar sokuyor. Lezzetli sürtünme beni inletiyor. Benim sözsüz işaretlerimi dinleyerek her seferinde doğru noktaya gelene kadar. Her itişinde, ben daha yükseğe tırmanmak. Bedenim ona ait, ama içimde onunla hissettiğim bağ sadece fiziksel değil. Bundan daha derine iniyor. İçindeki derin bir şey beni özümme çağırıyor.

Serbest kalışım yaklaşıyor. Bunu hissedince parmakları bacaklarımın arasından kayıyor.

Başparmağını bir, iki kez çeviriyor. Üç kez. Dördüncü kez beni çözüyor ve bir lanetle, beni mutluluğa doğru takip ederken itiş gücü çılgınca bir hal alıyor.

Nefes nefese üstüme yığılıyor ve açıkta kalan omzuma bir öpücük konduruyor. Kalbi omurgama çarpıyor. Tadını çıkarıyorum Hâlâ yapabiliyorken vücudunun ağırlığını ve sıcaklığını hissediyorum.

Saçlarımı okşarken bir dakika geçiyor. "Keşke bütün gece burada kalabilseydik."

Kapının dışındaki sesler cevabımı yarıda kesiyor ve beni kendime getiriyor. Dikkat. Biri tahtaya vuruyor. "Eğitmen Thorne. Sizinle konuşmam gerek."

Korku tenimi buz gibi yapıyor. Torno.

Sterling'in parmakları omuzlarımda sıkılaşıyor. "Lanet olsun. Burada olduğumu nereden biliyor?"

O ayağa kalkana kadar kıpırdanıyorum, kollarımı kollarımdan çekiyorum ve korsajımı düzeltiyorum. Sonra eteğimi düzeltiyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Nasıl görünüyorum?"

Thorne'un gözleri üzerimde geziniyor ve gözlerindeki duygu nabzımı dört nala hızlandırıyor. "Sahip olmak için her şeyimi verebileceğim bir kadına benziyorsun. Benimmişsin gibi görünüyorsun."

Dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçıyor. "Hayır... demek istediğim bu değildi, ama tamam."

Pantolonunun düğmelerini ilikleyen Thorne burnumun ucuna bir öpücük konduruyor. "Önce ben gideceğim. Sen biraz bekleyebilirsin ve sonra dışarı çıkarsın."

Ben. Bu gece size geri dönmeye çalışacağım, ama dönemezsem, duruşmada iyi şanslar. Her zaman arkanızı kollayın ve uçuş biriminize yakın durun."

Başımı salladım. "Tamam."

Son bir kez daha baktıktan sonra arkasını dönüp kapıya yöneliyor ve huysuz bir ses tonuyla konuşan Torno'yla karşılaşılıyor. "Yeterince uzun sürdü. Kral konuşmak istiyor."

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve beni odada sadece çarpan kalbimle baş başa bırakıyor. Yerde koşturarak kapıyı açıyorum, koridora bakıyorum ve Torno ile Thorne'un bir köşede kaybolduğunu görüyorum.

Dışarı kayarak, koridorda peşlerinden sürünüyorum, bir kez duraklıyorum köşeye ulaşıyor. Başka bir bakış Torno'nun aşağıdaki ikinci kapıdan içeri süzüldüğünü gösteriyor. Arkasına bakıyor ve ben tam zamanında eğiliyorum.

Yirmiye kadar sayıyorum ve parmak ucumda köşeyi dönüyorum. Girdikleri kapı kapandı. Sakinleştirici bir nefes alarak Kapı kolunu yavaş yavaş çeviriyorum. Sessiz bir dua gönderiyorum ve kapıyı hafifçe aralıyorum, gıcırdamayınca rahatlayarak biraz sarkıyorum. Kulağımı çatlağa bastırarak, kapının sesini duymaya çalışıyorum.

Konuşma. Torno konuşuyor.

"...ilk geldiğinde onun için endişelenmişti ama ne yaptığını biliyordu... onu... çeyreklikten çıkarken yakaladı... ve onunla birlikte... salonda olduğundan oldukça emin."

Ardından gelen gürültülü kahkaha beni neredeyse zıplatıyor. "Sterling'in hem pastasını yemesi hem de onu yemesi. Bunda yanlış bir şey yok. görevdeyken ateşli bir kış parçası almak."

Uzun süren duraksamada kalbim pıt pıt atıyor. Dehşet damarlarıma buzlu su gibi doluyor. Kral konuşmaya devam ediyor. "Yüzündeki o ifade ne için? Sakın bana ona karşı bir şeyler hissettiğini söyleme."

Thorne kıkırdıyor. "Sahip olduğum tek his, onun kalçalarının arasına gömüldüğümde bacaklarımda hissettiklerim. Onun aşkına karşılık veriyormuş gibi yapmak ona yaklaşmanın en kolay yoluydu ve bunun avantajlarından yararlandığımı inkar edemem."

Torno tiksintiyle alay ediyor. "Lütfen fetihle ilgili kanlı detayları odada olmadığın zamanlara saklayabilir misin?"

"Ee? Ne öğrendin? Ejderha çağırın o mu?"

"Bilmiyorum. Mümkün ama ben hayır diyorum. Ateşle ilgili bir yeteneği var ama ejderhalar ya da alikornlar üzerinde herhangi bir bağlantı ya da etki gözlemlemedim."

"Hmm," diyor kral. "Peki, umalım ki deneme bize daha kesin bir cevap versin."

"Şimdilik hepsi bu kadarsa, ben odama gidiyorum." Thorne'un sesi daha da yükselir.

"Sorun değil. Zaten komutan yardımcısıyla konuşmam gerekiyor."

Kahretsin. Kapıya doğru ilerliyor.

Daha fazlasını duymak için beklemiyorum. Nabzım hızla atıyor, koridordan aşağı kaçıyor ve köşeyi dönüyorum. Arkamda bir ses duyduğuma yemin edebilirim ama kontrol etmek için durmadım. Kalabalığın güvenliğine yeniden katılmak için çaresizce bir sonraki koridora koşuyorum.

Ayak sesleri peşimden geliyor. "Lark. Nereye gidiyorsun? Bekle."

Koridorun sonuna yaklaştığımda bana yetiştirdi ve bana uzandı. Bana dokunduğu anda kendimi kurtarıyorum ve onu olabildiğince sert itiyorum. "Dokunma bana. Sakın bir daha bana dokunma."

Şaşkın bir ifade kaşlarını birbirine kenetliyor. "Sana ne oldu böyle? Seni aniden terk ettiğim için kızgın mısın? Üzgünüm ama Torno'yu bekletemezdim."

Tepki göstermeye başladım. Tepeden tırnağa titriyorum. Yakında buradan çıkmazsam ne yapacağımı kimse bilemez.

Yapılacak en akıllıca şey görmezden gelmek, ama öfke ve Göğsüme vuran acı, küçük de olsa bir çıkış yolu arıyor. "Seni duydum. Benim hakkımda söylediklerini duydum... bizim hakkımızda." Yüzü düştü, ama ben bitirmedim. "Şimdi sen beni duydun. Umarım bu ateşli kışın tadını çıkarmışsındır, çünkü bir daha asla tadını çıkaramayacaksın. Bana bakma. Benimle konuşma. Beni düşünme ve senin varlığını unutmayı planladığımı söylediğimde bana güven. Kırıldığını biliyordum ama içinin tamamen ruhsuz ve boş olduğunu hiç fark etmemiştim."

Teni kül rengi. "Lark, bilmiyorsun... benimle gel lütfen. Burada konuşamayız."

Onu takip etmemi işaret ederken, acı bir kahkaha boğazımı tırmalıyor. "Beni duymadın mı? Hiçbir yerde konuşamayız. Reddediyorum."

Yanından hızla geçiyorum ama arkamdan kolumu yakalıyor. Duruyorum. "Bırak beni, yoksa yemin ederim her yeri inletirim." Sesim tuhaf geliyor. Ölü gibi.

"Lark, lütfen-" "Üç.

İki. On-"

Elbisemi bıraktığında hızla uzaklaşıyorum ama küfür ettiğini duymadan önce değil. "Siktir!"

Daha iyi bilmeseydim, neredeyse sesini duyduğuma inanabilirdim. gerçekten kırılmış ve işkence görmüş. Yine de daha iyisini biliyorum. Onun bir şarlatan olduğunu biliyorum. Çürümüş bir ruhu örten güzel bir yüz.

Balo salonunu geçip kapıdan çıkıyorum ve yatakhanelere giden patikadan aşağı iniyorum, odama ulaşana kadar durmuyorum.

İçimdeki acı

Göğsümdeki acı dayanılmaz, sanki biri kalbimden parçalar koparıyor, şerit şerit ayırıyor ve konfeti haline getiriyor. Yatağa cenin pozisyonunda kıvrılıp ihanetinin ıstıرابında boğuluyorum.

Sterling Thorne sadece bir kaçamak istemiyordu. Daha kötüsünü istiyordu. Çok daha kötüydü. Beni kullandı. Beni kandırdı. Duygularımdan faydalandı, böylece lanet kral için beni gözetleyebildi. Güvenimi yıktı.

çizmelerinin altında ezip toz haline getirdi. Kız kardeşimin beni uyarmaya çalıştığı insanlarla çalışıyor. Henüz keşfedemediğim amaçlar için beni sömürmek isteyen insanlarla.

Bunun için onu asla affetmeyeceğim. Asla.

Bölüm Kırk Dört

Zephyr'in tepesinde otururken gri bulutlar güneşi kapatıyor, çiseleyen yağmur ruh halimin keskin bir yansıması olarak uçuş derilerimi nemlendiriyor. Tüm uçuş birimleri, talimatları beklemek üzere sihir uygulama alanı ile eyril sahası arasındaki geçici arenada toplanmıştır. En son gecenin acısı geri çekildi, geriye çukurlaşmış bir göğüs ve yaygın bir uyuşukluk hissi. Bununla birlikte, Olive'e Zephyr'i eyerletip ahırdan aldıldım. Zephyr'i bir daha görmeye hiç niyetim yok. Yine Sterling Thorne. Aramızda bir şey olduğunu biliyor ama detay vermiyor. Eğer bu bir şeyi kanıtladıysa, o da dragoncaller bilgisi tehlikelidir. Arkadaşlarımı riske atmayı reddediyorum.

Arenanın ortasındaki konumumuzdan, hayatın her kesiminden yabancılarla dolu beş oturma katıyla karşı karşıyayız. İçlerinden birkaçını soylu olarak etiketliyorum, kadifeleri ve ipeklileri içinde muhteşem görünüyorlar. güneşte parıldayan geniş mücevherler. Kralın ve Aclaris'in armasını taşıyan bayraklar hafif rüzgârda dalgalanıyor.

En üst katta, Xenon'un taht benzeri koltuğu diğerlerine hükmediyor. Zümrüt yeşili tunikler giymiş iki kraliyet hizmetkârı arkasındaki dikkat. Mücevherlerle kaplı altın tacı ve derin Kırmızı tuniği diğerlerinden farklıydı, tıpkı geniş omuzları, uzun

gri saçları ve yakışıklı yüzü. Pürüzsüz cildi ve fiziği, sertliğini çok daha genç bir adaminkiyle aynı seviyeye çıkarıyor.

Onunla ilgili her şey beni dehşete düşürüyor.

Duruşmanın başladığını ilan eden borazanlar çalıyor. Seyirciler yerlerinde kıpırdanıyor, boşuk yorumları salona yayılıyordu.

Kalabalık. Geç gelen biri -gümüş işlemeli siyah kukuletalı bir pelerin giymiş soylu bir kadın- kraliyet hizmetkârını kralın platformuna doğru takip eder.

Oraya vardığında Xenon'un yanındaki boş koltuğa oturuyor, kapüşonunu indiriyor ve yüzünü kaldırıyor.

Kalbim sıkışıyor ve neşesiz bir kahkaha atıyorum.

Sterling'in yanı sıra, ortaya çıkmasını istediğim son kişi eteklerini düzeltiyor ve izlemek için yerleşiyor.

Lanet olası annem burada.

Tanıdık yüzünü araştırıyorum, derisini soyup gerçeği ve yalanları ortaya çıkarabilmeyi diliyorum. Merak ediyorum, acaba o da Kral da. Tiren olduğum için benden nefret ediyorsa ve bu yüzden hayatımın büyük bölümünde beni kaleye kilitlediyse.

Kral ejderha çağırıcı olmadığımı karar verirse, beni tekrar kafese koyabileceğine inanıp inanmadığını merak ediyorum.

Midem çalkalanıyor.

Hayır. Kimsenin yeni keşfettiğim özgürlüğümü kısıtlamasına asla izin vermeyeceğim. Savaşmadan olmaz. Hoşuma gitse de gitmese de artık bir savaşçıyım ve bu yeni versiyonum istediği şey için savaşıyor.

Bakışları kalabalığı tarıyor ve beni buluyor. Gülümsemesi sahte. Endişeli.

Gözlerimde ne okuduğunu merak ediyorum.

Komutan Bigley ve Komutan Yardımcısı Torno beşinci kata çıkan merdivenleri tırmanıyor ve Kral Xenon'un tahtının iki yanında duruyorlar. Altın düğmeli ve omuzları uyumlu örgülü tertemiz üniformaları içinde, dik dik sırtları ve mükemmel şekillendirilmiş saçlarıyla bana insan boyutunda bir çift kitap ayracını anımsatıyorlar. Aslında, dev bebekler daha uygun bir karşılaştırma olabilir. Tanrılar biliyor ki donmuş, ifadesiz yüzleri de en az onlar kadar ürkütücü.

Bigley sonunda hareket edip sağ elini başının üzerine kaldırdığında rahatlıyorum. Heyecanlı konuşmalar kesildi.

"Yavru kuşlar, ilk duruşmanıza hoş geldiniz. Bugün, eğitiminiz için harcadığınız kan, ter ve gözyaşının karşılığını alacağınız, öğrendiklerinizi sergileyeceğiniz gün."

Akranlarımdan eşit ölçüde yayılan gerginlik ve heves, havaya hissedilir bir gerginlik yayıyor. Kaslarım her ikisinin birleşimiyle seğiriyor. Şok edici, gerçekten. Şimdiye kadar duyduğum tek heves Hissetmeyi beklediğim şey, bu denemeyi tüm uzuvlarım ve akıl sağlığım bozulmadan bitirmek için bir açlıktı. Bunu hissediyorum ama her şeye rağmen bir parçam da kendimi kanıtlamak istiyor. Kendime, anneme, Elijah'a ya da benden şüphe duyanlara bu programı başarabileceğimi göstermek istiyorum.

"Hata yapmayın, bu deneme sınırlarınızı test etmek içindir. Silahlarınız güvenlik için köretilmiş ve kasıtlı olarak Yavru arkadaşlarınıza ciddi zarar vermek yasaktır, kazalar olabilir ve oluyor da. Bazılarınız yaralanacak. Potansiyel olarak hayati tehlikesi olanlar. Geçtiğimiz senelerde, bu yılki sınavı kaybeden öğrencilerimiz oldu.

parmaklar, gözler, uzuvlar, üçüncü derece yanıklar, donma, kırık kemikler, omurilik felci, kafa yaralanmaları ve çok nadiren ölümle sonuçlanabilir. Bu davayı kan dökülmeden bitireceğinizin hiçbir garantisi yok."

Tüylerimi diken diken eden dikenleri yok etmek için kollarımı ovuşturuyorum. Tanrılar bizi korusun. Bu adamın ilham verici moral konuşmalarına gerçekten ihtiyacı var.

Binicilerinde artan tedirginliği hisseden alikornların çoğu başlarını savurup yan çiziyor. Sol tarafımda tiz bir kişneme duyuluyor, ardından acı dolu bir çığlık ve bağırışlar geliyor. Kafalar dramın kaynağına doğru dönüyor. Alacalı gri bir alikorn, altın rengi bir ata saldırıyor. alicorn. Hayvan geri çekilmeye çalışırken altın alikornun gözlerinin etrafında beyazlıklar beliriyor ve -ah, kahretsin- sanırım gri olan onu boynuzluyor.

Büyük yuvarlak bir yaradan boynuna kan damlıyor.

Komutan Yardımcısı Torno araya giriyor. "Fledgling Brixton. Lütfen alicornunuzu kontrol edin ya da arenadan çıkın. Kendinizi boşluğa bırakın.

Herkes dışarı çıksın ve sakın olsun. Sinirler gergindir ve bu hayvanlar binicilerinin duygularına karşı hassastır. Daha duruşma başlamadan yaralıları saymaya başlamamıza gerek yok."

Krala bir bakış attığımda vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Kral Xenon beni izliyor. Ne yaparsam yapayım, ejderha çağırma yeteneklerimin gizli kalmasını sağlamalıyım.

Alikornlar sakinleştikten sonra Bigley devam ediyor. "Deneme her birinize meydan okuyacak ve uçuş becerisi, harita navigasyonu, silah yetenekleri, uçarken büyü yapma gibi bir dizi beceriyi test edecek, eleştirel düşünme, baskı altında karar verme, ekip çalışmasını kullanma ve diğer çeşitli beceriler. Bu yılki deneme için her uçuş birimine bir harita verilecektir. Bu haritayı kullanarak bir sonraki haritaya gideceksiniz ve Sonuncusu sizi bir kutuya götürecektir. Göreviniz o kutuyu almak ve bitiş çizgisine getirmek."

Arkamda bir acemi diğerine fısıldıyor. "Henüz kulağa o kadar da korkunç gelmiyor."

Anahtar kelime 'henüz'. Eğer bu güçlere inanıyorlarsa işleri bizim için kolaylaştırdı, onlar benim bir zamanlar olduğumdan bile daha saflar. "Yol boyunca tehlikeler ve engellerle karşılaşacaksınız."

Uçuş biriminin her üyesine seçtiği tek bir silah verilecektir. Hepsi Silahlar matlaştırılacak ve aktarılabilir özel bir boya ile ıslatılacak ve her takıma benzersiz bir renk atanacak. Geri dönerken Kutu ile bitiş çizgisi, bir ekibin görevinin başarısını belirlemede en büyük kriterdir, hem uçucuların hem de bineklerinin boya puanları deneme sonunda sayılacak ve değerlendirme amacıyla dikkate alınacaktır. Parkurdaki eğitmenler ve gönüllüler de silah taşıyacak. Görev renkleri kırmızıdır ve saldırabilirler ve saldıracaklardır." Bigley küçük bir tebessüm eder. "Çünkü

Dersler sırasında baş belası olanlar, bağışlayıcı bir eğitmen için dua etseniz iyi olur. Aksi takdirde bu, intikam almaları için mükemmel bir fırsat."

Birkaç yavru güler. Bigley konuşmasına devam etmeden önce sessizliğin bozulmasını bekliyor. "Buna ek olarak, bazı eğitmenler çeşitli yerlerden duruşmalara katılabilir ve iyi ya da kötü tanık oldukları şeyler hakkında geri bildirimlerini paylaşabilirler. Herkes anladı mı?"

Elijah'ın eli havaya kalkar.

Bigley çenesini Elijah'a doğru eğiyor. "Fledgling Durand?"

"Bir uçuş birimi diğer ekiplerden kutu çaldığı için ekstra puan alabilir mi?"

"Evet. Her takım kutuları uygun gördüğü şekilde alabilir ve yalnızca bitiş çizgisini o ürünle geçen birim puan kazanır."

Bu berbat bir şey.

Elijah'ın yumruk atmaya layık yüzüne yayılan şeytani sırıtış dişlerimi kenetliyor. Tabii ki bu soruyu soracak kişi o. Abel ve ben bakışlarımızı değış tokuş ediyoruz, düşüncelerimiz söze gerek bırakmıyor.

Elijah'ın biriminden uzak durmamız gerekiyor.

"Başka soru yoksa, gönüllüler harita ve silahları dağıtırken kısa bir ara vereceğiz ve on beş dakika sonra tekrar toplanacağız."

Bigley Torno ile konuşmak için döner. Yavru kuşlar duruşmayla ilgili düşüncelerini paylaştıkça sesler yükseliyor. Gürültü seviyesi çok yükseliyor,

insanlar bağırmaaya başvuruyor. Olive'e bağırıyordum ki tanıdık, tiz bir ısıklık sesi kulaklarıma saldırdı.

İrkildim. Alikornlar acı çekmiş görünüyor. Tüm gürültü sihir gibi kesiliyor.

Kinneck parmaklarını ağzından indiriyor. "Pekâlâ millet, dinleyin. İsminizin söylendiğini duyduğunuzda, lütfen ilk haritanızı ve silahlarınızı almak için o gönüllünün yanına gidin."

Arkadaki bir adam Theo'nun ekibinin üyelerini çağırmaaya başlar. uçuş birimi ve bir diğeri de çok iyi tanımadığım insanlarla birlikte. Seyrüsefer eğitmenimiz Elijah ve Helene'in ekibini arıyor.

Sırada Resnick var. "Fledgling Axton."

Silahlarımızı seçiyoruz - ben ok ve yay, Olive fırlatma yıldızları, Abel hançer ve Nick kılıç seçiyor - ve boya rengimizin turkuaz olduğunu öğrendik. Şanslıyız. Başka bir takım kusmuk yeşili aldı.

Elle çizilmiş, yeni mürekkeplenmiş haritayı incelememiz için bize beş dakika veriliyor. Bilinen coğrafi konumlar ya da bariz yerler yerine Yemekhane gibi işaretleyicilerin, resmedilen ilgi çekici noktaların çoğu yabancı.

Abel boynunu kaşıyor. "Bunu bizim için kolaylaştırmak istemiyorlar, değil mi?"

Olive haritayı yan çeviriyor. "Kolay mı? Tabii ki hayır. Bunun neresi eğlenceli?"

"Senin eğlence anlayışın benimkinden farklı olmalı," diye mırıldandı Nick.

"Daha kötüsü de olabilirdi."

İnanamayan Nick Olive'e bakakalır. "Nasıl?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Bu denemeyi bir yandan da tamamlıyor olabilirdik. Gerçek düşmanların saldırısı altındayken büyük bir şimşek fırtınası sırasında gözleri bağlı uçmak."

Abel kıkırdar. "Haklısın. Gerçi Elijah'ın ekibi dışarıda olduğu için düşman kısmını hallettiğimizi düşünüyorum."

Onlar konuşurken ben haritayı incelemeye devam ediyorum. "Bahse girerim bu coğrafi işaretlerin birçoğunu özel olarak deneme için yarattı, bu da havada olana kadar onları bulma şansımız olmadığı anlamına geliyor. Başlangıç olarak, tanıdığımız çiftlere odaklanmalı ve onları kendimizi yönlendirmek için kullanmalıyız."

Abel beni dürttü. "Akıllıca. Senden hoşlanmamın bir sebebi olduğunu biliyordum."

Kinneck tekrar ısıklık çalıyor ve başlangıç çizgisine yakın bir yerde yeniden toplanmamızı emrediyor. Stresim artıyor. Şimdiye kadar kimse bana gereksiz bir ilgi göstermedi. Umarım böyle kalır ama kalmayacağından korkuyorum.

Dün gece kralın söylediklerini duyduktan sonra olmaz.

Kral Xenon tahtından kalktı. "Yavru kuşlar, hepinize bol şans diliyorum. Duruşma başlıyor...şimdi!"

Bölüm Kırk Beş

Güçlü kanatlar hep birlikte çırpınarak rüzgâr tünelleri oluştururken, alikornlar ve uçucular gökyüzüne ilk çıkan olmak için yarışıyor. Hazırlıksız yakalanan Zephyr'in toynakları hâlâ yerdeyken, ilk uçan alicorn önce görünmez bir duvara çarpıp geri sıçırıyor.

Abel'in nefesi kesilir. "Aman Tanrım! Neler oluyor?"

Abel'in ünleminin daha kaba varyasyonları, giderek daha fazla uçucu bariyer tarafından püskürtüldükçe her yerde yankılanıyor. Yarı saydam duvar

Elijah'ın sahildeki saldırısına dair istenmeyen anıları canlandırıyor.

Endişe tenimde geziniyor. "Anlamıyorum. Bizi bir hava kalkanına hapsedtiler ama ne anlamı var ki? Bizi hava kalkanını kırmaya zorlamak aptalca görünüyor.

böyle bir yarasa gibi."

Bir dakika sonra cevabımı aldım. Peş peşe üç patlama sesi yeri sarsıyor. Birdenbire yoğun, mor bir sis patlıyor, görüşümüzü engelliyor ve kubbeyi tatlı, küflü bir kokuyla kaplıyor.

Nick vuruyor. "Bu bok da ne böyle?"

"Hiçbir fikrim yok." Öksürerek, havayı temizlemek için nafile bir çabayla elimi yüzümün önünde sallıyorum.

Öfkeli bir alikornun çığlığı bize ilk ipucumuzu veriyor, karşı yönden gelen bir böğürtü ise ikinci ipucumuz. Çok geçmeden, hava tizleşiyor

Kızgın hayvanların korusuyla birlikte. Yine de ne olduğunu anlayamıyorum, çünkü lanet sis görüşü imkansız kılıyor.

"Kahretsin! Sakin ol kızım. Hayır, hayır, dur!" Yanımda Olive'in sesini duyabiliyorum.

onu sakinleştirmeye çalışırken dağın hareketlenmesi. Abel ve Nick de mücadele ediyor gibi görünüyor. Bir şey Zephyr'e arkadan çarpıyor ve benim

Genelde sakin olan çocuk soğukkanlılığını kaybetmeye başladı.

Ayağa kalkıyor ama her yönden üzerime gelen ani bir alicorn öfkesi çığı sayesinde zar zor odaklanabiliyorum. Öfkelerinin yoğunluğu kafatasıma, bana saldırmaya niyetli dev bir kaya gibi çarpıyor. beynimi parçalıyor. Daha önce hiç bu kadar çok duygu bana saldırmamıştı. Özellikle de alicornlar tarafından.

"Sis," diye mırıldanıyorum. "Bir şekilde alicornları kızdırmak için tasarlanmış."

Tam bir kargaşa. Bağırışmalar. Öfkeli çığlıklar. Acı dolu çığlıklar. Bakırımsı kan kokusu havayı kokulandırıyor. Sürekli bir Boynuzları ve toynaklarıyla birbirlerine saldıran alicornların yer aldığı görüntüler zihnime hücum ediyor.

Eğer bunu hemen durdurmazsak, duruşmamız daha başlamadan bitebilir.

Zephyr ciyaklıyor ve saldırıyor. Dizginleri çekiyorum ama alikorn direniyor. Onun kana susamışlığı damarlarımda alevleniyor ve benim de öfkemi körüklüyor.

Hayır. Kontrolü kaybedemem. Zephyr'in sakin kalmam için bana ihtiyacı var.

Uzanarak, bağlantımız aracılığıyla Zephyr'i yatıştırıyorum. Mücadele yavaş yavaş vücudundan çekiliyor. Aynı şeyi Olive'in alicorn'u için de yapmaya başlıyorum ama yine duruyorum. Öfkesini sadece uçuşumla dindirirsem

Birimin binekleri, bu çok şüpheli görünecek. Bu seçeneği son çare olarak saklayacağım.

Yapabileceğim tek şey hava kalkanını indirmeye çalışmak. Sis dağıldığında, etkileri de geçecektir.

Umarım.

Herkes bineğini dizginlemeye odaklanırken ben sadece Bu. Sahildeki o gün gibi, bariyeri ateşimle patlatıyorum. Alevler kalkanı delip geçerek yok ediyor. Bariyer yok olur olmaz, sis bulutlara doğru yükseliyor. Sürücüler hayvanlarını kontrol altına alıyorlar, ama hasar vermeden önce değil. Diğer yavruları ve bineklerini gördüğümde ürperiyorum. İki, dört, altı, yedi. Sayıyorum.

en az yedi yaralı alicorn var. İki tanesinin çirkin ve açık yaraları, bir çift şifacıyı acil tedavi için doğrudan onlara çekiyor.

Diğerleri muhtemelen duruşma sonrasına kadar bekleyecekler.

Grubumuzda ilk kontrol eden kişi Abel oldu. "Hepiniz iyi misiniz? Hey Nick, Solara'nın boynu kanıyor."

Nick küfredip tuniğini yaranın üzerine sürterken hiçbirimiz tek kelime etmese de, kolektif endişemiz hissediliyor. Hepimiz kötü bir sakatlığın daha başlamadan denemeyi mahvedebileceğinin farkındayım.

Bu gerçeğe rağmen, kendimi Solara için daha endişeli buluyorum. Nick alicornuna tapıyor. Ciddi bir sakatlık onu mahveder.

Yüksek sesle verdiği nefes gerginliği azaltıyor. "Sadece bir sıyrık. Uzun ama yüzeysel. İyileşecek."

Geri kalanımız rahatladığımızı ifade ederken Solara'nın kulağına mırıldanıyor. Hem Nova hem de Thorin yara almamış görünüyor. Zephyr de. Sonuç olarak şanslıydık.

Abel bineğini Nick'e doğru yönlendiriyor. "Hazır mısınız? Ben derim ki üzerimize başka bir dehşet salmaya karar vermeden önce buradan defolup gitmeliyiz."

Başımı salladım. "Anlaştık. Hadi gidelim."

Dizginleri şaklatarak Zephyr'i havaya kaldırıyorum. Koşmaya başlıyor, kanat çırpışları saçlarımın gevşek dallarını kaldırıyor. Hepimiz gökyüzüne ulaşana kadar kaslarım gergin kalıyor.

İlk birkaç dakika boyunca hepimiz omuzlarımızın üzerinden bakıp duruyoruz. Bizi kim suçlayabilir ki? Elijah'ın ve onun Siktiğimin tayfasının bize sinsice yaklaşıp kafamıza silah dayaması kulağa bir buçuk kâbus gibi geliyor. Mesele alıp almayacağı değil. ama ne zaman. Tanrılar bizi küçük bir mucizeyle kutsamazsa ve tüm duruşma boyunca ondan uzak durmayı başaramazsak, bir noktada çarpışmamız kaçınılmaz.

Nick, Abel'a bağılıyor. "Hey, navigatör! Hâlâ doğru yönde ilerliyor muyuz?"

Nick bu göreve liderlik etmeye gönüllü oldu ve Abel da ve bize rehberlik etti. Liderimiz bizi elmas şeklinde bir uçuş düzenine soktu; Abel önde, o arkada konumlanmıştı, Olive ve ben de yanlardaki noktaları oluşturuyoruz.

"Sanırım öyle! Tabii haritayı ters tutmuyorsam."

Nick'in sesinin tonu yükseliyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Olive, Lark, bana şaka yaptığını söyleyin."

Baş alikornun tepesinden gelen bir kahkaha patlaması onun sorusunu yanıtlıyor. "Seni kandırmıştım!"

Nick küfreder. "Bazen tam bir pislik oluyorsun. Hiçbir şeyi ciddiye alamıyor musun?"

"Evet! İlk yeri bulmayı çok ciddiye alıyorum, bu yüzden aşağı inmeye başlamalıyız. Bana mı öyle geliyor yoksa bu sana kırmızı bir hilal gibi mi görünüyor?"

İlerideki bir ağaç kümesini işaret ediyor. Sadece bir tanesinin yaprakları kırmızı. Diğerleri yeşil bir dış halka oluştururken, en dıştaki ağaç merkezde yükseliyor ve koyu renkli yaprakları bir renk şoku yaratıyor.

Nick bağırır. "İyi yakaladın! Daha yakından görmek için içeri girelim."

Liderimize arsızca bir selam verdikten sonra Abel alicornunu kırmızı ağaca doğru yönlendiriyor. Tepenin gerçekten de kırmızı olduğunu teyit ettikten sonra

Nick bizi inişe yönlendirdi. Sıkı bir uyum olsa da, yeşil ağaçlardan oluşan halka ile hedefimiz arasında alicornlarımızı çarpışma riski olmadan indirmeye yetecek kadar boşluk buluyoruz.

Zephyr'in toynakları daha yere değmeden Abel bağırır. "Buldum O!"

Ağaç gövdesine çivilenmiş bir kağıt parçası göz önünde bekliyor. Hayır. Avlanmak gerekli. Hile yok. "Biliyor musun, bunun gerçekten daha zor olacağını düşünmüştüm."

Abel ağaç kabuğundan haritayı aldı. "Belki de bizi biraz rahat bırakıp kolay bir başlangıç yapmaya karar vermişlerdir."

Nick'in kaşları benimkilerle aynı. "Belki de. Yine de hepsi böyle olmayacak, o yüzden tekrar ata binip uçmaya başlayalım."

Herkes yeniden ata bindi. Tek birimiz bile havalanamadan açıklık çatırtı ve çıtırtı sesleriyle doluyor.

Olive bir fırlatma yıldızını avuçluyor. "Bu da ne böyle?"

Nick ve ben dönerek çevredeki ormanda sesin kaynağını arıyoruz. Bir yırtıcı. Başka bir ekip. Garip sesleri açıklayacak bir şey.

Abel başını geriye eğdi. "Uh, çocuklar? Yukarı bakın."

Olive, Nick ve ben Abel'ı taklit ediyoruz. Midem ağzıma

geldi. "Kahretsin," diyor Olive.

Kahretsin doğru. Bu tanrısal olmayan gürültünün kaynağı? Ağaçlar. Dalları endişe verici bir hızla büyüyor ve çoğalıyor, uzuyor ve aşılmaz bir gölgelik oluşturmak için kıvrılıyordu. Orta parmağımdan daha uzun dikenler ağaç kabuğundan fışkırıyor, gölgelikten aşağı doğru uzanıyordu
Kemikleri kesecek ve beynimizin yarısına kadar saplanacak kadar keskin görünen sivri uçları var.

Tiz bir çığlık beni yerimden sıçrattı.
Suçlu Nick. Yüzünü gıdıklayan küçük bir daldan kaçmaya çalışıyor.
Olive kıkırdıyor.

Nick ters ters bakıyor. "Ne? Öldürücü yeşillik fikrinden hoşlanmıyorum. Bu bir suç mu?"

Abel kıs kıs güldüğünü gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor. "Sorun değil Nick. Burada yargılamak yok. Hepimiz o an bir yaprağın bizi öldürdüğünden şüphelenmişizdir. ölümümüzü planlıyor."

Nick onu tersleyerek Olive'in bir kıkırdamasına daha yol açıyor. Ekibimin stres altındayken mizah bulma becerisini takdir etsem de, kafalarını birbirine vurup odaklanmalarını emretmek istiyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Kusura bakmayın millet ama Nick'in tarafını tutmak zorundayım. O ağaçlar bize karşı komplo kuruyor. Eğer onları durdurmazsak

Yakında şişlenip onların merhametine kalabiliriz ve kızgın bir ağacın ne yapacağını kimse bilemez."

Olive ve Abel'in ulumaları, bir ağaç
Çıtırtılar, hışırtılar ve sürünmeler giderek artıyor. Her yerde dallar var, yüksek ya da alçak her olası kaçış yolunu kapatıyorlar. Ama bununla yetinmiyorlar mı? Hayır. Gölgelikten düşmeye ve gövdelerden aşağı sürünmeye başlıyorlar. Saçıma takılmaya çalışan bir tanesini kafamdan uzaklaştırıyorum. Olive bir diğeriyle güreşiyor tuniğini tutuyor.

Birden bir anı canlandı, Royce'un oğluyla birlikte köyden çıkarken saldırıya uğradığımız geceden bir anı. Saldırganımız da benzer şekilde bir ağaca hükmetti. O gerçekten bir Tirene'den kanatlı savaşçı mı? Ve eğer öyleyse, beni arıyor olması mümkün mü?

Acı yanağımı sıyrıyor ve beni şimdiki zamana geri çekiyor. O devasa dikenlerden birinin başka bir darbesinden kaçarak geriye sıçırıyorum.

Yüzüme dokunduğumda parmaklarım kanla ıslanıyor. Bu sik kafalı ağaçlar beni gerçekten kızdırmaya başladı.

Nick kılıcını yüzüne doğru fırlayan bir dala doğru savuruyor. Kılıcı dalı ikiye böldüğünde, lanetli şey çığlık atıyor. "Ne oluyor lan?"

Bunu destekliyorum, çünkü çığlık atan ağaçlar? Kabul edilemez.

Abel ayakkabı boyundaki bir dikenden kurtuldu ve Nick'e dehşet dolu bir bakış fırlattı. "Az önce her ne yaptıysan, lütfen bir daha asla yapma. Bu hiç iyi değil."

"Bizim yerimize onun çığlık atmasını tercih ederim!"

Abel oflayıp pufliyor ve hançerini önünde hazır tutuyor.

"Geçerli bir nokta. Yemin ederim bir dakika öncesine göre iki kat fazla var."

Beş dal Olive'in kafasını bombalıyor. O da onları bir Rüzgâr esiyor ama onlar karşılık veriyor ve gelmeye devam ediyor.

"Tepki vermeyi bırakıp bir saldırı planı oluşturmaliyiz."

Abel, kafatasını kırmaya kararlı görünen özellikle saldırgan bir daldan kaçınmak için düşüyor ve yuvarlanıyor. "Bir fikrin var mı? Her türlü fikre açığım.

öneriler?"

"Bu boku yok etmesi için yeryüzü tanrınıza dua etmeyi denediniz mi?" Nick bağılıyor.

"Birçok kez. Terro'nun umurunda değil gibi görünüyor."

Elemental büyümüzle dönüyoruz. Bir kez daha deniyoruz, Olive bir hava patlamasıyla gölgeliği hedef alır. Yapraklar hışırdıyor ve yere süzülüyor ama başka bir şey olmuyor. Su büyü de, şaşırtıcı bir şekilde toprak büyü gibi başarısız oluyor. Muhtemelen bu yapraklı dehşet gösterisinden sorumlu olan kişi Abel'dan daha güçlü bir toprak büyüüne sahip olduğu içindir.

Nick başka bir saldırganı ikiye böldü ve hepimiz çığıktan irkildik. "Lark, sanırım sıra sende."

Benim sıram, doğru. Sanki tüm o kargaşada beynim durmuş gibi. "Denemekten zarar gelmez. Tabii hepimiz alev alıp yanarak ölmezsek. O zaman çok canımız yanabilir."

"İşte o çok sevdiğim iyimserlik."

Abel'ın ölüp bitmiş mizahına gülmem, bir şeyin sırtımı pençelemesiyle kesiliyor. Hışırdayarak dönüyorum ve göz açıp kapayıncaya kadar ateşi çağırıyorum. Dal alevler içinde kalıyor ve geri çekiliyor.

"Hey, sanırım işe yaradı!"

"Harika. Biraz daha hızlı çalışmasını sağlayabilir misin? Pislik ağaç tarafından öldürülmek istediğim yol değil."

Dallar çoğalmaya ve insanoğlunun bildiği en çirkin yılan sürüsü gibi alçalmaya devam ediyor. Keskin, kavrayıcı parmaklarından kaçınmak için yere çömelmek zorunda kalıyoruz. Sihirbazın vizyonunu takdir etmeme rağmen -bir tür dahice tuzak- büyük bir hayranı olduğumu söyleyemem.

"Herkes yere düz uzansın. Tampon bölge ne kadar büyük olursa o kadar iyi."

Ekibim önerimi sorgusuz sualsiz uygular. Olabildikleri kadar alçaldıklarında, içimdeki közü körüklüyorum ve ateşin patlamasına izin veriyorum.

İlk saldırı çok çabuk sönüyor. İkincisi de öyle. Üçüncü denemede panik başladı. Bu sefer, kıvılcımlar tutuşup alev. Çığlıklar o kadar korkunç ki avuçlarımı kulaklarıma kapatıyorum. Kısa bir aradan sonra dallara daha fazla büyü yapıyorum. Kömürle karışık keskin bir odun dumanı kokusu bizi sarıyor. Biz tepemden yağın çitir çitir, kararmış parçalardan kaçıyorum. I Olive'in omzundan sakınamadığı bir fiske. Ağaçlar sonunda yenilgiyi kabul edip geri çekiliyor ve gitmemiz için yeterince yer açıyor.

Abel pantolonunun tozunu alıyor ve sırtıyor. "Bu gerçekten çok komikti. Hatırlat da bir daha asla yürüyüşe ya da balığa çıkmayayım. Bir daha asla dışarı çıkmayacağım. Tığ işi ve parmak boyama. Bunlar benim yeni hobilerim."

Eyere tırmandığımda yorgunluk iliklerime kadar işliyor. Zephyr'le birlikte bir yere saklanıp biraz dinlenmekten başka bir şey istemiyorum. uzun bir uyku. "İşimiz bitti mi?"

"Sen öyle san."

Ekibimin geri kalanı toplanırken Olive yine kıkırdamaya başlıyor.

Nick inliyor. "Şimdi neye güldüğünüzü bilmek ister miyim?"

Olive soluk soluğa cevap veriyor. "Göt ağacından ölüm. Kızgın bir ağacın ne yapacağını kimse bilemez."

Kendini kaybediyor ve kahkahalarla hıçkırırken Nova'nın boynuna yığılıyor. Sonra Abel katıldı. Dudaklarım seğirmeye başladı ve bir sonraki şey

Biliyor musun, ben de kıkırdıyorum.

Nick ayakta kalan son kişi ama o bile yüzünü tutamıyor. "Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız."

Geçici damak temizleyicisi için şükrederek havalanıyoruz. I Umarım günün geri kalanındaki zorluklarda mizah bulabiliriz.

Bir sonraki harita bizi ağaçlarla kaplı bir vadinin dibinde bulunan kardan adam şeklindeki bir kayaya götürüyor. Yükselirken, sadece uçuş becerilerimizi kullanarak büyülü kasırganın etrafından dolaşmayı başarıyoruz. Abel kısa kesiyor

Bir sonraki haritayı kapma işi ve hemen havalanıyoruz.

Olive, Nick ve Abel'ın üstesinden gelmek için unsurlarını birleştirdiği bir yangın tuzağı ve orada burada başıboş bir silahtan kaçmanın ötesinde şaşırtıcı derecede az sorunla kutumuzu bulup alıyoruz.

Sorun, bitiş çizgisi olduğuna inandığımız yere yaklaştığımız son düzlükte ortaya çıkar.

KIRK Altıncı Bölüm

Saldırı aniden ortaya çıktı. Bir an, kampüsün hemen dışındaki ağaç tepelerinin üzerinde süzülürken ve arena görüş alanımızdayken Abel'in aptalca şakalarından birine gülüyoruz. Sonra, sırtlarında Elijah, Mark ve Milton'ı taşıyan üç alikorn ağaçlardan fırlıyor. Elijah karanlık bineğinin üstüne oturuyor ve bir ok atıyor.

Nick çığlık atıyor. "Kaçın!" Komut, uçuş birimimizi yaklaşan bir düşman saldırısı konusunda uyarıyor ve her türlü önlemi almamızı emrediyor.

doğrudan bir çarpışmayı önlemek için gerekli.

Zephyr'i iki uzun ağacın arasına dik bir dalışa yönlendirdim. adrenalin pompalıyor. Elijah peşimizden ayrılmıyor. Ormanın içinde zikzaklar çizerek ilerliyoruz. Çalışmak için fazla alan yok, ama düz bir çizgide uçmak sadece vurulmayı istemektir. Rüzgar tokatlıyor yanakları ve Elijah'ın bizi boyayla işaretleyerek kazanması fikrinden vücudumdaki her lifle nefret etmeme rağmen, heyecan tenimi karıncalandırıyor. Sarsıntılı başlangıcımdan sonra inanması zor ama Uçmak. Özgürlük, heyecan. Hepsi.

Sırtımdaki ani bir acı nefesimi kesiyor. Önce Elijah bana vurdu sandım ama hayır. Bu acı her iki kürek kemiğimin yanından geçiyor.

Geçici dikkat dağınıklığı Elijah'a bir şans verir. Sadece içgüdü ve hafif bir vınlama oktan kaçmama yardım ediyor. Zephyr'i bir

keskin bir dönüş, sola yatış ve aynı anda dalış. Omzumun üzerinden bakıyorum ve okun bir ağaç gövdesine saplanışını izliyorum.

Buz derimin üzerinde geziniyor. Ok yere saplanıp düşmesi gerekirken *saplanmıştı*. Bu körelmiş, deneme amaçlı verilmiş bir silah değil.

Herif hile yapıyor ve gerçek ok kullanıyor.

Yere yaklaştıkça yapraklar sıklaşıyor. Zephyr'in kanatları dallara çarparak beni eyerimde sarsıyor.

Sol pazum boyunca ateşli bir yanık patlıyor. Bir bakışta kolumdan bir ok çıktığı anlaşıyor. Koluma saplandı, ama ben Çok derin olduğunu sanmıyorum. Daha çok bir sıyrık, çünkü ok ucu sanki dişleriyle tutunuyormuş gibi hissediyor. Kendimi destekliyorum. risk alıp onu çekip çıkaracağım. Kolum çok acıyor ama şükürler olsun ki kaslarımın yırtıldığını hissetmiyorum.

Tamam. Şimdi sinirlendim.

Yukarıdan bir yerden acılı bir çığlık duyuyorum. Midem bulanıyor. Olive.

Nick bağılıyor. "Düzene dönün!"

Başka bir darbeden kaçınmak için zikzaklar çizmeye devam ediyorum, artık ne istediğimi bildiği için Zephyr'e başını veriyorum ve dallardan kaçınmak için kendi başımı eğiyorum. Nick'in emrinin en kısa sürede yeniden toplanmak anlamına geldiğini biliyorum. mümkün, ama Elijah'ı ekibimin başka bir üyesine saldırsın diye yönlendirmeyeceğim. Seçenekleri düşünüp bir kenara atarken zihnim koşturuyor. Elijah'a ateşle vurabilirim ama kafamın arkasında gözlerim yok ve bu kontrolden çıkabilir. Ondan ne kadar nefret etsem de Onu yakıp kül etmeye hazırım.

Oklarım işe yaramaz. Onun aksine, ben kurallara göre oynadım.

Geriye tek bir olasılık kalıyor. Daha önce hiç denemediğim ve yapabileceğimden bile emin olmadığım bir şey.

Zephyr ve ben sağa doğru sert bir dönüş yaptık, tam o sırada sol kulağımın yanından bir şey geçti. Ormanın içinde kaybolan küçük gümüş bir cisme gözüm takılıyor. Nabzım hızlanıyor. O pislik herifin yıldızları da var.

Yapmak üzere olduğum şeyi ikinci kez düşünmeme fırsat vermeden zihnimi açıyorum ve bilincimle uzanıyorum. Zephyr'in tanıdık varlığı önce bana çarpıyor. Darbe havayı zorluyor

göğsümden. Belki de ejderha çağırma yeteneğimi ilk kez tam anlamıyla benimsediğim için aramızdaki bağ çok daha güçlü.

Zephyr'in duyguları bana akın ediyor. Uçmanın verdiği heyecan.

Güvenliğim için endişe. Açık gökyüzüne dönme arzusu.

Ona bindiğim için ne kadar gurur duyduğumu hissettiriyorum,
sonra en yakın ikinci varlığa uzanırken kontrolü tamamen ona bırakıyorum.

Bir dal yaralı kolumu sıyrarak nefesimi kesiyor ama zihinsel bağlantıyı yakalıyorum. Elijah'ın alikornunun zihni Zephyr'inkinden daha fazla karanlık barındırıyor ve sahibi gibi o da saldırganlık dolu. Acıyla birlikte korku da bunun arkasında gizleniyor ve Elijah'ın ona kötü davrandığına dair endişelerimi artırıyor.

Bu düşünceden ne kadar nefret etsem de, şu anda bunun için endişelenemem. Bunun yerine, alikornun zihnini ele geçirmeye ve emirlerimi zorla içeri sokmaya odaklanıyorum.

Benimle savaşıyor. Sertçe. Beklediğimden çok daha sert. Zihinsel savaşımız kafatasıma keskin bir acı saplıyor, ama itmeye devam ediyorum. Ve

Duygu bana kilitli bir tahta kapıya vurmaya hatırlatıyor. Yapı her denemede biraz gevşese de, bariyer dayanıyor.

Güçlü.

Dişlerimi sıkıyorum ve görünmez saldırıya devam ediyorum. Er ya da geç, birimiz yenilgiyi kabul etmeli ve eğer lanet olası bir alicorna diz çökersem lanetleneceğim.

Bıçaklar kafamın içindeki mızrak partisine katılıyor. Midem isyan etmekle tehdit ediyor. Sadece saf inatçılık beni zorluyor, ta ki Sessiz bir patlama, alicorn'un direnci yok olur. Herhangi bir engel olmadan, içeri dalmak ve kontrolü ele geçirmek çocuk oyuncağı kadar kolay.

Bir an sonra Elijah küfrediyor. "Hayır! Ne yapıyorsun, seni aptal yaratık? Dur!"

Alikornun acısı bana da ulaşıyor ve midemde bir çukur açılıyor. Elijah'ın benim yüzümden ona zarar vermesinden nefret ediyorum.

Zephyr'i yavaşlatmak için dizginleri çekiyorum ve arkamı kontrol ediyorum. Elijah bineğinin yelesini çekiştiriyor, tekmeliyor ve küfrediyor ama alicorn

verde durduğu yerden kımıldamayı reddediyor. Elijah uçuş biriminin geri kalanına ona yardım etmeleri için bağılıyor.

Zephyr ve ben ekibime katılmak için uçarken ellerim titriyor. Etkilerinin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden buradan gitmeliyiz.

abucak. İŖe yaramasına çok ŖaŖırdım. Rahatladım ama aynı zamanda midem bulandı. Yaptığım Ŗey içimde yağlı, iğrenç bir kalıntı bıraktı.

Zephyr ve ben ağaçlardan kurtulduğumuzda ekibimin geri kalanı beni bekliyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Nick homurdanıyor.

"Elijah gerçek silahlarla peŖimden geldi. Önce onu etkisiz hale getirmem gerekti."

Abel, Olive'e endişeli bir bakış atıyor. "Evet, Mark da öyle. Olive'in bacağına bir hançer sapladı."

"Sadece bir sıyrık. Ben iyiyim."

Kendimi kontrol ediyorum, herhangi bir kanama görmeyince rahat bir nefes alıyorum. "Onlar yeniden toplanmadan buradan çıkalım."

Düzene geri dönüyoruz ve arenaya kadar olan kısa mesafeyi uçuyoruz. Diğerk takımlar girişin dışında oyalanıyor. Helene'in onlara katıldığını fark ediyorum ve bunun nasıl olduğunu merak ediyorum ama önümde olup bitenler dikkatimi dağıtıyor. "Neden burada bekliyoruz?"

Theo cevap veriyor. "Torno öyle yapmamızı söyledi. İçeride neler olduğundan emin değilim ama sanırım duruşma henüz bitmedi."

Bekledike sinirlerim daha da geriliyor. Çok geçmeden Elijah, Mark ve Milton geldi. Etrafımızdaki kalabalık artık daha az tehdit oluştursa da, onların kural tanımaz, savaş keskinliğindeki silahlarıyla aramıza güvenli bir mesafe koyuyoruz.

Sonunda arenanın kapıları açılıyor ve içerideki sekiz uzun, kalın taş sütun ortaya çıkıyor.

Bigley önümüzde beliriyor, tipik stoacı ifadesi yok.

Sıkışmış kaşları ve alnındaki kırıxıklıklar endişeli olduğunu gösteriyor.

"İçeride, bitiş çizgisine ulaşmak için bir dizi zorlukla karşılaşacaksınız.

Denemeniz sona ermeden önce sekiz sütunun her biriyle

yüzleşmelisiniz. Uçmak gerekiyor. Alikornlarınız yere inemez."

O kenara çekilir çekilmez, alikornlar ve binicileri kanat çırparak ilerlemeye başlıyor.

Ekibim en arkada yer alıyor ve en hızlı giren iki birimin en yakın sütuna yaklaşmasını izliyoruz. Dikilitaştaki ani açıklıklardan yumruk

büyükluğünde sayısız taş fırladı, biri sarışın bir ata çarptı

Yavru kuşun dizine. Bir atlık sesi duyuldu. ığlığı havayı yarıyor. Ona karşı savaşan erkek yavru, alicornunu sağa, sola sallıyor,

Savrulan taşlardan kaçınmak için önce yukarı, sonra aşağı, bazıları uzun kahverengi saçlarını sıyrıyor... ama hiçbiri ne kendi alicorn'una ne de sarışın kızın gri olanına değiyor.

Toprak büyüğü insanları avlıyor, hayvanları değil. Saldırı sona erdiğinde, erkek yavru kuş kılıcını kaldırır. Körelmiş kılıcıyla Ucunu kendisinden çok aşağıda uçan kadına doğrultarak ona doğru dalış bombası atar.

Kadının toprak büyüğü ilk sütunun altındaki zemini sarsar. Sütun yüksek bir iniltiyle erkek yavru kuşa doğru eğilir ve düşerken onu ağırlığı altında ezmekle tehdit eder. Son anda sütundan sıyrılıyor ve sanki önceki saniyeler hiç yaşanmamış gibi eski konumuna geri dönüyor.

Soğuk terler döküyorum. Bu bir kabus olacak.

Daha fazla uçuş birimi meydan okumalara katıldıkça metalik çınlamalar arenayı dolduruyor. Fırlatılan yıldızlar ikinci sütuna çarpıyor, metalleri taş üzerinde kıvılcımlar yaratıyor. O bölgelerden ateş fışkırıyor ve ileriye doğru yuvarlanarak dişi yavru kuşun kılıcını eritiyor, erimiş pislik kalçasına düşüyor.

Derisi cızırdıyor. Acı dolu bir feryat yükseliyor. Burnumdan nefes alıp kusmamak için elimden geleni yaparken, yarısından yanmış insan etinin pis kokusuyla karışık dumanlar yükseliyor. Diğer yavru kuşlar Yangına çok yakın durarak bağılıyor ve alevleri tuniklerinden ve pantolonlarından tokatlıyorlar.

Nick'in sesi acımasızdır. "Duyularınızı keskin tutun ve birbirinize yakın durun. Beni takip edin."

Onu bir sütuna doğru takip ediyoruz. Arenaya sis dolmaya başlıyor, nem yer yer yoğunlaşıyor ve görüşü engelliyor. En yoğun alandan bir çığlık yükseliyor. Metal şangırdıyor. Kısa sürede buharın kenarları kırmızıya boyanıyor. Kan.

Fırlatılan bir yıldız sisi yararak tribünlerin yakınına düşer. Kalabalıktan birkaç kişi irkildi ve geri sıçradı.

Boğazım sıkılıyor ve yutkunmaya çalışıyorum.

Yağmurun pırtırtısı dikkatimi çekiyor. Aklıma hemen Thorne geliyor ama kaynak solumdaki bir sütundan geliyor.

Duşun altında Mark Levine başka bir takımdan bir alicorn ve binicisini köşeye sıkıştırmış. "Kutunu bana ver."

"Hayır." Binici onun etrafından uçmaya ęalıřıyor. Havada vızıldayan bir şeyin bulanıklığı bir ęıęlıęa yol açar. Hanęer yavru kuşun sağ gözünü kafatasının arkasına kadar deldi. Onun Ağzı açık kalıyor, şaşkınlık bakışlarını renklendirirken sağlam gözü kırpışıyor. "Bu geręek değil." Olive'in ęıkardıęı yaralı ses benim tarafımdan yankılanıyor.

ruh. "Tanrım, bunun *geręek* olmaması gerekiyordu."

Artık geręek. Birinin -herhangi birinin- mahkemeyi ęaęırmasını ve Mark'ı kuralları ihlal ettiği için görevden almasını bekliyorum ama kimse yapmıyor. Yukarı bakıyorum ve kralın beni izlediğini görüyorum. Olanları görüyor ama yine de bu dehşetin devam etmesine izin veriyor.

Alęak herif. O ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmayan Flighthaven personelinin her biri.

Yavru at alikornunun üzerine yığılıyor, eyerden kayıyor ve yere dőřüyor, kemikleri ęatlıyor... kanı fışkırıyor.

Kalbim acıyor. Nefes alamıyorum.

Olive bana doğru uzanıyor ve parmaklarımı sıkıyor. Kanat ęırpma sesleri tepemde dikkatimi ęekiyor.

Torno turuncu bir ejderhayı tribünlere doğru uçuruyor. Canavar Xenon'un taht benzeri koltuğunun üzerindeki taş tenteye tünemiş, açık ęenesinden ve yılan dilinden salyalar damlıyor.

Öfke, korku ve keder beni bombardımana tutuyor -bir irkilmeye ve bir ürpermeye neden oluyor- her bir duygu ejderhanın dőřüncelerinden fışkırıyor ve

zihnimi paręalıyor. Kalbim hızlanıyor ve boğazım sıkılıyor, canavarın yakınlığı saldırıya izin veriyor.

Mide bulantısı beni ele geçirirken, içinde bulunduğum arena kayboluyor.

Bölüm Kırk Yedi

Zihnim karla kaplı Cyne sıradağlarına götürüldü. tepeler, keskin hava, uluyan rüzgarlar. Ejderhanın yaptıklarını tecrübe ederken, rüyalarımından farklı olmayan görüntüler kafamda gidip geliyor...

Menzilin üzerinden uçuyor.

Canavarın ev dediği mağaranın yakınına iniyor.

Yumurtalarını ısıtmak için ağzından ateş fışkırıyor, sıcaklığın çok sıcak ya da soğuk olmadığından emin oluyor, yavruların bazılarının dişi, bazılarının erkek olarak yumurtadan çıkmasını sağlıyor.

Hava ciğerlerimden dökülüyor. Toprak büyüsunün tüm formları beni - daha doğrusu ejderhayı- hızlı ateş görüntüleriyle pusuya düşürüyor.

Su büyüsu canavarın kanatlarını ıslatıp dondurarak uçuşmasını engelliyor.

Ateş büyüsu yaratığın ağzından dökülen alevlere karşı koyuyor, insan düşmanları ejderhayı bu şekilde korkutmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Dağlar toprak büyüsuyle gümbürdüyor. Gevşeyen kayalar aşağı yuvarlanır ve yaratığın mağarasının girişini kapatır... iyi bakılan ve sevilen yavruları yumurtadan çıkmak yerine ölecekleri yerde hapseder.

Hava büyüsu ejderhayı tutunduğu uçurumdan iterek insanlar tarafından tutulan metal bir ağın içine düşürüyor ve özgür olmak için doğmuş bu muhteşem yaratığı hapsediyor.

Korkunç sahneler, ejderhanın yaşadığı bu travmatik zamanın anıları beni kederlendiriyor. Mide bulantım geri dönüyor ve görüşümün kararan köşelerine karşı mücadele ediyorum. Kusamıyorum,

ağlamak ya da bilincini kaybetmek. Savaşmak, başarılı olmak ve bir gün ejderhaları özgür bırakmak için tek şansım.

Sütunun altındaki zemin titriyor. Diğer zamanların aksine sütun, altındakilere vurmak için sağa ya da sola eğilmiyor. Elbette.

Yeryüzünün iniltileri beni irkilterek kendi zihnime geri döndürüyor. Önümüzdeki sütun kımıldamıyor.

"Ne oluyor lan?" Nick'in sorusuna korku ve şaşkınlık karışıyor. "Sütun ne yapacak... Oh, *kahretsin*."

Altımızdaki toprak ayrılıyor ve eyril dalları yukarı fırlıyor, uçları parmak gibi kıvrılıp alicornlarımızın toynaklarına tutunarak yaratıkları aşağıya çekmeye çalışıyor...

Hayır. Onlar dal değil. Ağaçlardan ve arenayı çevreleyen diğer bitkilerden gelen kökler, ki bu da pek iyi değil.

"Tırman!" Nick, Abel ve Olive peşimdeyken diğer birim de peşimde.

"Kahretsin!" Olive rakibinin fırlattığı yıldızdan sıyrılıyor, ardından hava büyüsunü kullanarak tozu karıştırıyor ve silahı fırlatan hıyarın etrafını saran bir hortum yaratarak onu kör ediyor ve çamurla boğuyor.

"Dikkat et!" Kökler beni ve diğerlerini takip etmeye devam ediyor. Ne kadar yüksekte uçarsak uçalım, ki bu alanın iki yüz metre ya da daha yukarısında, altımızdaki zemin bu bitki türü yırtıcılarla kaplı. Bir kök Solara'nın arka bacağına dolanıyor. Kurtulmak için tekmeliyor ama başaramıyor.

Hızlı bir ateş büyüsu patlaması kısıtlamayı yakarak alicornu özgür bırakıyor. "Daha yükseğe. *Daha yükseğe*."

"Yani kökler takip mi ediyor? Siktir et." Abel kendi toprak büyüsunü serbest bırakır ve zeminde derin yarıklar açarak bataklıklar oluşturur. taban. Birkaç kök yoğun emme hareketlerine karşı mücadele eder, ancak

sonra açıklıklara düşüp kayboluyorlar. Diğerleri ise birliğimi ve rakiplerimizi takip etmeye devam ediyor.

Bizim aksimize, bu yavrulardan bazıları hâlâ alikornlarını köklerle birlikte tırmanmaya teşvik ediyor. Diğerleri ise sağa ya da sola saparak kendilerini takip eden bitki örtüsünü kandırmaya çalışıyor. Kökler alikornlarının bacaklarına dolanıp hayvanları aşağı çekerken yavrular çığlık atıyor.

"Bizi takip eden bu piçlerin canı cehenneme." Nick üst dudağını kıvrarak buz büyüyle bize en yakın kökleri donduruyor. Güneşte mücevher gibi parlarken, Olive'in hava büyü onları paramparça ediyor. Ben de kalan kökler yanıyor.

Tribünlerde alkış kopuyor.

Rakiplerimiz kendilerini kurtarmak için bizim taktiklerimizi kullanır... ya da denerler. Bitki örtüsü bir şekilde ne beklmeleri gerektiğini öğrenmiş ve onların ateş, hava, su ve toprak büyülerinden kaçarak bu elementlerden uzaklaşıyor ya da daha fazla kök salarak geri dönüp tekrar saldırıyor.

Bakakalıyorum. Olive kabarıyor. Nick ve Abel lanet okuyor.

Kökler teker teker çığlık atan yavru kuşları ve yüzeye çarpmaları ya da çok aşağıda ezilmeleri için yere doğru homurdanan alicorn.

Yaltaklanıyorum. "Onlara yardım etmek için bir şeyler yapmalıyız." "Yani kaybedecek miyiz?" Nick burnunu çekiyor. "Hayır, teşekkürler."

"Lark haklı." Olive yanıma uçuyor. "Sana yardım edeceğim... Ne oluyor?"

Kökler kendiliğinden geri çekiliyor.

Ekibim bir sonraki sütuna doğru uçuyor. Ben daha oraya varmadan hava değişiyor... tıpkı son sütundaki buz büyüünde olduğu gibi. Burada, yoğun sıcaklık yüzümü yakıyor. "Ateş büyüü!"

Zephyr'in tüylerinin alev almasından korkarak, sütundan uzaklaşmak için onu bir dizi takla atmaya teşvik ediyorum. Kalabalık manevramı soluk soluğa izlerken, sütunun sıcaklığı bizi takip ediyor. Kahretsin. "Nick, buz!"

Sütunu donduruyor ama dayanılmaz sıcaklık daha da artıyor ve neredeyse derimi kabartıyor.

Sersemlemiş bir halde Zephyr'i daha yüksek, daha serin havaya doğru tırmanmaya teşvik ediyorum.

Sıcaklık peşimizden koşuyor ve turuncu alevlere dönüşüyor.

Zephyr ve ben sütuna yaklaştığımızda, homurdanıyor ve kükrüyor. İrkilerek, eyerimden düşmemek için kalçalarımı vücuduna yaslıyorum, bacağım kayanın çarptığı yerden zonkluyor. Omzumda da bir kesik var, yaradan kan akıyor. Bunun nasıl ve ne zaman oldu, bilmiyorum.

"Sakin ol, Zephyr." Yelesini okşuyorum. Tekrar kükrüyor.

"Çocuklar, dikkat edin!" Diğerlerine bağırarak için eyerimde dönüyorum Neredeyse bana ulaştılar. Arkalarında, rakip takım bize doğru ilerliyor.

"Zephyr ürktü. O-"

Gürültülü bir inilti kulaklarıma saldırıyor. Önce irkiliyorum, sonra yutkunuyorum. Sütunun önündeki zeminden, Zephyr'in kanadından birkaç santim ötede, gökyüzüne doğru uzanan bir taş duvar yükseliyor.

Zefir'i diğer yöne uçması için döndürüyorum.

Orada bir başka taş duvar yükseliyor, ilki kadar yüksek, Zefir'i ve beni içine hapsediyor.

Nabzım hızla atıyor. Ter gözlerimi yakıyor. "Olive! Nick! Abel!"

İki taş duvarın iki yanına uçuyorlar. "Buraya gel." Her zamankinden daha solgun olan Olive titreyen elini uzatarak beni yanına çağırıyor. "Şimdi!"

Zephyr'i olabildiğince hızlı uçmaya teşvik ediyorum, kanatları neredeyse karşı duvarları sıyrıyor. O ve ben yeterince yaklaştığımızda

Olive'in parmaklarına dokunmak üzereyken üçüncü bir duvar yükseliyor ve çıkışıma kesiyor.

Olive'in eli geri çekiliyor, yüzü olanlar karşısında dehşet içinde donup kalıyor.

Nick ve Abel yüzlerini buruşturarak hâlâ açık olan dördüncü duvarın üzerinde duruyorlar.

Üç duvarın üstünden bir taş levha düşüp ışığı keserken, sağır edici bir *şapırtı* yoğun titreşimlerin önüne geçiyor. Çakıl taşından daha büyük olmayan molozlar Zephyr ve benim üzerime yağıyor. I Tozdan öksürüp hırıltılar çıkarıyorlar. Zephyr hapşırıyor.

Tek açık tarafta, Olive, Nick ve Abel taş duvarların dışından bana aval aval bakıyorlar - gözlerinde alarm var.

Onların korkusu benimkine yaklaşmıyor bile. Titriyorum Dişlerim takırdıyor ve kalbim öyle çarpıyor ki, kendimi tutamıyorum.

tam bir nefes. Özgürlük için çaresizce Zephyr'i açıklığa doğru itiyorum.

Kanat açıklığının onu yaralamadan geçmesine izin vereceğinden artık emin olmayana kadar daralıyor.

Nefes nefese kalıyorum ve Zephyr'i dizginliyorum.

Gürültülü gümbürtüler çevredeki duvarların titremesine neden olurken... üstteki levha hızla alçalıyor, ne kadar alçalırsak alçalalım... ya da Zephyr'i tek açıklığa ne kadar hızlı götürürsem götüreyim bizi burada ezmeye kararlı.

Şaşkın bir nefes alıyorum. "Nick, *hemen* buz." Beni öldürmeden önce bu lanet şeyi dondurmak zorunda.

Gücü üç duvarı katı buza dönüştürüyor ama üstteki levha hâlâ iniyor. Kahretsin.

"Olive, hava!"

Ne kadar denerse denesin, hava büyüü duvarları uçurmak için bir bok yapmıyor.

Levha alçalmaya devam ediyor.

Dehşet içinde, nefes almak ve düşünmek için mücadele ediyorum.

"Buradan uçmaya çalış." Abel bana kendisinin ve diğerlerinin havada asılı durduğu açıklığı işaret ediyor, yüzü kaskatı kesilmiş. "Bu senin tek şansın."

"Hayır. Siktir, hayır!" Olive'in dehşete düşmüş sesi, onun ve diğerlerinin bulunduğu taraf titrerken içimi bir bıçak gibi kesiyor, artık dördüncü bir duvar yerden yükseliyor.

Kırk Sekizinci Bölüm

Bir mızrak vızıldayarak Abel'in yanından geçiyor ve neredeyse omzunu sıyırıyor. Diğer birim saldırırken oklar havada uçuşuyor.

Bir çığlıkla, üstteki levha aşağı kayıyor, neredeyse benim baş. Aynı zamanda, zemin ayaklarımızın altında yükseliyor. Şu anki yörüngelerinde devam ederlerse, sonunda ortada buluşacaklar ve bu süreçte Zephyr ve beni ezecekler.

Boğazımdan dehşet dolu bir çığlık yükseliyor. Onu geri itiyorum ve dördüncü duvar yükselmeye devam ederken, gri yüzlü arkadaşlarım

diğer tarafta belden aşağı. "Şimdi herkes büyülü! Bu şeyi bombalayın!"

Olive, Nick ve Abel'in hava, buz ve toprak büyülerini taş hapishanemi patlatırken ben de üstümdeki levhaya ateş topları fırlatıyorum. Kıvılcımlar uçuşuyor, havayı çatırdatıyor ve diğer takım bu sefer fırlatılan yıldızlarla saldırılarına devam ederken aşağıya toz damlıyor. Bir tanesi Olive'in sağ pazusunu kesti. Tıslıyor.

"Bırakın beni." Kendilerini kurtarmak zorundalar. "Git!"

"Siktir et." Olive yaralı pazusunu sıkıyor, kanı durduruyor ve bana sinirli bir bakış atıyor. "Seni bırakmayacağım."

Abel ve Nick de aynı şeyi söylüyor. Birlikte duvarları büyülerimizle patlatıyoruz. Daha önce hiç yapmadığım gibi serbest bırakıyorum. Zephyr'i büyülerimle sıkıyorum.

Damarlarımdan bir cehennem fışkırıyor ve duvara doğru alevleniyor.

Birkaç dakika içinde, yapı gücümün altında bükülüyor ve yavaş yavaş üstümdeki levha eğiliyor ve sonunda ikinci duvarın tepesinde.

Bir yavru kuşun çığlığı yüksek bir sesle kesildi. Daha fazla bağıriş. Yer titriyor.

Etrafımı saran duvarlar alçalıyor ve taş levhanın altında ezilmiş ölü bir alicorn görünüyor. Kıpırdamayan binicisi sıkışıp kalmış. Altında, çökmüş kafatasından kan akıyor. Takım arkadaşları başlarının üzerinde dönüyor, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve cesedi almaya mı çalışalım yoksa onu bırakıp oradan defolup mu gidelim diye tartışıyorlar.

Bu ürkütücü manzara beni harekete geçirdi. Kendimi kurtardıktan sonra, Zephyr'i bir sonraki hedefe yönlendirmek için bir an bile kaybetmiyorum.

sütununa geçer ve daha çok toprak büyüünden oluşan gücüyle savaşı. Bir sonraki sütun, ateşten geçiş yaparak dört elementi birleştiriyor,

suya, havaya, toprağa o kadar hızlı dönüşüyor ki biz bir güçle savaşıırken o çoktan başka bir güce dönüşmüş oluyor.

"Siktir!" Nick bağıriyor. "Bu saçmalıktan bıktım."

Ben de öyle, ama hâlâ fethetmemiz gereken sekizinci ve son sütun var. İçinde ne gibi sürprizler barındırabileceğinden korkuyorum ama Zephyr'i sütuna doğru uçururken umudumu kaybetmiyorum. Başarı elimizin altında-

Bir çığlık havayı yırtıyor ve bakışlarım turuncu ejderhanın tepemden alçak geçiş yaptığını görmek için yukarı kayıyor.

Torno'nun sırtında olmaması dışında.

O ne yapıyor?

Yukarıda daireler çizen muhteşem yaratık devasa kanatlarını açıyor ve kalabalığın üzerinde süzülüyor.

Seyircilerin üzerine saygılı bir sessizlik çöküyor.

Ejderhanın burun deliklerinden buhar püskürüyor, gözleri tehditkâr ve dikenli kuyruğu bana doğru bakarken sallanıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve korku kurşun bir ağırlık gibi içime çöküyor.

Mide.

Sağır edici bir kükremeyle ejderha birliğime doğru dalışa geçti. Dehşet boğazımı tikiyor ve nefesimi çalıyor. Zephyr yeri eşeliyor, gergin bir homurtu çıkarıyor. İki yanımda Olive, Nick ve Abel şaşkın bir sessizlik içinde oturmuş, huzursuz alikornlarını sakinleştirmeye çalışıyorlar.

Başka ne yapabiliriz ki? Öfkeli bir ejderhadan kaçmak anında ölüm demek.

Bize doğru süzülen ejderha ağzını açıyor ve çatallı dilini oynatıyor. Şüphesiz, bu haydut ejderha denemenin bir parçası olamaz.

Olabilir mi?

Kalabalıktan gelen bağırışlar kulaklarımdaki çınlamayı yarıp bilincime ulaşıyor.

Ejderha birimime doğru yaklaşıyor, devasa çenesini açıyor ve boyum kadar uzun iki sıra kötü dişini ortaya çıkarıyor.

Nick eğilip Solara'nın boynunu okşuyor ama kara doru alikorn sakinleşmeyi reddediyor. "Ne oluyor lan? Bu denemenin bir parçası olamaz."

Deneme olsun ya da olmasın, ejderhanın gözlerinde parlayan intikam ateşi bana niyetinin pek de dostane olmadığını söylüyor.

Yaklaştıkça donup kalıyorum.

Yirmi metre önümüze indiğinde ağzından alevler fışkırıyor ve bir ısı patlaması sol yanağımı sıyrıp geçiyor.

"Bizi öldürecek."

Olive'in fısıltıyla yaptığı uyarı, kıcımlı kaldırmam için gereken tek şey.

"Ayrılın!" Birliğimin geri kalanı etrafımda havalanırken Zephyr'i etrafımda döndürüyorum.

Kaçmamak için çok fazla.

Birkaç adım sonra Zephyr gümüşi kanatlarını açıyor ve sadece birkaç saniye içinde havalanıyoruz. Eyerin etrafında dönerek takipçimizi kontrol ediyorum.

Ejderha çok geride değil.

Lanet olsun. Bugünün bu şekilde bitmemesi gerekiyordu.

Geri dönüp alikornumu daha hızlı uçuşması için teşvik ediyorum. Benim cesaretlendirmeme ihtiyacı olduğundan değil. Zephyr'in güçlü kasları altımda kıvrılıp açılırken, tüylü kanatları havayı döverek ona boyun eğdiriyor.

Ama bir ejderhayla boy ölçüşemez.

Alevler yanımdaki havayı yalıyor, tenimi ısıtıyor. Ejderha beni iki kez ıskaladı. Nişancılığının bu kadar hatalı olmasına imkan yok.

Avını avlayan dişi bir aslan gibi bizimle oynuyor.

Göğsümde panik çiçekleri açıyor. "Yardım et bana!"

"Sihrini kullan." Abel Thorin'e doğru yanımdan geçerken kestane rengi ve kanat çırpın bir bulanıklık yanımdan geçiyor. "Ben onun dikkatini dağıtacağım."

Sihrimi mi kullanayım? *Nefes* alabilen bir hayvana ateş ne yapabilir ki? Ateş mi?

Belki de hiçbir şey. Gerçekten bilmiyorum ama denemek zorundayım.

"Tamam." Rüzgâr örgümü savururken Zephyr'i topuklarımla dürtüyorum.

Boynunu uzatıyor ve hızlanıyor. Ejderhanın hâlâ arkamızda olup olmadığını görmek için tekrar dönmeye cesaret edemiyorum. En azından vücudumun hiçbir parçası kavrulmadı.

Zephyr'in üzerinde geniş bir daire çiziyorum ve turuncu ejderha yakınımızda olmadığına rahat bir nefes alıyorum. Ama o arkadaşlarımla peşinde.

Abel ve Thorin'i takip eden ejderha, güçlü kollarını açıp Çenesi. Boğazındaki beyaz alev görünce içime korku doluyor.

"Dikkat et!" Ağzından alevler fışkırıp Abel'a doğru fırladığında, söyleyecek zamanım olan tek uyarı bu.

Thorin'i sola döndüren Abel öne doğru eğilir ve vücudunu hayvana yaslar. Alevler, Thorin'in uç kısmından alicorn'un sağ kanadı, tüyleri tutuşturuyor. Alev canlanıyor ve yayılıyor.

Hayır. Bu olamaz-

"Geliyorum!" Yukarıdan bir yerden Nick, Solara'yla birlikte aşağıya dalıyor, Abel ve Thorin'e doğru fırlıyor.

Yangını söndürecek. Alikorn yaşayacak. Abel iyi olacak.

Eğer bağırmasaydım... Nick suyu kullanamasa idi...

Bu düşünceleri bitiremem bile. Bağırdım. Nick su kullanabiliyor. Ve bugün arkadaşlarımı kaybetmeyeceğim.

Büyümü çağırıp öfkemi turuncu ejderhaya odakladığımda sıcaklık tenimin hemen altında mırıldanıyor. Zephyr'in üzerinde durup ellerimi kaldırıyorum.

İradem içimdeki ateşle bütünleşirken ısı yoğunlaşıyor. Parmak uçlarımdan alevler fışkırıyor ve canavarı sarıyor.

Yaratığın kükremesinden acı ve öfke damlıyor. Alev alev yanan kanatlarını çırpıp ejderha yere doğru düşüyor.

Ejderhanın 15 metre kadar gerisinde, Nova yere iniyor. Tıpkı benim yaptığım gibi, Olive ellerini kaldırıyor. Ellerini ağzına götürerek, zaten alev alev yanan cehennemi körükleyen bir rüzgâr estiriyor.

Zekice bir düşünce.

Ellerini kaldırıp ejderhaya doğrultan Olive ve ben Zephyr'i yere indirirken bana bakıyor. Ejderhaya yeniden odaklanmadan önce dikkati dağılmış bir gülümsemeyle göz kırpmıyor.

Aklımın bir köşesinde, haftalar önce öğrendiğim bir şey canlanıyor. Ejderha pulları sulandırılmamış eyril'e karşı korur. Ayrıca ateşe dayanıklılar. Bu ejderhanın yavaşça pişirildiği anlamına mı geliyor? Gerçekten yanmadan sıcaktan canlı kalmak mı?

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Bu yarattığı öldürmek istemiyorum ve kesinlikle ona işkence etmek istemiyorum. Ama tehlikeli, kontrolden çıkmış bir ejderhayla karşı karşıya kaldığımda başka ne seçeneğim olabilir ki? Eğer onun acısına son vermezsem, her birimiz ölene kadar birliğimin peşinden gidecek.

İçime bir sürü görüntü ve duygu hücum ediyor ve bedenim titriyor. Eğer Zephyr'de olmasaydım, dizlerimin toka.

İstirap, öfke, dehşet, çaresizlik. Yaratıkla gözlerimi kilitliyorum ve bir şekilde tüm bunların ondan geldiğini biliyorum. Tıpkı kaçmadan önceki kara ejderhada olduğu gibi. Onu *serbest bırakmadan* önce.

Aklı başında olsun ya da olmasın, bu ejderhanın ölmesine izin veremem. İçimden bir şey koptu. "Sihirini dizginle!" Sihrimi indiriyorum. alevleri ejderhadan uzaklaştırıyor. "Onu öldüreceğiz."

"Ne?" Olive bana inanmaz bir bakış fırlattı. "Lark, o *bizi* öldürecek."

"Acı içinde. Sanırım... Sanırım onunla bağlantı kurabilirim."

Umarım

onunla bağlantı kurabilir. "Sadece bana güven."

"Sana güveniyorum." Olive başını sallayarak ellerini indirir.

"Umarım bundan pişman olmam."

Rüzgâr durur ve alevler söner. Dikkat çekici bir şekilde, turuncu ejderha nispeten zarar görmemiş görünüyor. Güçlü kanatlarını içeri çeker ve acı dolu altın bakışlarını Olive'in üzerine diker.

Ejderha ağzını açıyor ve tam arkadaşımı hedef alan bir ateş püskürüyor. Alevler tek boynuzlu atı ve binicisini daha onlar irkilmeden yutuyor.

Korku kalbimi yumrukluyor ve sıkıyor.

Olive'den geriye bir kül yığınınından başka bir şey kalmadı. O gitti.

Bölüm Kırk Dokuz

Hep hayalini kurduğum ama sahip olacağımı hiç düşünmediğim arkadaşım. Buraya geldiğimde beni karşılayan ve kabul eden kişi. Flighthaven bilgisiz ve korkmuş. Bana hayatı pahasına güvenen kadın.

Benim yüzümden öldü.

Ham bir duygu düğümü boğazımı tıkıyor, ama bir çöküş için zamanım yok. Değer verdiğim başka kimsenin ölmesine izin veremem. Bugün olmaz.

Topla kendini.

Beni tüketmekle tehdit eden duygu fırtınasıyla boğuşurken Lüksüm olduğunda açmak için küçük bir kutuya kilitliyorum. Ejderha kanatlarını esneterek Zephyr'in altımda gerilmesine neden oluyor.

Alikorndan kayarak bakışlarımı indiriyorum ve az önce en iyi arkadaşımı yakan yaratığa doğru yavaş, temkinli adımlarla ilerliyorum.

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. O kadar gürültülü, o kadar her şeyi tüketiyor ki, ejderhanın da duyabildiğinden eminim. Ama ben korkmuyorum. Kendim için korkmuyorum. Üzerime boş bir uyuşukluk çöküyor ve aptalca yürüyüşüme devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

Devasa burun deliklerinden çıkan buhar yüzüme çarpıyor. Yürümeye devam ediyorum.

Saniyeler geçiyor ve hava duruluyor, kalabalığın sesleri yok oluyor.

Ejderha bir nefes veriyor ve yakınlarda olduğunu anlıyorum. Şans eseri yukarı bakıyorum... ve işkence görmüş altın gözler benimkilere kilitleniyor. O kadar yakın ki uzanıp devasa pullu ön bacağına dokunabilirim.

Bakışlarını tutarak, kendimi tüm düşüncelerden arındırıyorum. Nefes alıyorum. Nefes alıyorum.

Ejderha gözlerini kırpmadan başını benimkiyle göz hizama kadar indiriyor. Parlak siyah boynuzları kafasından dışarı çıkıyor. Bu yaratığın her parçası ölümcül. Beni neden yakmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Zihnimde görüntüler titreşirken nefesim kesiliyor. Sendeleyerek bir adım geri atıyorum.

Yaratığın zihni karanlık, tarifsiz işkencelerin kaynadığı bir çukur. Ondan bana şok edici anılar geliyor.

Flighthaven üniformalı adamlar ejderhayı yere zincirliyor, Sonra da kafasını duvara bağlı iki tahta parçasının arasına sıkıştırıyorlar. Orada günlerce... bir hafta boyunca aç ve susuz kalır, insanına itaat edene kadar sefaletinin sona ereceğine dair hiçbir umudu yoktur. Ustalar.

Kükreyen canavar serbest kalır, kafesini ateşe verir ve adamlardan birini yaralar.

Keşke ölselerdi.

En uzun boylu adamın su büyüğü yangını söndürür ve gücü Aine'nin kafasını kalın bir buzla kaplayarak görüşü ve nefes alma yeteneği. Yaratık kafesindeki yanan samanların üzerine baygın bir şekilde düştükten sonra, etrafını saran adamlar yaşaması için biraz hava almasına izin verirler ama uyanık kalması için yeterli değildir. Turuncu pullarının arasından kan akana kadar sırtını, yanlarını ve bacaklarını kırbaçlıyorlar.

Damarlarımda öfke kaynıyor ve yüzeye çıkan büyüğü bastırmak zorunda kalıyorum.

Yaralı ve açlıktan ölmek üzere olan ejderha uysallaşıyor, boğazından aşağı karanlık, yakıcı bir sıvı döken adamlarla artık savaşıyor.

Umudu ve iradesi kırılan ejderha, aerie'de türünün yanındaki yerini alır... ta ki bugüne kadar. Esaretten dolayı şiddetli acılar içinde, Dayak, açlık ve sıvının zihnine ve bedenine yaptığı her şey onu öfkелendirdi.

Yaratığın içinde yine öfke fırtınaları kopuyor, gözlerinde katıksız bir nefret yüzüyor.

Kendimi sakın kalmaya zorlayarak gözlerimi kapatıyorum ve en mutlu anılarımdan birini canlandırıyorum. Sterling'le eve dönüş uçuşu ve

Zephyr, huzurlu ve tamamen özgür olduğum yer. Bu hissi ejderhayla olan bu görünmez bağlantıya yönlendiriyorum.

Gözlerim açılıyor.

Aine göz kırptıyor, kafası karışmış gibi görünüyor, sonra temkinli. Başını kaldırdı, kükredi.

Etrafımdaki hava titriyor ve yer olağanüstü bir sesle sarsılıyor. Kalbim tekliyor. Arkamda bir yerde bir alicorn homurdanıyor.

İçimin derinliklerinde bir yere çekilerek, benden çıkan ve beni Aine'e bağlayan ruhani kordonları hayal ediyorum. En güzel anılarımdan parçalar zihnimde çağlıyor. Getirdikleri huzur ve sakinlik, mutluluk ve sıcaklık hislerine tutunuyorum.

Ejderha durgunlaşıyor, altın gözleri yine benimkilere kilitleniyor. Yavaşça, bakışlarındaki işkence görmüş, perili bakış azalıyor ve yerini yeni keşfedilmiş bir dinginliğe bırakıyor.

Aine'nin ıstıraplı görüntüleri ve duyguları sona eriyor. Şimdi tek hissettiğim ezici bir rahatlama duygusu. Huzur. Özgürlük.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesim bir anda kaçıyor.

"Doğru," diye mırıldanıyorum, hâlâ aramızdaki ipeksi kordonları hayal ederek. "Git. Özgür ol."

Aine'nin minnettarlığı, iri başını eğmeyi andıran bir hareketle eğerek aramızdaki bağlantıya doğru kanalize oluyor. Başını çevirip son bir kez kulakları yırtarcasına kükrüyor.

Sonra geri çekiliyor, yarı saydam kanatlarını açarak havayı dövüyor ve öyle güçlü bir rüzgârla havalanıyor ki geriye doğru sendeliyorum.

Enerjim tamamen tükenmişti, artık sersemliğimle mücadele edemiyordum. Dizlerim bükülüyor ve düşmeye başlıyorum.

Yere düşmeden önce güçlü kollar beni yakaladı. Sırtımı sert bir göğse dayadım ve birkaç saniye içinde siyah bir zemindeydim. alicorn ve yukarı doğru yükseliyorum. Deri ve sabun kokusu beni sarıyor ve kimin kollarında olduğumdan bir an bile şüphe etmiyorum.

"Yaralandın mı?" Sterling'in sesinde endişeli bir ifade var.

"Sadece birkaç çürük ve sıyrık." Onunla dövüşmem gerektiğini biliyorum ama sanırım şoktayım. Ona yaslanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgunum. Artık bir ejderha çağırıcısı olduğumu açıkladığıma göre, beni doğrudan krala teslim edeceğine şüphe yok. Bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Kalabalığın üzerinde süzülürken belimi sıkıca kavırıyor. Krala doğru baktığımda, onun memnun sırıtışını görüyorum. Onun yanında, annemin yüzü solmuş, gözlerinde sessiz bir yalvarış var. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde, *"Kaç" diye bağıyor.*

ELLİNCİ Bölüm

Nereye kaçayım? Gidecek hiçbir yerim yok.

Kraldan mı bahsediyor? Flighthaven'dan mı?

Ejderhayla yüzleştüğimde olmayan korku kemiklerime sızıyor, yorgunlukla karışıyor.

Kuzeyde, gökyüzü bir fırtına yaklaşıyormuş gibi kararıyor. Sterling arkamda geriliyor ama gökyüzü kararırken ve ürkütücü bir sessizlik havayı doldururken hiçbir şey söylemiyor.

"O fırtına birdenbire çıktı," diye mırıldanıyorum, çoğunlukla kendi kendime. "Bu bir fırtına değil." Sterling'in sözleri o kadar sessiz ki Onu doğru duyduğumdan emin olmak için kafamda geri alıyorum.

O da ne? Bir siren

çalıyor.

Dakikalar -belki de saniyeler- içinde havada tek boynuzlu atlar ve biniciler bize katıldı.

Kuzeydeki karanlık kütle şimdi çok daha yakın, ancak bu bir kütle değil. Sayısız yaratık, güçlü kanatları Doğruca bize doğru geliyorlar.

Kanatlı yaratıklar. Onlara uzun uzun bakıyorum. Hayır, değiller. Kanatlı yaratıklar. Kanatlı *insanlar*. Tıpkı Flighthaven'a gelmeden önce beni avlayan gibi.

Oh, kahretsin.

Korkum yaşıyan, nefes alan bir varlığa dönüşüyor. Tirenese.

Sonraki birkaç dakikanın bulanıklığında, sayılamayacak kadar çok kanatlı uçucu geliyor. Tüm bunlar olurken Sterling rahatsız edici bir şekilde sessiz kalıyor, tüm vücudu saldırmaya hazır ölümcül bir silah gibi gergin.

Ama o yapmıyor.

Çatışmalar devam ederken, o da kaçmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Tirenlilerle temas kurduk. Ve mucizevi bir şekilde bizi yalnız bırakıyorlar. Balasar'ı sağa, sola, yukarı, aşağı uçuruyor. Yönü ne olursa olsun,

her zaman kaçışımızı engelleyen bir hava savaşı vardır. Sonunda, etrafı incelerken alicornunu havada asılı bırakıyor.

Altımızda, bağırışlar siren sesleriyle birleşiyor. Zaten havada olanların yanı sıra, Flighthaven eğitmenleri, acemiler ve diğerleri saldırıya karşı silahlanmak için silah binasına doğru koşuşturuyor.

Silah şakırtıları arasında çığlıklar ve homurtular havayı dolduruyor.

Kanatlı Tirenlilerden birkaçı yere doğru yaklaşıyor.

Altımızda kaos patlak veriyor.

Silahlar da dahil olmak üzere birkaç Flighthaven yapısı yanıyor. bina, alicorn ahır ve ejderha sığınağı. Artık yaratıkların kontrolünü ele geçiren Tirenliler, hayvanları kamptan uzağa uçurur, bu bölgeyi savunmasız bırakıyor.

Kalan birkaç alicorn'daki eğitmenler ve acemiler, yerdeki birliklerimizle birlikte Tirenlilere karşı savaşıyor. orantısız savaş.

Öfke içimi parçalıyor. Öfkeyle titreyerek, Sterling'le burada olmak istemiyorum. Orada herkesten önce savaşmalıyım. başka-

Nefesim kesiliyor.

Yaya olarak iki Tirenli Theo'nun etrafını sarıyor.

Büyüm mırıldanıyor ve yüzeye çıkıyor, Theo'ya saldıranlara işaret ederken parmaklarımdan ham güç fışkırıyor.

Sterling tek boynuzlu atını savuruyor ve ben yardım etmeye çalışmadan beni sarsıyor. Bir dizi anlamsız manevra yapıyor... Flighthaven savaşçıları o kadar hızlı ki başım dönüyor, sonra herhangi bir silah sallamadan veya sihrini kullanmadan Tirenlilere doğru uçuyor onlara karşı. Sanki geçmemize izin vereceklerini umuyor.

Savaşın çevresine her ulaştığımızda, kanatlı uçanlar bizi engellemek için üzerimize çullanıyor... ama yine de saldırmıyorlar.

Sanki bizi koruyor gibiler. Ama bu imkânsız.

Savaştaki açık bir noktadan uçarak Balasar'ı yönlendiriyor. ağlayan Tiren savaşçısının yanından geçiyor. Bir kadın acemi, önce kalçasına sonra da karnına bir bıçak saplıyor. Sonunda, başka bir açıklık var

savaş, sahneyi terk etmemizi engelleyen kimse yok.

Balasar'ı katliamdan ayrılacak bir yola yönlendirirken Arkasından bir ok havada süzülüyor. Silah ete saplanıyor ve alicornun boynunu deliyor. Kan bir gayzer gibi fışkırıyor Yara.

Dehşet boğazımı tıkıyor.

Acı dolu bir homurtu ve kanat çırpışıyla Balasar gökyüzünden yuvarlanıyor ve yer bizi karşılamak için yukarı fırlıyor.

Şok içimde dalgalanıyor.

Bir mucize olmazsa, Sterling ve ben bundan sağ çıkamayacağız.

Bir çatırtı havayı dolduruyor, ardından bir tane daha. Göz kapaklarımı sıkıyorum. Sıkı. Görünmez bir ipe bağlıymışız gibi Balasar'dan uzaklaşıp yukarı doğru sarsılıyor. Sonra bir ses eşliğinde havada asılı kalıyoruz. Asılı kaldığımızda hafifçe çırpınıyoruz.

Az önce ne oldu?

Gözlerim hızla açılıyor ve ciğerlerimdeki hava *boşalıyor*. Sterling'in sırtından devasa tüylü kanatlar çıkıyor, sanki en iyi metalden dövülmüş gibi gümüşle çizgili.

Bön bön bakıyorum. "Sen..." Şok, kelimeleri oluşturmayı zorlaştırıyor . "Sen..."

Delici mavi gözleri ve arkaya bağlanmış kızıl kahverengi saçlarıyla geniş omuzlu, kanatlı bir uçucu yaklaşıyor ve havada yanımızda süzülüyor. Adam Sterling'in yaşlarında, yakışıklı, savaş yaraları olan yüzü hafif bir çil tozuyla spor yapıyordu.

"Prens Silver." Başını saygıyla eğdi. "Kral Jasper'a eşlik etmek için buradayız." Adam önce bakışlarını bana çevirdi. dikkatini Sterling'e verdi. "Kardeşin yeni arkadaşınla tanışmak için sabırsızlanıyor."

Arkadaş.

Bu terimi kullanırken içimden gelen alay etme dürtüsüne karşı koyuyorum. Arkadaşlar kimlikleri hakkında yalan söylemezler. Birbirlerine ihanet etmezler.

Son bir saat içinde yaşananlar boğazımda düğümleniyor.
Ben. Olive öldü. Xenon beni sömürmek istiyor. Sterling -ya da her kimse- bana ihanet etti. Beni kullanabilmek için güvenimi ve kalbimi kazandı.
Kalan tüm gücümü toplayarak dirseğimi karnına doğru fırlattım.
Sterling bir homurtu ve küfürle bileklerimi kavıyor ve bir eliyle göğsüne bastırıyor.
Diğer adam iç geçiriyor. "Direnmeden bize eşlik etmen kız kardeşinin yararına olacaktır."

Devam edecek...

ÜCRETSİZ Bonus Hikaye

Lark ve Sterling'in ilk öpüşmesini Sterling'in bakış açısından deneyimlemek ister misiniz? Gerçekte nasıl hissettiğini öğrenmek için bonus hikayeyi okuyun.
bölüm 25'in alternatif versiyonu.

ÜCRETSİZ bonus hikayenizi bugün almak için [BURAYA](#) tıklayın!

Özel Okur Topluluğuna Katılın ve Tirene'in Derinliklerine Dalın!

Yeni çıkan kitapları, kapak tanıtımlarını ve özel içerikler - hepsi sizin gibi hayranlar için hazırlandı! Haber bültenime **kaydolun** ve heyecan verici avantajların kilidini açın:

- **Yeni Çıkan Kitaplara Erken Erişim** - Gelecek kitaplardan ve çıkış tarihlerinden ilk siz haberdar olun.
- **Özel Kaçamaklar** - Bölümlere, çizimlere ve bonus içeriklere içeriden **göz** atın.
- **Eşantiyonlar ve Özel Teklifler** - Ücretsiz kitaplar, özel ürünler ve daha fazlasını kazanmak için katılın
- **ARC Ekibi Davetiyeleri** - İleri Okuyucu Kopyası ekibine katılın ve hikayeyi şekillendirmeye yardımcı olun!

İçeriden güncellemeleri seven bir kitap topluluğuna hazırsanız, bugün kaydolmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın - sizi ağırlamak için sabırsızlanıyorum!

[ABONE OLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Teşekkür

Birçok farklı türden hoşlanıyorum, ancak romantizm kalbimin sahibi, fantezi ise yakın bir ikincisi. İki favorimi tek bir hikayede birleştirme fırsatını yakalamak beni çok mutlu bir yazar yapıyor. Tüm yazarların bildiği gibi, bir kitabın yaratılmasında ilk fikirden son yayına kadar harcanan emek hiç de azımsanacak gibi değil.

Şaka. Bu yolculuk pek çok insanın desteğini gerektiriyor ve minnettarlığımı ifade etmezsem ihmalkâr davranmış olurum.

Kitabı daha güçlü hale getirmeme yardımcı oldukları ve Merriam-Webster'ın tuhaf, hipen-fobik yöntemleri konusunda benimle bağ kurdukları için editör ekibime teşekkürler (kurtarıldı, MW? Gerçekten mi?) Kapak sanatçıma sesleniyorum, çünkü hiç kimse benim sanat meydan okumama maruz kalmamalı

Kreasyonlar. RoseHarbor Yayıncılık'a yeni bir yazara şans vererek hayallerimi gerçekleştirdiği için çok teşekkür ederim.

Beta okuyucular, heyecanınızı ve geri bildirimlerinizi çok takdir ediyorum. Ayrıca, beni aralarına kabul eden ve yol boyunca bilgilerini paylaşan küçük yazar grubuna da teşekkürler.

Hayallerimin peşinden koşarken yanımda oldukları için aileme ve arkadaşlarıma inanılmaz minnettarım. Hepinize çok sevgiler, muah!

Son olarak, kitabımı indirip bana dikkatinizi ve zamanınızı ayırdığınız için siz okuyuculara sesleniyorum. Her birinize minnettarım!

Nina

NINA Frost Hakkında

Nina Frost'un hikâye yaratma tutkusu ilkokulda onu ağlatan kitap sonlarını yeniden yazmaya başladığında başladı. Fantastik dünyaları, kahkahalarla güldüren şakaları, asla pes etmeyen cesur kahramanları ve onlara aşık olan çileden çıkarıcı ama karşı konulmaz kahramanları seviyor.

Doğma büyüme Kaliforniyalı olan Nina, yazmadığı zamanların çoğunu dışarıda geçiriyor, güneşli havanın tadını çıkarıyor, bir yandan da mevsimlerin eksikliğinden yakınıyor. Okumaktan, şelale yürüyüşlerinden ve kocası, çocukları ve kürklü bebekleriyle kanepede sörf yapmaktan hoşlanıyor.

Nina Frost hakkında daha fazla bilgiyi web sitesinde [bulabilirsiniz.](http://www.authorninafrost.com)
www.authorninafrost.com

Nina ile çevrimiçi bağlantı kurun

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

